Σεπτέμβριος_1 Σεπτέμβριος_2 Σεπτέμβριος_3 Σεπτέμβριος_4 Σεπτέμβριος_5 Σεπτέμβριος_6 Σεπτέμβριος_7 Σεπτέμβριος_8 Σεπτέμβριος_9 Σεπτέμβριος_10 Σεπτέμβριος_11 Σεπτέμβριος_12 Σεπτέμβριος_13 Σεπτέμβριος_14 Σεπτέμβριος_15 Σεπτέμβριος_16 Σεπτέμβριος_17 Σεπτέμβριος_18 Σεπτέμβριος_19 Σεπτέμβριος_20 Σεπτέμβριος_21 Σεπτέμβριος_22 Σεπτέμβριος_23 Σεπτέμβριος_24 Σεπτέμβριος_25 Σεπτέμβριος_26 Σεπτέμβριος_27 Σεπτέμβριος_28 Σεπτέμβριος_29 Σεπτέμβριος_30

Αρχή

ΤΗ Α' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Αρχή τής Ινδίκτου, ήτοι τού νέου Έτους, καί μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Συμεών τού Στυλίτου καί Αρχιμανδρίτου, καί η σύναξις τής Υπεραγίας Θεοτόκου τών Μιασηνών, καί τού Αγίου μάρτυρος Αειθαλά, καί τών Αγίων τεσσαράκοντα Γυναικών, καί Αμμούν διακόνου καί διδασκάλου αυτών, καί τών Αγίων μαρτύρων Καλλίστης, Ευόδου καί Ερμογένους τών αυταδέλφων, καί μνήμη Ιησού τού Ναυή, καί η ανάμνησις τού μεγάλου εμπρησμού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Στιχολογούμεν τήν α' στάσιν τού, Μακάριος ανήρ. Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ι' καί ψάλλομεν Στιχηρά τής Ινδίκτου τρία, καί έτερα Ιδιόμελα τού Οσίου δ'.

Τής Ινδίκτου

Ήχος α'
Τών ουρανίων

Τής αυτολέκτου καί θείας διδασκαλίας Χριστού, τήν προσευχήν μαθόντες, καθ' εκάστην ημέραν, βοήσωμεν τώ Κτίστη, Πάτερ ημών, ο εν τοίς ουρανοίς κατοικών, τόν επιούσιον άρτον δίδου ημίν, παρορών ημών τά πταίσματα.

Ως τών Εβραίων τά κώλα εν τή ερήμω ποτέ, απειθησάντων όντως, σοί τώ πάντων Δεσπότη, αξίως κατεστρώθη ούτω καί νύν, τά οστά διασκόρπισον, τών δυσσεβών καί απίστων Αγαρηνών, ψαλμικώς παρά τόν Αδην Χριστέ.

Ο εν Σιναίω τώ όρει τάς πλάκας γράψας ποτέ, αυτός καί νύν έν πόλει, Ναζαρέτ κατά σάρκα, βιβλίον κατεδέξω προφητικόν, αναγνώναι Χριστέ ο Θεός, καί τούτο πτύξας εδίδασκες τούς λαούς, πεπληρώσθαι τήν Γραφήν επί σοί.

Στιχηρά τού Οσίου

Ήχος πλ. α'

Αυτόμελον

Όσιε Πάτερ, καλήν εφεύρες κλίμακα, δι' ής ανήλθες εν τώ ύψει, ήν εύρεν Ηλίας άρμα πυρός, αλλ' εκείνος μέν τήν άνοδον άλλοις ουκ έλιπε, σύ δέ καί μετά θάνατον έχεις τόν στύλόν σου, Ουράνιε άνθρωπε, επίγειε άγγελε, φωστήρ ακοίμητε τής οικουμένης, Συμεων Όσιε, πρέσβευε τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Όσιε Πάτερ, ει ήν τόν στύλον φθέγξασθαι, ουκ άν επαύσατο βοών σου, τούς πόνους τούς μόχθους τούς οδυρμούς, αλλ' εκείνος εβαστάζετο, είπερ εβάσταζεν, ως δένδρον πιαινόμενος εκ τών δακρύων σου, εξέστησαν Άγγελοι, εθαύμασαν άνθρωποι, δαίμονες έπτηξαν τήν υπομονήν σου, Συμεών Όσιε, πρέσβευε τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Όσιε Πάτερ, δυνάμει θείου Πνεύματος, τόν σόν μιμούμενος Δεσπότην, εν στύλω ανήλθες ως εν σταυρώ, αλλ' εκείνος τό χειρόγραφον πάντων εξήλειψε, σύ δέ τήν επανάστασιν τών παθών έλυσας, εκείνος ως πρόβατον, καί σύ ώσπερ σφάγιον, εκείνος εν σταυρώ, καί σύ εν τώ στύλω, Συμεών Όσιε, πρέσβευε τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Στιχηρά Ιδιόμελα τού Οσίου

Ήχος β'

Εκ ρίζης αγαθής αγαθός εβλάστησε καρπός ο εκ βρέφους Ιερός Συμεών, χάριτι μάλλον ή γάλακτι τραφείς, καί επί πέτραν τό σώμα υψώσας, πρός Θεόν δέ υπερυψώσας τήν διάνοιαν, αιθέριον διεδομήσατο ταίς αρεταίς ενδιαίτημα, καί ταίς θείαις Δυνάμεσι συμμετεωροπορών, Χριστού γέγονεν οικητήριον, τού Θεού καί Σωτήρος τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Τό μνημόσυνόν σου εις τόν αιώνα μένει, Όσιε Πάτερ Συμεών, καί τό πράον τής καρδίας σου θεράπον μακάριε, εί γάρ καί μετέστης εξ ημών, ο ποιμήν ο καλός, αλλ' ουκ απέστης αφ' ημών τώ πνεύματι, εν αγάπη Θεώ παριστάμενος, καί σύν Αγγέλοις χορεύων εν ουρανοίς, μεθ' ών ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός Κυπριανού

Η τών λειψάνων σου θήκη Πανεύφημε Πάτερ, πηγάζει ιάματα, καί η αγία σου ψυχή, Αγγέλοις συνούσα, αξίως αγάλλεται, Έχων ούν πρός Κύριον, Όσιε παρρησίαν, καί μετά τών Ασωμάτων χορεύων εν ουρανοίς, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός Γερμανού

Η γάπησας θεοφόρε, τήν ανωτάτω φιλοσοφίαν, καί έξω κόσμου εγένου, ζών υπέρ τά ορώμενα, καί έσοπτρον ακηλίδωτον Θεού, θείον ανεδείχθης, καί ών αεί ηνωμένος φωτί, φώς προσελάμβανες, καί τρανότερον τού μακαρίου έτυχες τέλους, πρέσβευε υπέρ τών ψυχών ημών σοφέ Συμεών.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Γερμανού

Θεία χάρις απηώρητο, επί τή θήκη τών λειψάνων σου, ηγιασμένε Συμεών, διό καί εις οσμήν μύρου τών θαυμάτων σου δραμούμεθα, τών νοσημάτων τήν ίασιν αρυόμενοι, Αλλά Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... ο αυτός
Βυζαντίου

Ο Πνεύματι Αγίω συνημμένος, άναρχε Λόγε καί Υιέ, ο πάντων ορατών καί αοράτων συμπαντουργός καί συνδημιουργός, τόν στέφανον τού ενιαυτού ευλόγησον, φυλάττων εν ειρήνη τών Ορθοδόξων τά πλήθη, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, καί πάντων τών Αγίων σου.

Είσοδος, τό, Φώς ιλαρόν. Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

Προφητείας Ησαϊου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 61, 1-10)

Πνεύμα Κυρίου επ' εμέ, ού ένεκεν έχρισέ με, ευαγγελίσασθαι πτωχοίς απέσταλκέ με, ιάσασθαι τούς συντετριμμένους τήν καρδίαν, κηρύξαι αιχμαλώτοις άφεσιν, καί τυφλοίς ανάβλεψιν, καλέσαι ενιαυτόν Κυρίου δεκτόν, καί ημέραν ανταποδόσεως τώ Θεώ ημών, παρακαλέσαι πάντας τούς πενθούντας, δοθήναι τοίς πενθούσι Σιών δόξαν αντί σποδού, άλειμμα ευφροσύνης τοίς πενθούσι, καταστολήν δόξης, αντί πνεύματος ακηδίας, καί κληθήσονται γενεά, δικαιοσύνης, φύτευμα Κυρίου εις δόξαν. Καί οικοδομήσουσιν ερήμους αιωνίους, εξηρημωμένας τό πρότερον, εξαναστήσονται, καί ανακαινιούσι πόλεις ερήμους, εξηρημωμένας από γενεάς εις γενεάν. Καί ήξουσιν αλλογενείς ποιμαίνοντες τά πρόβατά σου, καί αλλόφυλοι αροτήρες, καί αμπελουργοί υμών. Υμείς δέ Ιερείς Κυρίου κληθήσεσθε, λειτουργοί Θεού ημών. Ρηθήσεται υμίν, ισχύν εθνών κατέδεσθε, καί εν τώ πλούτω αυτών θαυμασθήσεσθε, αντί της αισχύνης υμών τής διπλής, καί αντί τής εντροπής, αγαλλιάσεται ή μερίς αυτών. Διά τούτο τήν γήν αυτών εκ δευτέρου κληρονομήσουσι, καί ευφροσύνη αιώνιος υπέρ κεφαλής αυτών. Εγώ γάρ ειμι Κύριος, αγαπών δικαιοσύνην καί μισών άρπάγματα εξ αδικίας, καί δώσω τόν μόχθον αυτών δικαίοις, καί διαθήκην αιώνιον διαθήσομαι αυτοίς. Καί γνωσθήσεται εν τοίς έθνεσι τό σπέρμα αυτών, καί τά έκγονα αυτών εν μέσω τών λαών, καί ο ορών αυτούς, επιγνώσεται αυτούς, ότι ούτοί εισι σπέρμα ευλογημένον εις τούς αιώνας υπό Θεού, καί ευφροσύνη ευφρανθήσονται επί κυριον.

Λευϊτικού τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 26, 3-10 καί εκλογή)

Ελάλησε Κύριος τοίς υιοίς Ισραήλ, λέγων. Εάν τοίς προστάγμασί μου πορεύησθε, καί καί τάς εντολάς μου φυλάσσησθε, καί ποιήτε αυτάς, δώσω τόν υετόν εν καιρώ αυτού, καί η γή δώσει τά γεννήματα αυτής, καί τά ξύλα τών πεδίων αποδώσει τόν καρπόν αυτών, καί καταλήψεται υμίν ο αλοητός τόν τρυγητόν, καί ο τρυγητός καταλήψεται τόν σπόρον. Καί φάγεσθε τόν άρτον υμών εις πλησμονήν, καί κατοικήσετε μετά ασφαλείας επί τής γής

υμών, καί ουκ έσται υμάς ο εκφοβών, καί απολώ θηρία εκ τής γής υμών, καί πόλεμος ου διελεύσεται διά τής γής υμών, καί πεσούνται οι εχθροί υμών ενώπιον υμών, καί διώξονται εξ υμών πέντε εκατόν, καί εκατόν υμών διώξονται μυριάδας. Καί επιβλέψω εφ' υμάς, καί ευλογήσω υμάς, καί αυξανώ υμάς, καί πληθυνώ υμάς, καί στήσω τήν διαθήκην μου μεθ' υμών. Καί φάγεσθε παλαιά, καί παλαιά παλαιών, καί παλαά εκ προσώπου νέων εξοίσετε. Καί ου βδελύξεται η ψυχή μου υμάς, καί εμπεριπατήσω εν υμίν, καί έσομαι υμών Θεός, καί υμείς έσεσθέ μοι λαός. Εάν δέ μή εισακούσητέ μου, μηδέ ποιήσητε τά προστάγματά μου ταύτα, αλλά απειθήσητε αυτοίς, καί τοίς κρίμασί μου προσοχθήση η ψυχή υμών, ως τε υμάς μή ποιείν πάσας τάς εντολάς μου, καί εγώ ποιήσω ούτως υμίν. Επιστλήσω εφ' υμάς τήν απορίαν, καί σπερείτε διακενής τά σπέρματα υμών, καί έδονται τούς πόνους υμών οι υπεναντίοι υμών. Καί επιστήσω τό πρόσωπόν μου εφ' υμάς, καί πεσείσθε εναντίον τών εχθρών υμών, καί διώξονται υμάς, καί φεύξεσθε ουδενός διώκοντος υμάς, καί συντρίψω τήν ύβριν τής υπερηφανίας υμών, καί θήσω τόν ουρανόν υμίν ως σιδηρούν, καί τήν γήν ωσεί χαλκήν. Καί έσται εις κενόν η ισχύς υμών, καί η γή υμών ου δώσει τόν σπόρον αυτής, καί τά ξύλα τού αγρού ου δώσει τόν καρπόν αυτών. Καί αποστελώ εφ' υμάς τά θηρία τά άγρια τής γής, καί εξαναλώσει τά κτήνη υμών, καί ολιγοστούς ποιήσει υμάς επιπορευομένη μάχαιρα. Καί έσται η γή υμών έρημος καί αι επαύλεις υμών έσονται έρημοι, ότι υμείς επορεύθητε πρός με πλάγοι, καγώ πορεύσομαι πρός υμάς εν θυμώ πλαγίω, λέγει Κύριος ο Θεός, ο Άγιος Ισραήλ.

Σοφίας Σολομώντος τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 4, 7-15)

Δίκαιος εάν φθάση τελευτήσαι, εν αναπαύσει έσται, γήρας γάρ τίμιον, ου τό πολυχρόνιον, ουδέ αριθμώ ετών μεμέτρηται. Πολιά δέ εστι φρόνησις ανθρώποις, καί ηλικία γήρως, βίος ακηλίδωτος. Ευάρεστος Θεώ γενόμενος, ηγαπήθη, καί ζών μεταξύ αμαρτωλών, μετετέθη. Ηρπάγη, μή κακία αλλάξη σύνεσιν αυτού, ή δόλος απατήση ψυχήν αυτού. Βασκανία γάρ φαυλότητος αμαυροί τά καλά, καί ρεμβασμός επιθυμίας μεταλλεύει νούν άκακον. Τελειωθείς εν ολίγω, επλήρωσε χρόνους μακρούς, αρεστή γάρ ήν Κυρίω η ψυχή αυτού, διά τούτο έσπευσεν εκ μέσου πονηρίας. Οι δέ λαοί ιδόντες καί μή νοήσαντες, μηδέ θέντες επί διανοία τό τοιούτον, ότι χάρις καί έλεος εν τοίς οσίοις αυτού, καί επισκοπή εν τοίς εκλεκτοίς αυτού.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Ιδιόμελα τής Ινδίκτου.

Ιωάννου Μοναχού
Ήχος α'

Επέστη η είσοδος τού ενιαυτού, συγκαλούσα γεραίρειν ταύτην τούς λαμπρύνοντας, Καλλίστην, Εύοδον καί Ερμογένην, τούς αυταδέλφους αθλητάς, Συμεών τόν ισάγγελον, Ιησούν τόν τού Ναυή, τούς εν Εφέσω Επταρίθμους παίδας, καί τήν τετραδεκαπύρσευτον τών Αγίων Γυναικών χορείαν, ών ταίς μνείαις κοινωνούντες, φιλέορτοι, βοήσωμεν εκτενώς, Κύριε, ευλόγησον τά έργα τών χειρών σου, καί καταξίωσον ημάς λυσιτελώς

Περαιώσαι, τήν τού χρόνου περίοδον.

Ο αυτός

Στίχ. Σοί πρέπει ύμνος ο Θεός εν Σιών.

Τού αυτού

Χριστέ ο Θεός ημών, ο εν σοφία τά πάντα δημιουργήσας, καί εκ μή όντων εις τό είναι παραγαγών, ευλόγησον τόν στέφανον τού ενιαυτού, καί τήν πόλιν ημών φύλαττε απολιόρκητον, τούς δέ πιστούς Βασιλείς ημών, εν τή δυνάμει σου εύφρανον, νίκας χορηγών αυτοίς κατά των πολεμίων, διά της Θεοτόκου δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Ήχος β'

Στίχ. Πλησθησόμεθα εν τοίς αγαθοίς τού οίκου σου.

Κυπριανού

Θαυμαστός εί ο Θεός, καί θαυμαστά τά έργα σου, καί αι οδοί σου ανεξιχνίαστοι, πέλεις γάρ σοφία τού Θεού, καί υπόστασις τελεία καί δύναμις, συνάναρχός τε καί συναϊδιος συνεργία, διό παντοδυνάμω εξουσία κόσμω επεδήμησας, ζητών ο εκάλλυνας πλάσμα, ανεκφράστως εξ απειράνδρου Μητρός, μή τραπείς τή θεότητι, διαθέμενος όρους καί χρόνους, εις σωτηρίαν ημών αναλλοίωτε, διά τούτό σοι βοώμεν, Αγαθέ Κύριε, δόξα σοι.

ο αυτός

Στίχ. Ευλόγησον τόν στέφανον τού ενιαυτού.

Ιωάννου Μοναχού

Ο έν σοφία τά πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τού Πατρός, καί τήν σύμπασαν κτίσιν, παντοδυνάμω σου λόγω συστησάμενος, ευλόγησον τόν στέφανον τού ενιαυτού τής χρηστότητός σου, καί τάς αιρέσεις κατάβαλε, διά τής Θεοτόκου, ως αγαθός καί φιλάνθρωπος.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Όσιε Πάτερ, καλήν εφεύρες κλίμακα, δι' ής ανήλθες εν τώ ύψει, ήν εύρεν Ηλίας άρμα πυρός, αλλ' εκείνος μέν τήν άνοδον άλλοις ουκ έλιπε, σύ δέ καί μετά θάνατον έχεις τόν στύλόν σου, Ουράνιε άνθρωπε, επίγειε άγγελε, φωστήρ ακοίμητε τής οικουμένης, Συμεων Όσιε, πρέσβευε τού σωθήναι τάς ψυχάς ημων.

Καί νύν... ο αυτός

Ιωάννου Μοναχού

Σύ Βασιλεύ, ο ών καί διαμένων, καί εις αιώνας ατελευτήτους, δέξαι δυσώπησιν αιτούντων αμαρτωλών σωτηρίαν, καί παράσχου φιλάνθρωπε τή γή σου ευφορίαν, ευκράτους τούς αέρας χαριζόμενος, τώ πιστοτάτω Βασιλεί συμπολέμει, κατά αθέων βαρβάρων, ως ποτέ τώ Δαυίδ, ότι ήλθοσαν ούτοι εν σκηναίς σου, καί τόν πανάγιον τόπον εμίαναν Σώτερ, αλλ' αυτός δώρησαι νίκας, Χριστέ ο Θεός, τή πρεσβεία τής Θεοτόκου, νίκη γάρ σύ τών Ορθοδόξων καί καύχημα.

Απολυτίκιον τής Ινδίκτου

Ήχος β'

Ο πάσης δημιουργός τής κτίσεως, ο καιρούς καί χρόνους εν τή ιδία εξουσία θέμενος, ευλόγησον τόν στέφανον τού ενιαυτού τής χρηστότητός σου Κύριε,

φυλάττων εν ειρήνη τούς Βασιλείς καί τήν πόλιν σου, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, καί σώσον ημάς.

Δόξα... τού Οσίου Ήχος α'

Υπομονής στύλος γέγονας, ζηλώσας τούς προπάτορας Όσιε, τόν Ιώβ εν τοίς πάθεσι, τόν Ιωσήφ εν τοίς πειρασμοίς, καί τήν τών Ασωμάτων πολιτείαν, υπάρχων εν σώματι, Συμεών Πατήρ ημών Όσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος βαρύς

Χαίρε κεχαριτωμένη Θεοτόκε Παρθένε, λιμήν καί προστασία τού γένους τών ανθρώπων, εκ σού γάρ εσαρκώθη ο Λυτρωτής τού Κόσμου, μόνη γάρ υπάρχεις Μήτηρ καί Παρθένος, αεί ευλογημένη καί δεδοξασμένη, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, ειρήνην δωρήσασθαι πάση τή οικουμένη.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Ινδίκτου

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ο καιρούς καρποφόρους καί υετούς, ουρανόθεν παρέχων τοίς επί γής, καί νύν προσδεχόμενος, τάς αιτήσεις τών δούλων σου, από πάσης λύτρωσαι, ανάγκης τήν πόλιν σου, οι οικτιρμοί καί γάρ σου, εις πάντα τά έργα σου, Όθεν τάς εισόδους, ευλογών καί εξόδους, τά έργα κατεύθυνον εφ' ημάς τών χειρών ημών, καί πταισμάτων τήν άφεσιν, δώρησαι ημίν ο Θεός, σύ γάρ εξ ουκ όντων τά σύμπαντα, ως δυνατός εις τό είναι παρήγαγες.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τού Οσίου

Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Εγκρατεία τόν βίον σου κατεκόσμησας, καί νεκρώσας τό σώμά σου εξηφάνισας, τού εχθρού τάς προσβολάς Πάτερ μακάριε, καί μετέστης πρός Θεόν, εις τήν αιώνιον ζωήν, ως άξιος κληρονόμος, διό μή παύση πρεσβεύων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Εισήλθες εν τώ σκάμματι, τού μαρτυρίου πιστώς, Καλλίστη κηρύττουσα, σύν τοίς δυσίν αδελφοίς, Χριστόν τόν Θεόν ημών, πόθω γάρ θρεψαμένη, νοερά

σκεύη όντως, τής Χριστού Εκκλησίας, απετέλεσας τούτους, διό καί συνηρμόσθης αυτοίς, Μάρτυς εις τήν άνω ζωήν.

Καί νύν... Θεοτοκίον ὁμοιον

Ταχύ δέξαι Δέσποινα, τάς ικεσίας ημών, καί ταύτας προσάγαγε, τώ σώ Υιώ καί Θεώ, Κυρία πανάχραντε, λύσον τάς περιστάσεις, τών εις σέ προστρεχόντων, σκέδασον τάς ενέδρας, καί τά θράση Παρθένε, τών νύν εφοπλιζομένων, κατά τών δούλων σου.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα τών αγίων Γυναικών

Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αμνάδες λογικαί, τώ αμνώ καί ποιμένι, προσήχθητε πιστώς, διά τού μαρτυρίου, τόν δρόμον τελεσασαι, καί τήν πίστιν τηρήσασαι, όθεν σήμερον, περιχαρώς ευφημούμεν, Αξιάγαστοι, τήν ιεράν υμών μνήμην, Χριστόν μεγαλύνοντες.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ως Δεσπότη τού παντός, καί χορηγώ τών αγαθών, σοί προσπίπτομεν πιστώς, αναβοώντες εκτενώς, Υπό τής σής δυσωπούμενος ευσπλαγχνίας, Σωτήρ καί ταίς ευχαίς τής τεκούσης σε, καί πάντων τών αεί ευαρεστούντων σοι, ενιαυτόν ευπρόσδεκτον προσάξαι σοι, ως αγαθός καταξίωσον, τούς εν ουσίαις, δυσί τιμώντας, καί πιστώς σε δοξάζοντας.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Μέγας ο Κύριος ημών, καί μεγάλη η ισχύς αθτού.

Στίχ. Αινείτε τόν Κύριον, ότι αγαθός.

Ευαγγέλιον Οσιακόν, Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού σού Οσίου...

Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός...

Ήχος β'

Ο εν σοφία τά πάντα δημιουργήσας, προαιώνιε Λόγε τού Πατρός, καί τήν σύμπασαν κτίσιν παντοδυνάμω σου λόγω συστησάμενος, ευλόγησον τόν στέφανον τού ενιαυτού τής χρηστότητός σου, καί τάς αιρέσεις κατάβαλε, διά τής Θεοτόκου, ως αγαθός καί φιλάνθρωπος.

Καί οι Κανόνες

Ο Κανών τής Ινδίκτου

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ήχος α' Ο Ειρμός

«Άσωμεν πάντες λαοί, τώ εκ πικράς δουλείας, Φαραώ τόν Ισραήλ απαλλάξαντι, καί εν βυθώ θαλάσσης, ποδί αβρόχω οδηγήσαντι, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται».

Άσωμεν πάντες Χριστώ, δι' ού συνέστη τά πάντα, καί εν ώ διατελεί αδιάπτωτα, ως εξ ανάρχου φύντι, Θεού Πατρός ενυποστάτω Λόγω, ηδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται.

Άσωμεν πάντες Χριστώ, τώ πατρική ευδοκία, επιφανέντι εκ Παρθένου καί κηρύξαντι, ενιαυτόν Κυρίου δεκτόν, ημίν εις απολύτρωσιν, ωδήν επινίκιον, ότι δεδόξασται.

Εν Ναζαρέτ εισελθών, ο παροχεύς τού νόμου, εν ημέραις τών σαββάτων εδίδασκε, νομοθετών Εβραίοις, τήν έλευσιν αυτού τήν άφραστον, δι' ής ως ελεήμων, σώσει τό γένος ημών.

Θεοτοκίον

Άδοντες πάντες Πιστοί, τήν υπερθαύμαστον Κόρην, τήν τόν Χριστόν τή οικουμένη ανατείλασαν, καί χαράς τά πάντα πληρώσασαν, τής αϊδίου ζωής, αεί ανυμνήσωμεν, ότι δεδόξασται.

Κανών τών Αγίων Γυναικών, ού η Ακροστιχίς.

Στερρών Γυναικών Μαρτύρων μέλπω πόνους.

Ωδή α' Ήχος δ'

Ανοίξω το στόμά μου

Στερρώς τόν αντίπαλον, κατηγωνίσασθε Μάρτυρες, ασκήσει μέν πρότερον, έπειτα δεύτερον, τή δι' αίματος, αθλήσει, διά τούτο, υμών τά μνημόσυνα, πίστει γεραίρομεν.

Τρωθείσαι τώ έρωτι, τού δι' ημάς υπομείναντος, σταυρόν τε καί θάνατον, τούτου τοίς ίχνεσιν, ηκολούθησαν, αι Αγίαι γυναίκες, σαρκός τήν ασθένειαν, επιλαθόμεναι.

Ελλήνων θρησκεύματα, καί τών δαιμόνων ιδρύματα, τώ οπλωτής πίστεως, κατηδαφίσατε, καί προσήχθητε, ναώ επουρανίω Κειμήλια έμψυχα, Μάρτυρες πάνσεμνοι.

Θεοτοκίον

Ρωσθείσαι τή χάριτι, τού εκ τής σής ανατείλαντος, νηδύος Πανάμωμε, κόραι νεάνιδες, διεκρούσαντο, βασάνων τρικυμίαν, καί σού απηνέχθησαν, οπίσω χαίρουσαι.

Κανών τού Οσίου, ού η Ακροστιχίς.

Δέχου τόν ύμνον, Συμεών πανόλβιε.

Άνευ τών Θεοτοκίων. Ιωάννου Μοναχού.

Ωδήα' Ήχος πλ. δ'

Άσωμεν τώ Κυρίω

Δίδου μοι εν οργάνω, γλώττης σαθρώ, ώ θεοφόρε Συμεών, τώ τήν ωδήν σοι πλέκοντι, ταίς δεήσεσι ταίς σαίς, γνώσεως φώς θεοδίδακτον.

Έγνωσαν τήν σοφίαν, Πάτερ τήν σήν, Πέρσαι Αιθίοπτες, Ινδοί καί Σκύθαι καί Αράβων πληθύς, καί εδόξασαν Χριστόν, τόν διά σού δοξαζόμενον.

Χάριτος επληρώθης πνευματικής, ποιμαντικών γάρ εκ σηκών, ως, Ιακώβ Δαυϊδ καί Μωσής, αρχηγέτης λογικών, ώφθης θρεμμάτων Μακάριε.

Θεοτοκίον

Άχραντε Θεοτόκε, χαίρε σεμνή, η τόν αχώρητον Θεόν, εν σή γαστρί χωρήσασα, λυτρωθήναι τών δεινών, αίτησαι τούς ανυμνούντάς σε.

Καταβασία

«Σταυρόν χαράξας Μωσής, επ' ευθείας ράβδω, τήν Ερυθράν διέτεμε, τώ Ισραήλ πεζεύσαντι, τήν δέ επιστρεπτικώς, Φαραώ τοίς άρμασι, κροτήσας ήνωσεν, επ' εύρους διαγράψας, τό αήττητον όπλον, διό Χριστώ άσωμεν, τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται».

Τής Ινδίκτου

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσόν με Χριστέ, επί τήν άσειστον πέτραν τών εντολών σου, καί φώτισόν με φωτί τού προσώπου σου, ουκ έστι γάρ Άγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Στερέωσον αγαθέ, ήν κατεφύτευσε πόθω, επί τής γής η δεξιά σου, κατάκαρπον άμπελον, φυλάττων σου τήν Εκκλησίαν Παντοδύναμε.

Εν έργοις πνευματικοίς, θεοτερπέσι κομώντας, τό έτος τούτο, διαγαγείν καταξίωσον Κύριε, τούς πίστει σε μέλποντας, Θεόν τού παντός.

Γαλήνιόν μοι Χριστέ, τόν ενιαύσιον κύκλον δίδου οίκτίρμον, καί έμπλησόν με τών λόγων τών θείων σου, ούς ώφθης φάσκων, Ιουδαίοις εν σάββασιν.

Θεοτοκίον

Ως μόνην υπερφυώς, τήν υπεράνθρωπον χάριν, εν τή γαστρί σου δεξαμένην ατρέπτως σκηνώσαντα, Χριστόν τόν Θεόν ημών, αεί σε δοξάζομεν.

Τών Αγίων Γυναικών

Τόξον δυνατών

Ρώμη πανσθενεί ρωννύμεναι, τήν τών αντιπάλων κατεπαλαίσατε δύναμιν, διά τούτο ως νικηφόροι, πρός Χριστού εστεφανώθητε.

Ώφθη τών θηρών τά χάσματα, θεία δυναστεία τού Χριστού ανενέργητα, καί ερρύσθητε θεοφόροι, αβλαβείς Θεόν γεραίρουσαι.

Νεύσει πρός Θεόν θεούμεναι, τής πολυθεϊας τόν κρυμόν απεκρούσασθε, καί πρός θάλψιν τής άνω δόξης, Αθληφόροι κατηντήσατε.

Θεοτοκίον

Γνόντες ευσεβώς κηρύττομεν, σέ παναληθή Θεού Μητέρα Πανάμωμε, διά σού γάρ ημίν ο Πλάστης, ομιλήσαι κατηξίωσεν.

Τού Οσίου

Τόν φόβον σου

Οξέως φυγών, τήν νιφετώδη φοράν τών πνευμάτων, πρός σωτήριον ηυτομόλησας μονήν Συμεών, εξ ής καί τήν αγήρω ζωήν εκαρπώσω.

Υπέκλινας χαίρων, τήν πειθήνιον ακοήν σου Παμμακάριστε, τώ Δεσπότη μακαρίζοντι, καί μακαριζομένην εύρες πολιτείαν.

Τού λόγου δεξάμενος τά σπέρματα, τής καρδίας σου ταίς αύλαξι, τών δακρύων επιβλύσεσι Χριστώ, πολύχουν στάχυν, αρετών εδρέψω.

Θεοτοκίον

Αρρήτως συνέλαβες Θεόνυμφε, τόν Σωτήρά τε καί Κύριον, τόν λυτρούμενον ημάς τών δεινών, τούς σέ εν αληθεία επικαλουμένους.

Καταβασία

«Ράβδος εις τύπον τού μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστώ γάρ προκρίνει τόν ιερέα, τή στειρευούση δέ πρώην Εκκλησία νύν εξήνθησε, ξύλον Σταυρού, εις κράτος καί στερέωμα».

Κάθισμα τού Οσίου
Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Υπερζέσας τή πίστει Πάτερ σοφέ, καί προσκαίρων απάντων υπεριδών, Χριστώ η κολούθη σας, τή δυνάμει τού Πνεύματος, εγκρατεία τήξας, τό σώμά σου Όσιε, ουρανών τήν δόξαν, αεί προορώμενος, όθεν καί εφεύρες, πρός ανάβασιν θείαν, τού στύλου τήν κλίμακα, τώ σώ πόθω κατάλληλον, Συμεων ιερώτατε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τών Αγίων Γυναικών
Ήχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Αμνάδες λογικαί, τώ αμνώ καί ποιμένι, προσήχθητε πιστώς, διά τού μαρτυρίου, τόν δρόμον τελέσασαι, καί τήν πίστιν τηρήσασαι, όθεν σήμερον, περιχαρώς ευφημούμεν, Αξιάγαστοι, τήν ιεράν υμών μνήμην, Χριστόν μεγαλύνοντες.

Καί νύν... τής Ινδίκτου
Ήχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ως Δεσπότη τού παντός, καί χορηγώ τών αγαθών, σοί προσπίπτομεν πιστώς, αναβοώντες εκτενώς, Υπό τής σής δυσωπούμενος ευσπλαγχνίας, Σωτήρ καί ταίς ευχαίς τής τεκούσης σε, καί πάντων τών αεί ευαρεστούντων σοι, ενιαυτόν ευπρόσδεκτον, προσάξαι σοι, ως αγαθός καταξίωσον, τούς εν ουσίαις, δυσί τιμώντας, καί πιστώς σε δοξάζοντας.

Τής Ινδίκτου

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Κατενόησα Παντοδύναμε τήν σήν οικονομίαν, καί μετά φόβου εδόξασά σε Σωτήρ».

Απαρχήν σοι ενιαύσιον, ο λαός σου προσφέρει, Αγγέλων ύμνοις, δοξολογών σε Σωτήρ.

Ως φιλάνθρωπος καταξίωσον, αρξαμένους τού έτους, καί συμπληρώσαι σοί ευαρέστως Χριστέ.

Παντοκράτορ μόνε Κύριε, τών ετών τάς ελίξεις, γαληνιώσας τώ κόσμω δώρησαι.

Θεοτοκίον

Ως λιμένα νύν τών ψυχών ημών, καί βεβαίαν ελπίδα, τήν Θεοτόκον πάντες υμνήσωμεν.

Τών Αγίων Γυναικών

Ο καθήμενος

Υπομείνασαι βασάνους, καί στρεβλώσεις τού σώματος, διαφόροις τρόποις, θλάσιν τε μελών καί κατάφλεξιν, τάς ουρανίους σκηνώσεις εκληρώσασθε, απολαύουσαι, ξύλου ζωής, Αξιάγαστοι.

Νεανίδων μακαρίων, τόν αγώνα εθαύμασαν, ουρανών Δυνάμεις, όπως τόν εχθρόν ετροπώσαντο, εν γυναικεία τή φύσει δυναμούμεναι, τή δυνάμει, τού εκ γυναικός ανατείλαντος.

Απορρίψασαι τού κόσμου, ματαιότητα άπασαν, τώ Θεώ καί μόνω, όλη τή Ψυχή εκολλήθητε, όθεν ασκήσεως πόνους καί αθλήσεως, υπεμείνατε, Νύμφαι Χριστού καρτερώτατα.

Ισχυρότατον ως όπλον, τόν Σταυρόν περιφέρουσαι, πρός τάς εναντίας, αντιπαρετάξασθε φάλαγγας, μετά Χριστού δέ τήν νίκην, απηνέγκασθε, τού νικήσαντος, κόσμον δυνάμει θεότητος.

Θεοτοκίον

Καταβέβηκεν ως όμβρος, επί πόκον εν μήτρα σου, Κύριος, ως έφη, πάλαι ο Προφήτης Πανάμωμε, όν εν δυσί ταίς ουσίαις, απεγέννησας, ώ κραυγάζομεν, Δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου.

Τού Οσίου

Εισακήκοα Κύριε

Ουκ εν ψάμμω Πανόλβιε, αλλ' εν βαθυτάτοις πόνοις σου θέμενος, τήν κρηπίδα τής ασκήσεως, αρετών εδείμω πύργον άσειστον.

Νεμομένης τό σώμά σου, σχοίνου τραχυτάτης φόβω καθήλωσαι, τώ τού πνεύματος, καί σχοίνισμα, κληρουχίας θείας εύρες Όσιε.

Υπενόστει τού σώματος, τά εγκεκρυμμένα πάθη πανόλβιε, εν σαπρία κοιταζόμενον, τών σκωλήκων Πάτερ δεδιότων σε.

Μετά πάθος εκούσιον, τόν ζωοποιόν νεκρόν εκμιμούμενος, ως περ μνήματι τώ φρέατι, σεαυτόν ζοφώδει ζώντα δέδωκας.

Θεοτοκίον

Τόν Θεόν όν εκύησας, άχραντε Μαρία δυσώπει πάντοτε, τοίς οικέταις σου δωρήσασθαι, τών πλημμελημάτων τήν συγχώρησιν.

Καταβασία

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Τής Ινδίκτου

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Εκ νυκτός ορθρίζοντες υμνούμέν σε Χριστέ, τόν τώ Πατρί συν άναρχον, καί Σωτήρα τών ψυχών ημών, Τήν ειρήνην τώ κόσμω παράσχου φιλάνθρωπε».

Ο πληρών τά σύμπαντα χρηστότητος Χριστέ, σύ ευκραή καί εύφορον, ευλογίαις στεφανούμενον, τόν πολύκυκλον χρόνον, τοίς δούλοις σου δώρησαι.

Τήν τού έτους άμειψιν ανάδειξον ημίν, μεταβολήν πρός κρείττονα, ειρηναίαν τε κατάστασιν, τοίς ειδόσί σε Λόγε Πατρί συναϊδιον.

Επί γής ελήλυθας συνάναρχε Πατρί, τοίς αιχμαλώτοις άφεσιν, καί πηροίς ανάβλεψιν, πρός Πατρός αναγγέλλων, ο χρόνων επέκεινα.

Θεοτοκίον

Τάς ημών ελπίδας Θεοτόκε αγνή, καί τήν ημών πεποίθησιν, επί σέ ανατιθέμεθα, ευμενή ημίν δίδου, Παρθένε όν έτεκες.

Τών Αγίων Γυναικών

Ασεβείς ουκ όψονται

Ως αμνάδες άμωμοι, ως θύματα δεκτά, τώ αμνώ τώ αληθινώ, καί ποιμένι Μάρτυρες προσηνέχθητε, προσφοραί ολόκληροι, καί δεκτά ολοκαυτώματα.

Νεκρωθείσαι σώματι, εζήσατε ψυχή, τού νεκρώσαντος τήν ισχύν, τού θανάτου Μάρτυρες ως μιμησάμεναι, καί σταυρόν καί θάνατον, καί τά πάθη τά εκούσια.

Μίαν γνώμην φέρουσαι, εν σώμασι πολλοίς, ένα Κύριον Ιησούν, διαφόροις μάστιξι καταξαινόμεναι, καί πυρί καιόμεναι, ωμολόγουν αι θεόφρονες.

Θεοτοκίον

Ανόρθωσον πεσόντα με, εν λάκκω πειρασμών, καί κυβέρνησον η Θεόν, κυβερνήτην τέξασα, μόνη Πανάμωμε, τόν τά πρίν ενώσαντα, διεστώτα αγαθότητι.

Τού Οσίου

Φώτισον ημάς

Νέον Δανιήλ, Συμεων Χριστός σε έδειξεν, εκ γάρ λάκκου θηριώδους σε, δι' εμφανείας, αλώβητον ανεκόμισεν.

Όλον σεαυτόν, τώ Κυρίω αναθέμενος νιφετού κρυμού και καύσωνος, ταίς εναντίαις, πιότησιν εγγεγύμνασο.

Νέος Μωϋσής, καί Ηλίας αναδέδειξαι, εν μιά τεσσαρακονθήμερον, τροφή ανύων, διά βίου παντός Όσιε.

Θεοτοκίον

Δυσώπησον αεί, τόν Υιόν σου καί Θεόν ημών, απειρόγαμε Μαρία αγνή, τού καταπέμψαι ημίν τοίς πιστοίς τό έλεος.

Καταβασία

«Ω τρισμακάριστον ξύλον! εν ώ ετάθη Χριστός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, δι' ού πέπτωκεν ο ξύλω απατήσας, τώ εν σοί δελεασθείς, Θεώ τώ προσπαγέντι σαρκί, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών».

Τής Ινδίκτου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Τόν Προφήτην διέσωσας, εκ τού κήτους Φιλάνθρωπε, καμέ τού βυθού τών πταισμάτων, ανάγαγε δέομαι».

Πολιτείας απάρξασθαι, ευαρέστου σοι Δέσποτα, σύν τή ετησίω υπάρξει, ημάς καταξίωσον.

Ημερών τών τού πνεύματος, εν μεθέξει τού νόμου σου, ανάδειξον πλήρεις οικτίρμον, Σωτήρ τούς υμνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Τούς εις σέ καταφεύγοντας, από πάσης δεόμεθα, ρύσαι απειλής η τεκούσα, Χριστόν τόν Θεόν ημών.

Τών αγίων Γυναικών

Εβόησε, προτυπών

Ρηγνύμενον, καί ποσί γυναικών συμπατούμενον, καθορώσα, η προμήτωρ ενθέως αγάλλεται, τόν αυτήν δολίως, Παραδείσου τό πρίν εξορίσαντα.

Τήν άσκησιν, τή αθλήσει προθύμως συνάψασαι, τώ νυμφίω, τών ψυχών νύν αφθόρως συνήφθητε, καί νυμφώνι θείω, γηθομένη ψυχή εναυλίζεσθε.

Υψούμενα, τών βασάνων τά άγρια κύματα, τών Μαρτύρων, τάς ολκάδας βυθίσαι ουκ, ίσχυσαν, κραταιά χειρί γάρ, πρός τούς θείους λιμένας κατήντησαν.

Θεοτοκίον

Ρημάτων σου, τάς εκβάσεις ορώσα μεγάλυνον, επί πλείον, Θεομήτορ τόν σέ μεγαλυναντα, γενεαί γάρ πάσαι, σέ ιδού αληθώς μακαρίζουσι.

Τού Οσίου

Χιτώνά μοι παράσχου

Σημείων καί τεράτων σε Χριστός, αυτουργόν ανέδειξε, τής θείας Μακάριε, ενεργείας δεδειχώς ενδιαίτημα.

Υψώθη σου τό σώμα Συμεών, ως σταυρώ τώ κίονι, διό συνδεδόξασαι, τώ εν ξύλω διά σέ υψωθέντι Χριστώ.

Μετάρσιον πορείαν εφευρών, Συμεών θεσπέσιε, πρός ύψος ουράνιον, τούς υμνούντάς σε πιστώς ανακόμιζε.

Θεοτοκίον

Ναόν σε τού Θεού καί κιβωτόν, καί παστάδα έμψυχον, καί πύλην ουράνιον, Θεοτόκε οι Πιστοί καταγγέλλομεν.

Καταβασία

«Νοτίου θηρός εν σπλάγχνοις, παλάμας Ιωνάς, σταυροειδώς διεκπετάσας, τό σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφώς, όθεν τριήμερος εκδύς, τήν υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος Χριστού τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει τόν κόσμον φωτίσαντος».

Κοντάκιον τής Ινδίκτου

Ποιηθέν τώ 1813 έτει υπό τού αοιδίμου Πατριάρχου Κωνσταντινοπόλεως, Κυρίλλου ς'.

Ήχος γ'

Η Παρθένος σήμερον

Ο αρρήτω σύμπαντα, δημιουργήσας σοφία, καί καιρούς ο θέμενος, εν τή αυτού εξουσία, δώρησαι, τώ φιλοχρίστω λαώ σου νίκας, έτους δέ, τάς τε εισόδους καί τάς εξόδους, ευλογήσαις κατευθύνων, ημών τά έργα πρός θείόν σου θέλημα.

Τού Οσίου

Ήχος β' Αυτόμελον

Τά άνω ζητών, τοίς κάτω συναπτόμενος, καί άρμα πυρός, τόν στύλον εργασάμενος, δι' αυτού συνόμιλος, τών Αγγέλων γέγονας Όσιε, σύν αυτοίς Χριστώ τώ Θεώ, πρεσβεύων απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Τού Συμεών τόν άμεμπτον βίον, ποία γλώσσα ανθρώπων εξαρκέσει ποτέ, πρός έπαινον εξηγήσασθαι; όμως υμνήσω Θεού σοφία, τά τού ήρωος άθλα καί τούς αγώνας, τού εν τή γή ως φωστήρος φανέντος τοίς πάσι βροτοίς, καί μεγάλως τή καρτερία τώ χορώ τών Αγγέλων εκλάμψαντος, σύν τούτοις γάρ ψάλλων απαύστως Χριστώ, πρεσβεύων ου παύει υπέρ πάντων ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Α' τού αυτού μηνός, Αρχή τής, Ινδίκτου, ήτοι τού νέου έτους.

Στίχοι

- Ίνδικτον ημίν ευλόγει νέου Χρόνου,
- Ώ καί Παλαιέ, καί δι ανθρώπους Νέε.

Τή αυτή ημέρα, μνήμην ποιούμεν τού γενομένου θαυματος παρά τής Αγίας Θεοτόκου εν τή Μονή τών Μιασηνών, καί μνήμη τού γενομένου

εμπρησμού.

Στίχοι

- Αυθαιρέτως άνεισιν άγρα τις ξένη,
- Λίμνης βυθού πάντιμος εικών Παρθένου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Συμεών τού Στυλίτου.

Στίχοι

- Λιπών Συμεών τήν επί στύλου βάσιν,
- Τήν εγγύς εύρε τού Θεού Λόγου στάσιν.
- Υψιβάτης Συμεών Σεπτεμβρίου έκθανε πρώτη.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τής οσίας Μάρθας, μητρός τού Οσίου Συμεών, καί τής οσίας Ευανθίας, καί η κοίμησις Ιησού τού Ναυή.

Στίχοι

- Εν γή ξενίζει Μάρθα τόν Χριστόν πάλαι.
- Σέ δέ ξενίζει Μάρθα Χριστός εν πόλω.
- Ον τού τρέχειν έστησεν ήλιον πάλαι.
- Λιπών Ιησούς, Ήλιον δόξης βλέπει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων τεσσαράκοντα γυναικών, Μαρτύρων, Παρθένων καί Ασκητριών, καί Αμμούν Διακόνου, καί διδασκάλου αυτών.

Στίχοι

- Δισεικαρίθμοις παρθένοις πύρ καί ξίφος,
- Θεού προεξένησαν Υιόν νυμφίον.
- Αμμούν καλύπτραν έμπυρον δεδεγμένος,
- Τό σαρκικόν κάλυμμα χαίρων εξέδυ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων καί αυταδέλφων Ευόδου, Καλλίστης, καί Ερμογένους.

Στίχοι

- Κάλλιστον όντως εύρε Καλλίστη τέλος,
- Σύν τοίς καλοίς τμηθείσα διττοίς συγγόνοις.

Ο όσιος Μελέτιος ο νέος, ο εν τώ όρει Νυουπόλεως ασκήσας, εν ειρήνη τελειούται.

Ο άγιος νεομάρτυς, Αγγελής ο εν Κωνσταντινοπόλει μαρτυρήσας Κατά τό 1680 ξίφει τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τής Ινδίκτου

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Οι Παίδες ευσεβεία συντραφέντες, δυσσεβούς προστάγματος καταφρονήσαντες, πυρός απειλήν ουκ επτοήθησαν, αλλ' εν μέσω τής φλογός εστώτες έψαλλον, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί».

Αρχόμενοι τού έτους καί τών ύμνων, απαρχήν ποιούμεθα τώ βασιλεύοντι Χριστώ, βασιλείαν τήν απέραντον, ο ορθόδοξος λαός, ευσεβώς μέλποντες, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Ο ών πρό τών αιώνων, επ' αιώνα τε καί έτι Κύριος, τοίς αναμέλπουσι Χριστέ, η πηγή τής αγαθότητος, τών χρηστών σου δωρεών τό έτος πλήρωσον, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Οι δούλοι τώ Δεσπότη, εις πρεσβείαν τήν αγνήν Μητέρα σου, σοί προβαλλόμεθα Χριστέ, από πάσης περιστάσεως, τόν λαόν σου αγαθέ ρυσθήναι ψάλλοντα, ο τών Πατέρων Θεός ευλογητός ει.

Τών αγίων Γυναικών

Ο διασώσας εν πυρί

Ως ακατάπληκτον τό σόν, φρόνημα Αμμούν θεοφόρε, καί γάρ εξάρχων τού χορού, τών παρθένων, βασάνους ουκ έπτηξας, συν αυταίς τελειούμενος, ως διάκονος καί μύστης τής θείας δόξης.

Νυμφαγωγός οία σοφός, λόγοις υπαλείφεις ανδρείας, πρός τόν νυμφίον αφοράν, καί σαρκός καρτερείν τά επίπονα, κραυγαζούσας τάς Μάρτυρας, ο Θεός ο τών Πατέρων ευλογητός εί.

Μή αποκάμωμεν ιδού, ήνοικται τό στάδιον Κόραι, στώμεν ανδρείως ο Χριστός, τούς στεφάνους προτείνει, τού σώματος, εαυτών μή φεισώμεθα, ανεβόων αι γενναίαι εν τώ σταδίω.

Θεοτοκίον

Ευλογημένος ο καρπός, τής ευλογημένης γαστρός σου, όν ευλογούσιν ουρανών, αι Δυνάμεις, βροτών τε συστήματα, ως ημάς λυτρωσάμενον, τής κατάρας τής αρχαίας Ευλογημένη.

Τού Οσίου

Παίδες θεοσεβείς

Έλυσας μέν αυχμόν απορουμένοις, καί πύλας αυτοίς υετού ήνοιξας, καί τήν γήν κλονουμένην εντεύξεσιν έστησας, καί λαούς κραυγάζειν εδίδαξας, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ως μέγιστος φωστήρ τής Εκκλησίας, πολύφωτός τε Συμεών ήλιος, πανταχού τάς ακτίνας, εκπέμπων εφώτιζες, καί λαούς κραυγάζειν εδίδασκες, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Νάματα πανταχόθεν συρρυέντα, θεράπον Χριστού, ανθρώπων πέλαγος, εν τή μάνδρα τής σής, συνεκρότει ασκήσεως, υπό σού βοάν παιδευόμενοι, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ήμών.

Πάλαι μέν τού Πρεσβύτου ταίς αγκάλαις, πλαξί δέ τής σής καρδίας Όσιε, αοράτω δυνάμει, Χριστός ανεπαύσατο, Συμεών, διό ανεκραύγαζες, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Έπρεπε τώ ασπόρως σαρκουμένω, εκ σού προελθείν Παρθένε άχραντε, σύ γάρ έφυσας τόν πάντων αγνή ανυπέρβλητον, ώ βοώντες, ύμνοις κραυγάζομεν, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Καταβασία

«Έκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβούς, λαούς εκλόνησε, πνέον απειλής, καί δυσφημίας θεοστυγούς, όμως τρείς Παίδας ουκ εδειμάτωσε, θυμός θηριώδης, ου πύρ βρόμιον, αλλ' αντηχούντι δροσοβόλω πνεύματι, πυρί συνόντες έψαλλον, ο υπερύμνητος, τών Πατέρων καί ημών Θεός ευλογητός εί».

Τής Ινδίκτου

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Τόν τούς υμνολόγους εν καμίνω, διαφυλάξαντα Παίδας, καί τήν βροντώσαν κάμινον, μεταβαλόντα εις δρόσον, Χριστόν τόν Θεόν υμνείτε, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας».

Ως αρχηγώ τής σωτηρίας Χριστέ, απαρχήν σοι προσφέρει τήν ενιαύσιον, η σεπτή Εκκλησία κραυγάζουσα, Υμνείτε, καί υπερυψούτε Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τόν εκ μή όντων τά πάντα σοφώς, καινουργήσαντα Κτίστην, καί διεξάγοντα τών καιρών τάς ελίξεις βουλήματι, υμνείτε, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Τώ διεξάγοντι τά πάντα Θεώ, καί καιρούς αλλοιούντι, πρός τήν πολύτροπον τών ανθρώπων κυβέρνησιν ψάλλομεν, Υμνείτε, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τήν Θεομήτορα Παρθένον αγνήν, εν ετών περιόδοις καί ελίξεσιν, ορθοδόξων βροτών τά συστήματα, υμνούμέν σε ως Θεοτόκον, καί πάντων σωτηρίαν.

Τών αγίων Γυναικών

Παίδας ευαγείς

Λαμπρούς καί φαιδρούς ως εξ αιμάτων, χιτώνας μαρτυρικώς περιεβάλεσθε,

συναπεκδυσάμεναι, όντως τόν φθειρόμενον, ταίς αμαρτίαις άνθρωπον, καί αναμέλπουσαι, τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Πλουσίου φωτός φωτοχυσίαις, Ηλίου τού νοητού θείαις λαμπρότησιν, μάρτυρες λαμπόμεναι, νύκτα παρεδράμετε, τής αθεϊας ψάλλουσαι εν ομονοία ψυχής, τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ως άρνες ως άσπιλοι αμνάδες, ως θείαι περιστεραί καί εθελούσια, θύματα προσήχθητε, Μάρτυρες τώ κτίσαντι, καί ως θυσίαι άμωμοι, συμφώνως ψάλλουσαι, τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Προστάξει τυράννων παρανόμων, τόν άδικον θάνατον υπέστητε, μέλη συγκοπτόμεναι, ράβδοις συντριβόμεναι, ανηλεώς τυπτόμεναι, ξίφει τεμνόμεναι, διό τάς αθανάτους κληρούσθε, εν αγαλλιάσει πλουσίας αντιδόσεις.

Θεοτοκίον

Οπίσω σου έδραμον γυναίκες, τών μύρων τών ηδυπνόων επαισθόμεναι, πάναγνε Θεόνυμφε, μόνη απειρόγαμε, τού εκ γαστρός σου λάμψαντος, μονογενούς Υιού, καί σοί συμβασιλεύουσιν όντως, ανυμνολογούσαι Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τού Οσίου

Τόν εν όρει αγίω

Από πάσης χωρήσας προσπαθείας, καί μητρώαν ασθένειαν οικτείρας, οίά περ ζών εφάνης μετά θάνατον, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε βοών εις τούς αιώνας.

Νεανίαν συσφίγγεις παρεθέντα, καί τήν κλίνην τόν Φύλαρχον προστάττεις, επί τών ώμων φέρειν ιερώτατε, Κύριον υμνούντα, καί υπερυψούντα εις πάντας τούς αιώνας.

Ολαμπρύνας Ιώβ διά τού πάθους, ηλκωμένης σαρκός σου τήν σαπρίαν, εις μαργαρίτην έτρεψε πολύτιμον, σέ Χριστού θεράπον, Συμεων δοξάζων, εις πάντας τούς αιώνας.

Λησταρχούντα αλάστορα ως πάλαι, επί ξύλου Ληστήν προσεκαλέσω, ταίς Συμεών ώ Δέσποτα εντεύξεσιν, όθεν σε υμνούμεν, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τήν δι' Αγγέλου τό Χαίρε δεξαμένην, καί τεκούσαν τόν Κύριον τής δόξης, καί τό φώς τώ κόσμω ανατείλασαν, πάντες σέ υμνούμεν, καί δοξολογούμεν Παρθένε Θεοτόκε.

Καταβασία

«Ευλογείτε Παίδες, τής Τριάδος ισάριθμοι, Δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνείτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε, τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμα πανάγιον εις τούς αιώνας».

Τής Ινδίκτου

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσαν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν.

Λόγε τού Θεού καί Δύναμις, η αληθής Σοφία καί ενυπόστατος, η συνέχουσα, καί κυβερνώσα τά πάντα σοφώς, καί τόν νύν επιστάντα τοίς δούλοις σου, καιρόν εν καταστάσει, γαληνιώση διεξάγαγε.

Μόνη πρό αιώνων πέφυκας, ως ποιητής αιώνων καί βασιλεύουσα, τρισυπόστατε, μία θεότης αμέριστε, ταίς λιταίς τής αγνής Θεομήτορος, τόν νικηφόρον, τή κληρουχία σου ανάδειξον.

Θεοτοκίον

Σώτερ τού παντός καί πρύτανι, δημιουργέ καί παντοκράτορ τής κτίσεως, ταίς δεήσεσι, τής αλοχεύτως τεκούσης σε, τήν ειρήνην τώ κόσμω σου δώρησαι, τηρών τήν Εκκλησίαν, ακαταπαύστως αστασίαστον.

Τών αγίων Γυναικών

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Νάουσιν ιάσεων κρουνούς τοίς χρήζουσιν, ως εκ κρήνης αι Πανόλβιοι, παύουσι λύμην νοσημάτων, παθών αποδιώκουσι καύσωνα, καρδίας τών φιλοθέων αρδεύουσι, πρός ευκαρπίαν θείων πράξεων.

Ο θείος διάκονος Αμμούν, Κελσίνα τε, καί πρός τούτοις τεσσαράκοντα, θείαι θεόφρονες γυναίκες, αθλήσασαι νομίμως εστέφθησαν, καί νύν μετά Αγγέλων χορεύουσιν, άς κατά χρέος μακαρίζομεν.

Υψώθητε κράτος κατ' εχθρών αράμεναι, Αγγέλοις ωμοιώθητε, ξύλου τρυφάτε ακωλύτως, ζωής εν Παραδείσω θεόνυμφοι, πηγήν νύν τών καλών κατειλήφατε, υπέρ τού κόσμου ικετεύουσαι.

Θεοτοκίον

Σοφίας χωρίον υπέρ νούν τής κρείττονος, ανεδείχθης Κόρη άμωμε, έμψυχος θρόνος τε καί πύλη, διό ως βασιλίδα ηγάπησαν, παρθένοι σε Παρθένε Οπίσω σου, απενεχθείσαι τής θεόπαιδος.

Τού Οσίου

Τόν προδηλωθέντα

Βεβασιλευκότα, παθών διά καρτερίας, ο Χριστός σε προσήκατο, Συμεων θεοφόρε, τής αυτού κοινωνόν σκηπτρουχίας, όθεν σε ύμνοις μεγαλύνομεν.

Ιαματικής χάριτος κατηξιωμένος, εξ ασύλων τού Πνεύματος, θησαυρών θεοφόρε, Συμεών τάς ιάσεις βραβεύεις, τοίς πανηγυρίζουσι τήν μνήμην σου.

Επιβεβηκώς, Όσιε τής ουρανοδρόμου, αρετής καί αιθέριον άθλον ενδεδειγμένος, καί πρός σκηνάς αναπτάς ουρανίους, πρέσβευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Θεοτοκίον

Βάτος καιομένη, πυρί καί μή φλεγομένη, ανεδείχθης ώ Παρθένε, συλλαβούσα ασπόρως, τόν Θεόν καί Σωτήρα τού κόσμου, όν ακαταπαύστως μεγαλύνομεν.

Καταβασία

«Μυστικός εί Θεοτόκε Παράδεισος, αγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' ού τό τού Σταυρού, ζωηφόρον εν γή, πεφυτούργηται δένδρον, δι' ού νύν υψουμένου, προσκυνούντες αυτόν, σέ μεγαλύνομεν».

Ετέρα

«Ο διά βρώσεως τού ξύλου, τώ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυρού κατήργηται σήμερον, τής γάρ προμήτορος η παγγενής κατάρα διαλέλυται, τώ βλαστώ τής Αγνής Θεομήτορος, ήν πάσαι αι Δυνάμεις τών ουρανών μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον τής Ινδίκτου

Τοίς Μαθηταίς

Θεέ θεών καί Κύριε, τρισυπόστατε φύσις, απρόσιτε αϊδιε, άκτιστε καί τών όλων, δημιουργέ παντοκράτορ, σοί προσπίπτομεν πάντες, καί σέ καθικετεύομεν, Τό παρόν έτος τούτο, ως αγαθός, ευλογήσας φύλαττε εν ειρήνη, τους Βασιλείς καί άπαντα, τόν λαόν σου Οικτίρμον.

Τού Οσίου ὁμοιον

Φωστήρος δίκην Όσιε, ο φωσφόρος σου βίος, αστράψας κατεφώτισε, τήν υφήλιον πάσαν, ταίς τών θαυμάτων ακτίσι, διά στύλου γάρ Πάτερ, ανήλθες ως εν κλίμακι, πρός Θεόν ένθα πάντων, τών ορεκτών, Συμεών τό έσχατον όντως πέλει, υπέρ ημών δεόμενος, τών τιμώντων σε Μάκαρ.

Θεοτοκίον ὁμοιον

Δημιουργός καί πρύτανις, πάσης κτίσεως πέλων, καιρούς καί χρόνους θέμενος, εν τή σή εξουσία, τόν ενιαύσιον κύκλον, ευλογίαις Οικτίρμον, χρηστότητος στεφάνωσον, εν ειρήνη φυλάττων, σού τόν λαόν, αβλαβή απήμαντον δυσωπούμεν, πρεσβείαις τής τεκούσης σε, καί τών θείων Αγγέλων.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίοχυς δ' καί ψάλλομεν τά παρόντα Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος γ'
Ιωάννου Μοναχού

Προαιώνιε Λόγε τού Πατρός, ο εν μορφή Θεού υπάρχων, καί συστησάμενος τήν κτίσιν εκ τού μή όντος εις τό είναι, καί καιρούς καί χρόνους εν τή ιδία εξουσία θέμενος, ευλόγησον τόν στέφανον τού ενιαυτού τής χρηστότητός σου, δωρούμενος ειρήνην ταίς Εκκλησίαις σου, νίκας τώ πιστοτάτω Βασιλεί, ευφορίαν τε τή γή, καί ημίν τό μέγα έλεος.

Τού αυτού Ήχος δ'

Η βασιλεία σου Χριστέ ο Θεός, βασιλεία πάντων τών αιώνων, καί η δεσποτεία σου εν πάση γενεά καί γενεά, πάντα γάρ εν σοφία εποίησας, καιρούς ημίν καί χρόνους προθέμενος, διό ευχαριστούντες κατά πάντα καί διά πάντα βοώμεν, Ευλόγησον τόν στέφανον τού ενιαυτού τής χρηστότητός σου, καί καταξίωσον ημάς ακατακρίτως βοάν σοι, Κύριε δόξα σοι.

Ο αυτός Ανδρέου Πυρού

Αι πορείαί σου ο Θεός, αί πορείαί σου μεγάλαι καί θαυμασταί, διό τής οικονομίας σου, τήν δυναστείαν μεγαλυνούμεν, ότι φώς εκ φωτός, επεδήμησας εις ταλαίπωρον κόσμον σου, καί τήν πρώτην ανείλες αράν, τού παλαιού Αδάμ, ως ηυδόκησας Λόγε, καί ημίν εν σοφία, καιρούς καί χρόνους υπέθου, τού δοξάζειν τήν παντουργικήν σου αγαθότητα, Κύριε δόξα σοι.

Ήχος β' Γερμανού

Ότε τώ πάθει σου Κύριε, τήν οικουμένην εστερέωσας, τότε καί οι ασθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν, Γυναίκες ηνδρίσαντο, κατά τού πικροτάτου τυράννου, καί τήν ήτταν τής μητρός ανακαλεσάμεναι, πάλαι εν τή τρυφή τού Παραδείσου γεγόνασιν, εις δόξαν σού τού γεννηθέντος εκ γυναικός, καί σώσαντος τό γένος τών ανθρώπων.

Δόξα... τού Οσίου Ήχος β'

Εκ ρίζης αγαθής, αγαθός εβλάστησε καρπός, ο εκ βρέφους ιερός Συμεών, χάριτι μάλλον ή γάλακτι τραφείς, καί επί πέτραν τό σώμα υψώσας, πρός Θεόν δέ υπερυψύσας τήν διάνοιαν, αιθέριον διεδομήσαντο ταίς αρεταίς ενδιαίτημα, καί ταίς θείαις δυνάμεσι συμμετεωροπορών, Χριστού γέγονεν οικητήριον, τού Θεού καί Σωτήρος τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Ήχος πλ. δ'
Γερμανού

Ο αρρήτω σοφία συστησάμενος τά σύμπαντα, Λόγε Χριστέ ο Θεός, ο καιρούς καί χρόνους ημίν προθέμενος, τά έργα τών χειρών σου ευλόγησον, τόν δέ πιστόν Βασιλέα εν τή δυνάμει σου εύφρανον, διδούς αυτώ κατά βαρβάρων τήν ισχύν, ως μόνος αγαθός καί φιλάνθρωπος.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί εκ τών Κανόνων τής, Ινδίκτου, καί τού Οσίου, Ωδή γ' καί ς'.

Προκείμενον Ήχος δ'

Μέγας ο Κύριος ημών, καί μεγάλη η ισχύς αθτού.

Στίχ. Αινείτε τόν Κύριον, ότι αγαθός.

Απόστολος πρός Τιμόθεον

Τέκνον Τιμόθεε, παρακαλώ πρώτον...

Ζήτει Σαββάτω λγ'

Καί Ετερον Απόστολον τού Οσίου

Πρός Κολασσαείς

Αδελφοί, ενδύσασθε ως εκλεκτοί...

Ζήτει Κυριακή λ'

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Τώ καιρώ εκείνω, εισήλθεν ο Ιησούς εις Ναζαρετ...

Καί τού Οσίου, Εκ τού κατά Ματθαίον

Είπεν ο Κύριος. Πάντα μοι παρεδοθη υπό τού...

Ζήτει Ιανουαρίω κ'

Κοινωνικόν τής Ινδίκτου

Εθλόγησον τόν στέφανον τού ενιαυτού τής χρηστότητός σου, Κύριε. Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ Β' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Μάμαντος, καί τού Οσίου Πατρός ημών Ιωάννου τού Νηστευτού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύ ριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Μάρτυρος γ' καί τού Οσίου γ'.

Τού Μάρτυρος

Ήχος πλ. δ'

Ώ τού παραδόξου θαύματος

Θήρας τό πρίν τροπωσάμενος, τών ακαθέκτων παθών, Αθλοφόρε αοίδιμε, τών λεόντων χάσματα, καί θηρών τά ορμήματα, εντεύξει θεία, σύ εχαλίνωσας, τής τούτων βλάβης μείνας αμέτοχος, πύρ ού κατέπτηξας, ου θυμόν δικάζοντος, τής γάρ Χριστού, Μάκαρ αγαπήσεως, ουδέν προέκρινας.

Νέω εν σώματι ένδοξε, τόν παλαιόν πτερνιστήν, ετροπώσω τά στίγματα, τού Χριστού μακάριε, τή σαρκί σου δεξάμενος, καί νύν Μαρτύρων, συναγελάζη χοροίς, στεφανηφόρος Μάμα πανεύφημε, φέγγει λαμπόμμμμιενος, τρισηλίω πάντοτε, τών εφετών, βλέπων τό ακρότατον, καθαρωτάτω νοϊ.

Τού σαρκωθέντος Θεού ημών, καί διά πάθους Σταυρού, καθελόντος τόν τύραννον, ζωηφόροις ίχνεσιν, αθλοφόρε επόμενος, Μαρτύρων χαίρων, υπήλθες στάδιον, καί ταίς αικίαις κατατεινόμενος, τόν καυχησάμενον, εξαλείφειν θάλασσαν, μετά σαρκός, Μάρτυς κατηδάφισας, καί ετραυμάτισας.

Τού Οσίου

Όμοια

Πάτερ, Ιωάννη πάνσοφε, σύ τώ ποδήρει σεπτώς, Ααρών ώσπερ δεύτερος, καθωραϊζόμενος, τών Αγίων τά Άγια, νύν κατοπτεύεις ένδον γενόμενος, καί τού δευτέρου καταπετάσματος, Ώ τής αρρήτου σου, υπέρ νούν ελλάμψεως, ιεραρχών, θείον εγκαλώπισμα, ής περ μετέσχηκας!

Πάτερ Ιωάννη πάνσοφε, θεοειδής γεγονώς, τή τών τρόπων απλότητι, Θεώ νύν παρίστασαι, τή ενώσει τή κρείττονι, καί ανενδότω νεύσει θεούμενος, καί τού εκείθεν φωτός πληρούμενος, νού καθαρότητι, καί ψυχής φαιδρότητι, ιεραρχών, θείον εγκαλλώπισμα, καί ιερώτατον.

Πάτερ Ιωάννη πάνσεπτε, τής κοσμικής αποστάς, ταραχώδους συγχύσεως, τού Χριστού προσέδραμες, τή γαλήνη πανόσιε, καί θεωρίας θείας καί πράξεως, τάς πανολβίους σαφώς λαμπρότητας, όντως επλούτησας, καί πιστοίς μετέδωκας, θεοπρεπεί, βίω λαμπρυνόμενος, Μακαριώτατε.

Δόξα... Ήχος β' Βυζαντίου

Νέον φυτόν καθάπερ ελαίας, τή τού Θεού τραπέζη γεγένησαι, ως υιός τών πορευθέντων τήν τού Κυρίου οδόν, διά γάρ μαρτυρίου ευλόγησέ σε Κύριος, καί βλέπεις τά αγαθά τής άνω Σιών, κατατρυφών τής θείας αγαλλιάσεως, σύν τοίς γονεύσι διά παντός, Μάμα αξιάγαστε, ών κοινωνούς ημάς ταίς ικεσίαις σου, γενέσθαι ποίησον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Έργοις σκοτεινοίς συναπαχθείς, όλον απημαύρωσα κάλλος, τό τού Βαπτίσματος, θέλων ο πανάθλιος, καί περιβέβλημαι, στολισμόν κατακρίσεως, καί σκότους, διό περ, δέομαι Πανύμνητε τή δυναστεία σου, ρήξασα παθών μου τά ράκη, τόν τής απαθείας χιτώνα, ένδυσον γυμνώττοντα καί σώσόν με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε η αμίαντος αμνάς, έβλεπε τόν ίδιον άρνα, επί σφαγήν ως βροτόν, θέλοντα ελκόμενον, θρηνούσα έλεγεν, Ατεκνώσαι νύν σπεύδεις με, Χριστέ τήν τεκούσαν, τί τούτο πεποίηκας, ο λυτρωτής τού παντός; όμως ανυμνώ καί δοξάζω, σού τήν υπέρ νούν τε καί λόγον, άκραν συγκατάβασιν φιλάνθρωπε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος δ'

Δεύτε συμφώνως οι πιστοί, μνήμην τελέσωμεν Μάμαντος Μάρτυρος, ούτος

γάρ νέος, Άβελ ανεδείχθη ημίν, ώσπερ γάρ εκείνος ποιμήν προβάτων γεγονώς, αμνόν εις θυσίαν πρώτος προσήγαγε, καί στέφανον αθλήσεως, πρώτος εκομίσατο, ούτω καί ο ένδοξος, Αθλοφόρος, θρεμματικοίς ποιμνίοις ενδιαπρέψας, εαυτόν θύμα ευπρόσδεκτον τώ Χριστώ, προσήγαγε διά τού μαρτυρίου, καί παρρησίαν έχων πρός αυτόν, τήν ειρήνην τώ κόσμω αιτείται, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Οι τώ θείω τεμένει σου, καταφευγοντες άχραντε, καί πιστώς τό έδαφος καταβρέχοντες, εν μετανοία δακρύοντες, τήν λύσιν λαμβάνουσι, τών δεινών αμαρτιών, καί τήν χάριν κομίζονται, δυσωπούσης σου, εκτενώς τόν Δεσπότην καί Σωτήρα, τών απάντων καί Υιόν σου, Θεοκυήτορ πανάμωμε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα σε, επί ξύλου ως έβλεψεν, Αμνάς η κυήσασα επωδύρετο, καί μητρικώς σοι εφθέγγετο, Υιέ ποθεινότατε, πώς εν ξύλω τού Σταυρού, ανηρτήθης μακρόθυμε; πώς τάς χείράς σου, καί τούς πόδας σου Λόγε προσηλώθης, υπ' ανόμων καί τό αίμα, τό σόν εξέχεας Δέσποτα;

Απολυτίκιον τού Μάρτυρος

Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου Κύριε, έν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας, εκ σού τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση, αυτού ταίς ικεσίαις Χριστέ, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Τού Οσίου, ο αυτός

Κανόνα πίστεως, καί εικόνα πραότητος, εγκρατείας διδάσκαλον, ανέδειξέ σε τή ποίμνη σου, η τών πραγμάτων αλήθεια, διά τούτο εκτήσω τή ταπεινώσει τά υψηλά, τή πτωχεία τά πλούσια, Πάτερ, Ιωάννη, Όσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ήμων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, Κανών τής Οκτωήχου εις, καί τών Αγίων δύο.

Ο Κανών τού Μάρτυρος

Ποίημα Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

«Αρματηλάτην Φαραώ εβύθισε, τερατουργούσα ποτέ, Μωσαϊκή ράβδος, σταυροτύπως πλήξασα, καί διελούσα θάλασσαν, Ισραήλ δέ φυγάδα, πεζόν οδίτην διέσωσεν, άσμα τώ Θεώ αναμέλποντα».

Τούς ουρανούς περιπολών ως άριστος, μάρτυς γενόμενος, καί τριφεγγούς αίγλης, ένδοξε πληρούμενος, τούς επί γής τιμώντάς σου, τήν σεπτήν καί

φωσφόρον, ημέραν τής τελειώοεως, θείου φωτισμού καταξίωσον.

Τό ευγενές καί κατά πάντα τέλειον, τής διανοίας σου, ο προειδως Λόγος, Μάμα εκ σπαργάνων σε, συνέσεως επλήρωσε, καί καλών ταίς ιδέαις, πολυειδώς κατεκόσμησε, μάρτυς αθλοφόρε πανεύφημε.

Οι σοί γενέται αμωμήτου πίστεως, προκινδυνεύοντες, εν διωγμώ πλάνης, καί εγκαθειργνύμενοι, ένθα καί τελευτήσαντες, υπέρ τού θείου πόθου, βλαστάνουσι σέ τόν λύσαντα, τής πολυθεϊας τόν σύνδεσμον.

Θεοτοκίον

Δεδοξασμένα περί σού λελάληνται, εν γενεαίς γενεών, η τόν Θεόν Λόγον, εν γαστρί χωρήσασα, αγνή δέ διαμείνασα, Θεοτόκε Μαρία, διό σε πάντες γεραίρομεν, τήν μετά Θεόν προστασίαν ημών.

Κανών τού Οσίου

Ποίημα Γερμανού

Ήχος ο αυτός

Τώ εκτινάξαντι

Τώ ανατείλαντι εν τώ κόσμω, τόν ιεράρχην τόν σοφόν, τοίς τής ευσεβείας διαλάμποντα δόγμασιν, άσωμεν τώ Χριστώ, ότι δεδόξασται εις τούς αιώνας.

Τόν διαλάμψαντα εν τώ κόσμω, τής ευσεβείας τώ φωτί, καί τής ασεβείας τήν αχλύν εκδιώξαντα, τιμήσωμεν οι πιστοί, ως ιεράρχην τόν μέγαν Ιωάννην.

Ως παριστάμενος σύν Αγγέλοις, τώ απροσίτω Βασιλεί, τοίς επιτελούσί σου τήν μνήμην ικέτευε, δοθήναι τόν ιλασμόν, Ιεροκήρυξ παμμάκαρ Ιωάννη.

Θεοτοκίον

Ως συλλαβούσα τόν πρό αιώνων, άναρχον Λόγον τού Πατρός, καί σαρκί τεκούσα υπέρ λόγον Πανύμνητε, ικέτευε εκτενώς, του λυτρωθήναι ημάς εκ τών κινδύνων.

Τού Μάρτυρος

Ωδή γ'

«Ουρανίας αψίδος, οροφουργέ Κύριε, καί τής Εκκλησίας Δομήτορ, σύ με στερέωσον, εν τή αγάπη τή σή, τών εφετών η ακρότης, τών πιστών τό στήριγμα, μόνε φιλάνθρωπε».

Φωταυγή ως αστέρα, τόν αθλητήν Μάμαντα, έθετο Χριστός εν τώ ύψει, τής Εκκλησίας αυτού, άθλων λαμπρότησι, καί παραδόξων θαυμάτων, πάσαν τήν υφήλιον καταλαμπρύνοντα.

Ανελθών εν τώ όρει, τής αληθούς γνώσεως, καί καταστραφθείς θεωρίαις, νού

καθαρότητι, φύσιν τήν άλογον, πρός λογικήν υμνωδίαν, θεϊκαίς προστάξεσι Μάρτυς διήγειρας.

Νεανίας ωραίος, περικαλής πέφηνας, όθεν τοίς ανόμως ζητούσι, τού συλλαβέσθαι σε, ώφθης απρόσιτος, εθελοντί πρός τό πάθος, ως ο πάντων Κύριος παραγενόμενος.

Θεοτοκίον

Ουρανόν ο τανύσας, καί τόν τής γής Άχραντε, γύρον ο κατέχων απάσης, φύσει θεότητος, εν ταίς αγκάλαις σου, σωματικώς κατεσχέθη, καί πιστοίς σε στήριγμα πάσιν ανέδειξεν.

Τού Οσίου

Ο στερεώσας λόγω

Δι' εγκρατείας Πάτερ καί προσευχής, ακλινούς εισήλθες πρός τήν ακρόπολιν, τής αρετής θεοφόρε, ένθα τής τρυφής τόν χειμάρρουν τρυφάς.

Ως παρρησίαν έχων πρός τόν Θεόν, Ιεράρχα Όσιε, Ιωάννη σοφέ, ικέτευε τού σωθήναι, τούς πίστει εκτελούντας τήν μνήμην σου.

Ως ευσεβών δογμάτων καθηγητής, καί σοφών λογίων υφηγητής αληθής, τόν στέφανον ανεδήσω, κατά τών αιρέσεων Όσιε.

Θεοτοκίον

Ως ουρανόν καί θρόνον σε τού Θεού, ανυμνούμεν πάντες Θεοκυήτορ αγνή, ότι εκ σού επεφάνη, Ιησούς Χριστός η αλήθεια.

Ο Ειρμός

«Ο στερεώσας λόγω τούς ουρανούς, καί τήν γήν εδράσας επί υδάτων πολλών, στερέωσόν με πρός ύμνον, καί δοξολογίαν σου Κύριε».

Κάθισμα τού Μάρτυρος

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ευσεβείας υπάρχων γόνος σεπτός, ασεβείας εδείχθης εκμειωτής, ώ Μάμα πανεύφημε, τή δυνάμει τού Πνεύματος, εν γάρ σταδίω πλάνην, ειδώλων διήλεγξας, καί ευθαρσώς Τριάδα, υμνείσθαι εκήρυξας, όθεν καί θηρίοις, εκδοθείς αθλοφόρε, τόν θήρα ενέκρωσας, καί αρχέκακον δράκοντα, διά τούτο βοώμέν σοι, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Τού Οσίου

Ήχος γ' Θείας πίστεως

Σκεύος ένθεον τής εγκρατείας, πλούτος άσυλος τής ευσεβείας, ανεδείχθης, Ιωάννη μακάριε, εν απαθεία φαιδρύνας τόν βίον σου, καί δεομένοις αντλήσας τόν έλεον, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπερέχουσα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον πρεσβειών σου, ενθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λόγου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι! τέκνον μου, πώς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι, παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον;

Τού Μάρτυρος

Ωδή δ'

«Σύ μου ισχύς Κύριε, σύ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη Αββακούμ σοι κραυγάζω, τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Αυτοθελώς, πρός τούς αγώνας εχώρησας, απτοήτω, Ένδοξε φρονήματι, τόν γάρ Χριστόν, είχες συνεργόν, θεία δυναστεία, τό ασθενές σου ρωννύοντα, καί Μάρτυρα δεικνύντα, τών αυτού παθημάτων, καί τής άνω λαμπρότητος μέτοχον.

Ως συνεργός, ο εκ Θεού συνοδίτης σοι, καθυπείκει, οία λογικώτατος, άγριος θήρ, θεία γάρ στοργή, σύ καθυποτάξας, τά πάθη τά αλογώτατα, ωραίος απεφάνθης, λογισμώ σοφωτάτω, αλογίαν εχθρών τροπωσάμενος.

Δικαστικών, σύ πρό βημάτων παρίστασο, τήν τού Λόγου, σάρκωσιν Μακάριε, διαπρυσίως αναφωνών, καί τής αθεϊας απομαραίνων τό φρύαγμα, καί πάντας αδιστάκτως, μελωδείν εκδιδάσκων, Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον

Τώ τοκετώ, τής υπέρ φύσιν λοχείας σου, τών ωδίνων, λέλυται τό έγκλημα, καί τής αράς η τών γηγενών, φύσις απηλλάγη, Θεοκυήτορ πανάμωμε, καί ήνοικται τοίς κάτω, διά σού τά τών άνω, καί Αγγέλοις βροτοί συγχορεύουσι.

Τού Οσίου

Μυστικώς ο Προφήτης προορών

Τόν ιεράρχην πάντες τόν σοφόν, εν ωδαίς ευφημήσωμεν, λέγοντες, θεοφόρε Κυρίου, εκτενώς δυσώπει, σωθήναι ημάς.

Ως ευσεβών δογμάτων φυτουργόν, καί σοφόν ιεράρχην σε έχοντες, θεομακάριστε Πάτερ, ύμνοις καί ωδαίς ευφημούμέν σε.

Τήν ιεράν σου μνήμην καί σεπτήν, αρχηγέ τών τροφίμων τής πίστεως,

ιεράρχα Κυρίου, ύμνοις καί ωδαίς εορτάζομεν.

Θεοτοκίον

Η ανύμφευτος νύμφη καί αγνή, καί αλόχευτος Μήτηρ Χριστού τού Θεού, αυτόν απαύστως πρέσβευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τού Μάρτυρος

Ωδή ε'

«Ίνα τί με απώσω, από τού προσώπου σου τό φώς τό άδυτον, καί εκάλυψέ με, τό αλλότριον σκότος τόν δείλαιον, αλλ' επίστρεψόν με, καί πρός τό φώς τών εντολών σου, τάς οδούς μου κατεύθυνον δέομαι».

Ξεομένου ουδόλως, σώματος ο ένδοξος Μάμας εφρόντισε, τής φθοράς τό πάχος, τώ σπαράττεσθαι αποβαλλόμενος, καί τούς δερματίνους, αποδυόμενος χιτώνας, καί στολήν αφθαρσίας δεχόμενος.

Χαριστήριον αίνον, έμελπες τώ Κτίστη σου εξορυττόμενος, τάς πλευράς Παμμάκαρ, καί φωνήν ουρανόθεν ακήκοας, βεβαιούσαν μάλλον, τόν λογισμόν σου πρός τό κρείττον, καί τών πόνων τό άχθος κουφίζουσαν.

Εν ειρκτή συγκλεισθέντι, ώφθη ουρανόθεν σοι επικομίζουσα, παραδόξω θέα, Αθλοφόρε παμμάκαρ πολύαθλε, βρώσιν αφθαρσίας, περιστερά ωραιοτάτη, τής φθοράς γάρ τούς όρους εκβέβηκας.

Θεοτοκίον

Σωματώσεως θείας, καί καταλλαγής ανεκφράστου, γέγονας πρόξενος, η τόν πρό ηλίου, εκ Πατρός γεννηθέντα κυήσασα, διά σού γάρ φύσις, η τών βροτών Θεώ συνήφθη, καί εν θρόνω τής δόξης καθίδρυται.

Τού Οσίου

Ο εκ νυκτός αγνοίας

Ποιμαντικώς εχρίσθης, τής ευσεβείας τώ μύρω θεόσοφε, όθεν ως Ιεράρχην, πάντες ευφημούμέν σε Όσιε.

Ως μιμητής υπάρχων, τών Αποστόλων θεόφρον αοίδιμε, πόνοις καί αγρυπνίαις, τού τής Εκκλησίας προέστης λαού.

Τόν ζηλωτήν Ηλίαν, καί Μωϋσήν τόν θεόπτην μιμούμενος, Πάτερ Ιεροφάντορ, τούς αιρεσιάρχας κατήσχυνας.

Θεοτοκίον

Ως Βασιλίδα πάντες, καί Βασιλέα τών όλων κυήσασαν, δεύτε σύν τώ Αγγέλω, τήν ευλογημένην τιμήσωμεν.

Τού Μάρτυρος

Ωδη ς'

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αί ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Τώ ζήλω τώ πρός Θεόν, πυρούμενος ιερώτατε, τής υφαπτούσης πυράς, ουδόλως εφρόντισας, θείω δροσιζόμενος, ουρανόθεν όμβρω, αθλοφόρε γενναιότατε.

Ο νεανίαις τρισί, μεταποιήσας τήν κάμινον, εις δρόσον φωτοφανώς, θεόφρον πανόλβιε, φλογός εξαρπάζει σε, καί πυρός δεικνύει, παραδόξως δυνατώτερον.

Μεγίστοις εγκαρτερών, αγώσιν ώφθης παμμέγιστος, εν αθληταίς θαυμαστός, εν Μάρτυσι δόκιμος, διό καί μεγίστων σε, ο αγωνοθετης, αντιδόσεων ηξίωσε.

Θεοτοκίον

Γεγόναμεν κοινωνοί, τής θείας φύσεως Άχραντε, τώ θείω σου τοκετώ, καί λήξιν ουράνιον σύν Αγγέλων τάξεσιν, οι σέ ευφημούντες, εν Χριστώ εκληρωσάμεθα.

Τού Οσίου

Ως τόν Προφήτην ερρύσω

Τής Εκκλησίας τήν δόξαν, κατεκόσμησας Ιωάννη μακάριε, τοίς θείοις σου δόγμασι, καί σοφοίς διδάγμασι, τάς αιρέσεις τε, εκ ποδών εποίησας.

Ως περ φωστήρ ευσεβείας, τών δογμάτων σου τώ κάλλει εξήστραψας, καθ' όλης τής κτίσεως, θεόφρον διδάσκαλε, καί ημαύρωσας τάς αιρέσεις λόγω Θεού.

Αντί μαχαίρας τή γλώττη, καί τώ λόγω χρησάμενος Όσιε, τά νόθα εξέκοψας, διδάγματα άπαντα, καί ετράνωσας τήν Τριάδα πάσι σαφώς.

Θεοτοκίον

Ο τεχθείς εκ Παρθένου, καί κόσμον φωτίσας Χριστέ ο Θεός, καμέ τών πταισμάτων μου, ρύσαι ως φιλάνθρωπος, καί κυβέρνησον τήν ζωήν μου δέομαι.

Ο Ειρμός

«Ως τόν Προφήτην ερρύσω, εκ βυθού κατωτάτου, Χριστέ ο θεός, καμέ τών πταισμάτων μου, ρύσαι ως φιλάνθρωπος, καί κυβέρνησον τήν ζωήν μου δέομαι».

Κοντάκιον τού Μάρτυρος

Ήχος γ'

Η Παρθένος σήμερον

Εν τή ράβδω Άγιε, τή εκ Θεού σοι δοθείση, τόν λαόν σου ποίμανον, επί νομάς ζωηφόρους, θήρας δέ, τούς αοράτους καί ανημέρους, σύντριψον, υπό τούς

πόδας τών σέ υμνούντων, ότι πάντες οι εν κινδύνοις, προστάτην Μάμα, θερμόν σε κεκτήμεθα.

Ο Οίκος

Τόν εν πάση τή γή περιβόητον Μάρτυρα, καί εν τοίς ουρανοίς σύν Αγγέλοις χορεύοντα, υμνήσωμεν Μάμαντα, τόν πρίν τάς ελάφους εν ταίς ερήμοις καινώς αμέλγοντα, καί νύν περιούσιον λαόν Κυρίου, ράβδω δυνάμεως, ως ποιμένα καλώς περιέποντα, καί οδηγούντα εις τόπον χλόης, ένθα υπάρχει αληθώς τού Παραδείσου η τρυφή, Όθεν πάντες οι εν κινδύνοις, προστάτην Μάμα, θερμόν σε κεκτήμεθα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ιο ν

Τή Β' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Μάμαντος.

Στίχοι

- Ακμαίος ών Τριάδος εις πίστιν Μάμας,
- Ακμαίς τριαίνης καρτερεί τετρωμένος.
- Δευτερίη χολάδες Μάμαντος χύντο τριαίνη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ιωάννου, Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως τού Νηστευτού.

Στίχοι

- Τοίς μή ρέουσιν εντρυφάς νύν ηδέσι,
- Νηστευτά ρευστών ηδονών Ιωάννη.

Ο Άγιος Διομήδης σπαθιζόμενος τελειούται.

Στίχοι

- Σίδηρος εις σίδηρον ών Διομήδης,
- Πρός τούς σπαθισμούς ανδρικώς εκαρτέρει.

Ο Άγιος Ιουλιανός, ξύλω θλασθείς τήν κεφαλήν, τελειούται.

Στίχοι

- Ιουλιανός, συντριβείς κάραν ξύλω,
- Τόν πρός Θεόν νούν σώος εις τέλος μένει.

Ο Άγιος Φίλιππος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Ίππον ταχύν Φίλιππος τήν τομήν έχων,
- Πρός τόν φιλούντα θάττον ήλθε Δεσπότην.

Ο Άγιος Ευτυχιανός εν εσχάρα πυρός τελειούται.

Στίχοι

- Ευτυχιανός, πυρπολληθείς εσχάρα,
- Εις ευτυχή μετήλθε κλήρον Μαρτύρων.

Ο Άγιος Ησύχιος απαγχονισθείς τελειούται.

Στίχοι

- Ποθών τόν όντως Ησύχιος Δεσπότην,
- Καί τόν δι' αυτόν ησύχως φέρει βρόχον.

Ο Άγιος Λεωνίδης πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Τού πρός Θεόν σε φλόξ πόθου, Λεωνίδη,
- Έπειθε ράστα καί φλογός φέρειν βίαν.

Ο Άγιος Ευτύχιος σταυρωθείς τελειούται.

Στίχοι

- Βαίνων κατ' ίχνος Ευτύχιος Κυρίου,
- Δίκην εκείνου καρτερεί σταυρού πάθος.

Ο Άγιος Φιλάδελφος, λίθω τόν τράχηλον βαρυνθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Σαρκός βάρος πάν εκλιπών λίθου βάρει,
- Ανήλθε κούφος Φιλάδελφος εις πόλον.

Ο Άγιος Μελάνιππος πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Είπέρ τι Μελάνιππος είχε καί μέλαν,
- Κάθαρσιν εύρεν, εις τό πύρ βεβλημένος.

Η Αγία Παρθαγάπη εν τή θαλάσση τελειούται.

Στίχοι

- Θνήσκεις θαλάσσης ένδον, ώ Παρθαγάπη,
- Καί δωρεών θάλασσαν ευρίσκεις άνω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών δικαίων ιερέων, Ελεαζάρου καί Φινεές, καί τών Αγίων Μαρτύρων Αειθαλά καί Αμμούν.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Μάρτυρος

Ωδή ζ'

«Θεού συγκατάβασιν, τό πύρ ηδέσθη εν Βαβυλώνι ποτέ, διά τούτο οι παίδες εν τή καμίνω, αγαλλομένω ποδί, ως εν λειμώνι χορεύοντες έψαλλον, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών».

Καμίνου τό είδός σοι, θαλάμου ώσπερ χρείαν επλήρωσεν, εις ημέρας γάρ πλείους, εν ταύτη Μάκαρ κατακλειόμενος, ού κατεφλέχθης, βοών τώ ποιήσαντι, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Αγγέλους συλλήπτορας, συγχορευτάς καί συγκοινωνούντάς σοι, απορρήτων ασμάτων, φλογός εν μέσω, Μάρτυς εκέκτησο, μεθ' ών τώ πάντων Δεσπότη εκραύγαζες, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Ως ρόδον αμάραντον, ως εκ παστάδος νυμφίος πρόεισιν, ωραιότατος όντως, εκ τής καμίνου φλέξας τούς άφρονας, καί τούς ορώντας φωτίσας κραυγάζοντας, Ευλογητός ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ιδού νύν πεπλήρωται, τού θεηγόρου η προαγόρευσις, εν γαστρί γάρ Παρθένε, τόν Θεόν Λόγον έσχες καί τέτοκας, τόν ζωοδότην, ώ πάντες κραυγάζομεν, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Τού Οσίου

Ο εν αρχή τήν γήν

Ο επί γής, φωστήρα αναδείξας, τόν ευσεβή καί σοφόν Ιεράρχην, ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Ο αληθή, Ιωάννη τόν μέγαν, ποίμνη τή σή ποιμένα αναδείξας, ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Τάς τής σαρκός, επαναστάσεις Πάτερ, καταβαλων τώ Χριστώ ανεβόας, Ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Ο δι' ημάς, γεννηθείς εκ Παρθένου, καί τού εχθρού ρυσάμενος τόν κόσμον, ευλογητός εί εις τούς αιώνας Κύριε, ο Θεός τών Πατέρων ημών.

Τού Μάρτυρος

Ωδή η'

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο Τύραννος, τοίς θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ως Δανιήλ τά χάσματα, τών θηρίων εφίμωσας, θεία τού Δεσπότου επικλήσει ένδοξε, τόν όφιν ενέκρωσας, τούς δυσσεβείς κατήσχυνας, καί ως νικητής, τούς ουρανούς αναμέλπων, οικείς εν ευφροσύνη, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Λιθολευστούσι μάκαρ σε, οι τοίς λίθοις λατρεύοντες, καί πεπωρωμένοι, τήν ψυχήν παράνομοι, τό όμμα ερείδοντα, τής ιεράς σου Μάμα ψυχής, πρός τήν αρραγή καί αταπείνωτον πέτραν, καί μέλποντα προθύμως, ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Αγωνοθέτης άνωθεν, σοί προτείνων τόν στέφανον, οία νικητή, καί τόν καλόν ανύσαντι, αγώνα πανόλβιε, επιφωνεί σοι τήν πρός αυτόν, στείλασθαι σεπτήν, καί γλυκυτάτην πορείαν, προθύμως μελωδούντι, ιερείς ευλογείτε, λαός ύπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Υπερφυώς συνέλαβες, τόν εκ Πατρός αμήτορα, μείνασα παρθένος, μετά τόκον Άχραντε, Θεού γάρ η ένωσις, καινοποιεί τάς φυσεις εν σοί, καί καινοποιούνται τής ουσίας οι όροι, διό σε ορθοδόξως, ως Θεόν τετοκυίαν, κυρίως Θεοτόκον, υμνούμεν εις αιώνας.

Τού Οσίου

Τόν εν όρει αγίω

Τόν Μωσέα μιμούμενος τρισμάκαρ, εν τώ όρει προσέβης καί τώ γνόφω, τόν νοητόν τής χάριτος δεξάμενος, νόμον Ιεράρχα, κράζων, Ανυμνείτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τόν λαόν σου ποιμάνας Ιεράρχα, τής Αιγύπτου τήν πλάνην απεκρούσω, καί Βαβυλώνα τών παθών εξέφυγες, καί Σιών την άνω, εύρες κατοικίαν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ως τώ μύρω χρισθείς Ιεροφάντορ, τής εν λόγω καί έργω ευσεβείας, Ιερουργείς τά θεία ιερώτατε, όθεν τήν Τριάδα, εν μιά ουσία, υμνείς εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τόν εν μήτρα οικήσαντα Παρθένου, καί εν ταύτη φρικτώς καί υπέρ λόγον, τόν παλαιόν Αδάμ ανακαινίσαντα, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν όρει αγίω δοξασθέντα, καί εν βάτω πυρί τό τής Αειπαρθένου, τώ Μωϋσή μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού Μάρτυρος

Ωδή θ'

«Εξέστη επί τούτω ο Ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών Ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί Ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσι».

Παρέθου τήν ψυχήν σου τώ Λυτρωτή, καί πρός τούτον προθύμως ανέδραμες, ταίς καλλοναίς, κατηγλαϊσμένος περιφανώς, τών ιερών αγώνων σου, καί τών παλαισμάτων τών θαυμαστών, πανεύφημε Οπλίτα, φωστήρ τής

οικουμένης, τής Εκκλησίας εγκαλλώπισμα.

Συνήφθης τοίς Αγγέλοις αγγελικήν, επί γής πολιτείαν κτησάμενος, καί σύν αυτοίς, μέλπεις εν αινέσει χαρμονικώς, τό ιερόν μελώδημα, Μάμα τή Τριάδι πανευκλεώς, θεούμενος ταίς θείαις, μεθέξεσι καί δόξης, αδιαδόχου εμφορούμενος.

Ως έχων παρρησίαν πρός τόν Θεόν, τών τήν θείαν σου ταύτην πανήγυριν, περιχαρώς, Μάρτυς εκτελούντων καί τήν σεπτήν, καί ιεράν σου άθλησιν, πίστει ευφημούντων ειλικρινεί, μνημόνευε παμμάκαρ, καί ζάλης καί κινδύνων, καί πειρασμού ημάς διάσωσον.

Θεοτοκίον

Απείρανδρον μητέρα τών επί γής, παιδοτόκον τίς ήκουσε πώποτε, καί τό τεχθέν, άναρχον Θεόν τε καί συμφυά, Πατρί τώ προανάρχω τε, καί τή τετοκυία υπερφυώς; ώ ξένου μυστηρίου! ώ θείας κοινωνίας δι' ής Θεώ συνανεκράθημεν.

Τού Οσίου

Τόν προδηλωθέντα

Ο δι' απαθείας, καί πίστεως καί αγάπης, καί ελπίδος, λόγους ημίν ζωής τής αιωνίου, υποδείξας σοφέ Ιωάννη, πρέσβευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εν τή βακτηρία, τού Πνεύματος τού Αγίου, τόν λαόν ως ποιμάναντα, τής σεπτής Εκκλησίας, καί διώξαντα θεομάχους αιρέσεις, πάντες ιεράρχα ευφημούμέν σε.

Ως τής Εκκλησίας, φωστήρα καί ιεράρχην, εν ψαλμοίς καί ύμνοις τιμώμέν σε ασιγήτως, τήν σορόν τών λειψάνων σου μάκαρ, Πάτερ, Ιωάννη μεγαλύνοντες.

Θεοτοκίον

Χαίρε τό αείζωον, ρείθρον τής αφθαρσίας, χαίρε η ολόφωτος τού ηλίου νεφέλη, χαίρε όχημα τής θεότητος όλης, χαίρε κιβωτέ τού αγιάσματος.

Ο Ειρμός

«Τόν προδηλωθέντα, εν όρει τώ νομοθέτη, εν πυρί καί βάτω, τόκον τόν τής Αειπαρθένου, εις ημών τών πιστών σωτηρίαν, ύμνοις ασιγήτοις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Οσίου
Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Οι ερασταί τών λόγων σου, νύν πιστώς ευφημούμεν, τήν ιεράν σου πάνσοφε, καί υπέρφωτον μνήμην, σέ ιεράρχα τιμώντες, Ιωάννη θεόφρον, τής μετανοίας ώφθης γάρ, κήρυξ ένθεος Πάτερ, καί τής φρικτής, καί σεπτής Τριάδος πρόμαχος μάκαρ, πρός ήν ημών μνημονευε, παρεστώς θεοφάντορ.

Τού Μάρτυρος
Τών Μαθητών ορώντων σε

Τώ γάλακτι ετράφης τώ τών ελάφων, όρεσι διαιτώμενος Μάρτυς Μάμα, αλλ' ώφθης ως γενναίος εν τώ σταδίω, αθλήσας προθυμότατα, καί νίκης άρας βραβεία, πρός Κύριον παρεγένου.

Θεοτοκίον Όμοιον

Ο τής ζωής τής θείας καί μακαρίας, φθονήσας μοι τής πάλαι εν Παραδείσω, εχθρός ο δολιώτατος καί πανούργος, καί τής Εδέμ εξόριστον, ποιήσας με θανατούται, τή σή γεννήσει Παρθένε.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Γ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Ανθίμου, Επισκόπου Νικομηδείας, καί τού Όσίου Πατρός ημών Θεοκτίστου, συνασκητού τού Μεγάλου Ευθυμίου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣ ΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Ιερομάρτυρος.

Ήχος α'

Πανεύφημοι μάρτυρες

Θεόφρον μακάριε βαφαίς, τού οικείου αίματος, τήν ιεράν σου καί ένθεον, στολήν εφαίδρυνας, εκ δυνάμεως γάρ, ευσεβώς εις δύναμιν, εις δόξαν από δόξης προβέβηκας, καί νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Θυσίαν τό πρότερον Θεώ, φέρων τήν αναίμακτον, ως ιερεύς εννομώτατος, ως ολοκάρπωμα, καί δεκτήν θυσίαν, σεαυτόν δι' αίματος, ως Μάρτυς αληθέστατος ύστερον, Χριστώ προσήγαγες, θεορρήμον πανσεβάσμιε, όν δυσώπει, υπέρ τών υμνούντων σε.

Μαρτύρων στρατεύματα Χριστώ, Πάτερ προσενήνοχας, ταίς υποθήκαις σου Άνθιμε, καί παραινέσεσι, νουθετών διδάσκων, καί σαφές υπόδειγμα, θεόφρον σεαυτόν παρεχόμενος, μεθ' ών ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Τού Οσίου

Όμοια

Πάτερ Θεόκτιστε τό σόν, ευαγές μνημόσυνον, τών μοναστών τά συστήματα, ευφραίνει κάλλεσι, τής σής πολιτείας, καί θαυμάτων χάρισι, καί ταίς τών χαρισμάτων λαμπρότησι, Χριστόν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν

ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Πάτερ Θεόκτιστε τόν σόν, τόνον τής ασκήσεως, οι δυσμενείς επτοήθησαν, καί κατηργήθησαν, ταίς σαίς ανενδότοις, προσευχαίς πανεύφημε, Χριστόν γάρ συνεργούντα εκέκτησο, όν νύν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Πάτερ Θεόκτιστε Θεού, κτίσις εχρημάτισας, τό κατ' εικόνα φυλάξας γάρ, επαληθεύουσαν, διά πολιτείας, καί πανσέπτου σχήματος, τήν κλήσιν επεδείξω πανθαύμαστε, Χριστόν ικέτευε, δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών, τήν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ιερεύς εννομώτατος, μέχρι τέλους σου εχρημάτισας μάκαρ Άνθιμε, ιερουργών γάρ τά θεία καί άρρητα μυστήρια, τό αίμα εξέχεας υπέρ Χριστού τού Θεού, καί θύμα ευπρόσδεκτον αυτώ προσήγαγες, διό παρρησίαν έχων πρός αυτόν, εκτενώς ικέτευε, υπέρ τών πίστει καί πόθω τελούντων, τήν αεισέβαστον μνήμην σου, καί τών αυτήν γεραιρόντων, ρυσθήναι πειρασμών, καί παντοίων κινδύνων καί περιστάσεων.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Ικέτευσον φιλάγαθε, τόν σόν Υιόν τού δούναί μοι, τών πολλών μου, εγκλημάτων ιλασμόν, καί τής εξ ευωνύμων, απαλλάξαι μερίδος, καί βασιλείας αξιώσαί με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρίστατο τώ ξύλω ποτέ, καιρώ τώ τής σταυρώσεως, η Παρθένος, σύν παρθένω Μαθητή, καί κλαίουσα εβόα, Οίμοι! πώς πάσχεις πάντων, Χριστέ υπάρχων η απάθεια.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Τού Οσίου

Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, διό εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου, τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εζήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός τόν Κύριον, εκτενώς ικέτευε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Ζηλώσας ο αντίδικος, τήν ποίμνην σου πανάχραντε, καθ' εκάστην, πολεμεί ο πονηρός, κατάβρωμα ποιήσαι, αλλά σύ Θεοτόκε, τής βλάβης τούτου εξελού ημάς.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η Πάναγνος ως ειδέ σε, επί σταυρού κρεμάμενον, θρηνωδούσα, ανεβόα μητρικώς, Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος

επονείδιστον.

Απολυτίκιον τού Ιερομάρτυρος
Ποίημα Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως
Ανθίμου Δ' Ήχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Τής ποίμνης σου θεόφρον, στερρός προστάτης γενόμενος, υπέρ αυτής ετοίμως τό σόν αίμα εξέχεας, καί απειλάς τών δυσμενών μή πτοηθείς, εν ουρανοίς νύν αγάλλη, τώ θρόνω τής τρισηλίου θεότητος παριστάμενος, Δόξα τώ ενισχύσαντί σε Χριστώ, δόξα τή ευψυχία σου, δόξα τή μαρτυρική σου Άνθιμε καρτερότητι.

Δόξα... Τού Οσίου
Ήχος πλ. δ'

Ταίς τών δακρύων σου ροαίς, τής ερήμου τό άγονον εγεώργησας, καί τοίς εκ βάθους στεναγμοίς, εις εκατόν τούς πόνους εκαρποφόρησας, καί γέγονας φωστήρ, τή οικουμένή λάμπων τοίς θαύμασι, Θεόκτιστε Πατήρ ημών Όσιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Η Σταυροθεοτοκίον

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Κανών τής Οκτωήχου εις, καί τών Αγίων δύω.

Ο Κανών τού Ιερομάρτυρος, ού η Ακροστιχίς.

Άνθος σε μέλπω ποιμένων καί μαρτύρων. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'

«Τριστάτας κραταιούς, ο τεχθείς εκ παρθένου, απαθείας εν βυθώ, ψυχής τό τριμερές, καταπόντισον δέομαι, όπως σοι ως εν τυμπάνω τή νεκρώσει τού σώματος, επινίκιον άσω μελώδημα».

Ανθήσας Ιερώς, ώσπερ κρίνον λειμώνι, τών Μαρτύρων τάς ψυχάς, απάντων ευσεβών, ευωδία τών άθλων σου, Άνθιμε ευωδιάζεις, τών πιστώς ευφημούντων σε, Ιεράρχα καί Μάρτυς πολύαθλε.

Νευρώσας τήν ψυχήν, επιμόνοις μελέταις, εξενεύρισας εχθρόν, ανδρείαις συμπλοκαίς, καί ανίσχυρον έδειξας, όθεν πάσα Εκκλησία, επιγνούσά σε Μάρτυρα, απερίτρεπτον Μάκαρ γεραίρει σε.

Θαμβείται κατιδών, πρό βημάτων ανδρείως, παρεστώτά σε Σοφέ, αλάστωρ δυσμενής, καί θωπείαις εκλύειν σου, οίεται τήν καρτερίαν, αλλ' ηττήθη καί πέπτωκεν, απονοίας αυτού τά φρυάγματα.

Θεοτοκίον

Ο Κύριος εκ σού, ανατείλας ως οίδε, τούς χορούς τών Αθλητών, ελάμπρυνεν Αγνή, τά αυτού εικονίζοντας, πάθη πάντα ζωηφόρα, καί τόν άδικον θάνατον, δικαιούντα ημάς αμαρτήσαντας.

Κανών τού Οσίου, ού η Ακροστιχίς.

Τούς σούς αγώνας ώ Θεόκτιστε φράσω.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'
Η κεκομμένη

Τής απαθείας τώ πόθω νυττόμενος, σαρκός τά σκιρτήματα, Πάτερ κατεμάρανας, Θεόκτιστε σοφέ, θεόθεν βοηθούμενος, καί νύν ημάς φωτός τού νοητού, πλησθήναι καθικέτευσον, τώ Κυρίω ψάλλοντας, Ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Οικειωθείς σοι ο μέγας Ευθύμιος, τή θεία Πάτερ στοργή, καί συνδιαιτώμενος, Θεόκτιστε στερρώς, τήν τρίβον τής ασκήσεως, διήνυσεν εμπράκτως αληθώς, καί σοί συνεκραύγαζε, τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Υπωπιάσας τό σώμα πανόλβιε, καί πάθη τά τής σαρκός, Πάτερ δουλωσάμενος, Θεόκτιστε τρανώς, εδέξω τήν λαμπρότητα, τής χάριτος, καί ταύτη λαμπρυνθείς, ενθέως ανεκραύγαζες, τώ Κυρίω άσωμεν, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Θεοτοκίον

Σέ σωτηρίας ελπίδα κτησάμενοι, Παρθενομήτορ αγνή, Λόγον ως κυήσασαν, θεόφρονες σοφοί, ασκήσει ενδιέπρεψαν, Ευθύμιος ο πάσι ποθητός, ο θείός τε Θεόκτιστος, τώ Κυρίω ψάλλοντες, ενδόξως γάρ δεδόξασται.

Τού Ιεράρχου

Ωδή γ'

«Ότι στείρα έτεκεν, η εξ εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις, ησθένησε συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών βοήσωμεν, Άγιος εί Κύριε».

Εαυτόν παρέδωκας, ως ο Χριστός τοίς ζητούσι, καί πρός σφαγήν ηνέχθης, ώσπερ επίσημος κριός, καθαγιάζων Άνθιμε, τώ αίματι, πάντας τούς τιμώντάς σε.

Λύσας τή θεία χάριτι, πάσαν δαιμόνων απάτην, ήχθης δεσμώτης Μάρτυς, τόν δεδεμένον διά σέ, εξεικονίζων Άνθιμε, καί θανάτω, λύσαντα τόν θάνατον.

Πρηστήρια όργανα, βασανιστήρια πάντα, πρό οφθαλμών σου βλέψας, ουκ εσαλεύθης τώ νοϊ αλλά θερμώς εχώρησας, πρός βάσανα, Άνθιμε πολύαθλε.

Θεοτοκίον

Ωραιώθης Πάναγνε, τόν υπέρ πάντας ωραίον, τούς γηγενείς τεκούσα, Υιόν καί Λόγον τού Πατρός, όν οι γενναίοι Μάρτυρες, ποθήσαντες, δόξη ελαμπρύνθησαν.

Τού Οσίου

Σύ εί τό στερέωμα

Σάρκα μέν ενέκρωσας, δι' εγκρατείας σου Όσιε, τήν δέ ψυχήν θείων χαρισμάτων, δωρεαίς κατελάμπρυνας.

Όλην μέν τήν έφεσιν, πρός τόν Δεσπότην σου έτρεψας, τόν δέ θυμόν, κατά τών δαιμόνων, θεοφόρε καθώπλισας.

Θεοτοκίον

Ύμνους αναμέλποντες, οι θεοδίδακτοι Δέσποινα, σέ Ασκηταί, ως Θεόν τεκούσαν, Θεοτόκον εδόξασαν.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα τού Ιερομάρτυρος

Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Τό αίμά σου σοφέ, μυστικώς ανεβόα, εκ γής πρός τόν Θεόν, ως τού Άβελ θεόφρον, σαφώς γάρ εκήρυξας, τήν Τριάδα τήν άκτιστον, όθεν Άνθιμε, ποιμαντικώς διαπρέψας, απεδίωξας, τούς τών αιρέσεων θήρας, ως φύλαξ τής πίστεως.

Δόξα... Τού Οσίου

Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Τών Πατέρων έξαρχος, ανηγορεύθης, καί τώ κόσμω γέγονας, περιφανέστατος λαμπτήρ, Όσιε Πάτερ Θεόκτιστε, όθεν απαύστως, τιμώμεν τήν μνήμην σου.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν θερμήν αντίληψιν, τών εν ανάγκαις, τήν ημών βοήθειαν, καί πρός Θεόν καταλλαγήν, δι' ής φθοράς ελυτρώθημεν, τήν Θεοτόκον, πιστοί μακαρίσωμεν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Επί ξύλου βλέπουσα, αναρτηθέντα, τόν Υιόν σου Πάναγνε, σπλάγχνα μητρώα γοερώς, σπαρασσομένη εκραύγαζες, Οίμοι! πώς έδυς, τό φώς μου τό άχρονον.

Τού Ιεράρχου

Ωδή δ'

«Δι' αγάπησιν Οικτίρμον, τής σής εικόνος επί Σταυρού σου έστης, καί ετάκησαν τά έθνη, σύ γάρ εί Θεός ημών, ισχύς μου καί ύμνησις».

Πέτρα πίστεως τάς φρένας ερηρεισμένος, λίθοις ετύφθης Μάρτυς, εν μιμήσει Στεφάνου, όθεν στεφανούμέν σε, τοίς ύμνοις γηθόμενοι.

Ο Θεού σε επυρπόλησε θείος ζήλος, πεπυρωμένοις όθεν, ουκ ησθάνου σιδήροις, εμπερονιζόμενος, Μαρτύρων αγλάϊσμα.

Ιερέων χρίσμα άγιον κεχρισμένος, καί κατηγλαϊσμένος, τώ σεπτώ μαρτυρίω, χαίρων προσεχώρησας, Αγίων εις Άγια.

Θεοτοκίον

Μή κενώσας τούς πατρώους ο Λόγος κόλπους, σού εν τοίς κόλποις Κόρη, ανεκλίθη ως βρέφος, θέλων αναπλάσαι με, φθορά υποκείμενον.

Τού Οσίου

Επέβης εφ' ίππους

Σοφίας τής πρώτης, σύ εραστής ώφθης Πάνσοφε, τόν γάρ βίον αμέμπτως διήνυσας, κεκαθαρμένος άριστα ψυχήν καί έννοιαν, συμφώνως ανακράζων, δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Αγνίσας τόν νούν σου, τής τών παθών τύρβης ένδοξε, τάς αισθήσεις εμφρόνως ρυθμίσας τε, αταραξίας γαλήνη Πάτερ προσώρμησας, προθύμως αναμέλπων, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Γεώδεις φροντίδας, ασκητικώς απωσάμενος, ουρανίους ελπίδας εκτήσατο, ο σός θεράπων Δέσποτα, θείος Θεόκτιστος, Ευθυμίω συμψάλλων' Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ως ώφθης εν κόσμω, εκ τής Παρθένου ως άνθρωπος, εδωρήσω τήν νίκην Οσίοις σου, τώ σώ Σταυρώ γάρ, δαίμονας ούτοι απήλασαν, εν πίστει εκβοώντες, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ε'

«Τόν φωτισμόν σου, Κύριε κατάπεμψον ημίν, καί τής αχλύος ημάς τών πταισμάτων λύσον αγαθέ, τήν ειρήνην ουρανόθεν δωρούμενος».

Εν τώ δεινώς πυρούσθαί σου τούς πόδας Αθλητά, συνθλάς τήν κάραν, ασάρκου δυσμενούς, καί πρός ουρανόν βαδίζεις, άθλοις ιεροίς εγκοσμούμενος.

Νενικημένος έμεινεν εχθρός εξεστηκώς, Θεός δέ ζώση εκάλει σε φωνή, θάρσος εντιθείς τή σή καρδία, Ιεράρχα πολύαθλε.

Ως προσφορά ολόκληρος, ως θύμα ιερόν, ως ιερείον, ως κάρπωμα θείον, τώ παμβασιλεί Ποιμήν καί Μάρτυς, ανηνέχθης γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Νόμου σκιαί εδήλωσαν τό φέγγος τό εκ σού, εξανατείλαν πανάμωμε Κόρη, καί τών αθλητών καταλαμπρύναν, τούς χορούς ευφημούντάς σε.

Τού Οσίου

Φώτισον ημάς

Νέκρωσον ημών, τά φρονήματα φιλάνθρωπε, τής σαρκός καί τά σκιρτήματα, ταίς ευπροσδέκτοις, τού Οσίου σου εντεύξεσιν.

Άνωθεν ημάς, εποπτεύοις Παμμακάριστε, καί κατευθύνοις τόν βίον ημών, τών εκτελούντων πόθω, σοφέ τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Σύσκηνος δυάς, παναρίστη καί Θεόκλητος, τόν σαρκωθέντα εκ Παρθένου αγνής, Θεόν κηρύττει, αρρήτως ημίν εκλάμψαντα.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ς'

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο προφήτης Ιωνάς, εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού βασιλεύ τών δυνάμεων».

Κυκλούμενος, θλιβερώς καί τροχώ προσδεσμούμενος, καί λαμπάσι, πανταχόθεν ευτόνως φλεγόμενος, ακλινής ωράθης, Ιεράρχα πολύαθλε Άνθιμε.

Ανέπεμπες, τώ Θεώ υμνωδίαν φλεγόμενος, καί τήν δρόσον, ως οι Παίδες εξ ύψους δεχόμενος, Αθλητά γενναίε, τών Αγίων Αγγέλων συνόμιλε.

Ιάτρευσον, τήν ψυχήν μου νοσούσαν ανίατα, ιερεύς γάρ, δεδειγμένος καί Μάρτυς αήττητος, εξουσίαν έχεις, αφαιρείν αμαρτίας Μακάριε.

Θεοτοκίον

Μαράνασα, τά φυτά τής κακίας Ανύμφευτε, τώ βλαστώ σου, τών παθών μου τούς σκόλοπας έκτιλον, καί βλαστάνειν θεία, τήν ψυχήν μου νοήματα ποίησον.

Τού Οσίου

Τήν δέησιν εκχεώ

Ως ήλιος, τοίς εν γή ανέτειλας, τώ πυρσώ τής ευσεβείας φωτίζων, καί αρετών, διασπείρων τό φέγγος, καί σωφροσύνης διδάσκων φαιδρότητα, Θεόκτιστε σαίς προσευχαίς, καί νύν τήν οικουμένην ειρήνευσον.

Θεόφρονι, λογισμώ χρησάμενος, τών εν γή καταπεφρόνηκας πάντων, καί ουρανών, παμμακάριστε Πάτερ, τήν κληρουχίαν πανσόφως προέκρινας, Θεόκτιστε, καί νύν σαφώς, ουρανούς εμβατεύεις γηθόμενος.

Θεοτοκίον

Εθέλχθητε, καλλονής τώ έρωτι, τού Χριστού τής ευπρεπούς τε καί θείας, διά σαρκός, τού φανέντος εν κόσμω, εκ τής Αγίας αγνής Θεομήτορος, καί ώφθητε τών μοναστών, ακριβούς πολιτείας προγράμματα.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών, η ψυχή μου επλήσθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως, Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον τού Ιερομάρτυρος

Ήχος δ' Ο υψωθείς

Εν ιερεύσιν ευσεβώς διαπρέψας, καί μαρτυρίου τήν οδόν διανύσας, τά τών ειδώλων έσβεσας σεβάσματα, πρόμαχος γενόμενος, τής σής ποίμνης θεόφρον, διό σε καί γεραίρουσα, μυστικώς εκβοά σοι, Εκ τών κινδύνων ρύσαί με αεί, ταίς σαίς πρεσβείαις, Πατήρ ημών Άνθιμε.

Ο Οίκος

Ενθείς μοι γνώσιν θεϊκήν, τόν ζόφον τής αγνοίας, εκ τής εμής καρδίας, απέλασον ευχαίς σου, όπως υμνήσω σου πιστώς τήν αγίαν μνήμην, εν ή Αγγέλων χοροί, μετά Μαρτύρων σήμερον ευφραίνονται ενθέως, καί άνθρωποι, ύμνοις εγκωμίων τήν σήν κάραν, ώσπερ άνθη συμπλέξαντες, στέφουσιν αξίως, αιτούντες παρά σού λαβείν, τών πταισμάτων αποχήν, καί τών κακών τού βίου λύσιν, καί εχθρών ορατών καί αοράτων ρυσθήναι, ταίς σαίς πρεσβείαις, Πατήρ ημών Άνθιμε.

Συναξάριον

Τή Γ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Ανθίμου, Επισκόπου Νικομηδείας.

Στίχοι

- Τμηθείς κεφαλήν Μάρτυς Άνθιμε ξίφει,
- Καί νεκρός ανθείς εις Θεού δόξαν τρίχας.
- Άνθιμον εν τριτάτη απέκτεινε ξίφος οξύ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσοίου Πατρός ημών Θεοκτίστου, συνασκητού τού Μεγάλου Ευθυμίου.

Στίχοι

- Ειδώς σόν είναι τόν Θεόν Κτίστην, Πάτερ,
- Αυτόν πρό πάντων εξελέξω κτισμάτων.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Ζήνων, εν λέβητι μολύβδου κοχλάζονος βληθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Ζήνων ο θείος τού Θεού πόθω ζέων,
- Χαίρων υπήλθε τού μολύβδου τό ζέον.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Βασίλισσα, θηριομαχήσασα καί μηδέν βλαβείσα, τελειούται.

Στίχοι

- Οφθείσα Βασίλισσα φρικτή θηρίοις,
- Φρικτώ παρέστη παμβασιλέως θρόνω.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Αριστίων, Επίσκοπος Αλεξανδρείας, πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Ως εις άριστον τήν πυράν σπεύδων τρέχεις,
- Χριστού άριστε Μαρτύρων Αριστίων.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Χαρίτων, εν ασβέστου βόθρω βληθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Εισδύς Χαρίτων εις τόν ασβέστου βόθρον,
- Άσβεστον εύρε φώς ακηράτου τόπου.

Ο άγιος μάρτυς Αρχοντίων λιμώ τελειούται.

Ο άγιος νεομάρτυς Πολύδωρος ο εν τή νέα Εφέσω μαρτυρήσας κατά τό 1794, αγχόνη τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Ιεράρχου

Ωδή ζ'

«Αβραμιαίοι ποτέ, εν Βαβυλώνι παίδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, καί υμνούντες έψαλλον, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Αι προσαχθείσαι τώ σώ, σεπτώ σαρκίω φλόγες, μηδέν σε όλως λυμηνάμεναι, επί τούς μισούντάς σε, επιστασία θείων, εστράφησαν Αγγέλων.

Ρώμη Θεού πανσθενεί, τροχός εξαίφνης έστη, ο τιμωρών σε, καί κυλίονται, πρός πίστιν τώ θαύματι, οι τών απίστων δήμοι, σοφέ ιερομύστα.

Τών τού Χριστού εντολών, φύλαξ υπάρχων Μάκαρ, εφυλακίσθης φυλασσόμενος, πρός τούτου καί γέγονας, φρουρός τοίς σέ φρουρούσι, διδάγμασιν ενθέοις.

Θεοτοκίον

Υπερβολή Παρθένε, φιλανθρωπίας ώφθη, εκ σού ο Λόγος σωματούμενος, καί σώζει τούς μέλποντας, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Τού Οσίου

Παίδες Εβραίων

Όλω τώ πόθω συνημμένος, δι' ασκήσεως στερράς σου τώ Δεσπότη, ταίς αυτού νύν τρυφάς, ελλάμψεσι κραυγάζων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Κάρπωμα θείον τώ Δεσπότη, προσενήνοχας τόν βίον σου Τρισμάκαρ, καί θυσίαν δεκτήν, καί άμωμον κραυγάζων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Τέλος τών πόνων εύρες Μάκαρ, τήν απόλαυσιν τήν εν τώ Παραδείσω, εκ στενής γάρ οδού, κατήντησας πρός πλάτος, τής βασιλείας πάνσοφε, ευλογών τόν πάντων Κτίστην.

Θεοτοκίον

Ίδε Παρθένος θείον βρέφος, απεγέννησεν, όπερ οι θεοφόροι, έπιγνόντες Θεόν, καί Κύριον εβόων, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Τού Ιεράρχου

Ωδή η'

«Λυτρωτά τού παντός παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα ευλογείτε, υμνείτε τόν Κύριον».

Ρητορεύεις Κυρίου τήν σάρκωσιν, παρανόμων τυράννων ενώπιον, προσομιλών κολάσεσι, καί πικραίς τιμωρίαις καί αλγηδόσιν, ιεράρχα πολύαθλε Άνθιμε.

Ώσπερ σίδηρος Μάκαρ εστόμωσαι, τώ πυρί τών απείρων κολάσεων, καί τάς αμέτρους φάλαγγας, τών δαιμόνων συγκόψας, νίκης βραβεία, ανεπλέξω δοξάζων τόν Κύριον.

Νεκρωθείς εκουσίως πανόλβιε, τήν ζωήν τήν αγήρω απέλαβες, καί Παραδείσου είσοδον, καί τάς θείας σκηνώσεις, εν αίς χορεύων, τών Τιμώντων σε μέμνησο Άνθιμε.

Θεοτοκίον

Ιεραίς εν φωναίς μακαρίσωμεν, τού Θεού τήν σκηνήν τήν αμόλυντον, τήν κιβωτόν τήν έμψυχον, τών Μαρτύρων τήν δόξαν, τήν ανωτέραν Χερουβίμ καί απάσης τής κτίσεως.

Τού Οσίου

Επταπλασίως κάμινον

Σύν εγκωμίοις γίνεται, θεοφόρε η μνήμη σου, τής δικαιοσύνης γάρ εδείχθης τρόφιμος, ανδρείας φρονήσεως, καί σωφροσύνης Πάτερ σοφέ, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν ανακράζων, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τόν θεοφόρον άπαντες, ευφημίαις τιμήσωμεν, ως εμπεπλησμένον εναργώς τής χάριτος, καί θείαις ελλάμψεσι, πεφωτισμένον άριστα, τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν εκβοώντες, οι παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Εν τή σορώ τό σώμά σου, ιεράρχης εκήδευσε, καί τής ευθυμίας, ο φαιδρός επώνυμος, ψυχήν δέ οι Άγγελοι, εν ουρανοίς προσήνεγκαν, τώ Δημιουργώ χαρμονικώς μελωδούντες, Οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Φιλοσοφείν επόθησαν, τής Σοφίας τώ έρωτι, τής ενυποστάτου, ασκηταί θεόφρονες, τής κόσμω πανάμωμε, αναδειχθείσης Κόρη εκ σού, καί θεοπρεπώς, τάς αρετάς φυτευσάσης, ήν Παίδες ευλογούσιν, ιερείς ανυμνούσι, λαοί υπερυψούσιν εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοις θεοσεβέσιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ίδών, Τόν Δημιουργόν, καί Λυτρωτήν ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τού ιεράρχου

Ωδή θ'

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, Όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Ως ρόδον ευώδες μυστικώς εξήνθησας, εν τώ οίκω τού Θεού ημών, όθεν ημάς ευωδιάζεις, Κυρίου ευωδία γενόμενος, καί πάθη τά δυσώδη Μακάριε, αποδιώκεις τών ψυχών ημών.

Σήμερον τήν μνήμην σου τελεί, τήν ένδοξον, συγκαλούσα πόλιν άπασαν, η ευγενής Νικομηδέων, περιδοξός τε πόλις εν πόλεσιν, αυτής γάρ πολιούχος γεγένησαι, ήν ουρανόθεν Μάρτυς ποίμαινε.

Η γή σου τό αίμα εκχυθέν εδέξατο, Ιεράρχα, τό δέ πνεύμά σου, εις ουρανούς ανεκομίσθη, τοίς θείοις συναγάλλεσθαι Πνεύμασι, μεθ' ών ημών μνημόνευε Άνθιμε, θείων Μαρτύρων ακροθίνιον.

Θεοτοκίον

Φλογίνη ρομφαία η τό πρίν τήν είσοδον, Παραδείσου εναπείργουσα, νώτα νύν δίδωσι Παρθένε, τοίς πάθη τά σεπτά εικονίσασι, Χριστού τού λογχευθέντος θελήματι, καί σέ τιμώσι τήν υπέρτιμον.

Τού Οσίου

Εξέστη επί τούτω ο ουρανός

Ροαίς σου τών δακρύων εκκαθαρθείς, νύν φωτός απολαύεις Θεόκτιστε, τού τριφεγγούς, τούτω παριστάμενος εμφανώς, καί ταίς εκείθεν άριστα, εκλελαμπρυσμένος μαρμαρυγαίς, εξ ύψους εποπτεύοις, ημάς τούς τήν σήν μνήμην, επιτελούντας παμμακάριστε.

Αγάπη καί ελπίδι θωρακισθείς, καί πιστώς πεφραγμένος διέλυσας, τάς μηχανάς, καί τάς μεθοδείας τών δυσμενών, καί νικητής γενόμενος, νύν στεφανηφόρος περιπολείς, ταίς θείαις σύν χορείαις, Αγγέλων καί δικαίων, περί τόν θρόνον τού Παντάνακτος.

Σωφρόνως καί δικαίως καί εύσε σύν ανθρώποις βιβώς, εν τή γη ώσαντες, εν ουρανοίς, λάμπετε θεόφρονες Ασκηταί, σύν Ασωμάτων τάξεσιν, αίγλη εντρυφώντες θεαρχική, παρ' ής καί τών αγώνων, ενδίκως τοίς στεφάνοις, ως νικηφόροι εκοσμήθητε.

Θεοτοκίον

Ώ θεία καί θεόφρον καί ιερά, ξυνωρίς τών Πατέρων υπέρλαμπρε, ταίς σαίς λιταίς, κόσμω τήν ειρήνην παρά Θεού, καταπεμφθήναι αίτησαι, καί τή Εκκλησία ειλικρινή, ομόνοιαν καί πίστιν, πρεσβείαις ευπροσδέκτοις, τής Θεοτόκου παμμακάριστοι.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον τού ιερομάρτυρος
Τών μαθητών ορώντων σε

Χορείαν άγε σήμερον ετησίαν, Νικομηδέων πάσα χαίρουσα πόλις, τού καλού Ποιμένος σου, καί σκίρτησον, τόν πολιούχον έχουσα, διατηρούντά σε βλάβης, τών δυσμενών ανωτέραν.

Τού Οσίου
Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Αγγελικώς εβίωσας, επί γής θεοφόρε, σύν Ευθυμίω πάνσοφε, τώ μεγάλω φωστήρι, Θεόκτιστε διαπρέψας, εν ευχαίς καί νηστείαις, καί πλείστοις κατορθώμασι, πρακτικής θεωρίας, μεθ' ού καί νύν, παρεστώς τριάδι τή απροσίτω, υπέρ ημών ικέτευε, τών τιμώντων σε μάκαρ.

Θεοτοκίον

Τετυρωμένον πάναγνε, καί πιότατον όρος, Δαυίδ Θεογεννήτρια, μελωδών σε εκάλει, ο σός προπάτωρ Παρθένε, Σολομων δέ ο θείος, κλίνην σαφώς τοίς Άσμασιν, Ησαίας δέ ράβδον, καί Ιακώβ, κλίμακα σέ είδε, καί πύλην άλλος, εξ ής Θεός τό φύραμα, νεουργεί τών ανθρώπων.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος δ'
Εφραίμ Καρίας

Τή Νικομηδέων μεγαλοπόλει, πάσα πόλις καί χώρα συνεορτάζει σήμερον, επί τή μνήμη τού σεβασμίου αυτής πολιούχου, καί γάρ τά πέρατα τής γής, κροτεί επευφραινόμενα, τή νύν πανηγύρει τού ιερομάρτυρος, τούτω καί ημείς τοίς άσμασιν ως άνθεσι, στεφάνους πλέξαντες εκβοήσωμεν, Χαίροις ο ποιμήν ο καλός, ο τήν ψυχήν θείς υπέρ τών προβάτων, η θυσία καί θύτης, ο Ιερεύς καί Ιερείον, Σού δεόμεθα, σύν τοίς συνάθλοις σου, Χριστόν Άνθιμε ικέτευε, τήν ποίμνην σου ταύτην τών βαρβάρων λύκων λυτρωθήναι, καί τής ουρανίου μάνδρας αξιωθήναι.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Έδωκας σημείωσιν

Εν κλίνη κατάκειμαι, τής αμελείας πανάμωμε, καί ραθύμως διέρχομαι, τόν βίον καί δέδοικα, τόν τής τελευτής μου, καιρόν Θεοτόκε, μή ώσπερ λέων αφειδώς, διασπαράξη τήν ταπεινήν μου ψυχήν, ο όφις ο παμπόνηρος, διό τή σή αγαθότητι, πρό τού τέλους προφθάσασα, πρός μετάνοιαν έγειρον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν η πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν δόλιον, ως Δεσπότην κλαίουσα, ύμνει τόν εκ σπλάγχνων, αυτής προελθόντα, καί τό μακρόθυμον αυτού, αποθαυμάζουσα ανεκραύγαζε, Τέκνον μου ποθεινότατον, μή επιλάθη τής δούλης σου, μή βραδύνης φιλάνθρωπε, τό εμόν παραμύθιον.

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Δ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Βαβύλα, Επισκόπου Αντιοχείας, καί τού Αγίου καί θεόπτου Μωϋσέως τού Προφήτου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τού Ιερομάρτυρος.

Ήχος πλ. β'
Όλην αποθέμενοι

Εν αίματι βάψας σου, τήν ιεράν διπλοϊδα, εισήλθες εις άγια, τών αγίων άγιος

σύ γενόμενος, Βαβύλα ένδοξε, καί σαφώς πάντοτε, απολαύεις τής θεώσεως, ωραϊζόμενος, καί τώ μαρτυρίω λαμπόμενος, καί άγγελος δεικνύμενος, ταίς καθαρωτάταις μεθέξεσιν, όθεν σε τιμώμεν, καί πόθω εορτάζομεν τήν σήν, ιερωτάτην πανήγυριν, αξιομακάριστε.

Σιδήρω πεδούμενος, ανεμποδίστως τήν τρίβον, διώδευσας Όσιε, τήν πρός τήν ουράνιον πόλιν φέρουσαν, τά σεπτά στίγματα, Βαβύλα πάνσοφε, ώσπερ κόσμον περικείμενος, εν ή γενόμενος, οία νικητής αληθέστατος, καί Μάρτυς απαράτρωτος, καί ιερουργός ιερώτατος, μέλπεις σύν Αγγέλοις, μελώδημα τό θείον καθαρώς, Άγιος, Άγιος, Άγιος, Τριάς ομοούσιε.

Ποίμνης προϊστάμενος, τής λογικής ιεράρχα, βακτηρία γνώσεως, επί χλόην έθρεψας ταύτην πιστώς, καί θηρών έσωσας, καί Θεόν εύφρανας, τόν εξ ύψους σε ποιμάναντα, όν κατενώπιον, τών αθεωτάτων μακάριε, κηρύττων, ώσπερ άκακον, τέθυσαι αρνίον γηθόμενος, μετά τών ακάκων, παιδίων καί προσήχθης σύν αυτοίς, θύμα ευώδες ολόκληρον, Βαβύλα θεσπέσιε.

Καί τού Προφήτου

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Εν θυέλλη τήν άσαρκον, καί εν γνόφω τόν άϋλον, Μωϋσή τεθέασαι, ως χωρείν δυνατόν, θεοειδής τε γενόμενος, τή δόξη τή κρείττονι, τώ σαρκίνω Ισραήλ, Νομοθέτης κεχείρισαι, αλλ' ού πέφυκε, νούς γεώδης τοίς θείοις εμβατεύειν, η γάρ χάρις τοίς ορώσι, τά λίαν κρείττονα δίδοται.

Ιερεύς εννομώτατος, στρατηγός γενναιότατος, τώ παραπικραίνοντι αναδέδειξαι, Μωσή μαστίζων τήν Αίγυπτον, τή ράβδω δέ θάλασσαν, διαιρών τήν Ερυθράν, καί βυθίζων αλάστορα, καί υψαύχενα, Φαραώ σύν τριστάταις, καί διάγων, εν ερήμω καί εκτρέφων, τόν Ισραήλ τόν αγνώμονα.

Μωϋσή τό υπόδημα, τών ποδών λύσον τάχιον, ο γάρ τόπος άγιος, εν ώ έστηκας, μή τι νεκρώσεως σύμβολον, εν σοί περιφέροιτο, εν γάρ βάτω καί πυρί, μυστικώς σοι οπτάνεται, τά παράδοξα, τής θεόπαιδος Κόρης, εν τώ όρει, τώ Χωρήβ ο χρηματίζων, τώ Μωϋσή απεφθέγγετο.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Βάσιμον κρηπίδα η Εκκλησία κέκτηται, τούς ιερούς σου αγώνας, Ιερομάρτυς Βαβύλα, ήν καί φυλάττοις ακράδαντον, καί ανεΠιβούλευτον εκ λύκων κραταιών, κηρύττουσαν τάς αριστείας σου, καί μεγαλύνουσαν σύν σοί τά νήπια, τά υπέρ Χριστού τυθέντα, μετά σού μακάριε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Κατάνυξιν ου κέκτησαι, ψυχή αμετανόητε, τί βραδύνεις, τού θανάτου η τομή, εγγίζει καί τό τέλος, εφέστηκεν ως κλέπτης, τή Θεοτόκω δράμε πρόσπεσον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν ξύλω τήν ζωήν ημών, ορώσα η πανάμωμος, Θεοτόκος, κρεμαμένην μητρικώς, ωδύρετο βοώσα, Υιέ μου καί Θεέ μου, σώσον τούς πόθω ανυμνούντάς σε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. β' Βαβύλα

Βήματι τυράννου παρεστηκώς, καί αγωνιζόμενος υπέρ τής ευσεβείας εκραύγαζες, ιδού εγώ καί τά παιδία, ά μοι έδωκεν ο Θεός, μεθ' ών εστεφανώθης εν ουρανοίς, Βαβύλα Ιερομάρτυς, πρεσβεύων απαύστως, τών παγίδων τού εχθρού, ρυσθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Παρθένε παναμώμητε, δυσώπησον όν έτεκες, Βασιλέα, τού παντός καί Ποιητήν, εν ώρα όταν κρίνη, τό γένος τών ανθρώπων, κατοικτειρήσαί με τόν δούλόν σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Λαόν τόν ανομώτατον, αδίκως καθηλούντά σε, επί ξύλου, η Παρθένος καί αγνή, καί Μήτηρ σου ορώσα, ως Συμεών προέφη, τά σπλάγχνα Σώτερ διετέτρωτο.

Απολυτίκιον τού Ιερομάρτυρος

Ήχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θπόνων διάδοχος, τών Αποστόλων γενόμενος, τήν πράξιν εύρες Θεόπνευστε, εις θεωρίας επίβασιν, διά τούτο τόν λόγον τής αληθείας ορθοτομών, καί τή πίστει ενήθλησας μέχρις αίματος, Ιερομάρτυς Κυπριανέ, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί τού Προφήτου

Ήχος β'

Τού Προφήτου σου Μωϋσέως τήν μνήμην, Κύριε, εορτάζοντες, δι' αυτού σε δυσωπούμεν, Σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Κανών τής Οκτωήχου εις, καί τών Αγίων δύο. Ο Κανων τού Ιερομάρτυρος, ποίημα Θεοφάνους. Οι δέ, Ιωάννου Μοναχού, αλλ' ουδετέρου τούτων δοκεί κάλαμος είναι.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

Ως εν ηπείρω πεζεύσας

Τήν τών οικείων αιμάτων ως Μωϋσής, ερυθραίαν θάλασσαν, ακυμάντως διελθών, Βαβύλα μακάριε Θεώ, επινίκιον ωδήν, εβόας άσωμεν.

Σύ τών γηϊνων τόν πόθον τώ θεϊκώ, υποτάξας έρωτι, κατεφρόνησας τού ζήν, Βαβύλα μακάριε Χριστού, επειγόμενος ιδείν τήν ωραιότητα.

Τής υπερθέου Τριάδος ως εραστής, τοίς τρισί συνέθανες, αγαλλόμενος παισί, Βαβύλα μακάριε τήν σήν, Προϊέμενος ψυχήν, τώ ταύτης έρωτι.

Θεοτοκίον

Τόν σεαυτής τετοκυία Δημιουργόν, ως αυτός ηθέλησεν, εξ ασπόρου σου γαστρός, υπέρ νούν σαρκούμενον Αγνή, τών κτισμάτων αληθώς εδείχθης Δέσποινα.

Κανών τού Προφήτου, ού η Ακροστιχίς.

Μωσής Προφητών πρώτος, αινείσθω λόγοις.

Εν τοίς Θεοτοκίοις.

Κλήμεντος.

Ωδή α' Ήχος δ'

Θαλάσσης τό ερυθραίον

Μωσής Προφητών αινείσθω πρότερος, ως ενωπίω Θεώ, συνομιλήσας πρώτος εμφανώς, εν προσώπω πρός πρόσωπον, ουκ αινιγμάτων φάσμασιν, αλλ' ως εν είδει σαρκός βλέψας αυτόν.

Ως θείον δημαγωγόν καί ρύστην σε, τού συγγενούς Ισραήλ, Μωσή θεόπτα δέδωκε Θεός, τώ πατρί ώσπερ ηύξατο, επαγγελίας ρήματι, προμυηθέντι σου τήν γέννησιν.

Σοφίας σε θησαυρόν εφεύραντο, αι γενικαί αρεταί, εγκεκρυμμένον γνώσει τού Θεού, ως εν θήβη θεόπτα, Μωσή, διό σε ανεθρέψατο, η βασιλίς καί θεία πρόνοια.

Ηρνήσω θεοπτικώς Πανεύφημε, εκ βρέφους πάσαν θηλήν, τώ δέ γνησίω γάλακτι τραφείς, προεδήλους σαφέστατα, τής πρός Θεόν εγγύτητος, τό υπεραίρόν σου αξίωμα.

Θεοτοκίον

Κατέπτηξ ιδών Μωσής παράδοξον, εν πρώτοις θέαμα, βάτον καί φλόγα, ξένην συμπλοκήν, τόν Θεόν εκ Παρθένου Μητρός, προζωγραφούσαν άφθαρτον, όν διαβάς τούς χρόνους είδε σαρκί.

Τού Ιερομάρτυρος

Ωδή γ'

Ουκ έστιν Αγιος ως σύ

Ουκ έστιν Άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, σού Βαβύλα τού πιστού, καί στεφανώσας αυτόν, τώ στεφάνω τής ομολογίας σου.

Μαρτύρων γέγονεν ισχύς, Κύριε ο Σταυρός σου, στερεώσας τούς παίδας, σύν

Βαβύλα τώ κλεινώ, καί καθελών δι' αυτών, τά τής πλάνης άθεα φρυάγματα.

Ισχύς εξέλιπε Χριστέ, διαβόλου εις τέλος, τοίς ακάκοις παισί γάρ, καί Βαβύλα τώ κλεινώ, ηττάται ο ισχυρός, καί γελάται υπ' αυτών παιζόμενος.

Θεοτοκίον

Ισχύς μου ύμνησις Χριστός, ο εκ σού ανατείλας, περικείμενος σάρκα, Θεοτόκε δουλικήν, καί εκ δουλείας ημάς, διαβόλου σώζων αγαθότητι.

Τού Προφήτου

Τόξον δυνατών ησθένησε

Όλως τής αρρήτου γνώσεως, επλήσθης θεόπτα, τό γάρ Πνεύμα τό Πανάγιον, δι' Αγγέλου τήν τών αρχαίων, εμυήσατό σε γνώσιν τρανώς.

Φέρων τηλαυγώς τάς θείας αυγάς, ταίς θεοσημείαις, κατέπληττες Αίγυπτον, μεταβάλλων τήν τών στοιχείων, παραδόξως φύσιν Πάνσοφε.

Ηύγει τό ωραίον κάλος σου, τήν εκ θείας σου αίγλης, λαμπράν αστειότητα, καί πρός θείαν απλήστως πάντας, επεσπάσω ωραιότητα.

Θεοτοκίον

Ήχθης τού φρικτού οράματος, πρός εκστατικήν κατανόησιν Πάνσοφε, αλλ' εσχέθης φωνή Κυρίου, τού τεχθέντος εκ Παρθένου σαρκί.

Ο Ειρμός

«Τόξον δυνατώνησθένησε, καί οι ασθενούντες περιεζώσαντο δύναμιν, διά τούτο εστερεώθη, εν Κυρίω η καρδία μου».

Κάθισμα τού ιερομάρτυρος

Ήχος γ' Θείας πίστεως

Ζέων πίστεως ομολογία, πλάνης έσβεσας κακοδοξίαν, στηλιτεύσας τών είδώλων τό άθεον, καί ολοκαύτωμα θείον γενόμενος, θαυματουργίαις δροσίζεις τά πέρατα, Πάτερ Όσιε, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Δόξα... τού Προφήτου

Ήχος δ' Επεφάνης σήμερον

Προφητών απάντων σε, πρώτον ως όντα, ευσεβώς γινώσκοντες, ανευφημούμεν οι πιστοί, πρώτος Θεόν γάρ εώρακας, ως δυνατόν ήν, ανθρώπω θεάσασθαι.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν θερμήν αντίληψιν, τών εν ανάγκαις, τήν ημών βοήθειαν, καί πρός Θεόν καταλλαγήν, δι' ής φθοράς ελυτρώθημεν, τήν Θεοτόκον πιστοί μακαρίσωμεν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Επί ξύλου βλέπουσα, αναρτηθέντα, τόν Υιόν σου Πάναγνε, σπλάγχνα μητρώα γοερώς, σπαρασσομένη εκραύγαζες, Οίμοι! πώς έδυς, τό φώς μου τό άχρονον.

Τού Ιερομάρτυρος

Ωδή δ'
Χριστός μου δύναμις

Χριστός μου δύναμις, Θεός καί Κύριος, πρό βημάτων εβόας τυραννικών, απειλαίς απτόητος, Ιερομάρτυς Βαβύλα, εν Κυρίω αγαλλόμενος.

Θυσίαν άμωμον, φρικτήν αναίμακτον, τώ Κυρίω προσφέρων, καί σεαυτόν, σφάγιον δι' αίματος, Ιερομάρτυς Βαβύλα, ακηλίδωτον προσήγαγες.

Τών παίδων Όσιε, τό νέον φρόνημα, ως σοφός παιδοτρίβης πνευματικώ, αποτρέφων γάλακτι Ιερομάρτυς Βαβύλα, εις τελείωσιν κατήρτισας.

Θεοτοκίον

Ναόν πανάγιον, Θεού γινώσκοντες, σέ τήν άσπιλον μόνην, καί τών πιστών, πάντων υπερέχουσαν, ιερωτάταις σε φωναίς, Θεοτόκε μακαρίζομεν.

Τού Προφήτου

Επαρθέντα σε ιδούσα

Τής ισχνότητος τής γλώττης καί τής φωνής σου, διαμειφθείσης θεία προνοία θεόπτα, φρικτών μυστηρίων Θεού, εδείχθης διάκονος, καί πληγαίς εμάστιξας Αίγυπτον.

Ως παράδοξος η κλήσίς σου ώ θεόπτα, ως φοβερά τά έργα τών σών τεραστίων! ώπται γάρ ο ών σοι Θεός, καί δόξη υψώσας σε,, Ισραήλ Σωτήρα απέστειλε.

Νομοθέτην παραδόξων καί δυσεφίκτων, τού Θεού διδαγμάτων, υμνούντές σε πίστει, κράζομεν θεόπτα Μωσή, Τήν ίλεων αίτησαι, τού Θεού ημίν θείαν δύναμιν.

Πάν πρωτότοκον επάταξας τής Αιγύπτου, ως ο Χριστός δαιμόνων ενέκρωσε κράτος, τύπος γάρ τού μέλλοντος, τά σοί ενεργούμενα, αληθώς υπήρχον Αοίδιμε.

Θεοτοκίον

Μή εγγίσης εν τοίς ώδε, Μωσής ακούσας, Θεού φωνής βοώσης, εκ φλογός καί τής βάτου, άγιος ο τόπος γάρ, εικότως προέγραψεν, εν σαρκί τεχθήσεσθαι Χριστόν εξ Αγνής.

Τού Ιερομάρτυρος

Ωδή ε'
Τώ θείω φέγγει σου

Τήν θείαν χάριν σου Ιησού, ο ιερομάρτυς Βαβύλας, όντως εξ ύψους εδέξατο, ως καί παίδας νέους, πρός σήν αγάπησιν, αλείφειν καί θανάτου πρός

καταφρόνησιν.

Τή θεία γνώσει σου ελλαμφθείς, ο Ιερομάρτυς Βαβύλας, πάντας εδίδασκε Κύριε, σέ ειδέναι μόνον Θεόν τόν όντως Θεόν, εκ ζόφου καί τής πλάνης ανακαλούμενον.

Τή θεία ψήφω σου προκριθείς, ο ιερομάρτυς Βαβύλας, τήν λογικήν νέμειν ποίμνην σου, σοί προσφέρει Λόγε Θεού, τό αίμα αυτού, πρός τρίβον σωτηρίας, πάντας σοφώς οδηγών.

Θεοτοκίον

Υπέρ τών δούλων σου τόν εκ σού, Πάναγνε Δεσπότην τού παντός, εκδυσωπούσα ικέτευε, πάσης εναντίας βλάβης λυτρώσασθαι, τού σέ ομολογούντας Παρθενομήτορα.

Τού Προφήτου

Σύ Κύριέ μου φώς

Ραπίζεις Ερυθράν, καί δεικνύεις ισχύν τού Θεού, τή ράβδω σου ώ θεόπτα, καί χαράττεις εν ταύτη, Σταυρού τήν θείαν δύναμιν.

Ώ τόλμης προσφιλούς! ώ απλότητος ψυχής καθαράς! Εί έγνως με παρά πάντας, πρός Θεόν ο θεόπτης φησί, γνωστώς μοι φάνηθι.

Τή πέτρα σκεπασθείς, ου Θεού είδες πρόσωπον, ως κρύφιον ώ θεόπτα, τήν δέ σαρκωσιν έγνως, τού Λόγου ως οπίσθια.

Ούων υετόν, αντί ύδατος Μάννα ποτέ, Μωσής εστιν ο θεόπτης, ο δούς ορτυγομήτρας, τροφήν τώ, Ισραήλ δι' ευχής.

Θεοτοκίον

Εισέδυς αισθητώς, τώ γνόφω καί έμαθες, τά άρρητα ώ θεόπτα, ως μέλλει εκ Παρθένου, Θεός σαρκί τεχθήσεσθαι.

Τού Ιερομάρτυρος

Ωδή ς'

Τού βίου τήν θάλασσαν

Τού βίου τήν θάλασσαν, τώ τής πλάνης καθορών, κυμαινομένην κλύδωνι, Βαβύλας ο αοίδιμος αθλητής, εβόα, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου Πολυέλεε.

Χριστόν εκμιμούμενος, πρό τής ποίμνης τήν ψυχήν, τήν εαυτού προδέδωκεν, ο αοίδιμος Μάρτυς καί αθλητής, ζωήν πρός αιώνιον, εκ φθοράς τού θανάτου μεθιστάμενος.

Τών Παίδων τό άστατον, επεστήριζε σοφώς, τοίς εαυτού παθήμασι, Βαβύλας

ο αοίδιμος αθλητής, ζωήν πρός ουράνιον, από γής μεταφέρων ο πανεύφημος.

Θεοτοκίον

Δεσμών απολέλυμαι, καταδίκης καί αράς, ευλογημένη Πάναγνε, τώ τοκετώ σου, μόνη γάρ επί γής, Θεόν εσωμάτωσας, καθαρών εξ αιμάτων σου Πανάμωμε.

Τού Προφήτου

Θύσω σοι, μετά φωνής

Στρατείαν, κεκτημένος Θεού Ισραήλ δυνατήν, τά μέν επτά τής κακίας, Χαναναίων έθνη εξαφανίζεις, τώ λαώ σου, κατακληροδοτείς δέ τήν γήν τήν αυτών.

Αρρήτως, υπελθών εν τώ γνόφω τώ θείω Μωσή, ού ο Θεός ήν καλών σε, τάς γραφείσας πλάκας δακτύλω αυτού, τών νομίμων, υπεδέξω ως μέγας θεράπων αυτού.

Ίστησιν, υπακούειν Θεός τής φωνής αυτού, τόν Μωϋσήν τόν θεόπτην, κατενώπιον τού λαού εμφανώς, ίνα δείξη, φοβερόν μετά δόξης τόν μύστην αυτού.

Νόμιμοι, ως τής χάριτος παίδες υπάρχοντες, τήν ευλογίαν τρυγώμεν, ευφημούντες Μάκαρ σε, καί Εβραίους, ως περ πάλαι Ιακώβ, τόν Ησαύ νύν πτερνίζοντες.

Θεοτοκίον

Νεύματι, θεϊκώ σε προγράφει Μωσής ο κλεινός, ως κιβωτόν Θεοτόκε, ταίς αυγαίς τού Πνεύματος πανταχόθεν, ως χρυσίω, κατακεκαλυμμένην εις δόξαν Θεού.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον τού Ιερομάρτυρος

Ήχος πλ. δ'

Ως απαρχάς τής φύσεως

Ως ευσεβείας κήρυκα, καί αθλητών εδραίωμα, η Εκκλησία δοξάζει σε ένδοξε, λαμπρυνομένη σήμερον, αλλ' ως έχων παρρησίαν, εν ειρήνη τελεία, τούς ανυμνούντάς σε, τόν Χριστόν φυλαχθήναι δυσώπησον, ώ Πολύαθλε.

Ο Οίκος

Τήν τού κόσμου σαφώς ματαιότητα, εννοών ο τού κόσμου αλλότριος, καί τά πάθη Χριστού μιμησάμενος, τά τού σώματος πάθη ενέκρωσας, καί τόν σταυρόν σου αράμενος, ηκολούθησας Μάρτυς τώ Κτίστη σου, καί συμμένων αυτώ νύν ικέτευε, υπέρ τών σέ τιμώντων αληθώς, ώ Πολύαθλε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ιο ν

Τή Δ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Βαβύλα, Επισκόπου Αντιοχείας τής μεγάλης, καί τών σύν αυτώ Αγίων τριών παίδων, οι διά ξίφους ετελειώθησαν.

Στίχοι

- Ο Χριστόν αυτόν Βαβύλας θύων πάλαι,
- Χριστώ προθύμως θύεται διά ξίφους.

Εις τούς παίδας

Στίχοι

- Υπέρ μεγίστου Δεσπότου Θεού Λόγου,
- Τρέχουσι θερμώς πρός ξίφος τά παιδία.
- Παίδας καί Βαβύλαν πέφνε ξίφος αμφί τετάρτην.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Βαβύλας, ο εν Αντιοχεία διδάσκαλος, σύν τοίς υπ' αυτόν ογδοήκοντα τέσσαρσι παισί, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Μαθήσεώς σοι μισθός εκ τών παιδίων,
- Βαβύλα θείε τής τομής κοινωνία.

Ο Άγιος προφήτης Μωϋσής εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Ουκ εκ πέτρας νύν, ουδ' οπισθίων μέρει,
- Μωσή θεωρείς, αλλ' όλον Θεόν βλέπεις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Ερμιόνης, μιάς τών θυγατέρων Φιλίππου τού αποστόλου.

Στίχοι

- Χωρείς πρός αυτούς ουρανούς Ερμιόνη,
- Ερμαίον ευρηκυία τήν σωτηρίαν.

Οι Άγιοι Θεότιμος καί Θεόδουλος, οι από δημίων πιστεύσαντες, πυρί τελειούνται.

Στίχοι

- Θεότιμος τέθνηκε σύν Θεοδούλω,
- Τιμήν σύν αυτώ δουλικήν δούς Κυρίω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κεντυρίωνος, Θεοδώρου, Αμιανού, καί Ιουλιανού, ορμωμένων εκ κώμης Κανδαύλης.

Στίχοι

- Ο Κεντυρίων πύρ πόθου θείου πνέων,
- Ψυχήν προθύμως εις τό πύρ αποπνέει.
- Τριττοίς αθληταίς, η πυρά κλίμαξ ξένη,
- Δι' ής ανήλθον ουρανού πρός τό πλάτος.

Τή αυτή, ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Πετρωνίου, Χαριτίνης, Ζαρβήλου (ή Σαρβήλου), Θαθουήλ, καί Βεβαίας.

Στίχοι

- Τμηθέντες άμφω θαθουήλ καί Βεβαία,
- Ζωήν βεβαίαν εύρον αντ' εψευσμένης.
- Βέβηλον ο Ζάρβηλος ου σέβων σέβας,
- Ανδρών βεβήλων χερσί βάλλεται λίθοις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών αγίων τρισχιλίων εξακοσίων εικοσιοκτω Μαρτύρων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού ιερομαρτυρος

Ωδή ζ'

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Αιουράνιαι δυνάμεις κατοπτεύουσαι, παίδας καί παιδοτρίβην ομού, κατά τής πλάνης, νικηφόρους δυνάμει τού Σταυρού, εβόων χορεύουσαι Χριστώ, Ευλογητός εί ο Θεός, οδούς τήν νίκην αυτοίς.

Η φωσφόρος τού Δεσπότου κατελάμπρυνε, χάρις τούς συνελθόντας πιστούς, ο αοίδιμός τε Βαβύλας στεφανηφορών, προτρέπει συγχαίροντας βοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τών τυράννων μέν ηπόρει η επίνοια, βοηθείν τοίς μή ούσι θεοίς, τή Τριάδι δέ τή Αγία Βαβυλας ο κλεινός, προτρέπει Πιστούς τού εκβοάν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Λαμπροτάταις αστραπαίς σου καταλάμπρυνον, τήν ζοφεράν καρδίαν μου, η κυήσασα επί γής τόν ήλιον Χριστόν, Παρθένε, ή ψάλλομεν αεί, Ευλογημένη η Θεόν σαρκί κυήσασα.

Τού Προφήτου

Εν τή καμίνω

Εν θεοπτίαις, τών απορρήτων θείος γραφεύς γεγονώς, πάσαν τήν σοφήν ιδέαν σύ τής σκηνής, διά λόγων τεχνησάμενος, τώ αρχιτέκτονι, Βεσελεήλ παρέθου τήν πράξιν Μωσή.

Ιερατεύειν, θρασυστομήσας πάλαι Κορέ μετά σού, ώφθη κατελθών εις Άδου παγκλήρως ζών, τού Θεού σοι τό αιδέσιμον, Μωσή φυλάτοντος, βασιλείας καί ιερατείας ομού.

Συστρατηγών σοι, τού Ιουδαίων έθνους πάλαι Μωσή, ώφθη Μιχαήλ ο Άρχων

τών ουρανών, καί τού σώματός σου θείος φρουρός, τόν γάρ αρχέκακον, ανθεστηκότα ούτος κατήσχυνε.

Θεοτοκίον

Τού Ααρών σε, η θεία ράβδος βλαστάνειν εδήλωσε, πάσι Θεοτόκε λύσιν αμαρτιών, ιλασμός γάρ βροτοίς γέγονας, καί απολύτρωσις, τής φρικτής τού Θεού πρός ημάς απειλής.

Τού Ιερομάρτυρος

Ωδή η'

Θεόν Πατέρα δημιουργόν

Η μνήμη σήμερον αδελφοί, τού Ιερέως καί Μάρτυρος Βαβύλα, τού εν φλογί Νεανίας άδειν προτρέπεται, Ευλογείτε, τόν Κύριον τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Οινέοι σήμερον φοιτηταί, τού Ιερέως καί Μάρτυρος Βαβύλα, σύν τώ πρεσβύτη στεφθέντες άδειν προτρέπονται, Ευλογείτε τόν Κύριον τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τό χρίσμα τό Ιερατικόν, τού Ιερέως καί Μάρτυρος Βαβύλα, εν τή τού αίματος χύσει πλέον δοξάζεται, διά τούτο τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Θεόν εκύησας εν σαρκί, τόν κατέχοντα χειρί τά πάντα, καί εν αγκάλαις Παρθένε τούτον εβάστασας, όν υμνούσιν ως Κύριον τά έργα, καί υπερυψούσιν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Προφήτου

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Θεράπων εικότως τού Θεού, ως πράος ήκουσας καί έργοις γέγονας, διό εγνώσθη σοι κυριος, υπέρ πάντας τούς προφήτας Μωσή, καί ενοικήσας σοι πιστώς, ψάλλειν εδίδαξεν, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ως μύστης Θεού καί λειτουργός, καί βασιλεύς, Ισραήλ, Μωσή θεόπτα δειχθείς, Χριστόν εκήρυξας έρχεσθαι, εν σαρκί προδιαγράψας αυτού, τήν πρός ανθρώπους φοβεράν καί θείαν έλευσιν, ού καί τύπος έμψυχος ώφθης σαφώς, καί Προφήτης πιστός.

Λόγου προφητείαις τόν λαόν, καί νόμου διαταγαίς καθοδηγήσας πιστώς, σημείων τέρασιν ίθυνας, καί θαυμάτων επιδείξεσιν, υπό Θεού δέ προσκληθείς, εν γή θεόπτα Μωάβ, προσετέθης, πρός τούς πατέρας τούς σούς μετά δόξης πολλής.

Όρει επιβάς ως ουρανώ, Θεού προστάξαντος κατείδες πνεύματι, τήν τών

πραέων γήν Πάνσοφε, αισθητώς δέ κατενόησας, επαγγελίας τήν τρυφήν, καί μεταστάντος εκ γής, επεκρύβη, οικονομία Θεού καί τό σκήνός σου.

Θεοτοκίον

Ουδείς προακήκοε πρό σού, θεόπτης ένδοξε, Μωσή θεράπον Χριστού, διότι άπαντα έβλεψας, τής Παρθένου τά ινδάλματα, προδιαγράφοντα αυτής τήν θείαν γέννησιν, εν φλογί γάρ βάτου, κατείδες μορφήν τήν αόρατον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τού Ιερομάρτυρος

Ωδή θ'

Θεόν ανθρώποις ιδείν

Χριστός ανθρώποις οδόν υπέδειξε, διά Σταυρού πρός ύψος ουρανών ευεπίβατον, διά τούτο θάνατος ηττάται βροτοίς, παίδες γάρ νεανίαι, τούτον ουκ έπτηξαν, σύν τώ θαυμασίω Βαβύλα, ούς μακαρίσωμεν.

Ευρών τών πόνων σου τήν αντάμειψιν, παρά Χριστού θαυμάτων, παροχήν καί αιώνιον, κληρουχίαν Βαβύλα θεσπέσιε, μέλπεις σύν τοίς Αγγέλοις, Άγιος, Άγιος, Άγιος, Τριάς η παντουργός καί παντοδύναμος.

Παθών ιάματα αρυσώμεθα, τή ευκλεεί σκηνή τών αθλοφόρων προστρέχοντες, εν αυτή γάρ πάρεισιν Αγγέλων χοροί, Πνεύματά τε δικαίων, πάντων η Δέσποινα, σύν τώ θαυμασίω Βαβύλα ιάσεις νέμοντες.

Θεοτοκίον

Ωδήν προσάγω σοι Κόρη Δέσποινα, εκ ρυπαρών χειλέων μου ο τάλας δεόμενος, τού βορβόρου ρύσαί με τών έργων μου, άπαντας δέ τούς πίστει, νύν ευφημούντάς σε, τής εκ δεξιών τού σού Υιού δόξης αξίωσον.

Τού Προφήτου

Λίθος αχειρότμητος

Γέγονας αυτόπτης θεόπτα, καί μετά θάνατον Κυρίου, ου δι' αμυδρών αινιγμάτων, Χριστόν αθρήσας, ως εν τή πέτρα τό πρίν, αλλ' ανθρωπίνω σώματι, φώς απαστράπτοντα θεότητος.

Όρος τό θαβώρ εδοξάσθη, υπέρ τό Σίναιον πλουσίως, ένθα Μωϋσής εκ νεκάδων, καί ο θεσβίτης εκ χώρας ζώντων Χριστόν, σύν Αποστόλοις έβλεπον, μεταμορφούμενον ως όντως Θεόν.

Σώσον συμπαθεί σου πρεσβεία, καί προσευχών τή παρρησία, ως τόν Ισραήλ εκ κινδύνων, Μωσή θεόπτα, καί χαλεπών καί δεινών, Χριστιανών τό πλήρωμα, εκ πάσης βλάβης τών υμνούντων σε.

Θεοτοκίον

Στάμνον σε χρυσήν τε καί πλάκα, καί θείαν τράπεζαν Παρθένε, πρότερον Μωσής διαγράψας, τρανώς εδήλου Θεόν τεχθήναι εκ σού, όν περ ιδόντες σώματι, πιστώς τόν ύμνον συμπληρούμέν σοι.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός, συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Θύτης ομού καί θύμα, Βαβύλα ώφθης τού Θεού, θύων αυτώ αναιμάκτως, καί σοίς εν αίμασι τυθείς, σύν τοίς τελείοις νηπίοις, μεθ' ών σε ανευφημούμεν.

Θεοτοκίον

Τούς μή τήν σήν εικόνα, Παρθένε ασπαζομένους, καί τού Υιού καί Θεού σου, εκ πίστεως ειλικρινούς, κατάβαλε ως αθέους, καί τή γεέννη παράδος.

Καί τά λοιπά ως συνήθως, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Ε' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ζαχαρίου, πατρός τού Προδρόμου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώίτίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Χρίσμα περικείμενος, στολήν τε θείαν αοίδιμε, Ζαχαρία ως άγγελος, Θεώ ιεράτευσας, μεσιτεύων πλάστη, καί πλάσματι μάκαρ, καί τάς δηλώσεις εναργώς, τού θείου Πνεύματος εισδεχόμενος, διό σε μακαρίζομεν, καί τήν αγίαν σου σήμερον, εκτελούντες πανήγυριν, τόν Σωτήρα δοξάζομεν.

Παιδίον εώρακας, αποτεχθέν τής νεάνιδος, Ζαχαρία θεόπνευστε, Πατρός τόν συνάναρχον, καί τώ σώ προδήλως, προλέγεις παιδίω, Προφήτης έση αληθώς, τούτου τάς τρίβους ετοιμαζόμενος, μεθ' ού σε μακαρίζομεν, καί τήν σεπτήν σου πανήγυριν, Ιερώς εορτάζομεν, θεοφόρε Πανόλβιε.

Ναός ζών καί έμψυχος, τού θείου Πνευματος πέφυκας, καί ναού μέσον ένδοξε, Θεώ συγγινόμενος, καθαρά καρδία αδίκως εσφάγης, μαρτυρικώς αποπληρών, τόν θείον δρόμον σου Αξιάγαστε, διό πρός τόν ουράνιον, ναόν ανήλθες εν αίματι, τώ ιδίω αιτούμενος, ιλασμόν τοίς τιμώσι σε.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Ιωάννου Μοναχού

Ιερωσύνης νομικής, ενδεδυμένος όντως στολήν, κατά τήν τάξιν Ααρών ελειτούργησας, καί παρεστώς εν τώ ναώ, αγγελικήν μορφήν εμφανώς, εθεάσω παμμακάριστε, διό σου τήν μετάστασιν άπαντες, μέλποντες χρεωστικώς Ζαχαρία, άσμασιν ευφημούμεν, σέ τόν μετά τό γήρας εκβλαστήσαντα, Ιωάννην τόν ένδοξον, Πρέσβευε υπέρ ημών, τόν ελεήμονα Θεόν, σωθήναι ημάς.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Κύριε, ει καί κριτηρίω

Κύριε, σύ τής σέ τεκούσης πρεσβείαις, περιφρούρησον τήν ποίμνην σου, ήν περ αίματί σου τιμίω, ως οικτίρμων εξηγόρασας, καί επηρείας εχθρών, απήμαντον συντήρησον, όπως υμνούντες δοξολογώμεν, σού τήν θείαν συγκατάβασιν.

Η Σταυροθεοτοκίον

Κύριε, ότε σε ο ήλιος είδεν, επί τού ξύλου κρεμάμενον, Ήλιε τής δικαιοσύνης, τάς ακτίνας εναπέκρυψε, καί τής σελήνης τό φώς, εις σκότος μετεβάλετο, η δέ πανάμωμός σου Μήτηρ, τά σπλάγχνα διετέτρωτο.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'

Ώ τού παραδόξου θαύματος

Ώ τού παραδόξου θαύματος! ο παρεστώς τώ Θεώ, εν υψίστοις Αρχάγγελος, λειτουργώ θεόφρονι, Ζαχαρία την σύλληψιν, τήν τού Προδρόμου ευαγγελίζεται, παρ' ηλικίαν εκ τής στειρώσεως, Ώ τής αφράστου σου, προμηθείας Δέσποτα! δι' ής Χριστέ, σώσον τάς ψυχάς ημών, ως μόνος εύσπλαγχνος.

Στίχ. Ευλογητός Κύριος ο Θεός τού Ισραήλ, ο ποιών θαυμάσια μόνος.

Ώ τού παραδόξου θαύματος! τής Παλαιάς τήν σιγήν, καί τής Νέας τήν έκφανσιν, Ζαχαρίου κώφευσις, προφητεύει σαφέστατα, τήν γάρ τού νόμου σιγήσας πλήρωσιν, τό φώς υπέδειξε τό τής χάριτος, Ώ τής προνοίας σου, τής σοφής Φιλάνθρωπε! δι' ής ημάς, πάντας περιφρούρησον ως παντοδύναμος.

Στίχ. Καί σύ παιδίον, Προφήτης Υψίστου κληθήση.

Ώ τού παραδόξου θαύματος! εν ιερεύσι πιστός, καί εν Μάρτυσιν άριστος, καί Προφήτης ένδοξος, προμηνύων τά μέλλοντα, ο Ζαχαρίας Δέσποτα δείκνυται, τριπλώ στεφάνω κατακοσμούμενος, Ώ τών πλουσίων σου, δωρεών φιλάνθρωπε! δι' ών Χριστέ, πάντας καταξίωσον, τής βασιλείας σου.

Δόξα... Ήχος β'

Ανατολίου

Ως καθαρός ιερεύς, εις τά Άγια τών Αγίων εισέδυς, καί τήν στολήν τήν ιεράν ενδυσάμενος, αμέμπως τώ Θεώ ελειτούργησας, ως Ααρών νομοθετών, καί

ως Μωσής ποδηγών τάς φυλάς τού Ισραήλ, εν τή τών κωδώνων ακραιφνεί συμβολή, διό καί πεφόνευσαι, αλλά τό αίμά σου τό δίκαιον, ημίν σωτήριον ίαμα γέγονε, καί ως μύρον ευώδες, τάς ακοάς ανοίγει, πρός πορισμόν τής αιωνίου ζωής, Ζαχαρία τρισόλβιε, τού Βαπτιστού Ιωάννου ο γενέτης, καί τής Ελισάβετ ο σύνευνος, εκτενώς πρέσβευε, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότε εκ τού ξύλου σε

Όντως υπερήραν αληθώς, τών ανομιών μου τά πλήθη, τήν κεφαλήν μου αγνή, καί αι ανομίαι μου υπερεπλήθυναν, καί φορτία δυσβάστακτα, καί άμετρα Κόρη, κέκτημαι ο δείλαιος, καί αδιόρθωτος, Σύ ούν, τή θερμή σου πρεσβεία, πρόφθασον καί σώσόν με μόνη, τών αμαρτανόντων η διόρθωσις.

Η Σταυροθεοτοκίον

Πόνους υπομείνασα πολλούς, εν τή τού Υιού καί Θεού σου σταυρώσει άχραντε, έστενες δακρύουσα καί ολολύζουσα, Οίμοι! τέκνον γλυκύτατον, αδίκως πώς πάσχεις, θέλων πάντας ρύσασθαι, τούς εξ Αδάμ γηγενείς, όθεν, Παναγία Παρθένε, σέ παρακαλούμεν εν πίστει, ίλεων ημίν τούτον απέργασαι.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Ιερωσύνης στολισμόν, περιβαλλόμενος σοφέ, κατά τόν νόμον τού Θεού, ολοκαυτώματα δεκτά, ιεροπρεπώς προσενήνοχας Ζαχαρία, καί γέγονας φωστήρ, καί θεατής μυστικών, τά σύμβολα εν σοί, τά τής χάριτος, φέρων εκδήλως πάνσοφε, καί ξίφει αναιρεθείς εν τώ ναώ τού Θεού, Χριστού Προφήτα, σύν τώ Προδρόμω, πρέσβευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τον Προδρόμοιο τοκήα κροτώ σοφόν Αρχιερήα.

Θεοφάνους

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Υγράν διοδεύσας

Τήν μνήμην Προφήτα σού ευφημών, τού Πνεύματος χάριν, ικετεύω μοι συνεργείν, τή σή μεσιτεία ανακράζων, Τώ λυτρωτή καί Θεω ημών άσωμεν.

Ο βίος σου άμεμπτος ευρεθείς, τής ιερωσύνης, εκοσμήθη καταστολή, καί τής προφητείας φωτοφόροις, μαρμαρυγαίς θεορρήμον μακάριε.

Νομίμω ταινία τήν κεφαλήν, κατηγλαϊσμένος, Ζαχαρία αναδειχθείς, ως ιεροφάντωρ ανεβόας, Τώ λυτρωτή καί Θεώ ημών άσωμεν.

Θεοτοκίον

Ποδήρη χιτώνα ως Ααρών, περιβεβλημένος, τήν εκ ρίζης τού Ιεσσαί,

βλαστήσασαν Κόρην υπεδέξω, τόν Λυτρωτήν εν κοιλία βαστάζουσαν.

Ωδή γ'
Σύ εί τό στερέωμα

Ότε τό θυμίαμα, τό τής συνθέσεως έφερες, Αρχιερεύ, τότε τού Προδρόμου, εκομίσω τήν γέννησιν.

Μύρον αγιάσματος, ιερατεύειν σε έχρισεν, ως Ααρών, όθεν οπτασίας, Αγγέλου ηξίωσαι.

Όρθρον προμηνύοντα, τή οικουμένη σε ήλιον, τόν νοητόν, Σώτερ Ζαχαρίας, Ιωάννην εκτέτοκεν.

Θεοτοκίον

Ίθυνον τόν βίον μου, Θεογεννήτρια πάναγνε, καί τήν ζωήν, η τού Ζαχαρίου, τήν οικίαν φαιδρύνασα.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικώς

Ιερουργήσας τώ Θεώ κατά τόν νόμον, καί προφητεύσας τόν Χριστόν εκ τής Παρθένου, Ζαχαρία σαρκούμενον εκ Πνεύματος Αγίου, εφάνης τή οικουμένη στύλος φωτός, καί έφης δικαιοσύνης ανατολήν, εξ ύψους κόσμον εκλάμπουσαν, καί εις ειρήνης οδόν, ευθύνουσαν τούς πόδας ημών, τόν σώζοντα τό άνθρωπον.

Δόξα... Όμοιον

Τού Βαραχίου τόν υιόν νύν μακαρίσωμεν, ότι τόν νόμον ψαλμικώς προεμελέτησε, Ζαχαρίας ο δίκαιος νυκτός τε καί ημέρας, λατρεύων τώ εν υψίστοις πάντων Θεώ, ως έφη ο έν Προφήταις μέγας Δαυίδ, ός καί τέλος δι' αίματος, σφαγείς ετύθη ως αμνός, δεκτός εις ολοκάρπωσιν, τού Σωτήρος τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοχαρίτωτε Αγνή ευλογημένη, τόν διά σπλάγχνα οικτιρμών εκ σού τεχθέντα, σύν ταίς άνω Δυνάμεσι, καί σύν τοίς Προφήταις, καί άπασι τοίς Αγίοις υπέρ ημών, δυσώπει ακαταπαύστως δούναι ημίν, πρό τού τέλους διόρθωσιν, καί ιλασμόν αμαρτιών, καί βίου επανόρθωσιν, όπως εύρωμεν έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τώ τού Υιού σου καί Θεού Σταυρώ Παρθένε, περιφρουρούμενοι αεί τάς τών δαιμόνων, προσβολάς εκτρεπόμεθα, καί τάς μεθοδείας, κυρίως σε Θεοτόκον καί αληθώς, υμνούντες, καί πόθω πάσαι αι γενεαί, μακαρίζοντες άχραντε, ως προεφήτευσας, διό, πταισμάτων ημίν άφεσιν, ταίς πρεσβείαις σου δώρησαι.

Ωδή δ'

«Εισακήκοα Κύριε τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου,

καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Ο Προφήτης σου Δέσποτα, τύποις νομικοίς, πιστώς ελειτούργει σοι, καί τής χάριτος ηξίωται, κατιδείν εν γνώσει τήν αλήθειαν.

Τώ φωτί φώς προσέλαβες, τώ αμαυροτέρω σύ τό τρανότερον, Παμμακάριστε, τώ νόμω γάρ, καί η χάρις όντως προσετέθη σοι.

Ο Θεώ παριστάμενος, θείος Γαβριήλ ευαγγελιζόμενος, ανεφάνη σοι Μακάριε, τήν φωνήν τού λόγου καί τόν Πρόδρομον.

Θεοτοκίον

Καθαρόν ενδιαίτημα, ο Δημιουργός Παρθένε τής κτίσεως, ευρηκώς σε κατεσκήνωσεν, ο τής Ελισάβετ λύσας στείρωσιν.

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Η κίδαρις ετέθη τή κάρα σου, ώ Προφήτα, εν σφραγίδι έχουσα, τύπον τής χάριτος ένδοξε.

Αγάλλεται η κτίσις τώ τόκω σου, Αρχιερεύ, σύ γάρ ανεβλάστησας, τής μετανοίας τόν κήρυκα.

Κοσμίως σου τόν βίον διήνυσας τάς εντολάς, πάσας τού Κυρίου γάρ, σύν Ελισάβετ ετέλεσας.

Θεοτοκίον

Ρυθμίζεται πρός ύμνον η γλώσσά σου, θεορρήμον, τήν γάρ Απειρόγαμον, κυοφορούσαν εώρακας.

Ωδή ς'

Χιτώνά μοι παράσχου

Ο νόμου λατρεύων τή σκιά, ώφθη καί τής χάριτος κήρυξ, Σωτήρ ημών, ηξιώθη γάρ ιδείν σου τήν σάρκωσιν.

Τώ κρίσεων λογείω κοσμηθείς, Λόγον τόν αϊδιον, σάρκα φορέσαντα, Ζαχαρία, ιερεύ υποδέδεξαι.

Ωράθης τού ναού ένδον χωρών, Θεώ συγγινόμενος, Μύστα θεόπνευστε, ιερεύς καί λειτουργός αξιάγαστος.

Θεοτοκίον

Σωτήρα Θεομήτορ εν γαστρί, Παρθένε βαστάζουσα, Λόγον τόν άναρχον, εγνωρίσθης Ελισάβετ τή προφήτιδι.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, Ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Κοντάκιον Ήχος γ'
Η Παρθένος σήμερον

Ο Προφήτης σήμερον, καί ιερεύς τού Υψίστου, Ζαχαρίας προύθηκεν, ο τού Προδρόμου γενέτης, τράπεζαν τής αυτού μνήμης Πιστούς εκτρέφων, πόμα τε δικαιοσύνης τούτοις κεράσας, Διό τούτον ευφημούμεν, ως θείον μύστην Θεού τής χάριτος.

Ο Οίκος

Τήν τού νόμου σιγήν ο ιεράρχης δέδεκται, δι' Αγγέλου φωνής, τόν Άγγελον δεχόμενος, Χριστού παρουσίας Προφήτην καί μύστην, σύν Ελισάβετ στείρα καί σώφρονι, ού γεννηθέντος, ανεκαινίσθη χάρις καί λυτρωσις, καί Καταλλαγή ημών παγκόσμιος, κηρύττει γάρ τόν αμνόν, καί πλάστην, καί τής φύσεως νεουργόν, τόν εκ τής στείρας τόν καρπόν χορηγούντα, Υιόν δέ φανέντα τής Παρθένου, ως θείος μύστης Θεού τής χάριτος.

Συναξάριον

Τή Ε' τού αυτού μηνός, Μνήμη Ζαχαρίου τού Προφήτου τού Πατρός τού Προδρόμου.

Στίχοι

- Θείον δι' αμνόν τού Θεού Ζαχαρίας,
- Ώσπερ τις αμνός σφάττεται ναού μέσον.
- Πέμπτη Ζαχαρίαν δαπέδω σφάξαν παρά νηού.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Αβδαίος, ράβδοις ακανθώδεσι τυφθείς, τελειούται.

Στίχοι

- Ράβδων ακάνθας Μάρτυς Αβδαίος φέρει,
- Στεφθέντα τιμών ταίς ακάνθαις Δεσπότην.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μεδίμνου, Ουρβανού, Θεοδώρου, καί τών σύν αυτοίς ογδοήκοντα Ιερέων καί Λευϊτών, ήτοι Διακόνων.

Στίχοι

- Ύδωρ διελθών ψαλμικώς καί πύρ άμα,
- Λέγει Μέδιμνος, εις αναψυχήν φθάνω.
- Σύν Ουρβανώ δέ καί Θεόδωρος μέγας,
- Άθλον τόν αυτόν εκτελεί τώ Μεδίμνω.
- Οκτάς δεκαπλή τών καθιερωμένων,
- Πρός πύρ, ύδωρ τε καρτερώς εκαρτέρει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Πέτρου τού εν τώ Αθήρα.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Παίδες Εβραίων

Ότε φωνή η τού βοώντος, προελήλυθεν εκ στείρας Ζαχαρία, τής σής γλώσσης δεσμά, διέλυσε κραυγάζειν, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Φίλος ετέχθη τού νυμφίου, εκ στειρώσεως τόν τόκον τής Παρθένου, προμηνύων σαφώς, ο Πρόδρομος τοίς πίστει, Ευλογητός εί κράζουσιν, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Όλος εγένου Ζαχαρία, θείον όργανον τού Πνεύματος τρισμάκαρ, καί προφήτην τό σόν, προέλεγες παιδίον, Ευλογητός εί Κύριε, εκβοών εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Νόμου τό πλήρωμά σε Κόρη, τό κεφάλαιον τής όλης προφητείας, Ζαχαρίας ορών, εγνώρισε κραυγάζων, Ευλογημένος πάναγνε, ο καρπός τής σής κοιλίας.

Ωδή η'
Τόν εν όρει αγίω δοξασθέντα

Αληθείας εδείχθης υποφήτης, τού Χριστού γάρ τάς τρίβους Ιωάννης, προπορευθείς ητοίμασεν ο Πρόδρομος, μάκαρ ιεράρχα, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ρητορεύων ευλόγεις τόν Δεσπότην, σωτηρίαν ημίν τόν δεδωκότα, τόν εκ Δαυϊδ σαρκί εξανατείλαντα, κύριον τής δόξης, όν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Χαρισμάτων μεγάλων ηξιώθης, θεοφάντορ τόν Πρόδρομον γεννήσας, τόν Προφητών απάντων υπερκείμενον, Κύριον υμνούντα, καί υπερυψούντα, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ιεράρχης ομού καί Θεοκήρυξ, Ζαχαρίας Μητέρα καί Παρθένον, τόν Κύριον βαστάζουσαν τής κτίσεως, χαίρων προσεκύνει, ήν υπερυψούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν εν όρει αγίω δοξασθέντα, καί εν βάτω πυρί τό τής Αειπαρθένου, τώ Μωϋσή μυστήριον γνωρίσαντα, Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'
Κυρίως Θεοτόκον

Επλήσθης επιπνοίας, τής τού Παρακλήτου, καί ευλογείν επεχείρεις τόν Κύριον, ιερομύστα θεόφρον θεομακάριστε.

Ρημάτων τάς εκβάσεις, τών τού Αρχαγγέλου, εωρακώς θεορρήμον

πανεύφημε, πρός ευλογίαν τήν γλώτταν ευθύς εκίνησας.

Ηλέησεν ο Πλάστης, τούς απολλυμένους, καί Αβραάμ διαθήκης εμνήσθη σαφώς, ως προφητεύων εφθέγξω, πλησθείς τού Πνεύματος.

Αθλήσεως στεφάνοις, καί ιερωσύνης, καί φωτισμώ προφητείας κεκόσμησαι, ώ Ζαχαρία, καί δόξης μετέσχες κρείττονος.

Θεοτοκίον

Φωτός ούσα δοχείον, φώτισον Παρθένε, τήν σκοτισθείσαν ψυχήν μου τοίς πάθεσι, καί εξωτέρου με σκότους, ρύσαι πρεσβείαις σου.

Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σού σεσωσμένοι Παρθένε αγνή, συν Ασωμάτοις χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Αμέμπτως ιεράτευσας, Θεώ τώ παντοκράτορι, τή νομική διατάξει, ώ Ζαχαρία Προφήτα, διό καί θυμιώντί σοι, Άγγελος λέγων φαίνεται, Τέξη Χριστού τόν Πρόδρομον, μεσίτην όντα τού Νόμου, καί χάριτος τής ενθέου.

Θεοτοκίον

Παρήλθον Μητροπάρθενε, τά σκιωδώς τελούμενα, τώ πάλαι νόμω καί τύπω, τόν γάρ τού νόμου δοτήρα, Θεόν ασπόρως έτεκες, βροτών εις απολύτρωσιν, διό καμέ τροπούμενον, τής αμαρτίας τώ νόμω, στήριξον νόμω τώ θείω.

Καί τά λοιπά ως συνήθως, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η ανάμνησις τού γεγονότος θαύματος εν Κολασσαίς, ήτοι εν Χώναις, παρά τού Αρχαγγέλου Μιχαήλ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια, δευτερούντες αυτά.

Ήχος δ'

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Τρισηλίου θεότητος, παραστάτης φαιδρότατος, Μιχαήλ δεικνύμενος, αρχιστράτηγε, μετά τών άνω Δυνάμεων, κραυγάζεις γηθόμενος, Άγιος εί ο Πατήρ, Άγιος ο συνάναρχος, Λόγος Άγιος, καί τό Άγιον Πνεύμα, μία δόξα, βασιλεία, μία φύσις, μία θεότης καί δύναμις.

Καί τό είδός σου πύρινον, καί τό κάλλος θαυμάσιον, Μιχαήλ πρωτάγγελε, τή αϋλω γάρ, φύσει διέρχη τά πέρατα, πληρών τά προοτάγματα, τού τών όλων

ποιητού, δυνατός εν ισχυϊ σου γνωριζόμενος, καί πηγήν ιαμάτων τόν ναόν σου, εργαζόμενος τή κλήσει, τή σή αγία τιμώμενον.

Ο ποιών τούς, Αγγέλους σου, ώσπερ γέγραπται πνεύματα, καί τούς λειτουργούντάς σοι, φλόγα πύρινον, μέσον ταγμάτων πρωτεύοντα, ανέδειξας Κύριε, σού τών αρχαγγελικών, Μιχαήλ αρχιστράτηγον, σού ταίς νεύσεσι, καθυπείκοντα Λόγε, καί τόν ύμνον, τόν Τρισάγιον εν φόβω, αναφωνούντα τή δόξη σου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'
Βυζαντίου

Συγχάρητε ημίν, άπασαι αι τών Αγγέλων ταξιαρχίαι, ο πρωτοστάτης γάρ υμών, καί ημέτερος προστάτης, ο μέγας Αρχιστράτηγος, τήν σήμερον ημέραν, εν τώ σεπτώ αυτού τεμένει, παραδόξως εποπτανόμενος αγιάζει, όθεν κατά χρέος, ανυμνούντες αυτόν, βοήσωμεν, Σκέπασον ημάς, εν τή σκέπη τών πτερύγων σου, μέγιστε Μιχαήλ Αρχάγγελε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Συγχάρητε ημίν, άπασαι αι τών Παρθένων χοροστασίαι, η προστασία γάρ ημών, καί μεσίτρια καί σκέπη, καί μέγα καταφύγιον, τήν σήμερον ημέραν, εν τή σεπτή αυτής καί θεία προμηθεία, τούς θλιβομένους παραμυθείται, όθεν κατά χρέος, ανυμνούντες αυτήν, βοήσωμεν, Σκέπασον ημάς, εν τή θεία προστασία σου, άχραντε Θεοτόκε Δέσποινα.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων

Τών ουρανίων ταγμάτων ως προεξάρχοντα, καί τών εν γή ανθρώπων, ισχυρόν σε προστάτην, φύλακα καί ρύστην, υμνούμεν πιστώς, Μιχαήλ αρχιστράτηγε, καθικετεύοντες πάσης φθοροποιού, αλγηδόνος ημάς ρύσασθαι.

Στίχ. Ο ποιών τούς Αγγέλους αυτού πνεύματα, καί τούς λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα

Ο ταξιάρχης τών άνω θείων Δυνάμεων, σήμερον συγκαλείται, τών βροτών τάς χορείας, μίαν σύν Αγγέλοις φαιδράν εορτήν, συγκροτήσαι συνάξεως, αυτών τής θείας, καί άμα ύμνον Θεώ, αναμέλψαι τόν Τρισάγιον.

Στίχ. Ευλόγει η ψυχή μου, τόν Κύριον· Κύριε ο Θεός μου εμεγαλύνθης σφοδρα.

Υπό τήν σκέπην τών θείων ημάς πτερύγων σου, προσπεφευγότας πίστει, Μιχαήλ θείε νόε, φύλαττε καί σκέπε εν βίω παντί, καί εν ώρα Αρχάγγελε, τή τού θανάτου συ πάρεσο βοηθός, ημίν πάσιν ευμενέστατος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Ιωάννου Μοναχού

Ως ταξιάρχης καί πρόμαχος, καί τών Αγγέλων αρχηγός Αρχιστράτηγε, πάσης ανάγκης καί θλίψεως, νόσων καί δεινών αμαρτημάτων, ελευθέρωσον τούς ειλικρινώς ανυμνούντας, καί αιτουμένους σε ένδοξε, εναργώς ως άϋλος τόν άϋλον καθορών, καί τώ απροσίτω φωτί, τής τού Δεσπότου δόξης καταλαμπόμενος, αυτός γάρ φιλανθρώπως σάρκα δι' ημάς, εκ Παρθένου προσείληφε, σώσαι βουληθείς τό ανθρώπινον.

Απολυτίκιον Ήχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τών ουρανίων στρατιών Αρχιστράτηγε, δυσωπούμέν σε αεί ημείς οι ανάξιοι, ίνα ταίς σαίς δεήσεσι τειχίσης ημάς, σκέπη τών πτερύγων, τής αϋλου σου δόξης, φρουρών ημάς προσπίπτοντας, εκτενώς καί βοώντας, Εκ τών κινδύνων λύτρωσαι ημάς, ως ταξιάρχης τών άνω Δυνάμεων.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Οι τώ ναώ σου τώ σεπτώ παρεδρεύοντες, καί εν αυτώ σε ευσεβώς μεγαλύνοντες, ως τών αϋλων τάξεων πρωτεύοντα, πίστει δυσωπούμέν σε, Αρχιστράτηγε θείε, Πάσης εξελού ημάς, τής εχθρών τυραννίδος, καί τής μελλούσης ρύσαι απειλής, καί τής γεέννης ταίς σαίς παρακλήσεσι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ού σιωπήσωμεν ποτέ Θεοτόκε, τάς δυναστείας σου λαλείν οι ανάξιοι, Ειμή γάρ σύ προϊστασο πρεσβεύουσα, τίς ημάς ερρύσατο, εκ τοσούτων κινδύνων, τίς δέ διε, φύλαξεν έως νύν ελευθέρους; Ουκ αποστώμεν Δέσποινα εκ σού, σούς γάρ δούλους σώζεις αεί, εκ παντοίων δεινών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τών ασωμάτων λειτουργών Αρχιστράτηγε, ο κατ' ενώπιον Θεού παριστάμενος, καί ταίς εκείθεν λάμψεσι λαμπόμενος, φαίδρυνον αγίασον, τούς πιστώς σε υμνούντας, πάσης απολύτρωσαι, τού εχθρού τυρρανίδος, καί ειρηναίαν α ίτησαι ζωήν, τοίς Βασιλεύσι καί πάσι τοίς πέρασι.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τή Θεοτόκω εκτενώς νύν προσδράμωμεν, αμαρτωλοί καί ταπεινοί, καί προσπέσωμεν, εν μετανοία κράζοντες εκ βάθους ψυχής, Δέσποινα βοήθησον, εφ' ημίν σπλαγχνισθείσα, σπεύσον απολλύμεθα, υπό πλήθους πταισμάτων, μη αποστρέψης σούς δούλους κενούς, σέ γάρ καί μόνην ελπίδα κεκτήμεθα.

Οι κανόνες τής Θεοτόκου καί τού Αρχιστρατήγου.

Ο Κανών τού Αρχιστρατήγου, ού η Ακροστιχίς.

Τόν πρώτον υμνώ τών ασωμάτων Νόων. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'
Ανοίξω τό στόμα μου

Ταίς θείαις λαμπρότησι, καταστραπτόμενος πάντοτε, τόν νούν μου καταύγασον, τού ανυμνήσαί σε, Αρχιστράτηγε, τών άνω στρατευμάτων, απάντων κραταίωμα, τών προστρεχόντων σοι.

Ο Νούς ο προάναρχος, υπερκοσμίου ταξίαρχον, ανέδειξε τάξεως, σέ παναοίδιμε, Αρχιστράτηγε, καί φώς τών εν τώ σκότει, καί θείον αγλάϊσμα, τής Εκκλησίας αυτού.

Νόων προηγούμενος, τών ουρανίων εν πνεύματι, τοίς κάτω πανάριστε, Μιχαήλ δέδοσαι, περιτείχισμα, καί κράτος καί ρομφαία, εχθρούς κατασφάττουσα, καί αφανίζουσα.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, η τών Αγγέλων ευπρέπεια, ανθρώπων βοήθεια, σύ μοι βοήθησον, θαλαττεύοντι, καί ζάλη αμαρτίας, αεί περιπίπτοντι, καί κινδυνεύοντι.

Έτερος Κανών

Ήχος ο αυτός

Ποίημα καί ούτος Ιωσήφ

Τώ όδηγήσαντι πάλαι

Τόν αρχηγόν τών Αγγέλων, τόν φωταυγή ήλιον, καταυγάζοντα τήν γήν, ταίς τών θαυμάτων λαμπρότησι, καί τήν αχλύν απελαύοντα, πάντοτε τών πειρασμών, χαρμονικώς υμνολογήσωμεν.

Ο τούς Αγγέλους ποιήσας, φλόγα πυρός Κύριε, αποπληρούντας δυνατώς, τό σόν πανάγιον θέλημα, μέσον αυτών διαλάμποντα, έδειξας ώσπερ αστέρα, Μιχαήλ τόν αρχιστράτηγον.

Υμνολογήσωμεν πάντες, τόν αγαθόν Κύριον, τόν δωρησάμενον ημίν, τείχος εχθροίς απροσμάχητον, καί απερίτρεπτον έρεισμα πάντοτε, κινδύνων σώζοντα ημάς, τόν ιερόν Μιχαήλ.

Επιστασίαις σου θείαις, αποτελείς πάντοτε, τόν θείον οίκόν σου σαφώς,

αμαρτωλών ιλαστήριον, αδικουμένων προσφύγιον, νόσων τε φυγαδευτήριον πασών, Θεού πρωτάγγελε.

Θραύσον υιούς τούς τής Άγαρ, διηνεκώς ένδοξε, εγειρομένους καθ' ημών, καί τής αυτών ημάς λύτρωσαι, καί προσδοκίας καί θλίψεως, όπως σε ως αγαθόν ημών αεί, προστάτην σέβωμεν.

Θεοτοκίον

Ακατανόητον θαύμα, πώς τοίς βροτοίς ήνωται, ο ακατάληπτος Θεός, εκ σού σαρκί καθ' υπόστασιν, αποτεχθείς Απειρόγαμε, σώζων με τόν υπαχθέντα τή φθορά, κλοπή τού όφεως.

Καταβασία

Ανοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Ωδή γ'

Ουκ εν σοφία

Ρώμη τή θεία, Στρατηγέ τών Αγγέλων πανεύφημε, περιέρχη πάσαν γήν, δεινών ημάς εξαιρούμενος, τούς προσκαλουμένους σου, τό θείον όνομα.

Ως θείος κήρυξ, ως προστάτης πιστών ακαταίσχυντος, πλανωμένων οδηγός, καί παιδευτής εχρημάτισας, Θεού Αρχιστράτηγε, θεοειδέστατε.

Τού θείου φέγγους, καθαρώτερον έσοπτρον πέφηνας, τάς εμφάσεις τού σεπτού, λαμπρώς δεχόμενος Πνεύματος, Μιχαήλ πρωτάγγελε, αξιοθαύμαστε.

Θεοτοκίον

Ο τούς αϋλους, συστησάμενος Νόας βουλήματι, τή ενύλω σου γαστρί, οικεί βουλήσει Πανάμωμε, σαρκί καθορώμενος, ο αθεώρητος.

Άλλος

Ο στερεών βροντήν

Παρεστηκως τώ θρόνω τής Τριάδος, μεθέξει τε θεούμενος, καί φωτιζόμενος αστραπαίς, ταίς εκείθεν πεμπομέναις, τούς υμνητάς σου φώτισον, Θεού Αρχιστράτηγε.

Ο Ιησούς ως ειδέ σε ρομφαίαν, εν τή χειρί κατέχοντα, τή φοβερά σου καταπλαγείς, θεωρία ανεβόα, Τί νύν προστάσσεις Κύριε, ποιείν τώ οικέτη σου;

Τού Ιουδαίων έθνους άρχων πάλαι, υπό Θεού καθέστηκας, Χριστιανών δέ νύν βοηθός, Αρχιστράτηγε καί ρύστης, τών αναγκών ρυόμενος, αυτούς καί τών θλίψεων.

Μεγαλωσύνην δώμεν τώ Κυρίω, τώ δόντι ημίν πρόμαχον, καί εν ταίς θλίψεσι βοηθόν, Αρχιστράτηγον τόν μέγαν, δι' ού βαρβάρων πάντοτε, αθέων

λυτρούμεθα.

Απαγωγή βιαία, τούς εις έθνη αλλόφυλα τυγχάνοντας, καί δουλωθέντας ελεεινώς, επανάγαγε εν τάχει, εκδυσωπών τον Ύψιστον, Θεόν Αρχιστράτηγε.

Θεοτοκίον

Ο Δανιήλ σε όρος γράφει μέγα, ο Αββακούμ δέ Άχραντε, όρος κατάσκιον αρεταίς, καί Δαυίδ τετυρωμένον, εξ ού ο Θεός σεσάρκωται, τόν κόσμον λυτρούμενος.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ουρανίων ταγμάτων δημαγωγός, λειτουργός τε τής δόξης τής θεϊκής, αξίως γενόμενος, τή προστάξει τού Κτίστου σου, Χριστιανών υπάρχεις μεσίτης σωτήριος, τή αϋλω σου δόξη, δεινών εξαιρούμενος, όθεν κατά χρέος, ευφημούμέν σε πάντες, τήν θείαν σου σήμερον, ανυμνούντες πανήγυριν, Μιχαήλ Αρχιστράτηγε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τά θείά σου θαύματα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφλέκτως Μήτηρ Θεού, τώ κόσμω εκύησας, τόν τόν κόσμον κατέχοντα, καί εν αγκάλαις φέρεις, τόν φέροντα άπαντα, τόν τροφοδότην πάντων, καί Κτίστην τής κτίσεως, όθεν δυσωπώ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθήναι, πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού πλάστου μου, Δέσποινα Παρθένε αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καί γάρ δύνασαι όσα θέλεις πανύμνητε.

Ωδή δ'

Ο καθήμενος εν δόξη

Νούς ο πρώτος υποστήσας, θείους Νόας βουλήματι, αρχηγόν εν μέσω, τούτων Μιχαήλ απειργάσατο, εν πανολβίω μεθέξει φωτιζόμενον, καί νοήσεσι, θεαρχικαίς αστραπτόμενον.

Ύμνον άγιον σύν θρόνοις, καί Αρχαίς καί Δυνάμεσι, καί ταίς Εξουσίαις, καί ταίς Ιεραίς Κυριότησιν, αναφωνείς τή Τριάδι, παναοίδιμε, Μιχαήλ διασώζων, ημάς τούς υμνούντάς σε.

Μεγαλύνωμεν τόν πάντων, Ποιητήν τε καί Κύριον, τόν δι' ευσπλαγχνίαν, δόντα περιφύλαγμα μέγιστον, καί αδιάπτωτον τείχος καί χαράκωμα, Μιχαήλ ημίν, τόν φωταυγή αρχιστράτηγον.

Θεοτοκίον

Νοερώς τού σού Παρθένε, τοκετού τό παράδοξον, εμυείτο πάλαι, ο Ιεροφάντωρ εν πνεύματι, όρος κατάσκιον βλέπων, σέ τρανότατα, εξ ού Άγιος

ήλθε, Θεός σωματούμενος.

Άλλος
Ακήκοεν ο Προφήτης

Σεναχηρείμ ώσπερ πάλαι, λαόν πολύν κατέστρωσας, θεία προστάξει, τούς τής Άγαρ ούτω σύντριψον πολεμούντας, καί κατεπεμβαίνοντας, λαώ τώ πιστώ, Μιχαήλ Αρχιστράτηγε.

Ως φοβερόν σου τό είδος, ως θαυμαστόν καί τό κάλλος, Μιχαήλ όντως, ως υπέρλαμπρος η δόξα σου ήν δεικνύεις, πάσι τοίς ποθούσί σε, τελών εναργώς άπειρα θαύματα.

Περιπολεύων τά άνω, επιφοιτάς εκάστοτε, φρικτώς τοίς κάτω, συμφορών πολλών καί θλίψεων, καί κινδύνων πάντας εξαιρούμενος, Θεού Λειτουργέ, τούς προσκαλουμένους σε.

Ίδε ο τόπος ο θείος, ίδε τό καταφύγιον τών θλιβομένων, ίδε οίκος ο πανάγιος, όν ο μέγας όντως Αρχιστράτηγος, λιμένα πολλών, σωζομένων δείκνυσι.

Στύλος πυρός καθωράθης, Αρχίππω τώ θεόφρονι, ότε απείροις, δήμος άνομος κατέσπευδε, κατακλύσαι ύδασι τό τέμενος τό σόν, αρχηγέ τών άνω Δυνάμεων.

Θεοτοκίον

Ο Γαβριήλ σοι τό Χαίρε, εκ τών υψίστων Πάναγνε κομίζων ήλθε, σύν αυτώ ούν εκβοώμεν, Χαίρε πύλη, μόνος ήν διώδευσε, Χριστός ο Θεός, σώζων τό ανθρώπινον.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σού τού Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ωδή ε'
Ασεβείς ουκ όψονται

Ώφθης προηγούμενος, τού πάλαι Ισραήλ, προσταγαίς τού εξ, Ιακώβ, τοίς βροτοίς παχύτητι, Οφθέντος σώματος, Μιχαήλ ασώματε, τών Αγγέλων αρχιστράτηγε.

Ταίς αϋλοις λάμψεσι, θεούμενος αεί, εν μεθέξει θεαρχική, καί ημίν τήν έλλαμψιν, τήν φωτοδότιδα, χορηγείς Πρωτάγγελε, παραδόξως θαυμαζόμενος.

Ωραιώθη χάριτι, ο θείός σου ναός, εν αυτώ γάρ επιφοιτών, ιαμάτων πέλαγος, τούτον ανέδειξας, Μιχαήλ πρωτάγγελε, καί παθών αλεξητήριον.

Θεοτοκίον

Νοερών Αγγέλων σε, ανέδειξε Θεός, ανωτέραν καθυποδύς, τήν σήν μήτραν

Άχραντε, τήν παναμώμητον, όν δυσώπει πάντοτε, οικτειρήσαι τούς υμνούντάς σε.

Άλλος
Ανάτειλόν μοι Κύριε

Προγνόντες τά θαυμάσια, ά έμελλες Πρωτάγγελε, επιτελείν έν τώ τεμένει σου, οι κήρυκες τού Λόγου, πάσι προκατήγγειλαν, ών ημείς τήν έκβασιν, καθορώμεν εναργή.

Τή θεία εισηγήσει σου, Αρχάγγελε ανίστησιν, οίκον ευκτήριον τώ ύδατι, τώ βρύοντι τήν χάριν, εισβλέψας τήν ίασιν, τής παιδός ο πάλαι σου, βλασφημών τάς δωρεάς.

Προσέλθετε αρύσασθε, χάριν ομού καί έλεος, τών ιαμάτων η αέναος, πηγή πρόκειται πάσιν, ήν ο Αρχιστράτηγος, θείαις επινεύσεσιν, εφανέρωσεν ημίν.

Τυφλοίς τό βλέπειν δίδοται, καί τοίς κωφοίς ευήκοον, χωλοίς δέ πάσιν ευδρομία, αλάλοις ευφωνία, εν θείω οίκω σου, Μιχαήλ πρωτάγγελε, παροχεύ τών αγαθών.

Βαρβάρων θραύσον φρύαγμα, ζητούντων σου τό ποίμνιον, εξαφανίσαι Αρχιστράτηγε, τούς δέ γε συλληφθέντας, υπ' αυτών ανάρρυσαι, αιχμαλώτους πάντοτε, ευφημείν σε σύν ημίν.

Θεοτοκίον

Αγγελικών Δυνάμεων, Παρθένε υπερέχουσα, καί τετοκυία τόν απάντων, Θεόν καί βασιλέα, σύν αυτοίς ικέτευε, Παναγία Δέσποινα, διασώζεσθαι ημάς.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ωδή ς'
Εβόησε, Προτυπών

Αγάλλεται, τών Πιστών η πληθύς ευφημούσά σε, καί δοξάζει, τόν πανάγιον Λόγον συνάψαντα, τούς βροτούς Αγγέλοις, Μιχαήλ τή αυτού αγαθότητι.

Στρατόπεδα, Ισραήλ διεσώσω φαινόμενος, καί τάς θείας προσταγάς, εκτελών Αρχιστράτηγε, καί τούς εχθρούς καθείλες, καί εις τέλος αυτούς εξηφάνισας.

Ως ειδέ σε, Ιησούς τού Ναυή προσεκύνησεν, ερωτήσας, τό σεπτόν σου καί άγιον όνομα, Αρχηγέ Αγγέλων, ευλαβεία καί φόβω κρατούμενος.

Θεοτοκίον

Μακάριος, ο λαός ο αεί μακαρίζων σε, μακαρία, η τεκούσα Θεόν τόν μακάριον, τούς βροτούς δι' οίκτον, απορρήτω ενώσει θεώσαντα.

Άλλος
Ζάλη με λογισμών

Τούς πάλαι βουληθέντας αφανίσαι, ποταμίοις ρεύμασι τό ύδωρ τής ευλογίας, ο παρέσχες Αρχάγγελε πιστοίς, απέδειξας απράκτους, επιστασία φρικώδει σου.

Πάλαι μέν Μωϋσής έπληξε πέτραν, καί ερρύη ύδατα, νύν δέ σου ρήξαντος πέτραν, κατεπόθησαν ρείθρα ποταμών, εισέτι μαρτυρούντα, τό θαύμα θείε Αρχάγγελε.

Οι πάλαι τή μανία τών ειδώλων, ζόφον περικείμενοι κακοπιστίας, τώ θείω προσερχόμενοι οίκω σου,τό φώς τής γνώσεως, ευχαίς σου περιφανώς εκομίζοντο.

Τό είδος καί η φύσις σου πυρίνη, πιστούς μέν φωτίζουσα, φλογίζουσα δέ απίστους, Αρχιστράτηγε θείων λειτουργών, προστάτα τών εν πίστει, ειλικρινεί ευφημούντων σε.

Τήν θείαν τού Δεσπότου ευσπλαγχνίαν, εν πάσι μιμούμενος, ορέγεις ταπεινοίς χείρα, καί ιάσαι συντρίμματα ψυχών, καί παύεις τάς οδύνας, τών προστρεχόντων σοι Άγιε.

Θεοτοκίον

Τόμον σε προεώρα ο Προφήτης, εν ώ Λόγος γέγραπται, δακτύλω Πατρός Παρθένε, όν ικέτευε βίβλω τής ζωής, ημάς καταγραφήναι, τούς ευσεβώς σε δοξάζοντας.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ήχος β'
Αυτόμελον

Αρχιστράτηγε Θεού, λειτουργέ θείας δόξης, τών ανθρώπων οδηγέ, καί αρχηγέ τών Ασωμάτων, τό συμφέρον ημίν αίτησαι, καί τό μέγα έλεος, ως τών Ασωμάτων αρχιστράτηγος.

Ο Οίκος

Έφης φιλάνθρωπε εν Γραφαίς σου, πλήθη χαίρειν Αγγέλων εν ουρανώ, επ' ανθρώπω ενί μετανοούντι αθάνατε, όθεν ημείς οι εν ανομίαις, αναμάρτητε μόνε καρδιογνώστα, σέ δυσωπείν καθ' εκάστην τολμώμεν ως εύσπλαγχνον, οικτείραι, καί καταπέμψαι αναξίοις κατάνυξιν Δέσποτα, παρέχων ημίν συγχώρησιν, υπέρ πάντων ημών γάρ πρεσβεύει σοι, ο τών Ασωμάτων αρχιστράτηγος.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΣΤ' τού αυτού μηνός, η Ανάμνησις τού γενομένου παραδόξου

θαύματος εν Κολασσαίς τής Φρυγίας παρά τού αρχιστρατήγου Μιχαήλ.

Στίχοι

- Ώφθης Μιχαήλ Νώε σώ ναώ νέος,
- Χώνη ποταμών τόν κατακλυσμόν λύων.
- Ρούν Μιχαήλ ποταμών χώνευσε, Νόων αγός, έκτη.

Τή αυτή ημέρα, Άθλησις τών Αγίων Μαρτύρων Ευδοξίου, Ζήνωνος, Ρωμύλου καί Μακαρίου.

Στίχοι

- Τμήθησαν Ευδόξιος, Ρωμύλος, Ζήνων,
- Καί Μακάριος, μακαριστοί, τού τέλους!

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι εκατόν τέσσαρες καί χίλιοι στρατιώτοι, καί η αγία Καλοδότη, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Δεκάς δεκαπλή καί χιλιάς Μαρτύρων,
- Καί τετράς απλή συντελευτώσι ξίφει.
- Καλοδότη, τμηθείσα τήν κάραν ξίφει,
- Καλών δοτήρι σοί παρίσταται Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι Φαύστος ο πρεσβύτερος, Μακάριος, Ανδρέας, καί ο μοναχός Βίβος, Κυριακός, Διονύσιος, Ανδρόνικος, καί αι άγιαι Ανδροπελαγία, καί θέκλα, καί θεόκτιστος ο ναύκληρος, καί έτερος Κυριακός ο Δημότης, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Τήν γήν ο Φαύστος εκλιπών διά ξίφους,
- Πρός φαύσιν ήρθη τής άνω κατοικίας.
- Ξίφει θανόντες Μακάριος, Ανδρέας,
- Ώδευσαν άμφω τήν μακαρίαν τρίβον.
- Τόν αρετής στέφανον αρνείται Βίβος,
- Ει μή στέφανον καί τόν εκ ξίφους λάβη.
- Διονυσίω συμφρονήσαντας δύω,
- Διονυσίω συγκατέκτεινε ξίφος.
- Ως ανδρική τις ήν Ανδροπελαγία,
- Πρός τήν κεφαλής εκτομήν, ώς η θέκλα.
- Θεόκτιστος ναύκληρος εκτμηθείς κάραν,
- Ψυχής ιθύνει τό σκάφος πρός τόν πόλον.
- Ο Κυριάκος Δημότης, αλλ' εκ ξίφους,
- Συνθιασώτης τού χορού τών Μαρτύρων.

Τή αυτή ημέρα, Συνέδραμε καί τά εγκαίνια τής Υπεραγίας Θεοτόκου εις τό Δεύτερον εν τώ οίκω τής Αγίας Ειρήνης.

Ταίς αυτών γίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'
Ο διασώσας εν πυρί

Αποσκοπήσας Δανιήλ, είδε συνεστώτά σε μάκαρ, καί συνετίζοντα αυτόν, εν Ουβάλ ήν εώρακεν όρασιν, Γαβριηλ αστραπόμορφε, Μιχαήλ τε μετά ταύτα αυτώ δηλούντα.

Τούς τών Αγγέλων οδηγούς, τούς θεοειδείς καί φωσφόρους, τόν Μιχαήλ καί Γαβριήλ, τούς ημών αγαθούς παρακλήτορας, καί προστάτας καί φύλακας ευφημήσωμεν, εν πίστει μεγαλωφώνως.

Ωραίος καί πανευπρεπής, καί θεοειδής χρηματίσας, δημαγωγός τών λειτουργών, τών αϋλων εν πνεύματι γέγονας, Μιχαήλ φωταυγέστατε, σύν αυτοίς ούν υπέρ πάντων ημών δυσώπει.

Θεοτοκίον

Νού τού μεγάλου αληθώς, Λόγον τόν αϊδιον Κόρη, εν σοί αρρήτως καί φρικτώς κατοικήσαντα βλέπων εβόησε, Γαβριήλ ο Αρχάγγελος, Χαίρε θρόνε τού Υψίστου ευλογημένη.

Άλλος
Τή εικόνι τή χρυσή

Συνεστώτά σε ποτέ, ο Δανιήλ ως κατείδε, δειλία όλως ληφθείς πεφόβηται, καί τοίς ποσί τοίς σοίς προσπελάσας, συνετίζεται σαφώς, μυστηρίων αφανών, τήν δήλωσιν κραυγάζων, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Τούς εθνών επαγωγαίς, απαγομένους δεσμίους, εις τόπους λίαν μακράν τυγχάνοντας, σέ δέ προστάτην προσκαλουμένους, Αρχιστράτηγε Θεού, προσεπανάγεις εν χαρά, κραυγάζοντας, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Τών Αγγέλων οι χοροί, κατανοούντές σε πόθω, χοροστασίαις βροτών υμνούμενον, χαράς πληρούνται αδιαδόχου, καί δοξάζουσι Θεόν, τόν διά σπλάγχνα οικτιρμών, τούς κάτω συνάψαντα, τοίς ουρανοίς μυστικώς, Αρχάγγελε Μιχαήλ.

Ποίος τόπος αμοιρεί, τών σών απείρων θαυμάτων, ποία σε πόλις ουκ έχει πρόμαχον, ποία ψυχή καταπονουμένων, ού καλεί σε βοηθόν, τόν Αρχιστράτηγον Θεού;χαρμονικώς βοώσα, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων ημών.

Πλανωμένων οδηγός, αδικουμένων προστάτης, ολιγοψύχων παραμυθία τε, χειμαζομένων υπό πνευμάτων, γαληνότατος λιμήν, αμαρτωλών εγγυητής, νοσούντων επίσκεψις, εσκοτισμένων φωστήρ, σύ εί Αργάγγελε Θεού.

Θεοτοκίον

Τόν Σωτήρα καί Θεόν, καί Λυτρωτήν καί Δεσπότην, σαρκί τεκούσα πάναγνε Δέσποινα, τούτον αεί άχραντε δυσώπει, όπως λύσιν τών δεινών καί πολλών αμαρτιών τήν άφεσιν λάβωμεν, υμνολογούντες αυτού, τούς υπέρ νούν οικτιρμούς.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'

Λυτρωτά τού παντός

Νοερών ασωμάτων ταξίαρχος, πρεσβευτής τών ανθρώπων σωτήριος, θείος Θεού διάκονος, Μιχαήλ ανεδείχθης, μέλπων απαύστως, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Οι φωστήρες οι δύο οι πάμφωτοι, Μιχαήλ Γαβριήλ τε Αρχάγγελοι, τρισσοφαούς θεότητος, φρυκτωρίαις τήν κτίσιν φωταγωγούντες, τών δεινών τήν ομίχλην διώκετε.

Ως καλοί κυβερνήται Αρχάγγελοι, πρός λιμένα τού θείου θελήματος, τήν ψυχικην ολκάδα μου, διασώσατε ζάλη αμαρτημάτων, περιπίπτουσαν καί κινδυνεύουσαν.

Θεοτοκίον

Νυμφοστόλος ο θείος Αρχάγγελος, επιστάς προσεφώνει τό Χαίρέ σοι, Νύμφη Θεού ανύμφευτε, τών Αγγέλων η δόξα καί τών ανθρώπων, τό διάσωσμα καί περιτείχισμα.

Άλλος

Γή καί πάντα τά εν αυτή

Γήν διέρχη ως αστραπή, βούλημα τό θείον εκπληρών, περιπολείς τούς ουρανούς, προηγούμενος τών Αγγέλων, τό κλέος σου μέγα, υπέρ νούν δέ τά άπειρα θαύματα, άπερ επί πάσαν, φρικτώς τελείς τήν κτίσιν.

Οι αυτόπται τού δι' ημάς, σώματι φανέντος επί γής, Φίλιππος ο πανευκλεής, καί ο μέγιστος θεολόγος, εμπνεύσεσι θείαις, τήν αέναον χάριν Πρωτάγγελε, σού τών ιαμάτων, προλέγουσι πανσόφως.

Ράβδω πάλαι ο Μωϋσής, έτεμε τήν θάλασσαν, καί νύν, ο Αρχιστράτηγος Θεού, τή δυνάμει τή αοράτω, ως ράβδω φανείση, τά ατάκτως φερόμενα ύδατα, ώσπερ εν χωνεία, τή πέτρα παραπέμπει.

Ως παμμέγιστος ουρανός, δείκνυται ο οίκος ο σεπτός, τού τών Αγγέλων αρχηγού, εν ώ θαύμασιν ώσπερ άστροις, φωτίζονται πάσαι, τών πιστών αι καρδίαι δοξάζουσαι, τόν αγαθοδότην Θεόν εις τούς αιώνας.

Ώσπερ πάλαι τού Βαλαάμ, τήν άλογον εκώλυσας ορμήν, τή τού αλόγου, Στρατηγέ τών Αγγέλων, εν λόγω φρικώδει στάσει, υιούς τούς τής Άγαρ κινουμένους, αλόγως εκάστοτε καθ' ημών απράκτους, απόδειξον ευχαίς σου.

Θεοτοκίον

Πύρ εκύησας ουδαμώς, φλογίσαν σου Παρθένε τήν νηδύν, Λόγον εγέννησας Πατρός, εξαιρούμενον αλογίας, τούς λόγους τού πλάνου υπακούσαντας, καί παρακούσαντας, τού πεποιηκότος Θεού τού φιλανθρώπου.

Καταβασία

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ιδού η ευπρέπεια τού σού, Αρχάγγελε, θείου οίκου διαλάμπουσα, τή φωταυγεί σου παρρησία, θαυμάτων αστραπάς επαφίησι, καί σκότος νοσημάτων εκάστοτε, αποδιώκει θεία χάριτι.

Ως ζεύγος ωραίον καί τερπνόν υπάρχοντες, τού Δεσπότου τά προστάγματα, τοίς επί γής διακονείτε, Αρχάγγελοι δεινών εξαιρούμενοι, καί πάσι φωτισμόν επιπέμποντες, σωτηριώδη θείω Πνεύματι.

Σήμερον συγχαίρουσιν ημίν ασώματοι, θείοι Νόες ανυμνούμενον, βλέποντες τούτον υπό πάντων, τόν μέγαν καί φαιδρόν Αρχιστράτηγον, ημίν τε φωτισμόν εξαιτούμενον, καί τών πταισμάτων απολύτρωσιν.

Η θεία δυάς καί φωταυγής, Αρχάγγελοι, Μιχαήλ τε πανσεβάσμιε, καί Γαβριήλ δεδοξασμένε, Τριάδι τή σεπτή παριστάμενοι, πταισμάτων ανοχής καί κολάσεως, αιωνιζούσης ημάς ρύσασθε.

Θεοτοκίον

Φωνή τού Αγγέλου Γαβριήλ συνέλαβες, Θεόν Λόγον Παναμώμητε, λόγω τάς άνω στρατηγίας, ποιήσαντα καί λόγον παρέχοντα, υμνείν τήν υπέρ λόγον καί έννοιαν, τούτου αγίαν συγκατάβασιν.

Άλλος

Εποίησε κράτος

Ως ώφθης ανθρώποις, διά σπλάγχνα οικτιρμών, επέστησας Αγγέλους τούτοις Λόγε, διαφυλάττων αυτούς, από βλάβης πονηράς, μεθ' ών Μιχαήλ τόν θαυμαστόν, δι' ού σε δυσωπούμεν, πάσιν ημίν δώρησαι, ιλασμόν πταισμάτων.

Ισχύν σε καί κράτος, ο πιστός σε Βασιλεύς, Πρωτάγγελε καί σύμμαχον πρός έθνη, πολέμια καί δεινά, κεκτημένος τήν αυτών, τροπούται απόνοιαν αεί, καί ευχαριστηρίους, διά σού τώ Πλαστουργώ ωδάς αναπέμπει.

Ωδήν προσφωνεί σοι, άπας πάντοτε πιστός, τώ μέλποντι απαύστως εν υψίστοις, σύν μυριάσι πολλαίς, τήν τρισάγιον φωνήν, Προσάγαγε πάντας τώ Θεώ, εκ συμφορών καί πόνων, εκλυτρούμενος ημάς, αρχηγέ Αγγέλων.

Σκιρτάτω η κτίσις, ανυμνούσα μυστικώς, τόν μέγαν Αρχάγγελον Κυρίου, υπάρχει γάρ οδηγός πλανωμένων, καί λιμήν πολλών, συμφοραίς καί πειρασμοίς, καί χειμαζομένων, καί νοσούντων ιατρός, καί θαυμάτων βρύσις.

Ηγίασας τούτον τόν σεβάσμιον ναόν, καί έδειξας αυτόν πηγήν θαυμάτων, εν ώ εστώτες ομού, εκ, βοώμέν σοι πιστώς, Αρχάγγελε αίτησαι ημίν, αμαρτημάτων λύσιν, συμφορών απαλλαγήν, καί πολλήν γαλήνην.

Θεοτοκίον

Φανείσα Παρθένε, πλατυτέρα ουρανών, εχώρησας Θεόν ανερμηνεύτως, όν Ασωμάτων χοροί, ανυμνούσι μυστικώς, αυτόν ούν ικέτευε αγνή, πάντας ημάς σωθήναι, τούς σέ μακαρίζοντας, φωναίς ασιγήτοις.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αύλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιερά θαυμάσια τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Αγνή αειπάρθενε.

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Αθροίσθητε καί ίδετε, η ανθρωπότης άπασα, θεάσασθε ξένον θαύμα, τό τελεσθέν εν ταίς Χώναις, Μιχαήλ ο ασώματος, ράβδω τήν πέτραν έρρηξε, καί ποταμους ηκόντισε, κατερχομένους ατάκτως, επί τό άγιον ύδωρ.

Θεοτοκίον όμοιον

Εικόνος ής μετέλαβον, θεουργικώς τής κρείττονος, εξώσθην, οίμοι ο τάλας! δι' ακρασίας τής πάλαι, σύ δέ Χριστέ ως εύσπλαγχνος, αρρήτως κοινωνήσας μοι, τού χείρονος μετείληφας, καινοποιήσας Σωτήρ με, παρθενικών εξ αιμάτων.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Αγγελικώς οι εν κόσμω πανηγυρίζοντες, τώ επί θρόνου δόξης, Θεώ εποχουμένω, βοήσωμεν τόν ύμνον, Άγιος εί, ο Πατήρ ο ουράνιος, ο συναΐδιος Λόγος Άγιος εί, καί τό Πνεύμα τό Πανάγιον. (Δίς)

Τών ουρανίων πρωτεύων, εν παρρησία πολλή, καί παρεστως τώ θρόνω, τώ αστέκτω εν δόξη, αυτόπτα τών αρρήτων, σώσον ημάς, Μιχαήλ αρχιστράτηγε, τούς εν ανάγκαις κινδύνων καί πειρασμών, ταίς πρεσβείαις σου δεόμεθα.

Τών ασωμάτων Αγγέλων, πρώτος υπάρχων σαφώς, καί λειτουργός τής

θείας, φωταυγίας εκείνης, αυτόπτης τε καί μύστης, σώσον ημάς, Μιχαήλ αρχιστράτηγε, τούς ετησίως τιμώντάς σε ευσεβώς, καί υμνούντας τήν Τριάδα πιστώς.

Δόξα... Ήχος πλ. α'

Όπου επισκιάσει η χάρις σου Αρχάγγελε, εκείθεν τού διαβόλου διώκεται η δύναμις, ου φέρει γάρ τώ φωτί σου προσμένειν, ο πεσών Εωσφόρος, Διό αιτούμέν σε, τά πυρφόρα αυτού βέλη, τά καθ' ημών κινούμενα, απόσβεσον τή μεσιτεία σου, λυτρούμενος ημάς, εκ τών σκανδάλων αυτού, αξιϋμνητε Μιχαήλ Αρχάγγελε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Μακαρίζομέν σε, Θεοτόκε παρθένε, καί δοξάζομέν σε οι πιστοί κατά χρέος, τήν πόλιν τήν άσειστον, τό τείχος τό άρρηκτον, τήν αρραγή προστασίαν, καί καταφυγή τών ψυχών ημών.

Δοξολογία μεγάλη καί απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί από τού Κανόνος, Ωδή γ' καί ς'.

Προκείμενον Ήχος δ'

Ο ποιών τούς Αγγέλους αυτού πνεύματα, καί τούς λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα

Στίχ. Ευλόγει η ψυχή μου, τόν Κύριον· Κύριε ο Θεός μου εμεγαλύνθης σφοδρα.

Ο Απόστολος πρός Εβραίους

Αδελφοί, εί ο δι' Αγγέλων λαληθείς λόγος...

Αλληλούϊα

Αινείτε τόν Κύριον εκ τών ουρανών, Αινείτε αυτόν εν τοίς υψίστοις.

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Είπεν ο Κύριος ο ακούων υμών...

Κοινωνικόν

Ο ποιών τούς Αγγέλους αυτού πνεύματα, καί τούς λειτουργούς αυτού πυρός φλόγα. Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ Ζ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Προεόρτια τής Γεννήσεως τής Υπεραγίας Θεοτόκου, καί τού Αγίου Μάρτυρος Σώζοντος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά

Προσόμοια τής Θεοτόκου τρία καί τού Αγίου τρία.

Τής Θεοτόκου

Ήχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων

Τής παγκοσμίου τώ κόσμω, χαράς ανέτειλαν, αι νοηταί ακτίνες, προμηνύουσαι πάσι, τόν ήλιον τής δόξης, Χριστόν τόν Θεόν, εν τή γεννήσει σου Άχραντε, σύ γάρ μεσίτις εδείχθης τής αληθούς, ευφροσύνης τε καί χάριτος.

Η προεόρτιος αύτη, δόξα σου Άχραντε, προκαταγγέλλει πάσι, τάς τής σής ευμενείας, λαοίς ευεργεσίας, σύ γάρ τής νύν, ευφροσύνης η πρόξενος, καί τής μελλούσης αιτία χαράς ημίν, καί τρυφής θείας απόλαυσις.

Η θεοχώρητος Κόρη, καί Θεοτόκος αγνή, τών Προφητών τό κλέος, τού Δαυϊδ η θυγάτηρ, σήμερον γεννάται εξ Ιωακείμ, καί τής Άννης τής σώφρονος, καί τού Αδάμ τήν κατάραν τήν εις ημάς, ανατρέπει εν τώ τόκω αυτής.

Τού Αγίου

Ήχος δ'
Έδωκας σημείωσιν

Σθένει δυναμούμενος, τό ασθενές σου Μακάριε, τού ημών τήν ασθένειαν, θελήσει φορέσαντος, τών Μαρτύρων δρόμον, διήνυσας χαίρων, καί τόν ανίσχυρον εχθρόν, ωραιοτάτοις ποσί συνέτριψας, διό σοι ανεπλέξατο, νικητικά διαδήματα, Ιησούς ο φιλάνθρωπος καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Εχθρούς ετραυμάτισας, τώ τραυματίζεσθαι Ένδοξε, καί εις γήν κατηδάφισας, Σταυρόν οπλισάμενος, καί τήν παντευχίαν, περιβεβλημένος, τήν αδιάρρηκτον σαφώς, καί τήν αγάπην ενστερνισάμενος, τού σέ πρός τά βασίλεια, τά νοητά μετοικήσαντος, ως αήττητον Μάρτυρα, ως ουράνιον άνθρωπον.

Σωτήρα καί Κύριον, τόν υπέρ σού τά εκούσια, υποστάντα παθήματα, σαφώς εκμιμούμενος, αθλοφόρε Σώζων, σαυτόν εκουσίως, πρός αικισμούς πρός εκτομάς, πρός ανυποίστους βασάνους δέδωκας, διό σε αντημείψατο, επουρανίοις χαρίσμασι, καί πηγήν ιαμάτων σε, τοίς ποθούσιν ανέδειξε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Τήν πάνσεπτόν σου γέννησιν, Παναγία Παρθένε αγνή, τών Αγγέλων τά πλήθη εν ουρανώ, καί ανθρώπων τό γένος επί τής γής μακαρίζομεν, ότι Μήτηρ γέγονας, τού Ποιητού τών απάντων Χριστού τού Θεού, Αυτόν ικετεύουσα υπέρ ημών μή παύση δεόμεθα, τών εις σέ μετά Θεόν τάς ελπίδας θεμένων, Θεοτόκε πανύμνητε καί απειρόγαμε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'
Ώ τού παραδόξου θαύματος

Ώ τού παραδόξου θαύματος! ως εξ αγόνου μητρός, καί ακάρπου στειρώσεως, ράβδος άνθος φέρουσα, αναφύεται σήμερον, η Θεομήτωρ καί απειρόγαμος, εκ τών δικαίων Ιωακείμ καί' Άννης, όθεν καί χαίρει νύν, Προφητών τό σύστημα, Πατριαρχών, πάσα η ομήγυρις, εν τή γεννήσει αυτής.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Σήμερον Δαυϊδ αγάλλεται, καί, Ιεσσαί νύν σκιρτά καί Λευϊ με, γαλύνεται, καί χαίρει τώ πνεύματι, Ιωακείμ ο δίκαιος, καί ατεκνία τής Άννης λύεται, τή σή γεννήσει Μαρία άχραντε, θεοχαρίτωτε, καί Αγγέλων σύστημα, σύν τοίς βροτοίς, πάντες μακαρίζομεν, τήν θείαν μήτραν σου.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού.

Χαίροις τών βροτών τό σύστημα, Χαίρε Κυρίου ναέ, χαίρε όρος τό άγιον, χαίρε θεία τράπεζα, χαίρε λύχνε ολόφωτε, χαίρε τό κλέος τών ορθοδόξων σεμνή, χαίρε Μαρία, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, χαίρε πανάμωμε, χαίρε θρόνε πύρινε, χαίρε σκηνή, χαίρε βάτε άφλεκτε, χαίρε η πάντων ελπίς.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'
Γερμανού

Η παγκόσμιος, χαρά, εκ τών δικαίων ανέτειλεν ημίν, εξ Ιωακείμ καί τής Άννης, η πανύμνητος Παρθένος, ήτις δι' υπερβολήν καθαρότητος, ναός Θεού έμψυχος γίνεται, καί μόνη κατά αλήθειαν, Θεοτόκος γνωρίζεται, Αυτής ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, τώ κόσμω τήν ειρήνην κατάπεμψον, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Απολυτίκιον Ήχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί εξ οσφύος τού Δαυϊδ, η θεόπαις Μαριάμ, τίκτεται σήμερον ημίν, διό καί χαίρει η σύμπασα καί καινουργείται, συγχαίρει τε ομού, ο ουρανός καί η γή, Αινέσατε αυτήν αι πατριαί τών εθνών, Ιωακείμ ευφραίνεται, καί Άννα πανηγυρίζει κραυγάζουσα, Η στείρα τίκτει, τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωής ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Τεχθείσα παραδόξως, στειρωτικών εξ ωδίνων, παρθενικών εκ λαγόνων, εκύησας υπέρ φύσιν, ωραίος φανείσα γάρ βλαστός, εξήνθησας τώ κόσμω τήν ζωήν, διά τούτο αι Δυνάμεις τών ουρανών, βοώσί σοι Θεοτόκε, Δόξα τή νύν προόδω σου σεμνή, δόξα τή παρθενία σου, δόξα τή κυοφορία σου, μόνη Πανάχραντε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Τά ουράνια πάντα νύν επαγάλλονται, τών ανθρώπων τό γένος συνεορτάζει αυτοίς, καί οι Προφήται μυστικώς συνευφραίνονται, ήν γάρ προείδον τυπικώς, εν ταίς αρχαίαις γενεαίς, βάτον καί στάμνον καί ράβδον, νεφέλην πύλην καί θρόνον, καί μέγα όρος, γεννάται σήμερον.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Οι Κανόνες, ο Προεόρτιος τής Θεοτόκου, καί τού Αγίου.

Τής Θεοτόκου, ού ή Ακροστιχίς

Γέννησιν υμνώ τής θεόπαιδος Κόρης. Ιωσήφ.

Ωδή α Ήχος δ'
Ανοίξω τό στόμα μου

Γηθόμενοι σήμερον, μετ' ευφροσύνης υμνήσωμεν, τό θείον γενέθλιον, τής Θεομήτορος, καί γάρ τέτοκε, χαράν τή οικουμένη, λύπην Προμήτορος εξαφανίσασα.

Εκ στείρας προέρχεται, τής αμαρτίας η στείρωσις, ήν νόμος προέγραψε, καί τά κηρύγματα, προεδήλωσαν, τών θείων θεηγόρων, η πάναγνος Δέσποινα, καί παναμώμητος.

Ναός καί παλάτιον, τού Βασιλέως γεγένησαι, έν ώ τήν κατοίκησιν αυτού ποιούμενος, οικητήριον, τής Αγίας Τριάδος, πιστούς απεργάσεται ο υπερούσιος.

Νυμφών ωραιότατος, θρόνος Θεού υψηλότατος, εδείχθης Θεόνυμφε, εν ώ καθίσας σαρκί, τούς καθημένους, εν σκότει απωλείας, εγερεί πρός γνώσεως, φώς αγαθότητι.

Κανων τού Αγίου. Ποίημα Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ'
Θαλάσσης τό ερυθραίον

Σωθήναι τούς τήν σεπτήν σου σήμερον, μνήμην γεραίροντας, από παντοίων Σώζων Πειρασμών, καί κινδύνων καί θλίψεων, τόν ευεργέτην Κύριον, νύν καθικέτευε πανένδοξε.

Αστέρα πυρσοφαή ανέδειξε, Χριστός εν ύψει σε, τής Εκκλησίας Μάρτυς αληθώς, ταίς τών άθλων σου λάμψεσι, τήν οικουμένην άπασαν, καταλαμπρύνοντα πανεύφημε.

Τοξεύσας υπομονής τοίς βέλεσι, τούς τού Κυρίου εχθρούς, καί τής ανδρείας ξίφει τά αυτών, διακόψας στρατεύματα, νικητικόν διάδημα, Σώζων απείληφας μακάριε.

Θεοτοκίον

Ασπόρως τώ τού Πατρός βουλήματι, εκ θείου Πνεύματος, τόν τού Θεού συνείληφας Υιόν, καί σαρκί απεκύησας, τόν εκ Πατρός αμήτορα, καί δι' ημάς εκ σού απάτορα.

Τής Θεοτόκου

Ωδή γ'
Ότι στείρα έτεκεν

Η γή η κατάκαρπος, εκ γής ακάρπου γεννάται, ήτις καρπογονήσει, τόν γεωργόν τών αγαθών, καί ζωηφόρον άσταχυν, τόν τρέφοντα πάντας θείω νεύματι.

Σήμερον εβλάστησε, τής Παρθενίας η ράβδος, εξ ής ανθήσει άνθος, ο φυτουργός ημών Θεός, τά πονηρά βλαστήματα, αποτέμνων άκρα αγαθότητι.

Ίδε τό αλάξευτον, όρος εκ πέτρας αγόνου, αποτεχθέν τόν λίθον, καρπογονεί τόν νοητόν, ός συντριβήν εργάσεται, τών ξοάνων πάντων τού αλάστορος.

Νόμου προχαράγματα, σέ προεδήλωσαν Κόρη, τόν νομοδότην σύ γάρ, νομίμων δίχα εν γαστρί, κυοφορείς τηρούντά σε, υπέρ λόγον άφθορον αμίαντον.

Τού Αγίου

Ευφραίνεται επί σοί

Αιμάτων σου αι ροαί, ποταμηδόν διά Χριστόν ρεύσασαι, πύρ ασεβών έσβεσαν, Μάρτυς αθλοφόρε αοίδιμε.

Υπέστης καρτερικώς, τών αικισμών τάς προσβολάς, άρρηκτος, πύργος καθάπερ Ένδοξε, πλάνης καθελών τό οχύρωμα.

Καθείλες δαυϊτικώς, ως Γολιάθ τόν νοητόν τύραννον, καί τό αυτού στράτευμα, πίστεως σφενδόνη Πανένδοξε.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη τοίς επί γής, τών υπέρ φύσιν αγαθών πρόξενος, Μήτηρ Θεού γέγονας, όθεν σοι τό Χαίρε κραυγάζομεν.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή, καί στερέωμα».

Κάθισμα τού Αγίου

Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε Σωθείς διά πίστεως, Σώζων πολύαθλε, σωτήριος γέγονας, χειμαζομένων λιμήν, προνοία Χριστού τού Θεού, βρύεις γάρ ιαμάτων, ποταμούς τοίς ποθούσι, παύεις αρρωστημάτων, τόν φλογμόν καθ' εκάστην, διό τήν θείαν μνήμην σου, πίστει γεραίρομεν.

Δόξα... Καί νύν... Προεόρτιον

Ήχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν

Αγαλλιάσθω ουρανός, γή ευφραινέσθω, ο τού Θεού γάρ ουρανός, εν γή ετέχθη, η Θεόνυμφος αύτη εξ επαγγελίας, Η στείρα βρέφος θηλάζει τήν Μαριάμ, καί χαίρει επί τώ τόκω Ιωακείμ, Ράβδος λέγων ετέχθη μοι, εξ ής τό άνθος Χριστός, εβλάστησεν εκ ρίζης Δαυϊδ, Όντως θαύμα παράδοξον!

Τής Θεοτόκου

Ωδή δ'

«Ο καθήμενος εν δόξη, επί θρόνου θεότητος, εν νεφέλη κούφη, ήλθεν Ιησούς ο υπέρθεος, τή ακηράτω παλάμη καί διέσωσε, τούς κραυγάζοντας, δόξα Χριστέ τή δυνάμει σου».

Υπερτέρα τών Αγγέλων, επί γής Κόρη τίκτεται, εν αγιωσύνη, ούσα καί καθάρσει ασύγκριτος, ήτις τήν κάθαρσιν πάντων Χριστόν τέξεται, αγιότητα, καί παντελή απολύτρωσιν.

Μακαρία η κοιλία, η τής Άννης γεγένηται, τήν γάρ εν κοιλία, μέλλουσαν χωρείν τόν μακάριον, καί μή χωρούμενον Λόγον, απεγέννησεν, αναγέννησιν, πάσι πιστοίς παρεχόμενον.

Νύν ο ζόφος τής κακίας, εκμειούοθαι απάρχεται, η γάρ τού ηλίου, έμψυχος νεφέλη ανέτειλε, στειρωτικών εκ λαγόνων, η πανάμωμος, ής τήν γέννησιν, τήν φωταυγή εορτάσωμεν.

Ως κατάκαρπον ελαίαν, τήν εκ ρίζης βλαστήσασαν, Ιεσσαί Παρθένε, Άννα σέ βλαστάνει βλαστάνουσαν, τόν ελεήμονα Λόγον, ού το έλεος, καί η αλήθεια, διά παντός προπορεύεται.

Τού Αγίου

Επαρθέντα σε ιδούσα

Πυρπολούμενος αγάπη Θεού Παμμάκαρ, τήν φρυγανώδη άπασαν, πλάνην τών αθέων, έφλεξας τοίς λόγοις σου, καί χαίρων εκραυγαζες, Δόξα τή Δυνάμει σου Κύριε.

Αγιότευκος υπάρχων ναός Κυρίου, εις τόν ναόν εισέδραμες τών αθεωτάτων καί τούτων σεβάσματα, γενναίως συνέτριψας Μάρτυς αθλοφόρε πανεύφημε.

Ιατρείον αναδέδεικται πάσης νόσου, τό ιερόν σου τέμενος, πίστει τοίς φοιτώσι καί τάς αριστείας σου, εν τούτω γεραίρουσι, Σώζων αθλοφόρε θαυμάσιε.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως εκύησας ώ Παρθένε, καί μετά τόκον ώφθης παρθενεύουσα πάλιν, όθεν ασιγήτοις φωναίς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω κραυγάζομεν.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Τό εσφραγισμένον νύν βιβλίον αποτίκτεται, όπερ αναγνώσεται ουδόλως, φύσεως νόμω βροτός τηρούμενον, Λόγου εις κατοίκησιν καθώς, βίβλοι προεδήλωσαν, θεηγόρων εν πνεύματι.

Η άμπελος σήμερον, ετέχθη η σωτήριος, ήτις τόν ακήρατον ανθήσει, βότρυν τόν θείον, γλεύκος προχέοντα, εξ ού πάς ο πίνων μυστικώς, θείαν καί σωτήριον, ευφροσύνην καρπώσεται.

Σκιρτήσατε Άγγελοι, ανθρώποις συγχορεύοντες, σήμερον εκ στείρας η Παρθένος, αποτεχθείσα τήν λύπην έπαυσε, καί προοιμιάζεται χαράν, τοίς πανηγυρίζουσι, τήν αυτής θείαν γέννησιν.

Θείος προδιέγραψε, Προφήτης προδηλότατα, τόμον σε καινόν εν ώ δακτύλω, Λόγος πατρώω, Κόρη γραφήσεται, βίβλω καταγράφων τής ζωής, πάντας αγαθότητι, τούς αυτώ πειθαρχήσαντας.

Τού Αγίου

Σύ Κύριέ μου φώς

Σύ Μάρτυς τώ φωτί, τής Τριάδος λαμπόμενος, εμείωσας αθεϊας, πολυθέου τόν ζόφον, φωστήρ οφθείς αείφωτος.

Σύ ρόδον ευανθούν, ερυθρώ τών αιμάτων σου, Μακάριε δεδειγμένος, ευωδία

θαυμάτων, τόν κόσμον ευωδίασας.

Σύ βότρυς νοητός, τής αμπέλου υπάρχων Χριστού, ανέβλυσας μαρτυρίου, ευκατάνυκτον οίνον, τοίς πίστει σε δοξάζουσι.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, τής ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ς'

Τήν θείαν ταύτην

Ετέχθη σήμερον γέφυρα, μετάγουσα πρός φώς τό ανθρώπινον, κλίμαξ ουράνιος, όρος Θεού εμφανέστατον, η Θεοτόκος Κόρη ήν μακαρίσωμεν.

Ο κόχλος Άννα προήγαγε, πορφύραν τήν τό έριον βάψασαν, τής σωματώσεως, τού Βασιλέως εις ύστερον, ήν επαξίως πάντες υμνολογήσωμεν.

Πηγή νυνί προελήλυθε, ρανίδος εκ μικράς η Πανάμωμος, ήτις τήν άβυσσον, τής σωτηρίας κυήσασα, πολυθείας παύσει άπειρα ρεύματα.

Ακάρπου ρίζης εβλάστησας, καί πρόρριζον κακίας τήν άκανθαν, τώ υπέρ φύσιν σου, θείω βλαστώ εναπέτεμες, Θεογεννήτορ Κόρη αειμακάριστε.

Τού Αγίου

Θύσω σοι, μετά φωνής

Θύεσθαι, δι' αγάπην Θεού προελόμενος, άμωμον θύμα καθάπερ, τή αυτού τραπέζη προσενηνέχθης, διά τούτο, ευσεβώς σε τιμώμεν πανεύφημε.

Αβρόχως, διαπλεύσας τής πλάνης τό πέλαγος, εις τόν λιμένα τής άνω, βασιλείας Μάρτυς, εγκαθωρμίσθης, αιωνίου απολαύων γαλήνης μακάριε.

Όνυξι, σιδηροίς σου τά σπλάγχνα κατέξανεν, ανηλεώς ο διώκτης, αλλ' εις χείρας Θεού τό πνεύμα, μετά δόξης εναπέθου Παμμάκαρ αοίδιμε.

Θεοτοκίον

Ώ θαύμα, τών απάντων θαυμάτων καινότερον, ότι Παρθένος εν μήτρα, τόν τά σύμπαντα περιέχοντα, απειράνδρως, συλλαβούσα ουκ εστενοχώρησε.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως κυριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Προεόρτιον

Ήχος γ'

Η Παρθένος σήμερον

Η Παρθένος σήμερον, καί Θεοτόκος Μαρία, η παστάς η άλυτος, τού ουρανίου Νυμφίου, τίκτεται, από τής στείρας θεοβουλήτως, όχημα, τού Θεού Λόγου ευτρεπισθήναι, εις τούτο γάρ καί προωρίσθη, η θεία πύλη, καί Μήτηρ τής όντως ζωής.

Ο Οίκος

Τή στειρευούση καρπός εδόθη η θεόπαις Μαρία, ήν προείδον ποτέ θείοι Προφήται εν Πνεύματι, ταύτην ημείς σήμερον ορώντες, εν τοίς κόλποις τής Άννης σκιρτώσαν, σύν τώ πιστώ Ιωακείμ, νοητώς πρός εστίασιν συνέλθωμεν, καί τούς πόρρω καλέσωμεν, λέγοντες, Τού κόσμου νύν η ανάκλησις, εξ ακάρπου γαστρός ανεβλάστησεν, η θεία πύλη, καί Μήτηρ τής όντως ζωής.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ζ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Σώζοντος.

Στίχοι

- Αντείχε Σώζων σώματος πρός αικίας,
- Πρός τόν μόνον σώζοντα τήν ψυχήν βλέπων.
- Εβδομάτη Σώζων θάνε, τυπτόμενος χρόα λαμπρόν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων Ευόδου καί Ονησιφόρου.

Ο Άγιος Ευψύχιος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Εύψυχος Ευψύχιος ήν πρός τό ξίφος,
- Χαίρων ότι πλάσαντι τήν ψυχήν θυει.

Τή αυτή ημέρα, εορτάζεται η κοίμησις τού Οσίου Λουκά, τού τής Λυκαόνων Επαρχίας, τρίτου δέ Ηγουμένου τής Μονής τού Σωτήρος, τής επιλεγομένης Βαθέος Ρύακος.

Ταίς τών σών Αγίων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ζ'

Ουκ ελάτρευσαν

Ιωακείμ τε καί Άννα μακαρίζονται, αποκυήσαντες, τήν μακαρίαν σαφώς, αγνήν Θεομήτορα, Λόγον κυήσασαν, τόν μακάριον, τόν μακαρίους άπαντας, τούς πιστούς αποτελούντα.

Δώρον τίμιον εκτήσαντό σε πάναγνε, οι σοί γεννήτορες, τήν συλλαβούσαν Θεόν, τόν καταπλουτίσαντα, δωρεαίς κρείττοσι, τούς κραυγάζοντας, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Οι μαστοί σου υπέρ οίνον αγαθώτατοι, Άννα Θεόκλητε, ότι μαστοίς αγαθοίς, τήν τόν αγαθώτατον Λόγον θηλάσασαν, σύ εθήλασας, τόν χορηγόν τού γάλακτος, καί πνοής τροφέα πάσης.

Σκίρτα κρούε τήν κινύραν σου θεόπνευστε, Δαυίδ καί χόρευε, η κιβωτός γάρ ιδού, ήν πάλαι προήγγειλας, εκ στειρευούσης γαστρός, προελήλυθε, τώ βασιλεί τής κτίσεως, καί Θεώ τετηρημένη.

Τού Αγίου

Εν τή καμίνω

Εν τή καμίνω, τών αλγεινών βασάνων Μάρτυς βληθείς, δρόσον εκ Θεού εδέξω υπομονής, ευχαρίστως τε εκραύγαζες, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Εκλαμπροτέραν, παντός χρυσίου έχων ψυχήν, θύσαι χρυσοτεύκτω Μάρτυς Θεώ, καί αψύχω ου προήρησαι, σεαυτόν θυσίαν δέ, ευωδεστάτην Θεώ τέθυκας.

Ποιμήν ο μέγας, ποιμένα όντα προβάτων σε, Μάρτυς ως αρνίον άμωμον, τή αυτού απλανεί ποίμνη συνέταξε, λυκοις ανάλωτον, τοίς νοητοίς σε δείξας πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Τό τού υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα χαίρε, διά σού γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν. Ευλογημένη σύ εν γυναιξίν, υπάρχεις Πανάμωμε.

Τής Θεοτόκου

Ωδή η'
Παίδας ευαγείς

Κινήσωμεν γλώτταν Υμνωδίας, τό Θείον γενέθλιον γεραίροντες, τής τόν υπερύμνητον, Λόγον καί υπέρθεον, σωματωσάσης Πνεύματι, καί ανακράξωμεν, τόν Κύριον Υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Οι θείοι σκιρτήσατε Προφήται, τιμώντες Παρθένου τό γενέθλιον, αύτη γάρ επλήρωσε, πάντα τά κηρύγματα, τόν υφ' υμών δηλούμενον αποκυήσασα, Χριστόν τόν τού παντός Βασιλέα, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ρήξατε τά Όρη ευφροσύνην, απόστολοι Μάρτυρες χορεύσατε, όσιοι καί Δίκαιοι, νύν αγαλλιάσθητε, τώ γενεθλίω σήμερον τής τού Κυρίου Μητρός, τόν Κύριον Υμνείτε βοώντες, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Ήνθησε τό μήλον τό ευώδες, τό ρόδον το θείον πεφανέρωται, καί κατευωδίασε, σήμερον τά πέρατα, καί τό δυσώδες έπαυσε, τής Αμαρτίας ημών, η Πάναγνος καί Μήτηρ τού Λόγου, ήν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Στειρεύουσα φύσις τών ανθρώπων, σεπτών χαρισμάτων θείου Πνεύματος, σήμερον ευφράνθητι, στείρας τήν θεόπαιδα, αποτεχθείσαν βλέπουσα καί αναβόησον, τόν Κύριον Υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Αγίου

Χείρας εκπετάσας

Χείρα χρυσοτεύκτου αφελών, σοφέ ιδρύματος, πένησι δέδωκας, τόν αδαπάνητον ένδοξε, σεαυτώ περιποιούμενος, τού μαρτυρίου αληθώς, πλούτον αοίδιμε, Ευλογείτε κράζων, τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Σαρκί τώ ασάρκω συμπλακείς, τή συμμαχία Χριστού, τούτον κατέβαλες, βραβείον όθεν σοι Ένδοξε, τών θαυμάτων τήν ενέργειαν, αυτός παρέσχετο, πρός όν χαίρων εκραύγαζες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ανοίξας επλήρωσας σαυτού, τό στόμα Πνεύματος, Σώζων πανεύφημε, εχθρών δέ στόματα έπλησας, βλασφημούντων τόν ποιήσαντα, πάσης αισχύνης, καί Χριστώ χαίρων εκραυγαζες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη εν πάσαις γενεαίς, Παρθένε άχραντε, Μήτηρ εδείχθης Θεού, σύ τής θεότητος γέγονας, ενδιαίτημα πανάμωμε, μή φλογισθείσα τώ πυρί, τού απροσίτου φωτός, όθεν πάντες, σέ ευλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας εραστάί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τής Θεοτόκου

Ωδή θ'

Άπας γηγενής

Ίδε τού Θεού, ο τόπος ο άγιος προφανώς δέδεικται, πόλις η περίδοξος, τού Βασιλέως ανωκοδόμηται, ο φωταυγής Παράδεισος, φαιδρώς εξήνθησε, Παραδείσου, πρόξενος υπάρχουσα, πρός Θεόν τε ανθρώπων οικείωσις.

Ωφθη η λαμπάς, λυχνία τε σήμερον, η χρυσαυγίζουσα, φώς τό προαιώνιον, εν ή οικήσαν, τούς εν νυκτί τών δεινών, καταφωτίσει παύσει τε, τής αθεϊας αχλύν, καί ημέρας, πάντας απεργάσεται, κοινωνούς αληθώς διά πίστεως.

Σήμερον η γή, χορεύει, τόν νέον γάρ, ουρανόν έβλεψε, Θεού τόν τερπνότατον, αποτεχθένταεν ώ οικήσας σαρκί, τών ουρανών επέκεινα, αναβιβάσει βροτούς, καί θεώσει, πάντας αγαθότητι, όν υμνούντες πιστώς μεγαλύνομεν.

Ηπερικαλής, δυάς ανεβλάστησεν, Άννα καί Ιωακείμ, δάμαλιν τήν άσπιλον, εξ ού ο μόσχος ο σιτευτός προελθών, υπέρ τού κόσμου τέθυται, αίρων τά πταίσματα, τών ανθρώπων, τάς προσαγομένας τε, καταπαύων θυσίας τοίς δαίμοσι.

Φώτισον ημάς, τό φώς η κυήσασα τούς τήν φωσφόρον σου, γέννησιν εν Πνεύματι, Θεογεννήτορ πανηγυρίζοντας, καί τού φωτός τού μέλλοντος, δείξον αγνή κοινωνούς, καί ειρήνην, βράβευσον καί λύτρωσιν, τών δεινών μητρικαίς ικεσίαις σου.

Τού Αγίου

Λίθος αχειρότμητος

Λίθος εκλεκτός ανεδείχθης, Χριστού τού ακρογωνιαίου, Μάρτυς κυλιόμενος εν γή, καί τό τής πλάνης λύων οχύρωμα, τάς τών πιστών καρδίας δέ, εδραιοτέρας εργαζόμενος.

Ρείθρόν σε ζωής κεκτημένην, η τού Χριστού νύν Εκκλησία, αίμασιν ως νάμασι τοίς σοίς, καταρδευθείσα Μάρτυς τών άθλων σου, καί τών θαυμάτων πάντοτε, τή ευπρεπεία ωραϊζεται.

Εύρες αμοιβήν τών αγώνων, καί τών θαυμάτων σου θεόφρον, τήν τών ουρανών βασιλείαν, εν ή τών πίστει επιτελούντων σου, τό ιερόν μνημόσυνον, Σώζων μνημόνευε πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Σειράς τών εμών νύν πταισμάτων, λύσον Παρθένε Θεοτόκε, η τής ευσπλαγχνίας την πηγήν, τεκούσα μόνη θεοχαρίτωτε, καί θυμηδίας έμπλησον, όπως αξίως μεγαλύνω σε.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Μάρτυρος
Γυναίκες ακουτίσθητε

Τώ όπλω τού τιμίου σου, Σταυρού θωρακισάμενος, ο Αθλοφόρος σου Λόγε, τάς εναντίας δυνάμεις, στερρώς υπερενίκησε, καί τούς τυράννους ήσχυνε, καί υπέρ σού ενήθλησε, καί σοί Χριστέ μου παντάναξ, συμβασιλεύει απαύστως.

Τής Θεοτόκου

Τοίς μαθηταίς συνέλθωμεν

Αγάλλου κτίσις άπασα, τήν χαράν αισθομένη, εξ Άννης τής θεόφρονος, ήτις λέγεται Χάρις, Ιωακείμ τε τού θείου, τίκτεσθαι παρ' ελπίδα, Μαρίαν τήν πανάχραντον καί αγνήν Θεοτόκον, ής ο καρπός, σωτηρία γέγονε τοίς ανθρώποις, Χριστός ο σαρκωθείς Θεός, εξ αυτής απορρήτως.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Δεύτε οι εξ Αδάμ, τήν εκ Δαυίδ φυείσαν, καί τόν Χριστόν τεκούσαν, υμνήσωμεν Παρθένον, Μαρίαν τήν πανάχραντον.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Αίνον τώ λυτρωτή, προσάξωμεν Κυρίω, τώ εκ τής στείρας δόντι, ημίν τήν Θεότοκον, καί μόνην αειπάρθενον.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού.

Σήμερον η χαρά, πάσης τής οικουμένης, στειρωτικής εκ μήτρας, γεννάται παραδόξως, η Μήτηρ τού Κυρίου μου.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Η προορισθείσα παντάνασσα Θεού κατοικητήριον, εξ ακάρπου σήμερον νηδύος προήκται, τής Άννης ηγλαϊσμένης, τής αϊδίου ουσίας τό θείον τέμενος, δι' ής ιταμός Άδης καταπεπάτηται, καί παγγενή Εύα εν ασφαλεί ζωή εισοικίζεται, ταύτη επαξίως εκβοήσωμεν, Μακαρία σύ εν γυναιξί, καί ο καρπός τής κοιλίας σου ευλογημένος.

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Η' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Γενέθλιον τής Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Ιωακείμ καί η Άννα πανηγυρίζουσι, τήν απαρχήν τεκόντες, τής ημών σωτηρίας, τήν μόνην Θεοτόκον, οίς καί ημείς, συνεορτάζομεν σήμερον, τήν εκ

τής ρίζης εκείνης τού Ιεσσαί, μακαρίζοντες Παρθένον αγνήν.

Εξ Άννης σήμερον ράβδος, φυτόν θεόσδοτον, η Θεοτόκος έφυ, σωτηρία ανθρώπων, εξ ής ο τών απάντων Δημιουργός, γεννηθείς υπέρ έννοιαν, τήν τού Αδάμ εκκαθαίρει ως αγαθός, πάσαν λύμην αγαθότητι.

Ηθεοχώρητος Κόρη, καί Θεοτόκος αγνή, τών Προφητών τό κλέος, τού Δαυίδ η θυγάτηρ, σήμερον γεννάται εξ, Ιωακείμ, καί τής Άννης τής σώφρονος, καί τού Αδάμ τήν κατάραν τήν εις ημάς, ανατρέπει εν τώ τόκω αυτής.

Η πρώην άγονος χώρα, γήν καρποφόρον γεννά, καί εξ ακάρπου μήτρας, καρπόν άγιον δούσα, γάλακτι εκτρέφει, θαύμα φρικτόν! η τροφός τής ζωής ημών, η τόν ουράνιον άρτον εν τή γαστρί, δεξαμένη γαλουχείται μαζώ.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Δεύτε φιλοπάρθενοι πάντες, καί τής αγνείας ερασταί, δεύτε υποδέξασθε πόθω, τής παρθενίας τό καύχημα, εκ πέτρας βλυστάνουσαν στερεάς, τήν πηγήν τής ζωής, καί εκ τής ατεκνούσης, τήν βάτον τού αύλου πυρός, καί καθαίροντος, καί φωτίζοντος τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Γόνος Ιωακείμ, καί Άννης η Παρθένος, εφάνη τοίς ανθρώποις, τών δεσμών αφιείσα, τής αμαρτίας άπαντας.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Όρος ως αληθώς, κατάσκιον εδείχθη, η στείρωσις τής Αννης, εξ ού η σωτηρία, πάσι πιστοίς δεδώρηται.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού.

Ρήξασα τά δεσμά, στειρώσεως τής Άννης, η πάναγνος Παρθένος, προήλθε τοίς ανθρώποις, τήν άφεσιν βραβεύουσα.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Ίωμεν οι πιστοί, δοξάζοντες τήν Κόρην, ετέχθη γάρ εκ στείρας, τήν στειρωθείσαν φύσιν, ημών ανακαινίζουσα.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Η γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν εμήνυσε πάση τή οικουμένη, εκ σού γάρ ανέτειλεν ο ήλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, καί λύσας τήν κατάραν, έδωκε τήν ευλογίαν, καί καταργήσας τόν θάνατον, εδωρήσατο ημίν

ζωήν τήν αιώνιον.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, τού Μακάριος ανήρ, τήν α' στάσιν. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά παρόντα Ιδιόμελα.

Ήχος πλ. β' Σεργίου

Σήμερον, ο τοίς νοεροίς θρόνοις επαναπαυόμενος Θεός, θρόνον άγιον επί γής εαυτώ προητοίμασεν, ο στερεώσας εν σοφία τούς ουρανούς, ουρανόν έμψυχον, εν φιλανθρωπία κατεσκεύασεν, εξ ακάρπου γάρ ρίζης, φυτόν ζωηφόρον, εβλάστησεν ημίν τήν Μητέρα αυτού, ο τών θαυμασίων Θεός, καί τών ανελπίστων ελπίς, Κύριε δόξα σοι.

Ο αυτός

Αύτη ημέρα Κυρίου, αγαλλιάσθε λαοί, ιδού γάρ τού φωτός ο νυμφών, καί η βίβλος τού λόγου τής ζωής, εκ γαστρός προελήλυθε, καί η κατά ανατολάς πύλη αποκυηθείσα, προσμένει τήν είσοδον τού Ιερέως τού μεγάλου, μόνη καί μόνον εισάγουσα Χριστόν εις τήν οικουμένην, πρός σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Ει καί θείω βουλήματι, περιφανείς στείραι γυναίκες εβλάστησαν, αλλά πάντων η Μαρία τών γεννηθέντων, θεοπρεπώς υπερέλαμψεν, ότι καί εξ αγόνου παραδόξως τεχθείσα μητρός, έτεκεν εν σαρκί τόν απάντων Θεόν, υπέρ φύσιν εξ ασπόρου γαστρός, η μόνη πύλη τού μονογενούς Υιού τού Θεού, ήν διελθών κεκλεισμένην διεφύλαξε, καί πάντας σοφώς οικονομήσας, ως οίδεν αυτός, πάσι τοίς ανθρώποις, σωτηρίαν απειργάσατο.

Ο αυτός
Στεφάνου Αγιοπολίτου

Σήμερον στειρωτικαί πύλαι ανοίγονται, καί πύλη παρθενική θεία προέρχεται, Σήμερον καρπογονείν η χάρις απάρχεται, εμφανίζουσα τώ κόσμω Θεού Μητέρα, δι' ής τά επίγεια, τοίς ουρανοίς συνάπτεται, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Σήμερον τής παγκοσμίου χαράς τά προοίμια, σήμερον έπνευσαν αύραι, σωτηρίας προάγγελοι, η τής φύσεως ημών διαλέλυται στείρωσις, η γάρ στείρα μήτηρ δείκνυται, τής παρθενευούσης μετά τόκον τού κτίσαντος, εξ ής τό αλλότριον οικειούται ο φύσει Θεός, καί τοίς πλανηθείσι διά σαρκός σωτηρίαν απεργάζεται, Χριστός ο φιλάνθρωπος, καί λυτρωτής τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Σήμερον η στείρα Άννα τίκτει θεόπαιδα, τήν εκ πασών τών γενεών προεκλεχθείσαν, εις κατοίκησιν τώ παμβασιλεί, καί Κτίστη Χριστώ τώ Θεώ, εις εκπλήρωσιν τής θείας οικονομίας, δι' ής ανεπλάσθημεν οι γηγενείς, καί ανεκαινίσθημεν εκ τής φθοράς, πρός ζωήν τήν άληκτον.

Δόξα... Καί νύν...

Ο αυτός Σεργίου

Σήμερον, ο τοίς νοεροίς θρόνοις επαναπαυόμενος Θεός, θρόνον άγιον επί γής εαυτώ προητοίμασεν, ο στερεώσας εν σοφία τούς ουρανούς, ουρανόν έμψυχον, εν φιλανθρωπία κατεσκεύασεν, εξ ακάρπου γάρ ρίζης φυτόν ζωηφόρον, εβλάστησεν ημίν τήν Μητέρα αυτού, ο τών θαυμασίων Θεός, καί τών ανελπίστων ελπίς, Κύριε δόξα σοι.

Είσοδος τό Φώς ιλαρόν, τό Προκείμενον, καί τά Αναγνώσματα.

Γενέσεως τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 28, 10-17)

Εξήλθεν Ιακώβ από τού φρέατος τού όρκου καί επορεύθη εις Χαρράν. Καί απήντησε τόπω, καί εκοιμήθη εκεί, έδυ γάρ ο ήλιος, καί έλαβεν από τών λίθων τού τόπου, καί εθηκεπρός κεφαλής αυτού, καί εκοιμήθη εν τώ τόπω εκείνω, καί ενυπνιάσθη. Καί ιδού κλίμαξ εστηριγμένη εν τή γή, ής η κεφαλή αφικνείτο εις τόν Ουρανόν, καί οι Άγγελοι τού Θεού ανέβαινον καί κατέβαινον επ' αυτής. Ο δέ Κύριος επεστήρικτο επ' αυτής, καί είπεν. Εγώ ειμι ο Θεός Αβραάμ τού πατρός σου, καί ο Θεός Ισαάκ, μή φοβού, η γή, εφ' ής σύ καθεύδεις επ' αυτής, σοί δώσω αυτήν, καί τώ σπέρματί σου. Καί έσται τό σπέρμα σου ωσεί άμμος τής γής καί πλατυνθήσεται επί θάλασσαν, καί λίβα, καί βορράν, καί επί ανατολάς, καί ενευλογηθήσονται εν σοί πάσαι αι φυλαί τής γής, καί εν τώ σπέρματί σου. Καί ιδού εγώ ειμι μετά σού, διαφυλάσσων σε εν τή οδώ πάση, ού εάν πορευθής, καί επιστρέψω σε εις τήν γήν ταύτην, ότι ου μή σε εγκαταλίπω, έως τού ποιήσαι με πάντα όσα ελάλησά σοι. Καί εξηγέρθη Ιακώβ εκ τού ύπνου αυτού καί είπεν. Ότι εστί Κύριος εν τώ τόπω τούτω, εγώ δέ ουκ ήδειν. Καί εφοβήθη, καί είπεν. Ως φοβερός ο τόπος ούτος! Ουκ έστι τούτο, αλλ' ή οίκος Θεού, καί αύτη η πύλη τού ουρανού.

Προφητείας, Ιεζεκιήλ τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 43, 27 & 44, 1-4)

Έσται από τής ημέρας τής ογδόης καί επέκεινα, ποιήσουσιν οι Ιερείς επί τό θυσιαστήριον τά ολοκαυτώματα υμών, καί τά τού σωτηρίου υμών, καί προσδέξομαι υμάς, λέγει Κύριος (μδ' 1). Καί επέστρεψέ με κατά τήν οδόν τής πύλης τών Αγίων τής εξωτέρας τής βλεπούσης κατά ανατολάς, καί αύτη ήν κεκλεισμένη. Καί είπε Κύριος πρός με. Η πύλη αύτη κεκλεισμένη έσται, ουκ ανοιχθήσεται, καί ουδείς ου μή διέλθη δι' αυτής, ότι Κύριος ο Θεός, Ισραήλ εισελεύσεται δι' αυτής, καί έσται κεκλεισμένη. Διότι ο Ηγούμενος ούτος κάθηται επ' αυτήν τού φαγείν άρτον ενώπιον Κυρίου, κατά τήν οδόν τού Αιλάμ τής πύλης εισελεύσε ται, καί κατά τήν οδόν αυτού εξελεύσεται. Καί εισήγαγέ με κατά τήν οδόν τής πύλης τών Αγίων τής πρός βορράν, κατέναντι τού οίκου, καί είδον καί ιδού πλήρης δόξης ο οίκος Κυρίου.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 9, 1-11)

Η σοφία ωκοδόμησεν εαυτή οίκον καί υπήρεισε στύλους επτά. Έσφαξε τά εαυτής θύματα, καί εκέρασεν εις κρατήρα τόν εαυτής οίνον, καί ητοιμάσατο τήν εαυτής τράπεζαν. Απέστειλε τούς εαυτής δούλους, συγκαλούσα μετά

υψηλού κηρύγματος, ως επί κρατήρα, λέγουσα. Ός εστιν άφρων, εκκλινάτω πρός με, καί τοίς ενδεέσι φρενών είπεν. Έλθετε φάγετε τόν εμόν άρτον, καί πίετε οίνον, όν κεκέρακα υμίν, απολίπετε αφροσύνην, καί ζήσεσθε, καί ζητήσατε φρόνησιν, ίνα βιώσητε, καί κατορθώσητε σύνεσιν εν γνώσει, ο παιδεύων κακούς, λήψεται εαυτώ ατιμίαν, ελέγχων δέ τόν ασεβή, μωμήσεται εαυτόν, (οι γάρ έλεγχοι τώ ασεβεί, μώλωπες αυτώ). Μή έλεγχε κακούς, ίνα μή μισήσωσί σε, έλεγχε σοφόν καί αγαπήσει σε. Δίδου σοφώ αφορμήν, καί σοφώτερος έσται, γνώριζε δικαίω, καί προσθήσει τού δέχεσθαι. Αρχή σοφίας, φόβος Κυρίου, καί βουλή Αγίων, σύνεσις, (τό γάρ γνώναι Νόμον, διανοίας εστίν αγαθής), τούτω γάρ τώ τρόπω πολύν ζήσεις χρόνον, καί προστεθήσεταί σοι έτη ζωής.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α'
Στεφάνου Αγιοπολίτου

Η απαρχή τής ημών σωτηρίας, λαοί σήμερον γέγονεν, ιδού γάρ η προορισθείσα από γενεών αρχαίων, Μήτηρ καί Παρθένος, καί δοχείον Θεού, εκ στείρας γεννηθήναι προέρχεται, άνθος εκ τού Ιεσσαί, καί εκ τής ρίζης αυτού ράβδος εβλάστησεν, Ευφραινέσθω Αδάμ ο προπάτωρ, καί η Εύα αγαλλιάσθω χαίρουσα, ιδού γάρ η οικοδομηθείσα εκ πλευράς τού Αδάμ, τήν θυγατέρα καί απόγονον, μακαρίζει εμφανώς, Ετέχθη μοι γάρ φησι λύτρωσις, δι' ής εκ τών δεσμών τού Άδου ελευθερωθήσομαι, Αγαλλιάσθω ο Δαυϊδ κρούων τήν κινύραν, καί ευλογείτω τόν Θεόν, ιδού γάρ η Παρθένος πρόεισιν εκ πέτρας αγόνου, πρός σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Ήχος β'

Δεύτε φιλοπάρθενοι πάντες, καί τής αγνείας ερασταί, δεύτε υποδέξασθε πόθω, τής παρθενίας τό καύχημα, εκ πέτρας βλυστάνουσαν στερεάς, τήν πηγήν τής ζωής, καί εκ τής ατεκνούσης, τήν βάτον τού αϋλου πυρός, τού καθαίροντος, καί φωτίζοντος τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός Ανατολίου

Τίς ο ήχος τών εορταζόντων γίνεται; Ιωακείμ καί Άννα πανηγυρίζουσι μυστικώς, Συγχάρητε ημίν λέγοντες, Αδάμ καί Εύα σήμερον, ότι τοίς πάλαι παραβάσει κλείσασι Παράδεισον, καρπός ευκλεέστατος ημίν εδόθη, η θεόπαις Μαρία, ανοίγουσα τούτοις πάσι τήν είσοδον.

Ο αυτός

Η προορισθείσα παντάνασσα, Θεού κατοικητήριον, εξ ακάρπου σήμερον νηδύος προήκται, τής Άννης ηγλαϊσμένης, τής αϊδίου ουσίας τό θείον τέμενος, δι' ής ιταμός Άδης καταπεπάτηται, καί παγγενή Εύα εν ασφαλεί ζωή εισοικίζεται, ταύτη επαξίως εκβοήσωμεν, Μακαρία σύ εν γυναιξί, καί ο καρπός τής κοιλίας σου ευλογημένος.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. δ'
Σεργίου Αγιοπολίτου

Εν ευσήμω ημέρα εορτής ημών σαλπίσωμεν, πνευματική κιθάρα, η γάρ εκ

σπέρματος Δαυϊδ, σήμερον τίκτεται, η Μήτηρ τής ζωής τό σκότος λύουσα, τού Αδάμ η ανάπλασις, καί τής Εύας η ανάκλησις, τής αφθαρσίας η πηγή, καί τής φθοράς απαλλαγή, δι' ής ημείς εθεώθημεν, καί τού θανάτου ελυτρώθημεν, καί βοήσωμεν αυτή σύν τώ Γαβριήλ οι πιστοί, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σού, διά σού, χαριζόμενος ημίν τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά. Ιδιόμελα.

Ήχος δ' Γερμανού Πατριάρχου

Η παγκόσμιος χαρά, εκ τών δικαίων ανέτειλεν ημίν, εξ Ιωακείμ καί τής Άννης, η πανύμνητος Παρθένος, ήτις δι' υπερβολήν αγαθότητος, ναός Θεού έμψυχος γίνεται, καί μόνη κατά αλήθειαν, Θεοτόκος γνωρίζεται, Αυτής ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, τώ κόσμω τήν ειρήνην κατάπεμψον, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Δι' Αγγέλου προρρήσεως, γόνος πάνσεπτος, εξ, Ιωακείμ καί τής Άννης τών δικαίων, σήμερον προήλθες Παρθένε, ουρανός καί θρόνος Θεού, καί δοχείον καθαρότητος, τήν χαράν προμηνύουσα παντί τώ κόσμω, τής ζωής ημών πρόξενε, κατάρας αναίρεσις, ευλογίας η αντίδοσις, Διό εν τή γεννήσει σου Κόρη θεόκλητε, τήν ειρήνην αίτησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού.

Στείρα άγονος η Άννα, σήμερον χείρας κροτείτω φαιδρώς, λαμπροφορείτω τά επίγεια, βασιλείς σκιρτάτωσαν, ιερείς εν ευλογίαις ευφραινέσθωσαν, εορταζέτω ο σύμπας κόσμος, ιδού γάρ η Βασίλισσα καί άμωμος νύμφη τού Πατρός, εκ τής ρίζης τού Ιεσσαί ανεβλάστησεν, Ουκ έτι γυναίκες εν λύπαις τέξονται τέκνα, η χαρά γάρ εξήνθησε, καί η ζωή τών άνθρώπων εν κόσμω πολιτεύεται, Ουκ έτι τά δώρα τού Ιωακείμ αποστρέφονται, ο θρήνος γάρ τής Άννης εις χαράν μετεβλήθη, Συγχάρητέ μοι λεγούσης, πάς εκλεκτός Ισραήλ, ιδού γάρ δέδωκέ μοι Κύριος, τό έμψυχον παλάτιον τής θείας δόξης αυτού, εις κοινήν ευφροσύνην καί χαράν, καί σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Σεργίου Αγιοπολίτου

Δεύτε άπαντες πιστοί, πρός τήν Παρθένον δράμωμεν, ιδού γάρ γεννάται, η πρό γαστρός προορισθείσα τού Θεού ημών Μήτηρ, τό τής παρθενίας κειμήλιον, ή τού Ααρών βλαστήσασα ράβδος, εκ τής ρίζης τού Ιεσσαί, τών Προφητών τό κήρυγμα, καί τών δικαίων, Ιωακείμ καί Άννης τό βλάστημα, Γεννάται τοίνυν, καί ο κόσμος σύν αυτή ανακαινίζεται, Τίκτεται, καί η Εκκλησία τήν εαυτής ευπρέπειαν καταστολίζεται, ο ναός ο άγιος, τό τής θεότητος δοχείον, τό παρθενικόν όργανον, ο βασιλικός θάλαμος, εν ώ τό παράδοξον

τής απορρήτου ενώσεως, τών συνελθουσών επί Χριστού φύσεων, ετελεσιουργήθη μυστήριον, όν προσκυνούντες ανυμνούμεν, τήν τής Παρθένου πανάμωμον γέννησιν.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Η γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν εμήνυσε πάση τή οικουμένη, εκ σού γάρ ανέτειλεν ο ήλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, καί λύσας τήν κατάραν, έδωκε τήν ευλογίαν, καί καταργήσας τόν θάνατον, εδωρήσατο ημίν ζωήν τήν αιώνιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Αναβόησον Δαυϊδ, τί ώμοσέ σοι ο Θεός; Ά μοι ώμοσε φησί, καί εκπεπλήρωκεν ιδού, εκ τού καρπού τής κοιλίας μου δούς τήν Παρθένον, εξ ής ο πλαστουργός, Χριστός ο νέος Αδάμ, ετέχθη βασιλεύς, επί τού θρόνου μου, καί βασιλεύει σήμερον, ο έχων τήν βασιλείαν ασάλευτον, Η στείρα τίκτει, τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωής ημών.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί εξ όσφύος τού Δαυϊδ, η θεόπαις Μαριάμ, τίκτεται σήμερον ημίν, καί νεουργείται, η σύμπασα καί θεουργείται, Συγχάρητε ομού, ο ουρανός καί η γή, αινέσατε αυτήν, αι πατριαί τών εθνών, Ιωακείμ ευφραίνεται, καί Άννα πανηγυρίζει κραυγάζουσα, Η στείρα τίκτει, τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωής ημών.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτο

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικώς

Αγαλλιάσθω ουρανός, γή ευφραινέσθω, ο τού Θεού γάρ ουρανός, εν γή ετέχθη, η Θεόνυμφος αύτη εξ επαγγελίας, Η στείρα βρέφος θηλάζει τήν Μαριάμ καί χαίρει επί τώ τόκω Ιωακείμ, Ράβδος λέγων ετέχθη μοι, εξ ής τό άνθος Χριστός, εβλάστησεν εκ ρίζης Δαυϊδ, Όντως θαύμα παράδοξον!

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Μνησθήσομαι τού ονόματός σου εν πάση γενεά καί γενεά.
Στίχ. Εξηρεύξατο η καρδία μου λόγον αγαθόν.

Τό, Πάσα πνοή

Ευαγγέλιον εκ τού κατά Λουκάν.

Αναστάσα Μαριάμ επορεύθη...

Δόξα... Ταίς τής Θεοτόκου...

Καί νύν... τό αυτό

Στίχ. Ελέησόν με ο Θεός κατά τό μέγα έλεός σου...

Τό Ιδιόμελον
Ήχος δ' Γερμανού Πατριάρχου

Η παγκόσμιος χαρά, εκ τών δικαίων ανέτειλεν ημίν, εξ Ιωακείμ καί τής Άννης, η πανύμνητος Παρθένος, ήτις δι' υπερβολήν αγαθότητος, ναός Θεού έμψυχος γίνεται, καί μόνη κατά αλήθειαν, Θεοτόκος γνωρίζεται, Αυτής ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, τώ κόσμω τήν ειρήνην κατάπεμψον, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Οι Κανόνες τού Κυρίου Ιωάννου μετά τών Ειρμών εις η καί τού Κυρίου Ανδρέου Τροπάρια εις ς'.

Ο Κανών τού Κυρίου Ιωάννου

Ωδή α' Ήχος β'
Ο Ειρμός

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Δεύτε πιστοί, Πνεύματι θείω γηθόμενοι, τήν εξ ακάρπου σήμερον, επιδημήσασαν, εις βροτών σωτηρίαν, αειπάρθενον Κόρην, ύμνοις τιμήσωμεν.

Χαίρε σεμνή, Μήτηρ καί δούλη Χριστού τού Θεού, η τής αρχαίας πρόξενος, μακαριότητος, τών ανθρώπων τώ γένει, σέ πάντες επαξίως, ύμνοις δοξάζομεν.

Η τής ζωής, τίκτεται σήμερον γέφυρα, δι' ής βροτοί ανάκλησιν, τής καταπτώσεως, τής εις Άδου ευρόντες, Χριστόν τόν ζωοδότην, ύμνοις δοξάζουσιν.

Ο Κανών τού Κυρίου Ανδρέου.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Ο Ειρμός

«Τώ συντρίψαντι πολέμους, εν βραχίονι αυτού, καί διαβιβάσαντι, τόν Ισραήλ εν Ερυθρά θαλάσση, άσωμεν αυτώ, ως λυτρωτή ημών Θεώ, ότι δεδόξασται».

Χορευέτω πάσα κτίσις, ευφραινέσθω καί Δαυϊδ, ότι εκ φυλής αυτού, καί εκ τού σπέρματος αυτού, προήλθε ράβδος, άνθος φέρουσα τόν Κύριον, καί λυτρωτήν τού παντός.

Η Αγία τών Αγίων, εν αγίω ιερώ βρέφος ανατίθεται, ανατραφήναι εκ χειρός Αγγέλου, πάντες ούν πιστώς συνεορτάσωμεν, εν τή γεννήσει αυτής.

Στείρα άγονος η Άννα, αλλ' ουκ άτεκνος Θεώ, ήδη γάρ προώριστο, εκ γενεών αγνής Παρθένου Μήτηρ, όθεν ο τής κτίσεως εβλάστησε, Κτίστης εν δούλου μορφή.

Σέ τήν άσπιλον αμνάδα, την τό έριον Χριστώ, μόνην εκ κοιλίας σου προσαγαγούσαν, τήν ημών ουσίαν, πάντες εκ τής Άννης τικτομένην σε, ύμνοις γεραίρομεν.

Δόξα...

Τρία άναρχα δοξάζω, τρία άγια υμνώ, τρία συναϊδια, εν ουσιότητι μιά κηρύττω, εις γάρ έν Πατρί Υιώ καί Πνεύματι, δοξολογείται Θεός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς εώρακε παιδίον, ο ουκ έσπειρε πατήρ, γάλακτι τρεφόμενον; ή πού τεθέαται παρθένος Μήτηρ; Όντως υπέρ έννοιαν αμφότερα, Θεογεννήτορ αγνή.

Καταβασία

«Σταυρόν χαράξας Μωσής, επ' ευθείας ράβδω τήν Ερυθράν διέτεμε, τώ Ισραήλ πεζεύσαντι, τήν δέ επιστρεπτικώς, Φαραώ τοίς άρμασι κροτήσας ήνωσεν, επ' εύρους διαγράψας, τό αήττητον όπλον, διό Χριστώ άσωμεν, τώ Θεώ ημών ότι δεδόξασται».

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Αμέμπτως τώ Θεώ πολιτευσάμενοι, τήν πάντων εκύησαν σωτηρίαν, οι θεόφρονες γεννήτορες, τής τόν Κτίστην τεκούσης καί Θεόν ημών.

Ο πάσι τήν ζωήν πηγάζων Κύριος, εκ στείρας προήγαγε τήν Παρθένον, ήν εισδύναι κατηξίωσε, μετά τόκον φυλάξας αδιάφθορον.

Τής Άννης τόν καρπόν Μαρίαν σήμερον, τήν βότρυν κυήσασαν ζωηφόρον, ως Θεοτόκον ανυμνήσωμεν, προστασίαν τε πάντων καί βοήθειαν.

Ειρμός άλλος

«Εστερεώθη η καρδία μου εν Κυρίω, υψώθη τό κέρας μου εν Θεώ μου, επλατύνθη επ' εχθρούς μου τό στόμα μου, ευφράνθη εν σωτηρίω σου».

Ευλογημένη η κοιλία σου σώφρων Άννα, καρπόν γάρ ήνθησε παρθενίας, τήν ασπόρως τόν τροφέα τής κτίσεως, τεκούσαν καί λυτρωτήν Ιησούν.

Σέ μακαρίζει Αειπάρθενε πάσα κτίσις, εξ Άννης σήμερον γεννηθείσαν, τήν εκ ρίζης Ιεσσαί ράβδον άχραντον, τό άνθος Χριστόν βλαστήσασαν.

Σέ ανωτέραν πάσης κτίσεως Θεοτόκε, δεικνύων άχραντε ο Υιός σου, τήν εξ Άννης μεγαλύνει σου γέννησιν, καί πάντας ευφραίνει σήμερον.

Ανατραφείσα εις τά Άγια τών Αγίων, Παρθένε άχραντε Θεοτόκε, ανωτέρα ανεδείχθης τής κτίσεως, τόν Κτίστην σαρκί κυήσασα.

Δόξα...

Σέ προσκυνούμεν Πάτερ άναρχε τή ουσία, υμνούμεν άχρονον τόν Υιόν σου, καί τό Πνεύμα συναϊδιον σέβομεν, ως ένα τά τρία φύσει Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν φωτοδότην καί αρχίζωον τών ανθρώπων, τεκούσα άχραντε Θεοτόκε, ανεδείχθης θησαυρός τής ζωής ημών, καί πύλη τού απροσίτου φωτός.

Καταβασία

«Ράβδος εις τύπον τού μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστώ γάρ προκρίνει τόν ιερέα, τή στειρευούση δέ πρώην Εκκλησία νύν εξήνθησε, ξύλον Σταυρού, εις κράτος καί στερέωμα».

Η Υπακοή Ήχος β'

Πύλην αδιόδευτον ο Προφήτης, μόνω τώ Θεώ ημών τηρουμένην, τήν Αγίαν Παρθένον εκάλεσε, δι' αυτής διήλθεν ο Κύριος, εξ αυτής προήλθεν ο Υψιστος, καί πάλιν εσφραγισμένην κατέλιπε, λυτρούμενος εκ φθοράς Τήν ζωήν ημών.

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Η Παρθένος Μαριάμ, και Θεοτόκος αληθώς, ως νεφέλη τού φωτός, σήμερον έλαμψεν ημίν, καί εκ Δικαίων προέρχεται εις δόξαν ημών, Ουκ έτι ο Αδάμ κατακρίνεται, η Εύα τών δεσμών ηλευθέρωται, καί διά τούτο κράζομεν βοώντες, εν παρρη σία τή μόνη Αγνή, Χαράν μηνύει, η γέννησίς σου, πάση τή οικουμένη.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν τής σής οικονομίας, καί εδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε».

Ανυμνούμέν σε Κύριε, τόν τοίς πιστοίς σωτήριον λιμένα, παρασχόντα πάσι τήν σέ κυήσασαν.

Σέ Θεόνυμφε καύχημα, πάσι Χριστός ανέδειξε καί κράτος, τοίς υμνούσι πίστει σού τό μυστήριον.

Απειρόγαμε Δέσποινα, ταίς σαίς λταίς λυτρούμενοι πταισμάτων, ευγνωμόνως πάντες σέ μακαρίζομεν.

Ειρμός άλλος

«Ακήκοα Κύριε τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, οτι αρρήτω βουλή, Θεός ών αϊδιος, εκ τής Παρθένου προήλθες σαρκωθείς, Δόξα τή δόξη σου Χριστέ, δόξα τή δυνάμει σου».

Τήν πάνσεπτον γέννησιν τής Θεοτόκου, ψαλμοίς καί ύμνοις, δοξολογούντες πιστοί, τόν άψευστον, τόν τώ Δαυϊδ προομόσαντα καρπόν, εκ τής οσφύος παρασχείν, πίστει προσκυνήσωμεν.

Διήνοιξας Κύριε τήν μήτραν Σάρρας, καρπόν εν γήρα τόν Ισαάκ παρασχών, ο αυτός καί σήμερον, τή ευσεβεί Άννη δέδωκας Σωτήρ, εκ μήτρας γόνιμον καρπόν, άσπιλον Μητέρα τήν σήν.

Επήκουσας Κύριε τής προσευχής μου, λεγέτω Άννα, επαγγελίας καρπόν, παρασχών μοι σήμερον, τήν εκ πασών γενεών καί γυναικών προορισθείσαν, εις αγνήν άχραντον Μητέρα σου.

Συγχαίρει σοι σήμερον θεόφρον Άννα, η οικουμένη, τού λυτρωτού γάρ αυτής, τήν Μητέρα ήνθησας, τήν εκ ρίζης βλαστήσασαν Δαυϊδ, δυνάμεως ράβδον ημίν, φέρουσαν τό άνθος Χριστόν.

Δόξα...

Δοξάζω σε άναρχε Τριάς, αμέριστε τή ουσία, χερουβικώς εκβοών, τή πηλίνη γλώσση μου, Άγιος Άγιος Άγιος, ο ών καί διαμένων εις αεί, είς Θεός αϊδιος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πεπλήρωνται Άχραντε, τών θεηγόρων αι προφητείαι, εν τή γεννήσει τή σή, τών πιστώς καλούντων σε, σκηνήν καί πύλην καί όρος νοητόν, βάτον καί ράβδον Ααρών, φυείσαν εκ ρίζης Δαυϊδ.

Καταβασία

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Οσκιόγραφον αχλύν, αινιγμάτων σκεδάσας, καί τών πιστών εκβάσει τής αληθείας, διά τής θεόπαιδος, καταυγάσας τάς καρδίας, καί ημάς τώ φωτί σου Χριστέ καθοδήγησον».

Ανυμνήσωμεν λαοί, τήν τών πάντων αιτίαν, τού καθ' ημάς γενέσθαι τόν αίτιον, ής τόν τύπον έχαιρον, αξιούμενοι Προφήται, εναργή σωτηρίαν ταύτης καρπούμενοι.

Τής ανίκμου ο βλαστός ράβδου τού ιερέως, τώ Ισραήλ εδήλωσε πρόκρισιν, καί νύν τήν λαμπρότητα, τών φυσάντων παραδόξως, δαδουχεί τό εκ στείρας πανένδοξον
κύημα.

Ειρμός άλλος

«Κύριε ο Θεός ημών, ειρήνην δός ημίν, Κύριε ο Θεός ημών, κτήσαι ημάς, Κύριε, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν, τό όνομά σου ονομάζομεν».

Αχραντός σου η γέννησις, Παρθένε άχραντε, άφραστος καί η σύλληψις, καί η ωδίς, άρρητος ο τόκος σου, νύμφη ανύμφυτε, Θεός γάρ ήν, όλον φορέσας εμέ.

Σήμερον ευφραινέσθωσαν, Αγγέλων τάγματα, άσμασι χορευέτωσαν οι εξ Αδάμ, ετέχθη γάρ ράβδος, τό άνθος βλαστάνουσα, Χριστόν τόν μόνον λυτρωτήν τού Αδάμ.

Σήμερον Εύα λέλυται τής καταδίκης, λέλυται καί ο Αδάμ, τής αρχαίας αράς, επί τή γεννήσει τή σή βοών άχραντε, Εν σοί τής φθοράς ελυτρώθημεν.

Δόξα σοι τώ δοξάσαντι, τήν στείραν σήμερον, έτεκε γάρ τήν ράβδον τήν αειθαλή, εξ επαγγελίας, εξ ής ανεβλάστησε Χριστός, τό άνθος τής ζωής ημών.

Δόξα...

Άναρχον προσκυνούμέν σε Τριάς αμέριστε, άκτιστον συναϊδιον καί συμφυή, εν μιά ουσία, τρισίν υποστάσεσιν, υπερφυώς κηρυττομένην αεί.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Γέγονεν η κοιλία σου Αγία Τράπεζα, έμεινεν η άγνεία σου ώσπερ τό πρίν, ασινής Παρθένε, Χριστός γάρ ο ήλιος, ως εκ παστού νυμφίος ώφθη εκ σού.

Καταβασία

«Ω τρισμακάριστον ξύλον, εν ώ ετάθη Χριστός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, δι' ού πέπτωκεν ο ξύλω απατήσας, τώ εν σοί δελεασθείς, Θεώ τώ προσπαγέντι σαρκί, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών».

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Πρός Κύριονεκκήτους ο Ιωνάς εβόησε, Σύ με ανάγαγε, εκ πυθμένοςΑδου δέομαι, ίνα ως λυτρωτή, εν φωνή αινέσεως, αληθείας τε πνεύματι θύσω σοι».

Πρός Κύριον εν θλίψει στειρώσεως εβόησαν, τής Θεομήτορος, οι θεόφρονες γεννήτορες, καί ταύτην γενεαίς γενεών εκύησαν, εις κοινήν σωτηρίαν καί καύχημα.

Εδέξαντο ουράνιον δώρον αξιόθεον, τής Θεομήτορος, οι θεόφρονες γεννήτορες, αυτών τών Χερουβίμ υπερφέρον όχημα, τήν τού Λόγου καί Κτίστου λοχεύτριαν.

Ειρμός άλλος

«Ως ύδατα θαλάσσης φιλάνθρωπε, τά κύματα τού βίου χειμάζει με, αλλ' ώσπερ τόν Ιωνάν εκ τού κήτους, ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου, εύσπλαγχνε Κύριε».

Υμνούμεν τήν αγίαν σου γέννησιν, τιμώμεν καί τήν άσπορον σύλληψιν, σού νύμφη Θεόνυμφε καί Παρθένε, σκιρτώσι δέ σύν ημίν Αγγέλων τάξεις, καί τών Αγίων ψυχαί.

Αγίαν τών Αγίων υπάρχουσαν, οι σώφρονες πατέρες σου Άχραντε, ανέθεντό σε εν οίκω Κυρίου, ανατραφήναι σεμνώς, καί εις Μητέρα ετοιμασθήναι αυτώ.

Αι στείραι καί μητέρες χορεύσατε, θαρσείτε καί σκιρτήσατε άγονοι, η άτεκνος γάρ στείρα, τήν Θεοτόκον βλαστάνει, ήτις λύσει τών ωδίνων τήν Εύαν, καί τής αράς τόν Αδάμ.

Ακούω τού Δαυϊδ μελωδουντός σοι, Αχθήσονται παρθένοι οπίσω σου, αχθήσονται εις ναόν Βασιλέως, καί σύν αυτώ σε καγώ, θυγατέρα τού Βασιλέως υμνώ.

Δόξα...

Εν σοί τό τής Τριάδος μυστήριον, υμνείται καί δοξάζεται άχραντε, Πατήρ γάρ ηυδόκησε, καί ο Λόγος εσκήνωσεν εν ημίν, καί θείον Πνεύμα σοί επεσκίασε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χρυσούν θυμιατήριον γέγονας, τό πύρ γάρ εν γαστρί σου εσκήνωσεν, ο Λόγος εκ Πνεύματος τού Αγίου, καί εν ανθρώπου μορφή καθωράθη, Θεογεννήτορ αγνή.

Καταβασία

«Νοτίου θηρός εν σπλάγχνοις, παλάμας Ιωνάς σταυροειδώς διεκπετάσας, τό

σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφώς, όθεν τριήμερος εκδύς, τήν υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος Χριστού τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει, τόν κόσμον φωτίσαντος».

Κοντάκιον
Ήχος δ' Αυτόμελον

Ιωακείμ καί Άννα όνειδισμού ατεκνίας, καί Αδάμ καί Εύα, εκ τής φθοράς τού θανάτου, ηλευθερώθησαν, Άχραντε, εν τή αγία γεννήσει σου, αυτήν εορτάζει καί ο λαός σου, ενοχής τών πταισμάτων, λυτρωθείς εν τώ κράζειν σοι, Η στείρα τίκτει τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωής ημών.

Ο Οίκος

Η προσευχή ομού καί στεναγμός, τής στειρώσεως καί ατεκνώσεως Ιωακείμ τε καί Άννης, ευπρόσδεκτος, καί εις τά ώτα Κυρίου ελήλυθε, καί εβλάστησαν καρπόν ζωηφόρον τώ κόσμω, ο μέν γάρ προσευχήν εν τώ όρει ετέλει, η δέ εν παραδείσω όνειδος φέρει, αλλά μετά χαράς, η στείρα τίκτει τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωής ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Η' τού αυτού μηνός, τό Γενέθλιον τής Υπεραγίας Δεσποίνης ημών Θεοτόκου καί αειπαρθένου Μαρίας.

Στίχοι

- Πάσας αληθώς, Άννα, νικάς μητέρας,
- Μήτηρ έως άν σή γένηται θυγάτηρ.
- Εξάγαγε πρός φώς Θεομήτορα ογδόη Άννα.

Τή αυτή ημέρα, οι Άγιοι αυτάδελφοι, Ρούφος καί Ρουφιανός, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Κλίνων εαυτόν Ρουφιανός τώ ξίφει,
- Μένω σε, φησί, Ρούφε, μή μέλλης, έπου.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Σεβήρος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Ετοιμός ειμι πρός τό πάν οίσειν πάθος,
- Σεβήρος είπε, καί πρός με τό ξίφος;

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Αρτεμίδωρος πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Αρτεμίδωρος ως καθάλλεσθαι σθένει,
- Καί τού πυρός φλέγοντος έργω δεικνύει.

Ο Άγιος νεομάρτυς Αθανάσιος ο εν Θεσσαλονίκη μαρτυρήσας κατά τό 1774 αγχόνη τελειούται.

Ταίς τών αγίων σου πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ειρμός

«Βάτος εν όρει πυράφλεκτος, καί δροσοβόλος κάμινος Χαλδαϊκή, σαφώς προγράφει σε Θεόνυμφε, τό γάρ θείον άϋλον εν υλική γαστρί, πύρ αφλέκτως εδέξω, διό τώ εκ σού τεχθέντι κράζομεν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Σού ταίς αϋλοις εμφάσεσιν, ονομοθέτης είργετο κατανοείν, τό μέγα Πάνσεμνε μυστήριον, μή φρονείν χαμαίζηλα, συμβολικώς παιδευόμενος ποτέ, διό εκπλαγείς τό θαύμα έλεγεν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Όρος καί πύλην ουράνιον, καί νοητήν σε κλίμακα θεοπρεπώς, χορός ο θείος προηγόρευσε, εκ σού γάρ λίθος τέτμηται, ουχ υποστάς εγχειρίδιον ανδρός, καί πύλην, δι' ής διήλθε Κύριος, τών θαυμασίων Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ειρμός άλλος

«Τών Χαλδαίων η κάμινος, πυρί φλογιζομένη, εδροσίζετο Πνεύματος, Θεού επιστασία, οι Παίδες υπέψαλλον, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων».

Εορτάζομεν Άχραντε, καί πιστώς προσκυνούμεν, τήν αγίαν σου γέννησιν, τήν εξ επαγγελίας, δι' ής ελυτρώθημεν, τής αρχεγόνου αράς, επιφανέντος Χριστού.

Νύν η Άννα ευφραίνεται, καί βοά καυχωμένη, Στείρα ούσα γεγέννηκα, τού Θεού τήν Μητέρα, δι' ής τό κατάκριμα, τής Εύας λέλυται, καί η εν λύπαις ωδίς.

Ο Αδάμ ηλευθέρωται, καί η Εύα χορεύει, καί βοώσιν εν πνεύματι, πρός σέ τήν Θεοτόκον, Εν σοί ελυτρώθημεν, τής αρχεγόνου αράς, επιφανέντος Χριστού.

Στείραι άγονοι σπεύσατε, ψυχαί ητεκνωμέναι, ότι Άννα πολύτεκνος, καί νύν ευφραινομένη, μητέρες χορεύσατε, σύν τή Μητρί τού Θεού, καί συναγάλλεσθε.

Δόξα...

Τόν Πατέρα δοξάσωμεν, τόν Υιόν καί τό Πνεύμα, εν μονάδι θεότητος, Τριάδα Παναγίαν, αχώριστον άκτιστον, καί συναϊδιον καί ομοούσιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ Θεόν μόνη έτεκες, Παρθένε μετά τόκον, σύ τήν φύσιν εκαίνισας, τώ τόκω σου Μαρία, σύ τήν Εύαν έλυσας, τής πρωτογόνου αράς, Θεογεννήτορ αγνή.

Καταβασία

«Έκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβούς, λαούς εκλόνησε, πνένον απειλής καί δυσφημίας θεοστυγούς, όμως τρείς παίδας ουκ εδειμάτωσε, θυμός θηριώδης, ού πύρ βρόμιον, αλλ' αντηχούντι δροσοβόλω πνεύματι, πυρί συνόντες έψαλλον, ο υπερύμνητος τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί».

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω τή τών Παίδων, προαπεικόνισας ποτέ, τήν σήν Μητέρα Κύριε, ο γάρ τύπος τούτους πυρός εξείλετο, αφλέκτως εμβατεύοντας, ήν υμνούμεν εμφανισθείσαν, διά σού τοίς πέρασι σήμερον, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας».

Τής πρός Θεόν ημών καταλλαγής, η προορισθείσα σκηνή, τού είναι νύν απάρχεται, τεξομένη Λόγον ημίν παχύτητι, σαρκός εμφανιζόμενον, όν υμνούμεν οι εκ μή όντων, δι' αυτού τό είναι λαβόντες, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Η τής στειρώσεως μεταβολή, τήν κοσμικήν τών αγαθών, διέλυσε στείρωσιν, καί τρανώς τό θαύμα Χριστόν υπέδειξε, βροτοίς επιδημήσαντα, όν υμνούμεν οι εκ μή όντων, δι' αυτού τό είναι λαβόντες, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

«Ο στεγάζων εν ύδασι, τά υπερώα αυτού, ο τιθείς θαλάσση όριον ψάμμον, καί συνέχων τό πάν, σέ υμνεί ήλιος, σέ δοξάζει σελήνη, σοί προσφέρει ύμνον πάσα κτίσις, τώ Δημιουργώ καί Κτίστη
εις τούς αιώνας».

Ο ποιήσας παράδοξα, τή στειρωθείση γαστρί, ο ανοίξας Άννης άγονον μήτραν, καί καρπόν αυτή δούς, σύ Θεός άγιος, σύ Υιός τής Παρθένου, σύ εκ ταύτης σάρκα προσελάβου, τής αειθαλούς Παρθένου καί Θεοτόκου.

Ο σφραγίζων τήν άβυσσον, καί εξανοίγων αυτήν, ο ανάγων ύδωρ εν ταίς νεφέλαις, καί διδούς υετόν, σύ ο δούς Κύριε, ρίζης εκ τής ακάρπου εξανθήσαι,, Άννης τής αγίας, άχραντον καρπόν, τήν ράβδον τήν Θεοτόκον.

Σύ ο λύσας τά άλυτα, τής απαιδίας δεσμά, σύ ο δούς τή στείρα γόνιμον τόκον, καί καρπόν ευκλεή, ής Υιός γέγονας καί βλαστός ανεφύης, ήν Μητέρα έσχες κατά σάρκα, εν τή πρός ημάς Οικτίρμον επιδημία.

Γεωργέ τών φρενών ημών, καί φυτουργέ τών ψυχών, σύ ο άκαρπον γήν, εύκαρπον δείξας, σύ τήν πάλαι ξηράν, γόνιμον εύσταχυν, άρουραν καρποφόρον απειργάσω, Άνναν τήν αγίαν, άχραντον καρπόν ανθήσαι τήν Θεοτόκον.

Δόξα...

Ώ Τριάς υπερούσιε, μονάς συνάναρχε, σέ υμνεί καί τρέμει, πληθύς Αγγέλων, ουρανός καί η γή, άβυσσοι φρίττουσιν, άνθρωποι ευλογούσι, πύρ δουλεύει, πάντα υπακούει, σοί Τριάς αγία, φόβω τά εν τή κτίσει.

Καί νυν... Θεοτοκίον

Ώ καινότατον άκουσμα! Θεός Υιός γυναικός, καί ασπόρου τόκου, άνανδρος Μήτηρ, καί Θεός τό τεχθέν, ώ φρικτόν θέαμα! ώ συλλήψεως ξένης τής

παρθένου! ώ αφράστου τόκου! όντως υπέρ νούν τά πάντα καί θεωρίαν.

Καταβασία

«Ευλογείτε Παίδες, τής Τριάδος ισάριθμοι, δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνείτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμαπανάγιον εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'
Η Τιμιωτέρα ου στιχολογείται

Ο Ειρμός

«Η τόν πρό ηλίου φωστήρα, τόν Θεόν εξανατείλαντα, σωματικώς ημίν επιδημήσαντα, εκ λαγόνων παρθενικών, αφράστως σωματώσασα, ευλογημένη πάναγνε, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ο τοίς απειθούσι λαοίς, εξ ακροτόμου βλύσας νάματα, τοίς ευπειθούσιν έθνεσι χαρίζεται, εκ λαγόνων στειρωτικών, καρπόν εις ευφροσύνην ημίν, σέ Θεομήτορ άχραντε, ήν επαξίως μεγαλύνομεν.

Τήν τής αποτόμμμμιου αρχαίας, αναιρέτιν αποφάσεως, καί τής Προμήτορος τήν επανόρθωσιν, τήν τού γένους τής πρός Θεόν αιτίαν οικειώσεως, τήν πρός τόν Κτίστην γέφυραν, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ειρμός άλλος

«Αλλότριον τών μητέρων η παρθενία, καί ξένον ταίς παρθένοις η παιδοποιϊα, επί σοί Θεοτόκε αμφότερα ωκονομήθη, Διό σε πάσαι αι φυλαί τής γής, απαύστως μακαρίζομεν».

Επάξιον Θεομήτορ τής σής αγνείας, τόν τόκον εκληρώσω δι' επαγγελίας, τή ποτέ γάρ ακάρπω, θεόβλαστος καρπός εδόθης, διό σε πάσαι αί φυλαί τής γής, απαύστως μακαρίζομεν.

Πεπλήρωται τού βοώντος η προφητεία, φησί γάρ, Αναστήσω σκηνήν τήν πεπτωκυίαν, τού ιερού Δαυϊδ, εν σοί, Άχραντε προτυπωθείσαν, δι' ής ο σύμπας τών ανθρώπων χούς, εις σώμα ανεπλάσθη Θεώ.

Τά σπάργανα προσκυνούμέν σου Θεοτόκε, δοξάζομεν τόν δόντα καρπόν τή πρώην στείρα, καί ανοίξαντα μήτραν, τήν άγονον εκ παραδόξου, ποιεί γάρ πάντα όσα βούλεται, Θεός ων παντεξούσιος.

Εβλάστησας νυμφοτόκε Άννα θεόφρον, εκ μήτρας παρ' ελπίδα, καί εξ επαγγελίας, παρθενόφυτον άνθος, θεόβλαστον αγνείας κάλλος, διό σε πάντες μακαρίζομεν, ως ρίζαν τής ζωής ημών.

Δόξα...

Αλλότριον τοίς ανόμοις εστί δοξάζειν, τήν άναρχον Τριάδα, Πατέρα καί Υιόν τε, καί τό Άγιον Πνεύμα, τήν άκτιστον παγκρατορίαν, δι' ής ο σύμπας κόσμος

ήδρασται, τώ νεύματι τού κράτους αυτής.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εχώρησας έν γαστρί σου Παρθενομήτορ, τόν ένα τής Τριάδος Χριστόν τόν Βασιλέα, όν υμνεί πάσα κτίσις, καί τρέμουσιν οι άνω θρόνοι, αυτόν δυσώπει πανσεβάσμιε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καταβασία

«Μυστικός εί Θεοτόκε Παράδεισος, αγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' ού τό τού Σταυρού, ζωηφόρον εν γή, πεφυτούργηται δένδρον, δι' ού νύν υψουμένου, προσκυνούντες αυτόν, σέ μεγαλύνομεν».

Ετέρα

«Ο διά βρώσεως τού ξύλου, τώ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυρού κατήργηται σήμερον, τής γάρ Προμήτορος η παγγενής, κατάρα διαλέλυται, τώ βλαστώ τής αγνής Θεομήτορος, ήν πάσαι αι Δυνάμεις, τών ουρανών μεγαλύνουσι».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Αγάλλονται τά πέρατα, τής οικουμένης σήμερον, εν τή γεννήσει σου Κόρη, Θεοκυήτορ Μαρία, καί απειρόγαμε νύμφη, εν ή καί τών φυσάντων σε, τό λυπηρόν διέλυσας, τής ατεκνίας όνειδος, καί τής Προμήτορος Εύας, τήν εν τώ τίκτειν κατάραν.

Έτερον όμοιον

Αδάμ ανακαινίσθητι, καί Εύα μεγαλύνθητι, Προφήται σύν Αποστόλοις, χορεύσατε καί Δικαίοις, κοινή χαρά εν τώ κόσμω, Αγγέλων τε καί ανθρώπων, εκ τών Δικαίων σήμερον, Ιωακείμ καί τής Άννης, γεννάται η Θεοτόκος.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτερούντες τό α'.

Ήχος α'

Ώ τού παραδόξου θαύματος

Ώ τού παραδόξου θαύματος! η πηγή τής ζωής, εκ τής στείρας τίκτεται, η χάρις καρπογονείν, λαμπρώς απάρχεται, Ευφραίνου Ιωακείμ, τής Θεοτόκου γεννήτωρ γενόμενος, ουκ έστιν άλλος ως σύ, τών γηγενών γεννητόρων θεόληπτε, η γάρ θεοδόχος Κόρη, τού Θεού τό σκήνωμα, τό πανάγιον ορος, διά σού ημίν δεδώρηται.

Ώ τού παραδόξου θαυματος! ο εκ στείρας καρπός, αναλάμψας νεύματι, τού πάντων Δημιουργού, καί παντοκράτορος, ευτόνως τήν κοσμικήν, τών αγαθών διαλέλυκε στείρωσιν, Μητέρες σύν τή Μητρί, τής Θεοτόκου χορεύσατε κράζουσαι, Κεχαριτωμένη χαίρε, μετά σού ο Κύριος, ο παρέχων τώ κόσμω, διά σού τό μέγα έλεος.

Όμοιον

Στήλη σωφροσύνης έμψυχος, καί λαμπρόν δοχείον, αποστίλβον χάριτι, η Άννα η ευκλεής, φανείσα τέτοκε, τήν πρόβολον αληθώς, τής παρθενίας τό

θείον απάνθισμα, τήν πάσαις παρθενικαίς, καί παρθενίας ποθούσαις τό χάρισμα, τό τής παρθενίας κάλλος, εμφανώς βραβεύουσαν, καί παρέχουσαν πάσι, τοίς πιστοίς τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Αύτη ημέρα Κυρίου, αγαλλιάσθε λαοί, ιδού γάρ τού φωτός ο νυμφών, καί η βίβλος τού λόγου τής ζωής, εκ γαστρός προελήλυθε, καί η κατά ανατολάς πύλη αποκυηθείσα, προσμένει τήν είσοδον, τού Ιερέως τού μεγάλου, μόνη καί μόνον εισάγουσα Χριστόν εις τήν οικουμένην, πρός σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί εκ τών Κανόνων, Ωδή γ' καί ς'.

Αντίφωνον Α'

Στίχος α'. Μνήσθητι Κύριε τού Δαυϊδ καί πάσης τής πραότητος αυτού.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος β'. Ιδού ηκούσαμεν αυτήν εν Εφραθά, εύρομεν αυτήν εν τοίς πεδίοις τού δρυμού.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σού η πόλις τού Θεού.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Ο Θεός εν μέσω αυτής καί ου σαλευθήσεται.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Στίχος α'. Ώμοσε Κύριος τώ Δαυϊδ αλήθειαν καί ού μή αθετήσει αυτήν.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο δι' ημάς σαρκωθείς...

Στίχος β'. Εκ καρπού τής κοιλίας σου θήσομαι επί τού θρόνου σου.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο δι' ημάς...

Στίχος γ'. Εκεί εξανατελώ κέρας τώ Δαυϊδ, ητοίμασα λύχνον τώ Χριστώ

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο δι' ημάς...

Στίχος δ'. Ότι εξελέξατο Κύριος τήν Σιών, ηρετίσατο αυτήν εις κατοικίαν εαυτώ.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο δι' ημάς...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος,..

Αντίφωνον Γ'

Στίχος α'. Ώδε κατοικήσω, ότι ηρετισάμην αυτήν.

Ήχος δ'

Η γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν εμήνυσε πάση τή οικουμένη, εκ σού γάρ ανέτειλεν ο ήλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, καί λύσας τήν κατάραν, έδωκε τήν ευλογίαν, καί καταργήσας τόν θάνατον, εδωρήσατο ημίν ζωήν τήν αιώνιον.

Στίχος β'. Ηγίασε τό σκήνωμα αυτού ο Ύψιστος.

Η γέννησίς σου Θεοτόκε...

Στίχος γ'. Άγιος ο ναός σου, θαυμαστός εν δικαιοσύνη.

Η γέννησίς σου Θεοτόκε...

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καί τό όνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ Θ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων καί Δικαίων Θεοπατόρων Ιωακείμ καί Άννης, καί τού Αγίου Μάρτυρος Σεβηριανού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Τών Θεοπατόρων

Ήχος δ'
Έδωκας σημείωσιν

Δεύτε νύν χορεύσωμεν, ασματικώς ώ φιλέορτοι, καί πιστώς εορτάσωμεν, τήν μνήμην γεραίροντες, Ιωακείμ καί Άννης, τής σεπτής δυάδος, αυτοί γάρ έτεκον ημίν, τήν Θεομήτορα καί Παρθένον αγνήν, διό περ καί μετέστησαν, εκ τών προσκαίρων πρός άληκτον, καί αείζωον οίκησιν, δυσωπούντες σωθήναι ημάς.

Ευφρόσυνον τέρπεται, σήμερον κτίσις η σύμπασα, Θεοτόκε πανύμνητε, ετήσιον άγουσα, μνήμην ομοφρόνως, τών σών γεννητόρων, Ιωακείμ τού θαυμαστού, ομού καί Άννης πανηγυρίζουσα, χαράν γάρ προεξένησαν, σέ παρ' ελπίδα βλαστήσαντες, τήν τό φώς απαστράψασαν, καί τροφόν τής ζωής ημών.

Αγάλλεται σήμερον, Άννα σκιρτώσα εν πνεύματι, καί ευφραίνεται χαίρουσα, τυχούσα εφέσεως, ής περ επεπόθει, πάλαι ευτεκνίας, επαγγελίας γάρ καρπόν, καί ευλογίας θείον εβλάστησε, Μαρίαν τήν πανάμωμον, τήν τόν Θεόν ημών τέξασαν, καί τόν ήλιον λάμψασαν, τοίς εν σκότει καθεύδουσι.

Τού Αγίου

Όμοια

Νεύροις συγκοπτόμενος, διά Χριστόν Παναοίδιμε, καί ικρίω κρεμάμενος, καί σάρκας ξεόμενος, απηνώς ξυστήρσι, θύειν τε ειδώλοις, εγκελευόμενος σοφέ, ουκ εξηρνήσω τόν πάντων Κύριον, αλλ' ήλεγξας τοίς πόνοις σου, τό ασθενές καί εξίτηλον, τών ειδώλων καί γέγονας τών Αγγέλων συνόμιλος.

Δέσμιος αγόμενος, καί ταίς πληγαίς σεμνυνόμενος, τούς ορώντας προέτρεπες, μιμείσθαι τόν δρόμον σου, πρός τάς ουρανίους, Μάκαρ αντιδόσεις, αποσκοπούντας, αι πολλήν, τήν ευφροσύνην καί τήν τερπνότητα, παρέχουσιν ως άφθαρτοι, καί εις αεί παραμένουσαι, τούς Χριστόν θεραπεύοντας, κληρονόμους λαμβάνουσιν.

Λίθοις συνθλαττόμενος, τάς σιαγόνας, Αοίδιμε, καί πλευράς σπαθιζόμενος, λίθωπαμμεγίστω τε, τράχηλον καί πόδας, συνθλώμενος Μάκαρ, καί αρμονίας απηνώς, παραλυόμενος όντως έθλασας, τήν κεφαλήν τού δράκοντος, υπομονής γενναιότητι, ήν ηττήσαι ουκ, ίσχυσε, τών βασάνων η κάκωσις.

Δόξα... Καί νύν...

Ήχος πλ. α' Εφραίμ Καρίας

Ώ μακαρία δυάς, υμείς πάντων γεννητόρων υπερήρθητε, ότι τήν τής κτίσεως πάσης υπερέχουσαν εβλαστήσατε, Όντως μακάριος εί Ιωακείμ, τοιαύτης παιδός χρηματίσας Πατήρ, Μακαρία η μήτρα σου Άννα, ότι τήν Μητέρα τής ζωής ημών εβλάστησε, Μακάριοι οι μαστοί, οίς εθήλασας τήν γαλακτοτροφήσασαν, τόν τρέφοντα πάσαν πνοήν, όν δυσωπείν υμάς παμμακάριστοι αιτούμεθα, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον. Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων

Ιωακείμ καί η Άννα πανηγυρίζουσι, τήν απαρχήν τεκόντες, τής ημών σωτηρίας, την μόνην Θεοτόκον, οίς καί ημείς, συνεορτάζοντες σήμερον, τήν εκ τής ρίζης εκείνης τού Ιεσσαί, μακαρίζομεν Παρθένον αγνήν.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Η θεοχώρητος Κόρη, καί Θεοτόκος αγνή, τών Προφητών τό κλέος, τού Δαυίδ η θυγάτηρ, σήμερον γεννάται εξ Ιωακείμ, καί τής Άννης τής σώφρονος, καί τού Αδάμ τήν κατάραν τήν εις ημάς, ανατρέπει έν τώ τόκω αυτής.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού.

Η πρώην άγονος χώρα, γήν καρποφόρον γεννά, καί εξ ακάρπου μήτρας, καρπόν άγιον δούσα, γάλακτι εκτρέφει, θαύμα φρικτόν! η τροφός τής ζωής ημών, η τόν ουράνιον άρτον εν τή γαστρί, δεξαμένη γαλουχείται μαζώ.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Οι εξ ακάρπων λαγόνων, ράβδον αγίαν τήν Θεοτόκον βλαστήσαντες, εξ ής η σωτηρία τώ κόσμω ανέτειλε, Χριστός ο Θεός, τό ζεύγος τό άγιον, η ξυνωρίς η αγία, Ιωακείμ καί, Άννα, ούτοι μεταστάντες πρός ουρανίους σκηνάς, σύν τή αυτών θυγατρί υπεραχράντω Παρθένω, μετ' Αγγέλων χορεύουσιν, υπέρ τού κόσμου πρεσβείας ποιούμενοι, οίς καί ημείς συνελθότες ευσεβώς, υμνούντες λέγομεν, οι διά τής θεόπαιδος καί πανάγνου Μαρίας, προπάτορες Χριστού χρηματίσαντες, πρεσβεύσατε υπέρ τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον τών Αγίων
Ήχος β'

Τών δικαίων Θεοπατόρων σου Κύριε, τήν μνήμην εορτάζοντες, δι' αυτών σε δυσωπούμεν, Σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί τής Εορτής
Απολυτίκιον Ήχος δ'

Η γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν εμήνυσε πάση τή οικουμένη, εκ σού γάρ ανέτειλεν ο ήλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, καί λύσας τήν κατάραν, έδωκε τήν ευλογίαν, καί καταργήσας τόν θάνατον, εδωρήσατο ημίν ζωήν τήν αιώνιον.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί Καθίσματα τής Θεοτόκου.

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Τεχθείσα παραδόξως στειρωτικών εξ ωδίνων, παρθενικών εκ λαγόνων εκύησας υπέρ φύσιν, ωραίος φανείσα γάρ βλαστός, εξήνθησας τώ κόσμω τήν ζωήν, διά τούτο αι Δυνάμεις τών ουρανών, βοώσί σοι Θεοτόκε, Δόξα τή νύν προόδω σου σεμνή, δόξα τή παρθενία σου, δόξα τή κυοφορία σου, μόνη πανάχραντε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Τά ουράνια πάντα νύν επαγάλλονται, τών ανθρώπων τό γένος συνεορτάζει αυτοίς, καί οι Προφήται μυστικώς συνευφραίνονται, ήν γάρ προείδον τυπικώς, εν ταίς αρχαίαις γενεαίς, βάτον καί στάμνον καί ράβδον, νεφέλην πύλην καί θρόνον, καί μέγα όρος, γεννάται σήμερον.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ο Κανών τής Εορτής, καί τών Αγίων.

Ο Κανών τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς Τούς σούς γονείς Πάναγνε μέλπω προφρόνως.

Ωδή α' Ήχος β'
Εν βυθώ

Τήν λαμπάδα τήν τόν νοητόν, ήλιον αστράψασαν, σωματικώς εξ αυτής ανατείλαντα, αρετής λαμπρότησι, διαπρέποντες εκτεκείν ηξιώθησαν, Άννα η θεόφρων, καί Ιωακείμ ο παναοίδιμος.

Ολοτρόπω νεύσει πρός Θεόν, όντως ο θεόληπτος, Ιωακείμ καί η Άννα η ένθεος, ακλινώς προσέχοντες, τήν πανάχραντον Θεοτόκον εκύησαν, τήν υπερκειμένην, κτίσεως απάσης αγιότητι.

Υπερτέραν έχοντες ζωήν, βίου τε λαμπρότητα, πάντων ομού γεννητόρων γεγόνατε, γηγενών υπέρτεροι, τήν ακήρατον Παρθένον ως γεννήσαντες, καί Θεού πατέρες, όντως διά ταύτης χρηματίσαντες.

Σωτηρίας πάσης αρχηγοί, ο μακαριώτατος, Ιωακείμ καί η Άννα η ένδοξος, τήν αγνήν καί άμωμον, καί πανάχραντον Θεοτόκον εγέννησαν, τής θεοσεβείας, ταύτην ειληφότες τήν αντίδοσιν.

Κανών τού Μάρτυρος

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'
Υγράν διοδεύσας

Εκράτει τό δόγμα τό δυσσεβές, τό θύειν ειδώλοις, τοίς αψύχοις τε καί κωφοίς, ενίκα Χριστός δέ, τών Μαρτύρων, ταίς καρτεραίς καί γενναίαις ενστάσεσιν.

Ελύττα Λυσίας κατά Χριστού, καί πάντας ούς εύρε, σεβομένους αυτόν Θεόν, παντοίως κολάζειν επεχείρει, αλλ' εντυχών σοι θεόφρον ησχύνετο.

Εξέπληξας Μάκαρ τόν δυσσεβή, γενναίως χωρήσας, εις τό στάδιον τών θεών, απήλεγξας τούτου παρρησία, τό ασθενές καί σαθρόν καί ανίσχυρον.,

Θεοτοκίον

Εχώρησας μόνη τόν ουρανοίς, αχώρητον Κόρη, εν γαστρί σου θεοπρεπώς, οικήσαντα ταύτην καί τήν φύσιν, τήν τών βροτών εξ αυτής προσλαβόμενον.

Τών Θεοπατόρων

Ωδή γ'
Εν πέτρα με τής πίστεως

Στειρεύουσα καί παίδων απορουμένη, καί δάκρυσι τόν Κτίστην εκδυσωπούσα, τήν μόνην ηξιώθης ευλογημένην, τεκείν θεόληπτε, Άννα κραυγάζουσα, Ως ουκ έστιν άγιος πλήν σου Κύριε.

Ο σύνοικον πλουτήσας τήν θείαν χάριν, Ιωακείμ ο θείος καί θεηγόρος, τήν πρόξενον ανθρώποις τής σωτηρίας, τεκείν ηξίωται, πρός ήν κραυγάζομεν, Ως ουκ έστιν άμεμπτος πλήν σου Δέσποινα.

Υμνήσωμεν τήν πάνσεπτον ξυνωρίδα, δι' ής ημίν εξέλαμψεν η Παρθένος, η πάντων ποιημάτων αγιωτέρα, Θεόν γάρ τέτοκε, πρός όν κραυγάζομεν, Ως ουκ έστιν άγιος πλήν σου Κύριε.

Στειρώσεως τό όδεινος εκφυγούσα, γεγέννηκεν η Άννα τήν Θεοτόκον, τό όνειδος τής Εύας νύν παραδόξως εξαφανίζουσαν, πρός ήν κραυγάζομεν, Ως ουκ έστιν άμεμπτος πλήν σου Δέσποινα.

Τού Μάρτυρος

Σύ εί τό στερέωμα

Έχαιρες τυπτόμενος, υπέρ Χριστού σοφέ μάστιξιν, ανηλεώς, είχες γάρ βεβαίαν, τήν τών πόνων αντίδοσιν.

Νεύροις συγκοπτόμενος, υπαλλαγή συχνή Ένδοξε, τών δημίων, ως περ αλλοτρίω, ουκ ησθάνου εν σώματι.

Εύρες τήν αντάμειψιν, παρά Χριστού Σοφέ στέφανον, απολαβων τής δικαιοσύνης, καί χαράν τήν μή λήγουσαν.

Θεοτοκίον

Όλη η πλησίον μου, καλή καί άμωμος πέφυκε, σέ προορών, έφη Θεοτόκε, Σολομών εν τοίς Άσμασιν.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα τού Μάρτυρος
Ήχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ανδρεία τήν ψυχήν, ωπλισμένος θεόφρον, εξέδωκας σαυτόν, εις ποικίλας βασάνους, τώ πόθω φλεγόμενος, τού Δεσπότου πανόλβιε, όθεν ήλεγξας, τήν τών τυράννων μανίαν, καί τόν στέφανον, παρά Θεού εκομίσω, τής νίκης τόν άφθαρτον.

Δόξα... Καί νύν...
Τής Εορτής Ήχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Ιωακείμ καί η Άννα πανηγυρίζουσιν, εν Θεώ γάρ αξίως χάριν εφεύραντο, καί εγέννησαν καρπόν τόν θεοδόχον ναόν, τήν Παρθένον καί αγνήν, τήν Μητέρα τού Θεού, τήν μόνην ευλογημένην, πρεσβεύουσαν αενάως, εις τό σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τών Θεοπατόρων

Ωδή δ'
Ελήλυθας, εκ Παρθένου

Γηθόμενος, τήν Παρθένον εκ στείρας κομίζεται, δι' ής περ η στείρωσις η κοσμική διαλέλυται, τόκω παρθενεύοντι, Ιωακείμ ο θεόφρον καί θεόληπτος.

Ο προπάτωρ, τού Χριστού Ιωακείμ νύν πρόκειται, ημίν εις εστίασιν, πνευματικήν ο πανόλβιος, ός τήν Θεομήτορα, καί πανακήρατον Κόρην απεγέννησε.

Νεκρώσεως, καί φθοράς τούς ανθρώπους τήν σώζουσαν, η χάρις προβάλλεται, τήν εσομένην Μητέρα Θεού, Λόγον τόν αϊδιον, τήν δεξομένην αφράστως σωματούμενον.

Εκ τής ρίζης, Ιεσσαί ξυνωρίς ανατέταλκεν, εξ ής ανεβλάστησε ράβδος τό άνθος η φέρουσα, όλον με τόν άνθρωπον, ευωδιάζον τώ μύρω τής θεότητος.

Ιθυνόν μου, Θεοτόκε τόν βίον προστάγμασιν, ενθέως ρυθμίζουσα, τού σαρκωθέντος Λόγου εκ σού, καί πρός φώς οδήγησον, Παρθενομήτορ Μαρία Θεονύμφευτε.

Τού Μάρτυρος

Εισακήκοα Κύριε

Ταίς θωπείαις ο τύραννος, σού καταμαλάττειν Μάρτυς τό εύτονον, καί νικήσαί σε οιόμενος, ουρανόν τοξεύειν ενομίζετο.

Ουκ αισθάνη παράφορε, τού Χριστού τήν δύναμιν στερεούσάν με, πρός τούς πόνους καί τά σκάμματα; τώ τυράννω έκραζες Παναοίδιμε.

Ει μή δύναμις άνωθεν, ήν μοι δεδομένη τύραννε έκραζε, Σεβηριανός, πώς ίσχυον, σάρξ ών υπενέγκαι, εκτομάς τών μελών.

Θεοτοκίον

Παναγία Θεόνυμφε, δίδου μοι βοήθειαν ταίς πρεσβείαις σου, λυτρωθήναι τού αλάστορος, ίνα σε δοξάζω τήν ελπίδα μου.

Τών Θεοπατόρων

Ωδή δ'

Ο φωτισμός

Σώφρων δυάς, καθαρότητος αίγλη λελαμπρυσμένη, τήν τής παρθενίας τώ θείω φέγγει, κατακοσμούσαν, τήν στειρεύουσαν φύσιν, τών ανθρώπων ημίν εκτέτοκεν, Άννα καί Ιωακείμ οι θεόληπτοι.

Παρθενικόν, θεοκόσμητον θρόνον τώ τών απάντων, περιδεδραγμένω παλάμη θεία, τής σωφροσύνης η σεπτή συζυγία, καί θεόφρων δυάς εκτέτοκεν, Άννα καί Ιωακείμ οι πανεύφημοι.

Ανατολής, τής έξ ύψους φανείσης εις οδηγίαν, τών πεπλανημένων τήν φωτοφόρον, πύλην ο θείος, Ιωακείμ καί Άννα, θεοφρόνως πολιτευσάμενοι, τεκείν οι θεόπται σαφώς ηξιώθησαν.

Νόμου καινού, τήν θεόγραφον πλάκα εν ή τήν λύσιν, τών αμαρτημάτων τού πάλαι νόμου, ο θείος Λόγος προετύπωσε πρώην, ως εκ πέτρας νύν ελατόμησε, νεύματι ο πάντων κρατών εκ στειρώσεως.

Αίγλη τή σή, Θεομήτορ τόν νούν μου καταυγασθήναι, τόν εσκοτισμένον τή αμαρτία νεύσον Παρθένε, τής αγνοίας τόν ζόφον, καί πταισμάτων εξαφανίζουσα, άλλην γάρ εκτός σου φρουρόν ουκ επίσταμαι.

Τού Μάρτυρος

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Ικρίω ανηρτήθης Αοίδιμε, καί τό σώμα κατεξάνθης όνυξιν, υπέρ τού πάντων δεσπόζοντος.

Θεέ μου ανεβόας ενίσχυσον, τόν αγώνα τούτον εκτελέσαι με, τού μαρτυρίου ξεόμενος.

Ως είδέ σε ο τύραννος Ένδοξε, ανενδότως, τάς βασάνους φέροντα, κατεβροντήθη ο δείλαιος.

Θεοτοκίον

Ελπίς καί προστασία καί σκέπη μου, Θεοτόκε σώσόν με πρεσβείαις σου, εκ τών σκανδάλων τού όφεως.

Τών Θεοπατόρων

Ωδή ς'

Εν αβύσσω

Γονιμώτατον σπόρον η στείρα τό πρίν, Άννα δεξαμένη εκ θείας ελλάμψεως, παίδα τεκείν ηξίωται, τήν τών πάντων κτισμάτων δεσποζουσαν.

Νύν η στείρα γεννώσα βουλήσει Θεού, πείθει παραδέχεσθαι Παρθένον τίκτουσαν, άνευ σαρκός θελήματος, τού αυτού βουληθέντος Θεού προφανώς.

Ελλαμφθείς Ησαίας τώ Πνεύματι, τού Ιωακείμ καί τής Άννης τό κύημα, τόμον καινόν εώρακεν, ώ εγράφη ο Λόγος σαρκούμενος.

Μυστηρίου προτρέχει μυστήριον, πρίν γάρ η στειρεύουσα, χάρις γεγέννηκε, τής σωτηρίας πρόξενον, παρθενίας γεννήσει φανείσαν ημίν.

Τού Μάρτυρος

Χιτώνά μοι παράσχου

Φρουρά σε καθειργνύει ο δεινός, καί λιμώ βιάζει σε αρνήσασθαι Κύριον, όν Παμμάκαρ εκ νεότητος έστερξας.

Αγόμενος Σοφέ εις φυλακήν, πάντας τούς ορώντάς σε, Χριστού μή αφίστασθαι, παρρησία νουθετών εξεπαίδευσας.

Σπαθίζεσθαί σε Μάρτυς ο δεινός, καί παράφρων τύραννος, κελεύει μή θύοντα, τοίς ειδώλοις, αλλά σύ ουκ εφρόντισας.

Θεοτοκίον

Χιτώνά με ενδύσασθαι φωτός, σαίς πρεσβείαις ποίησον, Αγνή τόν υμνούντά σε, εν ημέρα τόν δυσείμονα κρίσεως.

Ο Ειρμός

«Χιτώνά μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος φώς ως ιμάτιον, πολυελεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Κοντάκιον Ήχος β'
Τά άνω ζητών

Ευφραίνεται νύν, η Άννα τής στειρώσεως, λυθείσα δεσμών, καί τρέφει τήν πανάχραντον, συγκαλούσα άπαντας ανυμνήσαι τόν δωρησάμενον, εκ νηδύος αυτής τοίς βροτοίς, τήν μόνην Μητέρα καί απείρανδρον.

Ο Οίκος

Η τών δεσμών τής πρίν ατεκνίας δι' ευχής λυθείσα, προσκαλείται ημάς συνεορτάσαι τώ θαύματι, καί δώρα προσάξαι τή γεννηθείση, λιτανεύοντας έμπροσθεν μετά πόθου, ής περ ποτέ αι παρθένοι εν τάχει προέτρεχον, χορεύουσαι καί βοώσαι, Ιδού ήλθεν η πάντων ανάκλησις, ιδού Αδάμ ηλευθέρωται, ότι Άννα καρπόν ανεβλάστησε, τήν μόνην Μητέρα καί απείρανδρον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Θ' τού αυτού μηνός, η Σύναξις τών Δικαίων Ιωακείμ, καί Άννης.

Στίχοι

- Ιωακείμ τέρφθητι σύν τή Συζυγω,
- Τεκόντες άμφω ψυχικήν τέρψιν κτίσει.
- Η δ' εννάτη τοκέων Θεομήτορος εύρε σύναξιν.

Τή αυτή η μέρα, ο άγιος Μάρτυς Σεβηριανός, λίθον παρά τούς πόδας φέρων, επί τού τείχους εις τόν αέρα κρεμασθείς τελειούται.

Στίχοι

- Σεβηριανός κάν λίθων αλγή βάρει,
- Χαίρει κρεμασθείς, ως αποσπών γής πόδας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών θεοφάνους τού Ομολογητού, τού πρό τού Διοκλητιανού ασκήσαντος.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Χαρίτων ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Πολλή χάρις σοι χριστομάρτυς Χαρίτων,
- Χριστού χάριν τράχηλον εκκεκομμένω.

Μνήμη τής αγίας καί Οικουμενικής Τρίτης Συνόδου τών αγίων διακοσίων Πατέρων, τών επί τής βασιλείας θεοδοσίου τού Μικρού εν Εφέσω συναχθέντων, καί τόν δυσσεβή Νεστόριον καθελόντων.

Ταίς τών σών Αγίων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τών Θεοπατόρων

Ωδή ζ'
Αντίθεον πρόσταγμα

Εκ ρίζης βλαστήσασα δυάς αγία, Δαυϊδ τού θεόφρονος, τήν ράβδον τήν πανίερον, Παρθένον τήν άχραντον, τώ κόσμω τέτοκεν, άνθος ιερώτατον ημίν, Χριστόν ασπόρως εξανατέλλουσαν.

Λαμπάδα πολύφωτον τήν Θεοτόκον, η Άννα η ένθεος, καθάπερ χρυσαυγίζουσα, λυχνία βαστάζουσα τόν κόσμον άπαντα, θείω κατελάμπρυνε φωτί, καί παρθενίας λαμπροίς πυρσεύμασι.

Προπάτορες ένδοξοι τού σαρκωθέντος, δι' άφατον έλεος, Θεού τού παντοκράτορος, παιδός εκ θεόφρονος υμών πανόλβιοι, νύν μοι τώ προσφεύγοντι υμίν, πλημμελημάτων λύσιν βραβεύσατε.

Ως όντες υπέρτεροι τών γεννητόρων, τήν πάντων δεσπόζουσαν, κτισμάτων εκτετόκατε, Μαρίαν τήν άχραντον, τήν τετοκυίαν Θεόν, σάρκα περιθέμενον ημίν, ομοίαν πάντη, δι' ευσπλαγχνίαν πολλήν.

Τού Μάρτυρος

Ο εν αρχή τήν γήν

Λίθοις αδροίς συντρίβει σου τό σώμα ο ασεβής, υμνούντος παρρησία, Χριστόν εν μέσω τών παρανόμων, ού τής δόξης τυχών, νύν χορεύεις λαμπρώς.

Αιωρηθείς τού τείχους Αθλοφόρε, τού δικαστού, πολλή παραπληξία, έν βάρει λίθων πεπεδημένος ουκ ηρνήσω, Θεόν τόν τών Πατέρων ημών.

Ώ τής στερράς ενστάσεώς σου Μάκαρ! ώ τής θερμής αγάπης πρός τόν Κτίστην! δι' ήν στεφάνω κατακοσμεί σε τώ αφθάρτω, καλώς υπεραθλήσαντα.

Θεοτοκίον

Σύ εί μου φώς Παρθένε Θεοτόκε, σύ εί χαρά καί σκέπη καί λιμήν μου, ευλογημένη, καί σέ δοξάζω ως τεκούσαν, Θεόν τόν τών Πατέρων ημών.

Τών Θεοπατόρων

Ωδή η'
Τόν εν καμίνω τού πυρος

Πλούτω κομώντες αρετών, τήν έν δόξη θεϊκή πεποικιλμένην, Βασιλίδα Παρθένον, Ιωακείμ ο σεπτός, καί Άννα η σώφρων τετόκασιν, ήν πάσα η κτίσις, υμνεί ως Θεοτόκον.

Ράβδος δυνάμεως ημίν, δι' υμών φίλοι Θεού εξαπεστάλη, η πανάμωμος νύμφη, δι' ής εν μέσω εχθρών, αθέων κατακυριεύομεν, τάς μηχανουργίας

αυτών καταπατούντες.

Όπλον ημίν παρά Θεού, ευδοκίας διά σού ιερωτάτη, ξυνωρίς εδωρήθη, ώ νύν ημείς οι πιστοί ωραίως αεί, στεφανούμεθα, η Θεόν τεκούσα, αγνή Παρθενομήτωρ.

Φωτοχυσίαις τού εκ σού, σαρκωθέντος δι' ημάς λελαμπρυσμένη, η δυάς η αρίστη, τών γεννητόρων τών σών, γεννώσί σε πάναγνε Δέσποινα, πρόξενον ημίν, αγαθών επουρανίων.

Ρώμη Θεού καρπογονεί, ή στειρεύουσα γαστήρ ανοιγομένη, καί προέρχεται πύλη, παρθενική παμφαής, ο Λόγος δι' ής επεδήμησεν, τοίς επί τής γής, σαρκωθείς αφράστω λόγω.

Τού Μάρτυρος

Τόν Βασιλέα τών ουρανών

Εγκαρτερήσας, τοίς αικισμοίς έως τέλους, Στρατιώτα Κυρίου μετέστης, χαίρων πρός τήν άνω, παμμάκαρ βασιλείαν.

Ού κατησχύνθης, διά Χριστόν Γενναιόφρον, υπομείναι βάσανα ποικίλα, όθεν συνδοξάζη, αυτώ εις τούς αιώνας.

Στεφανηφόρος, σύν αθληταίς νύν χορεύων, αληθώς περί τόν Βασιλέα, μέμνησο τών πίστει τελούντων σου τήν μνήμην.

Θεοτοκίον

Ώ Θεομήτορ Χριστιανών η προστάτις, εξελού ημάς πάσης ανάγκης, ίνα σε υμνώμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν Βασιλέα, τών ουρανών όν υμνούσι, στρατιαί τών Αγγέλων υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Τών Θεοπατόρων

Ωδή θ'
Ανάρχου Γεννήτορος

Ομόφρονες σύμψυχοι, τήν αρετήν υπάρχοντες, τής πανάγνου Παρθένου σεπτοί γεννήτορες, τούς επιτελούντας προθυμως, τήν ευκλεή καί ένδοξον μνήμην, υμών ιερώτατοι, τού σωθήναι δυσωπήσατε.

Νομήν κατεπαύσατε, τήν τού θανάτου Ένδοξοι, τής ζωής τήν Μητέρα, λαμπρώς γεννήσαντες, τήν εξαφανήσασαν τούτου, τήν προσβολήν, καί τής αθανάτου, ζωής προξενήσασαν, τήν ελπίδα διά πίστεως.

Ωραίος ως ήλιος, Ιωακείμ ενούμενος, τή φωσφόρω σελήνη, τή Άννη τέτοκε,

τήν τής παρθενίας ακτίνα, δι' ής αυγή τής θείας ουσίας, σαρκί καθ' υπόστασιν, ενωθείσα ημίν έλαμψε.

Σωφρόνως βιώσαντες, καί ευσεβώς Μακάριοι, νύν τρυφής τής αφράστου, κατηξιώθητε, τής θεοφανείας τυχόντες, τού εξ υμών τώ κόσμω φανέντος, όν περ δυσωπήσατε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Τού Μάρτυρος

Κυρίως Θεοτόκον

Χερσί τών σέ ποθούντων, Μάκαρ σου τό σώμα, περισταλέν κατετάφη ώς άγιον, καί ιαμάτων εκβλύζει, κρουνούς εις δόξαν Θεού.

Ώ θαύμα! πώς ανέστη, ο θανών οικέτης, καί προσηπήντα σου δρόμω τώ σώματι, πρός τήν ταφήν αγομένω, Μάρτυς πανάριστε.

Τυχών τής αιωνίου, Μάκαρ βασιλείας, καί τώ Δεσπότη Χριστώ παριστάμενος, υπέρ τών σέ ανυμνούντων θερμώς ικέτευε.

Θεοτοκίον

Εξίσταντο Αγγέλων, αι ταξιαρχίαι, σεσαρκωμένον ορώσαί σε φέρουσαν, τόν Ποιητήν τών αιώνων καί σέ εδόξαζον.

Ο Ειρμός

«Κυρίως Θεοτόκον, σέ ομολογούμεν, οι διά σού σεσωσμένοι Παρθένε αγνή, σύν Ασωμάτοις χορείαις σέ μεγαλύνοντες».

Εξαποστειλάριον τών Θεοπατόρων

Επεσκέψατο ημάς

Η τής Εύας τήν αράν, εξάρασα νύν τίκτεται, εκ γηραλέων ακάρπων, τής Άννης καί Ιωακείμ, ήν σύν Αγγέλοις άπαντες, κατά χρέος εν ύμνοις, πιστοί ευφημήσωμεν.

Τού Αγίου

Γυναίκες ακουτίσθητε

Αλείπτης εχρημάτισας, Μαρτύρων τεσσαράκοντα, αριστευσάντων εν λίμνη, παμμάκαρ Σεβηριανέ, μεθ' ών αεί μνημόνευε, τών εκτελούντων ένδοξε, τήν φωτοφόρον σου μνήμην, καί σέ τιμώντων εκ πόθου, Μάρτυς Χριστού αθλοφόρε.

Τής εορτής όμοιον

Αδάμ ανακαινίσθητι, καί Εύα μεγαλύνθητι, Προφήται σύν Αποστόλοις, χορεύσατε καί Δικαίοις, κοινή χαρά εν τώ κόσμω, Αγγέλων τε καί ανθρώπων, εκ τών δικαίων σήμερον, Ιωακείμ τε καί Άννης, γεννάται η Θεοτόκος.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων, Στιχηρά.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Χάρις τώ λυτρωτή, καί πάντων κηδεμόνι, τώ στείραν παρ' ελπίδα, τεκείν τήν Θεοτόκον, αρρήτως ευδοκήσαντι.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Δεύτε τήν εκ Δαυϊδ, καί Ιούδα φυείσαν, Θεοτόκον Μαρίαν, εξ ής η σωτηρία, απαύστως μεγαλύνωμεν.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού.

Σήμερον ευκλεώς, εξ' Άννης η Παρθένος, η φωτοφόρος πύλη, γεννάται παραδόξως, λαοί φυλαί σκιρτήατε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Πρός το, Σήμερον ο Χριστός εν Βηθλεέμ

Σήμερον η πανάμωμος Αγνή προήλθεν εκ τής στείρας, σήμερον τά πάντα ευφραίνονται, εν τή αυτής γεννήσει, ο Αδάμ τών δεσμώναπολύεται, καί η Εύα της αράς ηλευθέρωται, Τά ουράνια πάντα αγάλλονται, καί ειρήνη τοίς ανθρώποις βραβευεται, Ημείς δέ δοξολογούντες βοώμεν, Δόξα εν υψίστοις Θεώ, καί επί γής ειρήνη, εν ανθρώποις ευδοκία.

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος τής Εορτής, Ωδή γ' καί εκ τού τών Αγίων Ωδή ς'.

Προκείμενον Ήχος δ'

Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.
Στίχ. Εν Εκκλησίαις ευλογείτε τόν Θεόν, τόν Κύριον εκ πηγών Ισραήλ.

Ο Απόστολος πρός Εβραίους

Αδελφοί, είχε μέν η πρώτη σκηνή...

Αλληλούϊα

Δικαίων παρά Σωτηρία δέ τών Κυρίου.

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Είπεν ο Κύριος, ουδείς λύχνον άψας...

Ζήτει Σαββάτω ς'

Κοινωνικόν

Αγαλλιάσθε δίκαιοι εν Κυρίω, τοίς ευθέσι πρέπει αίνεσις. Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ Ι' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μηνοδώρας, Μητροδώρας καί Νυμφοδώρας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'.

Ήχος β'
Ποίοις ευφημιών στέμμασιν

Ποίοις οι ευτελείς χείλεσιν, ευφημήσωμεν νύν τήν τεχθείσαν; τήν αγιωτέραν τής κτίσεως, καί Τιμιωτέραν υπάρχουσαν, Χερουβίμ, καί πάντων τών Αγίων, τόν θρόνον, τού Βασιλέως τόν ασάλευτον, τόν οίκον, εν ώ κατώκησεν ο Ύψιστος, τήν σωτηρίαν τού κόσμου, τό Θεού αγίασμα, τήν παρέχουσαν τοίς πιστοίς, εν τή θεία γεννήσει αυτής, τό μέγα έλεος.

Ποία πνευματικά άσματα, νύν προσάξωμέν σοι Παναγία; τή γάρ εκ τής στείρας κυήσει σου, άπαντα τόν κόσμον ηγίασας, καί Αδάμ δεσμών απελυτρώσω, καί Εύαν, εκ τών ωδίνων ηλευθέρωσας, Αγγέλων, διό χοροί συνεορτάζουσιν, ο ουρανός τή γή χαίρει, καί επικροτούσιν, αι ψυχαί Δικαίων ωδάς, πιστώς ανακράζουσαι, εις δόξαν τών γενεθλίων σου.

Τίνα τά φοβερά άσματα, ά προσήξάν σοι τότε Παρθένε; κύκλω σου τεχθείσης ιστάμεναι, κόραι χαρμοσύνως χορεύουσαι, καί θαμβητικώς αναβοώσαι, Ετέχθη, τού Βασιλέως τό παλάτιον, εκλάμπει, η κιβωτός τού αγιάσματος, πύλαι ηνοίχθησαν στείραι, τού Θεού γάρ πύλη, ευτεκνίαν τών αρετών εισάγει βραβεύουσα, ειρήνην καί μέγα έλεος.

Καί τών Αγίων γ'

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Ταίς βαφαίς ταίς εξ αίματος, εαυτάς ωραϊσασαι, τώ ωραίω κάλλει, κόραι νεάνιδες, αδιαφθόρως συνήφθητε, Χριστώ τώ Θεώ ημών, συντηρούντι τήν υμών, παρθενίαν αμόλυντον, εις ακήρατον, αφθαρσίας νυμφώνα, εις θαλάμους, ουρανίους εις παστάδα, αχειροποίητον Μάρτυρες.

Ατελεί εν τώ σώματι, καί τελείω φρονήματι, παλαμναίον δράκοντα, τόν αρχέκακον, κατεπαλαίσατε ένδοξοι, δυνάμει τού Πνεύματος, καί ανίσχυρον αυτού, τήν ισχύν άπεδείξατε, όθεν ήρατε, τούς στεφάνους τής νίκης, Μηνοδώρα, Μητροδώρα, Νυμφοδώρα, αι τής Τριάδος υπέρμαχοι.

Καί τά μέλη στρεβλούμεναι, καί πυρί δαπανώμεναι, σιδηροίς τε όνυξι σπαραττόμεναι, καί επί ξύλου κρεμάμεναι, καί ξίφει τεμνόμεναι, ουκ ηρνήσασθε Χριστόν, αθληφόροι πανεύφημοι, όθεν εύρατε, τούς στεφάνους

τής νίκης, Μηνοδώρα, Μητροδώρα, Νυμφοδώρα, αι τής Τριάδος ισάριθμοι.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Δι' Αγγέλου προρρήσεως, γόνος πάνσεπτος, εξ Ιωακείμ καί Άννης τών δικαίων, σήμερον προήλθες Παρθένε, ουρανός καί θρόνος Θεού, καί δοχείον καθαρότητος, τήν χαράν προμηνύουσα παντί τώ κόσμω, τής ζωής ημών πρόξενε, κατάρας αναίρεσις, ευλογίας η αντίδοσις, διό εν τή γεννήσει σου Κόρη θεόκλητε, τήν ειρήνην αίτησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Οίκος τού Ευφραθά

Χορός τών Προφητών, αγάλλεσθε, ιδού γάρ, στείρα καρπόν εκφύει, εν ώ αι προφητείαι, υμών περαιωθήσονται.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Σκίρτα Ιωακείμ, ορών Άνναν κοιλίας, καρπόν εκφύουσάν σοι, εξ ού ζωή τώ κόσμω, καί λύτρωσις τεχθήσεται.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού.

Γήρας, Ιωακείμ, καί στείρωσις τής Άννης, σκιρτάτωσαν ως πάλαι, γηράσασαν τήν φύσιν, τήν βρότειον καινίζοντα.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Ύμνον εκ ρυπαρών, χειλέων Θεοτόκε, προσδέχου καί τήν λύσιν, δίδου μοι τών πταισμάτων, καί τών κακών διόρθωσιν.

Απολυπίκιον τής Εορτής

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Η γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν εμήνυσε πάση τή οικουμένη, εκ σού γάρ ανέτειλεν ο ήλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, καί λύσας τήν κατάραν, έδωκε τήν ευλογίαν, καί καταργήσας τόν θάνατον, εδωρήσατο ημίν ζωήν τήν αιώνιον.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Αναβόησον Δαυϊδ, τί ώμοσε σοι ο Θεός; Ά μοι ώμοσε φησί, καί εκπεπλήρωκεν ιδού, εκ τού καρπού τής κοιλίας μου δούς τήν Παρθένον, εξ ής ο πλαστουργός, Χριστός ο νέος Αδάμ, ετέχθη βασιλεύς επί τού θρόνου μου, καί βασιλεύει σήμερον, ο έχων τήν βασιλείαν ασάλευτον, Η στείρα τίκτει, τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωής ημών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα, όμοιον

Εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί εξ οσφύος τού Δαυϊδ, ή θεόπαις Μαριάμ, τίκτεται σήμερον ημίν, καί νεουργείται η σύμπασα, καί θεουργείται, Συγχάρητε ομού, ο ουρανός καί η γή, αινέσατε αυτήν, αι πατριαί τών εθνών, Ιωακείμ ευφραίνεται, καί Άννα, πανηγυρίζει κραυγάζουσα, Η στείρα τίκτει, τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωής ημών.

Ο Κανών τής Εορτής, καί τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Τριών αδελφών γνησίων άθλους σέβω, Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'
Ανοίξω τό στόμά μου

Τριάδα τήν άκτιστον, ήν ευσεβώς εκηρύξατε, ημίν ιλεώσασθε, Μάρτυρες ένδοξοι, νύν γεραίρουσιν, υμών τους θείους άθλους, καί τά κατορθώματα, θεομακάριστοι.

Ρημάτων ηλόγησαν, τού δυσμενούς αι Νεάνιδες, τώ θείω φραττόμεναι, όπλω τής πίστεως, καί υπέστησαν, βασάνων τρικυμίαν, καί θάνατον άδικον, διά τήν πάντων ζωήν.

Ισχύϊ ρωννύμεναι, παντοδυνάμω τού κτίσαντος, ανδρείαν ανέλαβον, γνώμην αί πάνσεμνοι, καί τόν δράκοντα, τόν σκολιόν τόν μέγαν, ποσί κατεπάτησαν, καί κατηδάφισαν.

Θεοτοκίον

Ως έμψυχον θάλαμον, ως αδιάφθορον σκήνωμα, ως πύλην ουράνιον, ως θείαν τράπεζαν, ως παλάτιον, καί θρόνον τού Δεσπότου, Μαρίαν τήν άχραντον, ύμνοις τιμήσωμεν.

Ωδή γ'
Ουκ εν σοφία

Νενεκρωμένω, λογισμώ ο παράνομος τύραννος, τήν ζωήν ημών Χριστόν, δεινώς αρνείσθαι ηνάγκαζε, Μάρτυς Μηνοδώρα σε, καταικιζόμενος.

Ατενιζούσης, πρός Θεόν δικαστής ουκ εφείσατο, αλλά ράβδοις απηνώς,

συνθλά τά μέλη σου στέφος σοι, πλέκων ως ουκ ώετο, Μάρτυς αμάραντον.

Διά βασάνων, αι τρισόλβιοι άγιαι Μάρτυρες, θησαυρόν εν ουρανοίς, καί αιωνίζουσαν εύκλειαν, εύραντο τρανότερον, Θεώ εγγίζουσαι.

Θεοτοκίον

Επιφανείσα, τής ψυχής μου τό σκότος απέλασον, αμαρτίας τάς σειράς, αγνή Παρθένε διάρρηξον, σώσόν με κυήσασα, τόν πανοικτίρμονα.

Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτω καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτω σοφία Χριστέ, ου γάρ εστιν Άγιος, πλήν σου φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τών Μαρτύρων

Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Κατεπλάγησαν υμών, τήν καρτερίαν τήν πολλήν, επουράνιοι χοροί, τών ασωμάτων Λειτουργών, ως περ γάρ άλλου πάσχοντος διέκεισθε, τά σκέλη τοίς μοχλοίς συντριβόμεναι, θάνατον πικρόν υπομένουσαι, καί γυναικείω σώματι, τόν δράκοντα τόν αποστάτην συντρίβουσαι, παρθένοι Νύμφαι, τού Ζωοδότου, πίστεως αι υπέρμαχοι.

Δόξα... Καί νύν.... Τής Εορτής

Η Παρθένος Μαριάμ, καί Θεοτόκος αληθώς, ως νεφέλη τού φωτός, σήμερον έλαμψεν ημίν, καί εκ Δικαίων προέρχεται, εις δόξαν ημών, Ουκ έτι ο Αδάμ, κατακρίνεται, η Εύα τών δεσμών, απολέλυται, καί διά τούτο κράζομεν βοώντες, εν παρρησία τή μόνη Αγνή, Χαράν μηνύει, η γέννησίς σου, πάση τή οικουμένη.

Ωδή δ'

Ο καθήμενος εν δόξη

Λαμπομένη ταίς ακτίσι, τού Σταυρού η αοίδιμος, Μητροδώρα ξύλω, απαιωρουμένη υπέφερε, τήν τού πυρός τιμωρίαν, πλάνης άνθρακας, δροσισμώ αγάπης, τού Χριστού αποσβέσασα.

Φανοτάτη θεωρία, λογισμώ ατενίζουσα, καί φανταζομένη, κάλλος τού Νυμφίου αμήχανον, κατεαγείσα μοχλώ τε η αοίδιμος, Μηνοδώρα, φέρει καρτερώς τά επίπονα.

Ωρωιώθητε παρθένοι, καί φαιδρώς εδοξάοθητε, τόν δεδοξασμένον, Λόγον ολικώς αγαπήσασαι, ού τετρωμέναι τώ πόθω υπεμείνατε, παθημάτων, τάς επαγωγάς καρτερώτατα.

Θεοτοκίον

Νεκρωθέντα με κακία, τού δολίου Πανάχραντε, η ζωήν τεκούσα, ζώωσον, πρός σέ γάρ κατέφυγον, καί εμπεσόντα εις βάθη παραπτώσεων, επανάγαγε, ως συμπαθής Παναμώμητε.

Ωδή ε'
Σύ Κύριέ μου φώς

Γνώμην καρτερικήν, καί αήττητον φρόνημα, αι Μάρτυρες πρό βημάτων, ενδεικνύμεναι νίκης, στεφάνους ανεπλέξαντο.

Νύν φέρει σιδηρών, εξ ονύχων σπαράγματα, στερρότατα κρεμαμένη, Νυμφοδώρα Νυμφίον, ποθούσα τόν αθάνατον.

Η τρίφωτος λαμπάς, τό τριώροφον οίκημα, τό σκήνωμα τής Τριάδος, ευφημείσθωσαν ύμνοις, Παρθένοι αί θεόφρονες.

Θεοτοκίον

Σέ μόνην εκλεκτήν, καί καλήν καί αμώμητον, ευράμενος σωματούται, ο υπέρθεος Λόγος, εκ σού Θεοχαρίτωτε.

Ωδή ς'
Θύσω σοι, μετά φωνής

Ιδείν σου, εφιέμεναι κάλλος αμήχανον, αι τετρωμέναι τώ πόθω, σού τώ γλυκυτάτω άναρχε Λόγε, τών βασάνων, τήν πικρίαν γενναίως υπήνεγκαν.

Ως κρίνα, αθλητών εν λειμώνι εξήνθησαν, αι πανοίδιμοι Κόραι, καί τήν Εκκλησίαν πνοαίς βασάνων, τών ποικίλων, ευωδίασαν Πνεύματος χάριτι.

Νυμφίον, τόν αθάνατον μόνον ποθήσασαι, τού ορωμένου θανάτου, αοράτω σθένει νευρούμεναι, αριδήλως, ουκ εφρόντισαν Κόραι νεάνιδες.

Θεοτοκίον

Άγιος, ο σκηνώσας εν μήτρα σου Κύριος, αγιωτέραν ευρών σε, καί καθαρωτέραν κτίσεως πάσης, Θεομήτορ, κυριώνυμε άχραντε Δέσποινα.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Ήχος δ'
Ο υψωθείς

Υπέρ Τριάδος καρτερώς εναθλούσαι, τόν πολυμήχανον εχθρόν ετροπώσασθε, αδελφικώς τώ πνεύματι συνδούμεναι, όθεν εισωκίσθητε, σύν ταίς πέντε Παρθένοις, πρός τόν επουράνιον, Αθληφόροι νυμφώνα, καί σύν Αγγέλοις τώ παμβασιλεί, εν ευφροσύνη απαύστως παρίστασθε.

Ο Οίκος

Ιερωτάτην συγκροτεί, πανήγυριν εν πίστει, η Χριστού Εκκλησία, αυταδέλφων Μαρτύρων επιτελούσα ευσεβώς, μνήμην υμών τήν φωσφόρον, καί λαμπράν καί παμφαή, πανεύφημοι ομότροποι, στερρώς γάρ επί τής γής, τόν αντίπαλον νούν καταπατήσασαι, ανεδήσασθε στεφάνους εκ χειρός τού παμβασιλέως, παρ' ού μοι φωτισμόν αιτήσασθε, όντως ευφημήσαι τήν υμών μνήμην αξίως, καί τάς θαυμαστάς καί θείας ανδραγαθίας, υμείς γάρ τώ παμβασιλεί, εν ευφροσύνη απαύστως παρίστασθε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Ι' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων γυναικών Μηνοδώρας, Μητροδώρας, Νυμφοδώρας.

Στίχοι

- Ηγούντο Μηνοδώρα καί Μητροδώρα,
- Καί Νυμφοδώρα δώρα σαρκός αικίας.
- Θεινόμεναι δεκάτη δωρώνυμοι έκθανον αι τρείς.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Βαρυψαβά.

Στίχοι

- Βαρυψαβάς δι' αίμα θείον Δεσπότου,
- Οικείον αίμα συντριβείς ξύλοις χέει.

Τή αυτή ημέρα, η Αγία Πουλχερία, η Βασίλισσα, εν ειρήνη τελειούται.

Στίχοι

- Οντως παρέστη ψαλμικώς Πουλχερία,
- Εκ δεξιών σου Βασίλισσα Χριστέ μου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων Απελλού, Λουκά καί Κλήμεντος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Ίας, ήτις ξίφει ετελειώθη.

Στίχοι

- Εκ γής εκάρθη κοιλάδων Ία ξίφει,
- Καί σοι προσήχθη Σώτερ ως εύπνουν Ίον.

Ταίς τών σών Αγίων πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Αβραμιαίοι ποτέ

Θύειν ειδώλοις σαφώς, τού δυσσεβούς τυράννου, κελευομένου κατεπτύσατε, βοώσαι Νεάνιδες, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Λελαμπρυσμέναι τόν νούν, θεαρχικαίς ακτίσιν, αχλύν είδώλων ημαυρώσατε, βοώσαι Πανεύφημοι, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Ουκ εκτομαί τών μελών, ού διωγμός ου θλίψις, Χριστού χωρίσαι όλως, ίσχυσαν, βοώσας τάς Μάρτυρας, ο τών Πατέρων ημών Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Υπερφυώς τόν Θεόν, εν τή γαστρί σου Κόρη, κυοφορήσαι κατηξίωσαι, βροτούς αναπλάττοντα, τούς μελωδούντας πιστώς, Χριστέ ευλογητός εί.

Ωδή η'

Λυτρωτα τού παντός

Στομωθείσαι αγάπη τού κτίσαντος, απημβλύνατε κέντρα τού οφεως, εν γυναικείω σώματι, ανδρικούς διανύουσαι τούς αγώνας, καί στεφάνοις ενθέοις στεφόμεναι.

Συμπλακείσαι εν μέσω τού σκάμματος, αοράτοις εχθροίς μετά σώματος, τούς ασωμάτους έτρεψαν, αι θεόφρονες Κόραι, αναβοώσαι, Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Εν Θεώ τώ Σωτήρι νευρούμεναι, εν Χριστώ Ιησού δυναμούμεναι, τό τού εχθρού ανίσχυρον, διωλέσατε κράτος, αναβοώσαι, Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Βασιλείας τής άνω ετύχετε, σύν Χριστώ Ιησού βασιλεύουσαι, πεποικιλμέναι στίγμασι, τών βασάνων τώ κάλλει διηνθισμέναι, αξιάγαστοι Κόραι νεάνιδες.

Θεοτοκίον

Ως Θεού ακηλίδωτον τέμενος, υπεδέξω αυτόν σωματούμενον, καί εν δυσί ταίς φύσεσι, γνωριζόμενον Κόρη, ώ μελωδούμεν, Ευλογείτε τά έργα τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον,

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Ιδείν εφιέμεναι κάλλος, τό τού Νυμφίου ολοτρόπω, νεύσει πρός αυτόν θεοφόροι, αθανασίαν εμελετήσατε, εν τώ θνητώ τού σώματος, όθεν αξίως μακαρίζεσθε.

Ώφθητε τυράννων εν μέσω, οίά περ λύκων ωμοτάτων, άσπιλοι αμνάδες τήν τούτων, θηριωδίαν καταπαλαίουσαι, καί τώ Χριστώ ευπρόσδεκτα, ως Ιερεία προσαγόμεναι.

Στέφος ανεπλέξασθε άμα, μή παλαιούμενον παρθένοι, θείας επετύχετε δόξης, καί βασιλείαν όντως ασάλευτον, παραλαβείν ως Μάρτυρες, μετά Μαρτύρων ηξιώθητε.

Ής κατηξιώθητε δόξης, καί επετύχετε χορείαις, τούς επιτελούντας εκ πόθου, υμών τήν μνήμην τυχείν πρεσβεύσατε, ως παρρησίαν έχουσαι, πρός τόν Δεσπότην Σεμνοπάρθενοι.

Θεοτοκίον

Φείσαί μου Χριστέ όταν έλθης, κρίναι τόν κόσμον μετά δόξης, λύσον τήν αχλύν τών παθών μου, ταίς ικεσίαις τής κυησάσης σε, καί τών σεπτών Μαρτύρων σου, ως αγαθός καί πολυέλεος.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, έξ «ασαλεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη Χριστός, συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον
Φώς αναλλοίωτον

Αι τρείς παρθένοι Τριάδα, Θεόν αφράστως ποθούσαι, κηρύττουσι τών τυράννων, ενώπιον διά τούτο, βασανισθείσαι τού στέφους, τυγχάνουσι τού αφθάρτου.

Θεοτοκίον ὁμοιον

Ο γλυκασμός τών Αγγέλων, ο φωτισμός τών ανθρώπων, η προστασία τού κόσμου, Θεογεννήτορ Μαρία, τούς σέ υμνούντας εν πίστει, ρύσαι πταισμάτων Παρθένε.

Εις τόν Στίχον τών Αίνων Στιχηρά.

Ήχος β'
Οίκος τού Εφραθά

Γόνος Ιωακείμ, καί Άννης η Παρθένος, εφάνη τοίς ανθρώποις, τών δεσμών αφιείσα, τής αμαρτίας άπαντας.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Όρος ως αληθώς, κατάσκιον εδείχθη, η στείρωσις τής Άννης, εξ ού η σωτηρία, πάσι πιστοίς δεδώρηται.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού.

Ρήξασα τά δεσμά, στειρώσεως τής Άννης, η πάναγνος Παρθένος, προήλθε τοίς ανθρώποις, τήν άφεσιν βραβεύουσα.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Ίωμεν οι πιστοί, δοξάζοντες τήν Κόρην, ετέχθη γάρ εκ στείρας, τήν στειρωθείσαν φύσιν, ημών ανακαινίζουσα.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Θεοδώρας τής εν Αλεξανδρεία.

ΕΙΔΗΣΙΣ

Εν ταύτη τή η μέρα ψάλλεται καί η Ακολουθία τού Αγίου Μάρτυρος Αυτονόμου, δά τό αποδίδοσθαι εν τή ΙΒ' τήν Εορτήν τής Θεοτόκου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τής Οσίας.

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Γυναικείω εν σώματι, καί ανδρείω εν σχήματι, ανδρικά διήνυσας αγωνίσματα, μέσον ανδρών κατοικήσασα, καί πάθη μειώσασα, καί ορμάς τών ηδονών, παντελώς χαλινώσασα, ταίς ασκήσεσι, τή συντόνω δεήσει Θεοδώρα, καί ταίς θείαις πρός τό θείον, καί ανενδότοις σου νεύσεσιν.

Υπό γήν σε ο ήλιος, υποδύς ουχ εώρακε, πλημμελούσαν, έγνω δέ σε ο άδυτος, καρδιογνώστης καί Κύριος, ο βλέπων τά κρύφια, καί κατηύγασε φωτί, μετανοιας τά όμματα, τής καρδίας σου, όθεν έσπευσας τούτον θεραπεύσαι, επιμόνω εγκρατεία, καί αρετών τελειότητι.

Τού εχθρού τά σοφίσματα, μηδαμώς αγνοήσασα, όπερ ουκ ωδίνησας στέργεις νήπιον, καί πατρικοίς σπλάγχνοις ένδοξε, εκτρέφουσα έφερες, ευσεβεί τώ λογισμώ, τό ανθρώπινον όνειδος, τήν ανύποιστον, επιτίμησιν όντως Θεοδώρα, διά τούτο τήν σεπτήν σου, επιτελούμεν πανήγυριν.

Καί τού Αγίου

Όμοια

Αρεταίς πυρσευόμενος, ευσεβεία κοσμούμενος, Ιεράρχης ένθεος εχρημάτισας, καί ως πολύφωτος ήλιος, τόν κόσμον διέδραμες, κατασπείρων πανταχού, τό τής κτίσεως κήρυγμα, τήν απάτην δέ, εκριζών τή δρεπάνη τής σής γλώττης, Ιεράρχα θεοφόρε, μεγαλοκήρυξ Αυτόνομε.

Πρός επίπονα σκάμματα, πρός ανδρεία παλαίσματα, πρός πληγάς καί θάνατον, προσεχώρησας, ταίς γάρ νιφάσι χωννύμενος, τών λίθων Αυτόνομε, καί χρησάμενος αυτοίς, ως βαθμίσι καί κλίμαξιν, ανελήλυθας, πρός Θεόν στεφανίτης, καί συνήφθης, στρατιαίς τών Ασωμάτων, υπέρ τού κόσμου δεόμενος.

Τήν στολήν σου εν αίματι μαρτυρίου ετέλεσας, λαμπροτέραν χάριτι θείου Πνεύματος, καί νοερώς εις τά Άγια, τα άνω ανέδραμες, ένθα πρόδρομος ημών, Ιησούς εισελήλυθε, νίκης στέφανον, πρός Θεού δεδεγμένος, μετά πάντων, τών εν αίματι Τιμίω, τελειωθέντων Αυτόνομε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ει καί θείω βουλήματι, περιφανείς στείραι γυναίκες εβλάστησαν, αλλά πάντων ή Μαρία τών γεννηθέντων, θεοπρεπώς υπερέλαμψεν, ότι καί εξ ακάρπου παραδόξως τεχθείσα μητρός, έτεκεν εν σαρκί τών απάντων Θεόν, υπέρ φύσιν

εξ ασπόρου γαστρός, η μόνη πύλη τού μονογενούς Υιού τού Θεού, ήν διελθών, κεκλεισμένην διεφύλαξε, καί πάντα σοφώς οικονομήσας, ως οίδεν αύτος, πάσι τοίς ανθρώποις σωτηρίαν απειργάσατο.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων

Ιωακείμ καί η Άννα πανηγυρίζουσι, τήν απαρχήν τεκόντες, τής ημών σωτηρίας, τήν μόνην Θεοτόκον, οίς καί ημείς, συνεορτάζοντες σήμερον, τήν εκ τής ρίζης εκείνης τού Ιεσσαί, μακαρίζομεν Παρθένον αγνήν.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Η θεοχώρητος Κόρη, καί Θεοτόκος αγνή, τών Προφητών τό κλέος, τού Δαυϊδ η θυγάτηρ, σήμερον γεννάται εξ, Ιωακείμ, καί τής Άννης τής σώφρονος, καί τού Αδάμ τήν κατάραν την εις ημάς, ανατρέπει εν τώ τόκω αυτής.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού.

Η πρώην άγονος χώρα, γήν καρποφόρον γεννά, καί εξ ακάρπου μήτρας, καρπόν άγιον δούσα, γάλακτι εκτρέφει, θαύμα φρικτόν! η τροφός τής ζωής ημών, η τόν ουράνιον άρτον εν τή γαστρί, δεξαμένη γαλουχείται μαζώ.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'
Σεργίου Αγιοπολίτου

Εν ευσήμω ημέρα Εορτής ημών σαλπίσωμεν, πνεύματι κή κιθάρα, η γάρ εκ σπέρματος Δαυϊδ, σήμερον τίκτεται, η Μήτηρ τής ζωής, τό σκότος λύουσα, τού Αδάμ η ανάπλασις, καί τής Εύας η ανάκλησις, τής αφθαρσίας η πηγή, καί τής φθοράς απαλλαγή, δι' ής ημείς εθεώθημεν, καί τού θανάτου ελυτρώθημεν, καί βοήσωμεν αυτή σύν τώ Γαβριήλ οι πιστοί, Χαίρε Κεχαριτωμένη, ο Κύριος μετά σού, διά σού χαριζόμενος ημίν τό μέγα έλεος.

Απολυτίκιον τής Εορτής, καί Απόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Επεφάνης σήμερον

Αι ακτίνες έλαμψαν, τής παγκοσμίου, χαρμονής τού τόκου σου, Παρθενομήτορ Μαριάμ, επί τής γής, καί κατηύγασαν, τάς διανοίας τών πόθω υμνούντων σε.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Τή σεπτή γεννήσει σου, η οικουμένη, τώ αύλω Πνεύματι, πεποικιλμένη νοερώς, εν ευφροσύνη κραυγάζει σοι, Χαίρε Παρθένε, Χριστιανών τό καύχημα.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ο Κανών τής Εορτής, καί τών Αγίων.

Ο Κανών τής Οσίας. Ποίημα Ιγνατίου.

Ωδή α' Ήχος δ'
Ανοίξω τό στόμα μου

Τό στόμα μου πλήρωσον, τής σής αινέσεως Κύριε, υμνούντος τήν δόξαν σου, τήν πολυύμνητον, καί γεραίροντος, τούς πόνους Θεοδώρας, ευαρεστησάσης σοι, βίου λαμπρότητι.

Ανέτειλε σήμερον, η Ιερά σου πανήγυρις, ηλίου φαιδρότερον, τάς εν τώ κόσμω ψυχάς, καταυγάζουσα, καί ζόφον τών δαιμόνων, συντόνως ελαύνουσα, Αξιοθαύμαστε.

Ουκ έγνω δυόμενος, σέ πλημμελούσαν ο ήλιος, ο άδυτος έγνω δέ, μόνος ως πάντα ειδώς, καί κατηύγασεν, ακτίσι μετανοίας, ψυχής σου τά όμματα, θεομακάριστε.

Θεοτοκίον

Ως έμψυχον θάλαμον, ως αδιάφθορον σκήνωμα, ως πύλην ουράνιον, ως θείαν τράπεζαν, ως παλάτιον, καί θρόνον τού Δεσπότου, Μαρίαν την άχραντον, ύμνοις τιμήσωμεν.

Έτερος Κανών τού Αγίου Αυτονόμου.

Ωδή α' Ήχος δ'
Άρματα Φαραώ

Αίγλη θεαρχική, ελλαμπόμενος αεί, ζόφου με εξάρπασον, αμαρτιών Ιεράρχα, όπως τήν φαιδράν σου σήμερον, ανευφημήσω πανήγυριν.

Παύλου ως μιμητής, γεγονώς Αρχιερεύ, πάσαν περιώδευσας, τήν οικουμένην κηρύττων, τό σωτηριώδες κήρυγμα, καί καθαιρών τών ειδώλων βωμούς.

Πέτρα τή νοητή, στηριχθείς σου τήν ψυχήν, λίθοις θανατούμενος, πρός τήν

ζωήν τήν αγήρω, Μάρτυς Ιερέ Αυτόνομε, μετά χαράς προσεχώρησας.

Θεοτοκίον

Έτεκες τόν πρό σού, γεννηθέντα εκ Πατρός, Μήτηρ απειρόγαμε, υπέρ αιτίαν καί λόγον, όν υπέρ ημών ικέτευε, τών ευσεβώς ανυμνούντων σε.

Τής Οσίας

Ωδή γ'

Τούς σούς υμνολόγους

Ανδρείαν στολήν ενδυσαμένη, καί φρόνημα έδραμες σπουδή, καί μοναστών συστήμασι, Σεμνή σαυτήν κατέμιξας, πρός τάς αρχάς πυκτεύουσα, τού πονηρού κοσμοκράτορος.

Τό χαύνον τού θήλεος ανδρείως, ηλλάξω τή κλήσει αληθώς, καί τώ καινώ τού σχήματος, τοίς έργοις δώρον τίμιον, καί τώ Θεώ ποθούμενον, σαυτήν Οσία ανέδειξας.

Φρονήματι τεταπεινωμένω, καί τρόποις χρηστοίς διακονείν, σού τήν ισχύν επέδωκας, τοίς τού Θεού θεράπουσι, πρός απαθείας ύψος σε, όθεν αυτός ανεβίβασε.

Θεοτοκίον

Χειμάζει με κλύδων αμαρτίας, καί σάλος ατόπων λογισμών, σπλαγχνίσθητι Πανάμωμε, καί χείρα βοηθείας μοι, ως συμπαθής επέκτεινον, όπως σωθείς μεγαλύνω σε.

Τού Αγίου

Εστερεώθη η καρδία μου

Τούς διωγμούς σου, λιθασμούς καί τάς εκκεντήσεις, καί αιμάτων ποταμηδόν εκχύσεις, τά δεσμά τάς φυλακάς τόν θάνατον, Μάρτυς αναμέλπω, Ιεράρχα Αυτόνομε.

Αυτομολία, καθελών τήν παρανομίαν, ταίς ρανίσι τών σών αιμάτων Μάρτυς, Ιεραρχίας τήν στολήν ελάμπρυνας, καί συμβασιλεύεις, τώ Βασιλεί τών αιώνων Χριστώ.

Τά κατά τύπον, αριστεύματά σου μή φέρων, ο διώκτης αντίπαλος Παμμάκαρ, διαφόρους πειρασμούς σοι ήγειρεν, αλλ' αυτόν τώ όπλω, τώ τού Σταυρού απενέκρωσας,

Θεοτοκίον

Αγιωτέραν, τών Αγγέλων καί πλατυτέραν, Θεοτόκε τών ουρανών ευρών σε, ο εν αγίοις αναπαυόμενος, αχώρητος φύσει, εν σοί χωρείται καί ο σώζει με.

Ο Ειρμός

«Εστερεώθη η καρδία μου εν Κυρίω, τώ δίδοντι ευχήν τώ ευχομένω, ότι τόξον δυνατών ησθένησε, καί οι ασθενούντες, περιεζώσαντο δύναμιν».

Κάθισμα τής Οσίας
Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Ασκήσει ελάμπρυνας, τήν Ιεράν σου στολήν, καί δώρον προσήνεξαι, τώ σαρκωθέντι Θεώ, Θεοδώρα θεόπνευστε, χάριν δέ ιαμάτων, πρός αυτού ειληφυία, νόσων αποδιώκεις, τήν αχλύν μακαρία, πρεσβεύουσα τού σωθήναι, ημάς τούς ευφημούντάς σε.

Δόξα... Τού Αγίου, όμοιον

Διπλούν σοι τόν στέφανον, τής αφθαρσίας Χριστός, παμμάκαρ δεδώρηται, ως Αθλητή καί σεπτώ, Ιεράρχη Αυτόνομε, τούτω γάρ προσηγάγω, αναιμάκτους θυσίας, τούτου τό θείον πάθος, αψευδώς εμιμήσω, αυτού καί τής αγήρω, τρυφάς μακαριότητος.

Καί νύν... Τής Εορτής, όμοιον

Ιούδα μεγαλύνθητι, καί κραταιούσθω Δαυϊδ, Αδάμ ανακαινίσθητι, καί ευφραινέσθω Λευϊ, εξ ών μοι ετέχθη Χριστός, Τείνόν σου τήν κινύραν, υμνογράφε καί ο λέγε, Τίς εστιν η τεχθείσα, ήν καλείς θυγατέρα; Τροφός εστι τής ζωής μου, Μήτηρ Χριστού τού Θεού.

Τής Οσίας

Ωδή δ'
Τήν ανεξιχνίαστον θείαν

Ήσκεις πολυήμερον καρτερικώς, Ένδοξε νηστείαν ως άσαρκος, τό ασθενές σου, νευρουμένη τού Χριστού, τώ πανσθενεί βουλήματι, θεία τρεφομένη τε χάριτι.

Θείαν επεπόθησας περιβολήν, καί καταστολήν αδιάφθορον, όθεν τριχίνοις, περιστέλλεις σεαυτήν, ευτελεστάτοις ράκεσι, πόνοις τό σαρκίον σου θλίβουσα.

Ίδε τήν ταπείνωσιν καί τόν κλαυθμόν, ίδε μου τήν θλίψιν καί κούφισον, τής αμαρτίας, τόν βαρύτατον κλοιόν, η Θεοδώρα έκραζε, πρός τόν μόνον σώζειν δυνάμενον.

Θεοτοκίον

Η πανυπερθαύμαστος Μήτηρ Θεού, λάμψον μετανοίας ακτίνά μοι, λύσον τήν ζόφον, τών αμέτρων μου κακών, τούς πονηρούς επέλασον, Κόρη λογισμούς τής καρδίας μου.

Τού Αγίου

Εισακήκοα ο Θεός

Δεδεμένος τή τού Χριστού αγάπη Πάτερ, τούς δεδεμένους τή απάτη λύεις ένδοξε, ταίς πλοκαίς τών λόγων σου, καί προσηλοίς τώ πόθω τής όντως ζωής.

Εμπειρότατος ιατρός υπάρχων Μάρτυς, τούς φαρμαχθέντας τώ ιώ τής ματαιότητος, τών ειδώλων πάνσοφε, καταγλυκαίνεις λόγοις τής πίστεως.

Τών Μαρτύρων η καλλονή, Αρχιερέων η ωραιότης, Εκκλησίας τό εδραίωμα, καί τών πιστών τό στήριγμα, ο θαυμαστός τιμάσθω Αυτόνομος.

Θεοτοκίον

Τώ πελάγει τών οικτιρμών, σού τής τεκούσης τήν ζωήν τώ κόσμω, νεκρωθείς τοίς παραπτώμασι, καταφεύγω Άχραντε, ταίς σαίς πρεσβείαις σώσόν με Δέσποινα.

Τής Οσίας

Ωδή ε'

Εξέστη τά σύμπαντα

Εξέστησαν τάξεις σε, τών Ασωμάτων βλέπουσαι, σώματι ενύλω μιμουμένην, τούτων τόν βίον, και τήν σεπτήν αρετήν, καί καταπαλαίουσαν εχθρόν, πάλαι τόν πτερνίσαντα, Θεοδώρα απάτη σε.

Θηρίων ορμήματα, Θεός σοι καθυπέταξε, χάριν ιαμάτων δεδωκώς σοι, τούτο κηρύττει ο τή χειρί σου σωθείς, βρώσεις αγρίου τού θηρός, όν περ εθεράπευσας, συντριβέντα Αοίδιμε.

Εχθρός ο πανούργός σοι, πολυειδείς εξήγειρε, Μήτερ πειρασμούς, αλλά τώ ξίφει, τούτον οσία τής ταπεινώσεως, έτρωσας συντρίψασα αυτού, κάραν πολυμήχανον, Θεοδώρα θεόπνευστε.

Εκτρέφεις τό νήπιον, τελείω τώ φρονήματι, φέρεις τήν δεινήν συκοφαντίαν, ευχαριστούσα τώ Παντοκράτορι, τώ σοί χορηγήσαντι ισχύν, τώ σέ θαυμαστώσαντι, Θεοδώρα πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Ισχύς τε καί στήριγμα, τής ασθενούς καρδίας μου, σύ εί απειρόγαμε Παρθένε, άρρηκτον τείχος, από προσώπου εχθρού, σώζουσα παντοίων με δεινών, τρέπουσα τάς φάλαγγας, τού δεινού πολεμήτορος.

Τού Αγίου

Ανάτειλόν μοι Κύριε

Ως ήλιος ανέτειλας, λαμπρός τώ στερεώματι, τής Εκκλησίας καί φωτίζεις, ακτίσι τών αγώνων, Μάρτυς καί θαυμάτων σου, τούς πιστούς Αυτόνομε, λύων δαιμόνων τήν αχλύν.

Ωραίος ώσπερ κάλαμος, εύ τεθηγμένος Πνεύματι, τώ παναγίω ανεδείχθη, η γλώσσά σου τόν νόμον, τού Χριστού Αυτόνομε, εν πλαξί χαράττουσα, καρδιών τών ευσεβών.

Τό Πνεύμα τό πανάγιον, δοχείόν σε ευράμενον, καί καταγώγιον τής τούτου, αϋλου παρουσίας, θείων χαρισμάτων σε, αληθώς ενέπλησεν, Ιερομάρτυς τού Χριστού.

Θεοτοκίον

Ανάτειλόν μοι Δέσποινα, ακτίνα τού ελέους σου, τώ έν τώ σκότει τών πταισμάτων μου, αεί συνεχομένω, καί πρός φώς οδήγησον, μετανοίας άχραντε, ίνα πίστει σε υμνώ.

Τής Οσίας

Ωδή ς'

Τήν θείαν ταύτην

Πηγήν δακρύων προσφέρουσα, απαύστως τρυχομένη καί στένουσα, τήν επιτίμησιν, καί μοναστών τήν διάζευξιν, ευχαριστούσα φέρεις, θεομακάριστε.

Ποτόν θαλάσσιον έχουσα, αγρίαις τρεφομένη βασάνοις τε, μετά θηρίων δέ, αυλιζομένη τήν έρημον, ως ουρανόν κατώκεις, Αξιοθαύμαστε.

Φλογμόν ηλίου υπήνεγκας, νυκτός τόν παγετόν εκαρτέρησας, τού θείου Πνεύματος, συνθαλπομένη τή χάριτι, όθεν τρυφάς τής άνω, μακαριότητος.

Θεοτοκίον

Τήν θείαν στάμνον καί τράπεζαν, τόν άρτον τής ζωής τήν βλαστήσασαν, τήν αγεώ ογητον, χώραν τό όρος τό άγιον, τήν Θεοτόκον Κόρην, ύμνοις τιμήσωμεν.

Τού Αγίου

Ζάλη με λογισμών

Τή θεία κυβερνώμενος παλάμη, αβλαβώς διέπλευσας, τό πέλαγος τής απάτης, καί προσώρμησας όρμω γαληνώ, τής άνω βασιλείας, Ιερομάρτυς Αυτόνομε.

Πλευράν σου κεντηθείς λόγχη θεόφρον, Χριστού εξεικόνισας τό πάθημα, καί τών λίθων συγχωννύμενος Μάκαρ νιφετοίς, τόν πρώτον τών Μαρτύρων, ως αληθώς παρεζήλωσας.

Τελούντες τήν σεβάσμιον ημέραν, τής σής τελειώσεως, δεόμεθά σου εν πίστει, Παρρησίαν έχων πρός Θεόν, απαύστως εκδυσώπει, υπέρ ημών Παναοίδιμε.

Θεοτοκίον

Η ζάλη τών πολλών μου εγκλημάτων, εις βυθόν καθείλκυσε, τής απογνώσεως Κόρη, αλλ' αυτή με χειρί πρεσβευτική, ανάγαγε καί σώσον, ίνα υμνώ σε πανύμνητε.

Ο Ειρμός

«Ζάλη με λογισμών καταλαβούσα, εις βυθόν καθέλκει με, αμέτρων αμαρτημάτων, αλλά σύ Κυβερνήτα αγαθέ, προφθάσας ανάγαγε, ως τόν Προφήτην καί σώσόν με».

Κοντάκιον Ήχος α'
Χορός, Αγγελικός

Τήν νύκτα τών παθών, εκφυγούσα θεόφρον, προσήλθες νοητώς, τώ Ηλίω τής δόξης, ασκήσει νεκρώσασα, τής σαρκός τά σκιρτήματα, όθεν γέγονας, υπογραμμός μοναζόντων, καί ανόρθωσις, τών πεπτωκότων έν βίω, διό σε γεραίρομεν.

Ο Οίκος

Υπογραμμός αναδέδεικται πεπτωκόσιν ο βίος σου, καί βουλομένοις προσέρχεσθαι διά μετανοίας, τώ ειδότι τά πταίσματα συγχωρείν, καθώς γέγραπται, αυτώ γάρ πιστεύσασα, καθάπερ η πόρνη, αντί μύρου προσήγαγες όμβρους δακρύων, εν οίς τόν όφιν ποντίσασα καθείλες, καί τήν νίκην ανεδήσω, Θεοδώρα τρισόλβιε, διό τό θηρίον νεκρώσασα ευχαίς σου, νεκρόν εξανέστησας δυνάμει τού Κτίστου σου, υπέρ ού σύ νενέκρωσαι, διό σε γεραίρομεν.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Θεοδώρας τής εν Αλεξανδρεία.

Στίχοι

- Καί σχήμα καί νούν αρρενοί Θεοδώρα,
- Καί τόν μέγαν νούν αισχυνει πρό τού τέλους.
- Ενδεκάτη πύματον Θεοδώρη ύπνον ιαύει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ευφροσύνου τού μαγείρου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, Διοδώρου, Διομήδους καί Διδύμου.

Στίχοι

- Διόδωρος μάστιξι σύν τοίς συνάθλοις,
- Τήν σάρκα δόντες, μαστιγούσι τήν πλάνην.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος, Ίας, πρεσβύτιδος τήν ηλικίαν.

Στίχοι

- Οσμήν μύρων έπνευσεν η Μάρτυς, Ία,
- Ερυθροβαφών αιμάτων ατμοπνόων.

Ο άγιος Δημήτριος καί Ευανθία η σύζυγος αυτού καί Δημητριανός ο υιός αυτών λιμώ τελειούνται.

Ταίς τών Αγίων σου πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τής Οσίας

Ωδή ζ'
Ουκ ελάτρευσαν

Αφορήτοις σε, πληγαίς ο πολυμήχανος, εχθρός συνέκοψε, φαντασιούμενος, αλλ' αυτού κατέβαλες, μάταιον φρύαγμα, αναμέλπουσα, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Ξηροτάτους, λάκκους έπλησας εντεύξει σου, υδάτων Ένδοξε, θαυματουργούσα σαφώς, Θεόν μεγαλύνουσα, τόν σέ δοξάσαντα, ώ κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Υπεκκαύματα, παθών εναπεμάρανας, δακρύων επιρροαίς, καί φρυγανώδεις εχθρού, κακίας κατέφλεξας, τής εγκρατείας πυρί, αναμέλπουσα, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Η Βασίλισσα, Παρθένος η κυήσασα, τόν Βασιλέα Χριστόν, οίκτειρον σώσόν με νύν, κλονούμενον πάθεσι, πίστει στερέωσον, καί οδήγησον, πρός σωτηρίας τρίβον με, τών πιστών η σωτηρία.

Τού Αγίου

Ο εν τώ όρει τώ Μωσεί

Εν τή Χωνεία εμβληθείς τών βασάνων, χρυσίου καθαρώτερος ανεδείχθης, ταίς λαμπηδόσιν Άγιε, τών θαυμάτων φωτίζων ημάς.

Λιθολευστούντές σε τόν δίκαιον όντως, οι λίθους προσκυνούντες, πρός όν επόθεις Χριστόν, τήν πέτραν Ένδοξε, τής ζωής διεβίβαζον.

Οι διωγμοί σου τών δαιμόνων διώξεις, θεόφρον ανεδείχθησαν, τών αιμάτων οι ποταμοί δέ έσβεσαν, αθεϊας τήν κάμινον.

Θεοτοκίον

Ο εν τή μήτρα τής Παρθένου οικήσας, καί ταύτην ουρανών πλατυτέραν δείξας, ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Τής Οσίας

Ωδή η'
Παίδας ευαγείς

Νοί καθαρώ λελαμπρυσμένος, ο σός αρχηγός αρθείς μετάρσιος, είδεν ά ητοίμασεν, αγαθά σοι Κύριος, φωτοειδή Παράδεισον, καί ανεκλάλητον, νυμφώνα Θεοδώρα, εν ώ σε, ο αγωνοθέτης κατώκισε νυμφίος.

Αγγέλων Μαρτύρων καί Οσίων, χοροί τής ψυχής σου προεξάρχοντες, ταύτην πρός ουράνια, έφερον σκηνώματα, πρός τήν εκεί κατάπαυσιν, ευφραινομένων εν ή, υπάρχει κατοικία βοώντων, Σέ υπερυψούμεν, Χριστέ εις τούς αιώνας.

Πληθύς μοναστών συναθροισθείσα, τό θείον κηδεύει πίστει σώμά σου, είδον δέ παράδοξα, έμαθον εξαίσια, όπως γυνή τώ σώματι, ανδρών εν μέσω οικείν, ηυδόκησας χειρί σκεπομένη, τού Παντοδυνάμου θεόφρον Θεοδώρα.

Θεοτοκίον

Ο πίσω σου έδραμον γυναίκες, τών μύρων τών ηδυπνόων επαισθόμεναι, πάναγνε Θεόνυμφε, Κόρη απειρόγαμε, τού εκ γαστρός σου λάμψαντος, μονογενούς σου Υιού, καί σοί συμβασιλεύουσιν όντως, ανυμνολογούσαι Χριστόν εις τούς αιώνας.

Τού Αγίου

Γή καί πάντα τά εν αυτή

Γή τό αίμά σου τό σεπτόν, εδέξατο χυθέν διά Χριστόν, οι ουρανοί δέ τήν ψυχήν, μετά δόξης ανερχομένην, Αγγέλων χορείαι, καί Δικαίων απάντων τά πνεύματα, εν αγαλλιάσει υπήντησάν σοι Μάρτυς.

Τών ιδρώτων σου οι κρουνοί, κατέσβεσαν τό πύρ τών ασεβών οι τών θαυμάτων ποταμοί, απεξήραναν τάς θαλάσσας, Αυτόνομε Μάρτυς, τών παθών ημών μάκαρ τών πίστει σε, ανυμνολογούντων εις πάντας τούς αιώνας.

Διερχόμενος πανταχού, εκήρυξας τό όνομα τού Χριστού, πλάνης κατέρραξας βωμούς, τούς εν σκότει τής αγνωσίας εφώτισας Πάτερ, καί ναούς απειργάσω τού Κτίστου σου, όν υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Γή Αγία εν ή Χριστός, εσκήνωσεν η πέτρα τής ζωής, πύλη φωτός τού νοητού, αλατόμητον όντως όρος, Παράδεισος δόξης, καί λυχνία χρυσή προηγόρευσαι, άχραντε Παρθένε, αεί ευλογημένη.

Ο Ειρμός

«Γή καί πάντα τά εν αυτή, θάλασσα καί πάσαι αι πηγαί, οι ουρανοί τών ουρανών, φώς καί σκότος, ψύχος καί καύσων, υιοί, τών ανθρώπων, Ιερείς ευλογείτε τόν Κύριον».

Τής Οσίας

Ωδή θ'

Άπας γηγενής

Έδυς ως αστήρ, εν κόσμω Πανεύφημε, καί εξανέτειλας, πρός τήν υπερκόσμιον, ζωήν λιπούσα ώσπερ ακτίνας ημίν, τάς αρετάς τού βίου σου,

καί κατορθώματα, τάς καρδίας, πάντων καταυγάζουσα, τών πιστώς εκτελούντων τήν μνήμην σου.

Πύλαι ουρανών, φαιδρώς διηνοίγησαν, απολαβούσαί σε, καί τών πρωτοτόκων νύν, η Εκκλησία έχει χορεύουσαν, σύν εκλεκτοίς αοίδιμε, τήν Ιεράν σου ψυχήν, ένθα ήχος, έστιν εορτάζοντος, Θεοδώρα καί φώς τό ανέσπερον.

Εύρες αμοιβάς, τών πόνων ως ήλπισας, τάς ουρανίους τιμάς, έστης τής εφέσεως, αυτήν ευρούσα τών αγαθών τήν πηγήν, κατατρυφάς τρανότερον καί καθαρώτερον, τού νυμφίου, βλέπεις άπερ βλέπουσι, Θεοδώρα Αγγέλων τά τάγματα.

Θεοτοκίον

Σώσόν με άγνή, Σωτήρα κυήσασα, καί πανοικτίρμονα, οίκτειρον τόν δούλόν σου, πρός μετανοίας οδούς κατεύθυνον, τού πονηρού τά σκάνδαλα εκ μέσου ποίησον, τής αυτού δέ λύτρωσαι ενέδρας με, Θεοτόκε πιστών η βοήθεια.

Τού Αγίου

Ότι εποίησε μοι

Τρανότερον χωρήσας, πρός τό φώς τό άδυτον, λυθέντων τών εσόπτρων τής σαρκός, τελεώτερον οράς τόν ποθούμενον Χριστόν, μάκαρ Αυτόνομε.

Τελέσας σου τόν δρόμον, καί τήν πίστιν τετηρηκώς, εδέξω τούς στεφάνους τής ζωής, καί πρεσβεύεις εκτενώς, υπέρ ημών τόν λυτρωτήν, Ιερομάρτυς Χριστού.

Ανέτειλέ σοι φέγγος, ανεσπέρου διαγωγής, τά έργα δεδρακότι τού φωτός, επί γής Αρχιερεύ, καί συνευφραίνη τώ Χριστώ, εις τούς αιώνας αεί.

Θεοτοκίον

Ελπίς καί προστασία, τών πιστών υπάρχουσα, διάσωζε ημάς εκ τών παθών, καί παντοίων Πειρασμών, τούς Θεοτόκον σε αεί, ομολογούντας Αγνή.

Ο Ειρμός

«Ότι εποίησέ μοι μεγαλεία ο δυνατός, καί άγιον τό όνομα αυτού, καί τό έλεος αυτού εις γενεάν, καί γενεάν τοίς φοβουμένοις αυτόν».

Εξαποστειλάριον τής Οσίας

Γυναίκες ακουτίσθητε

Τό σχήμα διαμείψασα, κρυπτοφανώς εσκήνωσας, μέσον ανδρών μοναζόντων, νύμφη Χριστού Θεοδώρα, τρωθείσα θείω έρωτι, ώ θαύμα! πώς τήν άδικον, συκοφαντίαν ήνεγκας, τόν πτερνιστήν τροπουμένη, τής Εύας Μήτηρ Οσία.

Τού Αγίου

Τών μαθητών ορώντων σε

Εν Ιερεύσιν ώφθης κλέος Μαρτύρων, διπλών τε τών στεφάνων έτυχες μάκαρ,

τών ειδώλων πλάνην πάσαν πατήσας, Ιερουργέ Αυτόνομε, καί τά βραβεία τρισμάκαρ, τής νίκης όθεν εδέξω.

Τής Εορτής

Εν πνεύματι τώ ιερώ

Εκ τής ακάρπου σήμερον, Άννης άνθος προήλθεν, η Θεοτόκος άπαντα, ευωδίας ενθέου, πληρούσα πέρατα κόσμου, καί χαράς αϊδίου, εμπιπλώσα τήν κτίσιν, ήν υμνούντες αξίως, ευφημήσωμεν ως ούσαν, τών γηγενών υπερτέραν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Εορτής.

Ήχος β'

Οίκος τού Ευφραθά

Τύπος θεοπρεπής, τού θείου τοκετού σου, θεόφρον Άννα ώφθη, τού Ααρών η ράβδος, ανίκμως εκβλαστήσασα.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Ότε τήν υλικήν, ουσίαν τών ανθρώπων, ηυδόκησας φορέσαι, προήγαγες εκ στείρας, τήν σήν Μητέρα κυριε.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού.

Νέον ως ουρανόν, τήν μήτραν τής Παρθένου, καί Θεοτόκου Λόγε, κατώκησας θεώσας, βροτών τό γένος Δέσποτα.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Δεύτε οι εξ Αδάμ, τήν εκ Δαϋδ φυείσαν, καί τόν Χριστόν τεκούσαν, υμνήσωμεν Παρθένον, Μαρίαν τήν πανάχραντον.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η Απόδοσις τής εορτής.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν, τού Μακάριος ανήρ, τήν α' στάσιν. Εις δέ τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά παρόντα Ιδιόμελα.

Ήχος πλ. β' Σεργίου

Σήμερον, ο τοίς νοεροίς θρόνοις επαναπαυόμενος Θεός, θρόνον άγιον επί γής εαυτώ προητοίμασεν, ο στερεώσας εν σοφία τούς ουρανούς, ουρανόν

έμψυχον, εν φιλανθρωπία κατεσκεύασεν, εξ ακάρπου γάρ ρίζης, φυτόν ζωηφόρον, εβλάστησεν ημίν τήν Μητέρα αυτού, ο τών θαυμασίων Θεός, καί τών ανελπίστων ελπίς, Κύριε δόξα σοι.

Ο αυτός

Αύτη ημέρα Κυρίου, αγαλλιάσθε λαοί, ιδού γάρ τού φωτός ο νυμφών, καί η βίβλος τού λόγου τής ζωής, εκ γαστρός προελήλυθε, καί η κατά ανατολάς πύλη αποκυηθείσα, προσμένει τήν είσοδον τού Ιερέως τού μεγάλου, μόνη καί μόνον εισάγουσα Χριστόν εις τήν οικουμένην, πρός σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Ει καί θείω βουλήματι, περιφανείς στείραι γυναίκες εβλάστησαν, αλλά πάντων η Μαρία τών γεννηθέντων, θεοπρεπώς υπερέλαμψεν, ότι καί εξ αγόνου παραδόξως τεχθείσα μητρός, έτεκεν εν σαρκί τόν απάντων Θεόν, υπέρ φύσιν εξ ασπόρου γαστρός, η μόνη πύλη τού μονογενούς Υιού τού Θεού, ήν διελθών κεκλεισμένην διεφύλαξε, καί πάντας σοφώς οικονομήσας, ως οίδεν αυτός, πάσι τοίς ανθρώποις, σωτηρίαν απειργάσατο.

Ο αυτός

Στεφάνου Αγιοπολίτου

Σήμερον στειρωτικαί πύλαι ανοίγονται, καί πύλη παρθενική θεία προέρχεται, Σήμερον καρπογονείν η χάρις απάρχεται, εμφανίζουσα τώ κόσμω Θεού Μητέρα, δι' ής τά επίγεια, τοίς ουρανοίς συνάπτεται, εις σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Σήμερον τής παγκοσμίου χαράς τά προοίμια, σήμερον έπνευσαν αύραι, σωτηρίας προάγγελοι, η τής φύσεως ημών διαλέλυται στείρωσις, η γάρ στείρα μήτηρ δείκνυται, τής παρθενευούσης μετά τόκον τού κτίσαντος, εξ ής τό αλλότριον οικειούται ο φύσει Θεός, καί τοίς πλανηθείσι διά σαρκός σωτηρίαν απεργάζεται, Χριστός ο φιλάνθρωπος, καί λυτρωτής τών ψυχών ημών.

Ο αυτός

Σήμερον η στείρα Άννα τίκτει θεόπαιδα, τήν εκ πασών τών γενεών προεκλεχθείσαν, εις κατοίκησιν τώ παμβασιλεί, καί Κτίστη Χριστώ τώ Θεώ, εις εκπλήρωσιν τής θείας οικονομίας, δι' ής ανεπλάσθημεν οι γηγενείς, καί ανεκαινίσθημεν εκ τής φθοράς, πρός ζωήν τήν άληκτον.

Δόξα... Καί νύν...

Ο αυτός Σεργίου

Σήμερον, ο τοίς νοεροίς θρόνοις επαναπαυόμενος Θεός, θρόνον άγιον επί γής εαυτώ προητοίμασεν, ο στερεώσας εν σοφία τούς ουρανούς, ουρανόν έμψυχον, εν φιλανθρωπία κατεσκεύασεν, εξ ακάρπου γάρ ρίζης φυτόν ζωηφόρον, εβλάστησεν ημίν τήν Μητέρα αυτού, ο τών θαυμασίων Θεός, καί τών ανελπίστων ελπίς, Κύριε δόξα σοι.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά. Ιδιόμελα.

Ήχος δ' Γερμανού Πατριάρχου

Η παγκόσμιος χαρά, εκ τών δικαίων ανέτειλεν ημίν, εξ Ιωακείμ καί τής Άννης, η πανύμνητος Παρθένος, ήτις δι' υπερβολήν αγαθότητος, ναός Θεού έμψυχος γίνεται, καί μόνη κατά αλήθειαν, Θεοτόκος γνωρίζεται, Αυτής ταίς ικεσίαις Χριστέ ο Θεός, τώ κόσμω τήν ειρήνην κατάπεμψον, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Στίχ. Άκουσον, θύγατερ, καί ίδε, καί κλίνον τό ούς σου, καί επιλάθου τού λαού σου, καί τού οίκου τού πατρός σου, καί επιθυμήσει ο Βασιλεύς τού κάλλους σου.

Δι' Αγγέλου προρρήσεως, γόνος πάνσεπτος, εξ, Ιωακείμ καί τής Άννης τών δικαίων, σήμερον προήλθες Παρθένε, ουρανός καί θρόνος Θεού, καί δοχείον καθαρότητος, τήν χαράν προμηνύουσα παντί τώ κόσμω, τής ζωής ημών πρόξενε, κατάρας αναίρεσις, ευλογίας η αντίδοσις, Διό εν τή γεννήσει σου Κόρη θεόκλητε, τήν ειρήνην αίτησαι, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Στιχ. Τό πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οι πλούσιοι τού λαού.

Στείρα άγονος η Άννα, σήμερον χείρας κροτείτω φαιδρώς, λαμπροφορείτω τά επίγεια, βασιλείς σκιρτάτωσαν, ιερείς εν ευλογίαις ευφραινέσθωσαν, εορταζέτω ο σύμπας κόσμος, ιδού γάρ η Βασίλισσα καί άμωμος νύμφη τού Πατρός, εκ τής ρίζης τού Ιεσσαί ανεβλάστησεν, Ουκ έτι γυναίκες εν λύπαις τέξονται τέκνα, η χαρά γάρ εξήνθησε, καί η ζωή τών άνθρώπων εν κόσμω πολιτεύεται, Ουκ έτι τά δώρα τού Ιωακείμ αποστρέφονται, ο θρήνος γάρ τής Άννης εις χαράν μετεβλήθη, Συγχάρητέ μοι λεγούσης, πάς εκλεκτός Ισραήλ, ιδού γάρ δέδωκέ μοι Κύριος, τό έμψυχον παλάτιον τής θείας δόξης αυτού, εις κοινήν ευφροσύνην καί χαράν, καί σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Σεργίου Αγιοπολίτου

Δεύτε άπαντες πιστοί, πρός τήν Παρθένον δράμωμεν, ιδού γάρ γεννάται, η πρό γαστρός προορισθείσα τού Θεού ημών Μήτηρ, τό τής παρθενίας κειμήλιον, ή τού Ααρών βλαστήσασα ράβδος, εκ τής ρίζης τού Ιεσσαί, τών Προφητών τό κήρυγμα, καί τών δικαίων, Ιωακείμ καί Άννης τό βλάστημα, Γεννάται τοίνυν, καί ο κόσμος σύν αυτή ανακαινίζεται, Τίκτεται, καί η Εκκλησία τήν εαυτής ευπρέπειαν καταστολίζεται, ο ναός ο άγιος, τό τής θεότητος δοχείον, τό παρθενικόν όργανον, ο βασιλικός θάλαμος, εν ώ τό παράδοξον τής απορρήτου ενώσεως, τών συνελθουσών επί Χριστού φύσεων, ετελεσιουργήθη μυστήριον, όν προσκυνούντες ανυμνούμεν, τήν τής Παρθένου πανάμωμον γέννησιν.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Η γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν εμήνυσε πάση τή οικουμένη, εκ σού γάρ ανέτειλεν ο ήλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, καί λύσας τήν κατάραν, έδωκε τήν ευλογίαν, καί καταργήσας τόν θάνατον, εδωρήσατο ημίν ζωήν τήν αιώνιον.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Αναβόησον Δαυϊδ, τί ώμοσέ σοι ο Θεός; Ά μοι ώμοσε φησί, καί εκπεπλήρωκεν ιδού, εκ τού καρπού τής κοιλίας μου δούς τήν Παρθένον, εξ ής ο πλαστουργός, Χριστός ο νέος Αδάμ, ετέχθη βασιλεύς, επί τού θρόνου μου, καί βασιλεύει σήμερον, ο έχων τήν βασιλείαν ασάλευτον, Η στείρα τίκτει, τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωής ημών.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα όμοιον

Εκ τής ρίζης Ιεσσαί, καί εξ όσφύος τού Δαυϊδ, η θεόπαις Μαριάμ, τίκτεται σήμερον ημίν, καί νεουργείται, η σύμπασα καί θεουργείται, Συγχάρητε ομού, ο ουρανός καί η γή, αινέσατε αυτήν, αι πατριαί τών εθνών, Ιωακείμ ευφραίνεται, καί Άννα πανηγυρίζει κραυγάζουσα, Η στείρα τίκτει, τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωής ημών.

Δόξα... Καί νύν... τό αυτο

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν μυστικώς

Αγαλλιάσθω ουρανός, γή ευφραινέσθω, ο τού Θεού γάρ ουρανός, εν γή ετέχθη, η Θεόνυμφος αύτη εξ επαγγελίας, Η στείρα βρέφος θηλάζει τήν Μαριάμ καί χαίρει επί τώ τόκω Ιωακείμ, Ράβδος λέγων ετέχθη μοι, εξ ής τό άνθος Χριστός, εβλάστησεν εκ ρίζης Δαυϊδ, Όντως θαύμα παράδοξον!

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Οι Κανόνες τού Κυρίου Ιωάννου μετά τών Ειρμών εις η καί τού Κυρίου Ανδρέου Τροπάρια εις ς'.

Ο Κανών τού Κυρίου Ιωάννου

Ωδή α' Ήχος β'
Ο Ειρμός

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί

οδηγήσαντι, τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Δεύτε πιστοί, Πνεύματι θείω γηθόμενοι, τήν εξ ακάρπου σήμερον, επιδημήσασαν, εις βροτών σωτηρίαν, αειπάρθενον Κόρην, ύμνοις τιμήσωμεν.

Χαίρε σεμνή, Μήτηρ καί δούλη Χριστού τού Θεού, η τής αρχαίας πρόξενος, μακαριότητος, τών ανθρώπων τώ γένει, σέ πάντες επαξίως, ύμνοις δοξάζομεν.

Η τής ζωής, τίκτεται σήμερον γέφυρα, δι' ής βροτοί ανάκλησιν, τής καταπτώσεως, τής εις Άδου ευρόντες, Χριστόν τόν ζωοδότην, ύμνοις δοξάζουσιν.

Ο Κανών τού Κυρίου Ανδρέου.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Ο Ειρμός

«Τώ συντρίψαντι πολέμους, εν βραχίονι αυτού, καί διαβιβάσαντι, τόν Ισραήλ εν Ερυθρά θαλάσση, άσωμεν αυτώ, ως λυτρωτή ημών Θεώ, ότι δεδόξασται».

Χορευέτω πάσα κτίσις, ευφραινέσθω καί Δαυϊδ, ότι εκ φυλής αυτού, καί εκ τού σπέρματος αυτού, προήλθε ράβδος, άνθος φέρουσα τόν Κύριον, καί λυτρωτήν τού παντός.

Η Αγία τών Αγίων, εν αγίω ιερώ βρέφος ανατίθεται, ανατραφήναι εκ χειρός Αγγέλου, πάντες ούν πιστώς συνεορτάσωμεν, εν τή γεννήσει αυτής.

Στείρα άγονος η Άννα, αλλ' ουκ άτεκνος Θεώ, ήδη γάρ προώριστο, εκ γενεών αγνής Παρθένου Μήτηρ, όθεν ο τής κτίσεως εβλάστησε, Κτίστης εν δούλου μορφή.

Σέ τήν άσπιλον αμνάδα, την τό έριον Χριστώ, μόνην εκ κοιλίας σου προσαγαγούσαν, τήν ημών ουσίαν, πάντες εκ τής Άννης τικτομένην σε, ύμνοις γεραίρομεν.

Δόξα...

Τρία άναρχα δοξάζω, τρία άγια υμνώ, τρία συναϊδια, εν ουσιότητι μιά κηρύττω, εις γάρ έν Πατρί Υιώ καί Πνεύματι, δοξολογείται Θεός.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τίς εώρακε παιδίον, ο ουκ έσπειρε πατήρ, γάλακτι τρεφόμενον; ή πού τεθέαται παρθένος Μήτηρ; Όντως υπέρ έννοιαν αμφότερα, Θεογεννήτορ αγνή.

Καταβασία

«Σταυρόν χαράξας Μωσής, επ' ευθείας ράβδω τήν Ερυθράν διέτεμε, τώ Ισραήλ πεζεύσαντι, τήν δέ επιστρεπτικώς, Φαραώ τοίς άρμασι κροτήσας ήνωσεν, επ' εύρους διαγράψας, τό αήττητον όπλον, διό Χριστώ άσωμεν, τώ

Θεώ ημών ότι δεδόξασται».

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Αμέμπτως τώ Θεώ πολιτευσάμενοι, τήν πάντων εκύησαν σωτηρίαν, οι θεόφρονες γεννήτορες, τής τόν Κτίστην τεκούσης καί Θεόν ημών.

Ο πάσι τήν ζωήν πηγάζων Κύριος, εκ στείρας προήγαγε τήν Παρθένον, ήν εισδύναι κατηξίωσε, μετά τόκον φυλάξας αδιάφθορον.

Τής Άννης τόν καρπόν Μαρίαν σήμερον, τήν βότρυν κυήσασαν ζωηφόρον, ως Θεοτόκον ανυμνήσωμεν, προστασίαν τε πάντων καί βοήθειαν.

Ειρμός άλλος

«Εστερεώθη η καρδία μου εν Κυρίω, υψώθη τό κέρας μου εν Θεώ μου, επλατύνθη επ' εχθρούς μου τό στόμα μου, ευφράνθη εν σωτηρίω σου».

Ευλογημένη η κοιλία σου σώφρων Άννα, καρπόν γάρ ήνθησε παρθενίας, τήν ασπόρως τόν τροφέα τής κτίσεως, τεκούσαν καί λυτρωτήν Ιησούν.

Σέ μακαρίζει Αειπάρθενε πάσα κτίσις, εξ Άννης σήμερον γεννηθείσαν, τήν εκ ρίζης Ιεσσαί ράβδον άχραντον, τό άνθος Χριστόν βλαστήσασαν.

Σέ ανωτέραν πάσης κτίσεως Θεοτόκε, δεικνύων άχραντε ο Υιός σου, τήν εξ Άννης μεγαλύνει σου γέννησιν, καί πάντας ευφραίνει σήμερον.

Ανατραφείσα εις τά Άγια τών Αγίων, Παρθένε άχραντε Θεοτόκε, ανωτέρα ανεδείχθης τής κτίσεως, τόν Κτίστην σαρκί κυήσασα.

Δόξα...

Σέ προσκυνούμεν Πάτερ άναρχε τή ουσία, υμνούμεν άχρονον τόν Υιόν σου, καί τό Πνεύμα συναϊδιον σέβομεν, ως ένα τά τρία φύσει Θεόν.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τόν φωτοδότην καί αρχίζωον τών ανθρώπων, τεκούσα άχραντε Θεοτόκε, ανεδείχθης θησαυρός τής ζωής ημών, καί πύλη τού απροσίτου φωτός.

Καταβασία

«Ράβδος εις τύπον τού μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστώ γάρ προκρίνει τόν ιερέα, τή στειρευούση δέ πρώην Εκκλησία νύν εξήνθησε, ξύλον Σταυρού, εις κράτος καί στερέωμα».

Η Υπακοή Ήχος β'

Πύλην αδιόδευτον ο Προφήτης, μόνω τώ Θεώ ημών τηρουμένην, τήν Αγίαν Παρθένον εκάλεσε, δι' αυτής διήλθεν ο Κύριος, εξ αυτής προήλθεν ο Υψιστος, καί πάλιν εσφραγισμένην κατέλιπε, λυτρούμενος εκ φθοράς Τήν ζωήν ημών.

Κάθισμα Ήχος δ'
Κατεπλάγη Ιωσήφ

Η Παρθένος Μαριάμ, και Θεοτόκος αληθώς, ως νεφέλη τού φωτός, σήμερον έλαμψεν ημίν, καί εκ Δικαίων προέρχεται εις δόξαν ημών, Ουκ έτι ο Αδάμ κατακρίνεται, η Εύα τών δεσμών ηλευθέρωται, καί διά τούτο κράζομεν βοώντες, εν παρρη σία τή μόνη Αγνή, Χαράν μηνύει, η γέννησίς σου, πάση τή οικουμένη.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τήν ακοήν τής σής οικονομίας, καί εδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε».

Ανυμνούμέν σε Κύριε, τόν τοίς πιστοίς σωτήριον λιμένα, παρασχόντα πάσι τήν σέ κυήσασαν.

Σέ Θεόνυμφε καύχημα, πάσι Χριστός ανέδειξε καί κράτος, τοίς υμνούσι πίστει σού τό μυστήριον.

Απειρόγαμε Δέσποινα, ταίς σαίς λταίς λυτρούμενοι πταισμάτων, ευγνωμόνως πάντες σέ μακαρίζομεν.

Ειρμός άλλος

«Ακήκοα Κύριε τήν ακοήν σου καί εφοβήθην, οτι αρρήτω βουλή, Θεός ών αϊδιος, εκ τής Παρθένου προήλθες σαρκωθείς, Δόξα τή δόξη σου Χριστέ, δόξα τή δυνάμει σου».

Τήν πάνσεπτον γέννησιν τής Θεοτόκου, ψαλμοίς καί ύμνοις, δοξολογούντες πιστοί, τόν άψευστον, τόν τώ Δαυϊδ προομόσαντα καρπόν, εκ τής οσφύος παρασχείν, πίστει προσκυνήσωμεν.

Διήνοιξας Κύριε τήν μήτραν Σάρρας, καρπόν εν γήρα τόν Ισαάκ παρασχών, ο αυτός καί σήμερον, τή ευσεβεί Άννη δέδωκας Σωτήρ, εκ μήτρας γόνιμον καρπόν, άσπιλον Μητέρα τήν σήν.

Επήκουσας Κύριε τής προσευχής μου, λεγέτω Άννα, επαγγελίας καρπόν, παρασχών μοι σήμερον, τήν εκ πασών γενεών καί γυναικών προορισθείσαν, εις αγνήν άχραντον Μητέρα σου.

Συγχαίρει σοι σήμερον θεόφρον Άννα, η οικουμένη, τού λυτρωτού γάρ αυτής, τήν Μητέρα ήνθησας, τήν εκ ρίζης βλαστήσασαν Δαυϊδ, δυνάμεως ράβδον ημίν, φέρουσαν τό άνθος Χριστόν.

Δόξα...

Δοξάζω σε άναρχε Τριάς, αμέριστε τή ουσία, χερουβικώς εκβοών, τή πηλίνη γλώσση μου, Άγιος Άγιος Άγιος, ο ών καί διαμένων εις αεί, είς Θεός αϊδιος.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Πεπλήρωνται Άχραντε, τών θεηγόρων αι προφητείαι, εν τή γεννήσει τή σή, τών πιστώς καλούντων σε, σκηνήν καί πύλην καί όρος νοητόν, βάτον καί ράβδον Ααρών, φυείσαν εκ ρίζης Δαυϊδ.

Καταβασία

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Οσκιόγραφον αχλύν, αινιγμάτων σκεδάσας, καί τών πιστών εκβάσει τής αληθείας, διά τής θεόπαιδος, καταυγάσας τάς καρδίας, καί ημάς τώ φωτί σου Χριστέ καθοδήγησον».

Ανυμνήσωμεν λαοί, τήν τών πάντων αιτίαν, τού καθ' ημάς γενέσθαι τόν αίτιον, ής τόν τύπον έχαιρον, αξιούμενοι Προφήται, εναργή σωτηρίαν ταύτης καρπούμενοι.

Τής ανίκμου ο βλαστός ράβδου τού ιερέως, τώ Ισραήλ εδήλωσε πρόκρισιν, καί νύν τήν λαμπρότητα, τών φυσάντων παραδόξως, δαδουχεί τό εκ στείρας πανένδοξον
κύημα.

Ειρμός άλλος

«Κύριε ο Θεός ημών, ειρήνην δός ημίν, Κύριε ο Θεός ημών, κτήσαι ημάς, Κύριε, εκτός σου άλλον ουκ οίδαμεν, τό όνομά σου ονομάζομεν».

Αχραντός σου η γέννησις, Παρθένε άχραντε, άφραστος καί η σύλληψις, καί η ωδίς, άρρητος ο τόκος σου, νύμφη ανύμφυτε, Θεός γάρ ήν, όλον φορέσας εμέ.

Σήμερον ευφραινέσθωσαν, Αγγέλων τάγματα, άσμασι χορευέτωσαν οι εξ Αδάμ, ετέχθη γάρ ράβδος, τό άνθος βλαστάνουσα, Χριστόν τόν μόνον λυτρωτήν τού Αδάμ.

Σήμερον Εύα λέλυται τής καταδίκης, λέλυται καί ο Αδάμ, τής αρχαίας αράς, επί τή γεννήσει τή σή βοών άχραντε, Εν σοί τής φθοράς ελυτρώθημεν.

Δόξα σοι τώ δοξάσαντι, τήν στείραν σήμερον, έτεκε γάρ τήν ράβδον τήν αειθαλή, εξ επαγγελίας, εξ ής ανεβλάστησε Χριστός, τό άνθος τής ζωής ημών.

Δόξα...

Άναρχον προσκυνούμέν σε Τριάς αμέριστε, άκτιστον συναϊδιον καί συμφυή, εν μιά ουσία, τρισίν υποστάσεσιν, υπερφυώς κηρυττομένην αεί.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Γέγονεν η κοιλία σου Αγία Τράπεζα, έμεινεν η άγνεία σου ώσπερ τό πρίν, ασινής Παρθένε, Χριστός γάρ ο ήλιος, ως εκ παστού νυμφίος ώφθη εκ σού.

Καταβασία

«Ω τρισμακάριστον ξύλον, εν ώ ετάθη Χριστός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, δι' ού πέπτωκεν ο ξύλω απατήσας, τώ εν σοί δελεασθείς, Θεώ τώ προσπαγέντι σαρκί, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών».

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Πρός Κύριονεκκήτους ο Ιωνάς εβόησε, Σύ με ανάγαγε, εκ πυθμένοςΑδου δέομαι, ίνα ως λυτρωτή, εν φωνή αινέσεως, αληθείας τε πνεύματι θύσω σοι».

Πρός Κύριον εν θλίψει στειρώσεως εβόησαν, τής Θεομήτορος, οι θεόφρονες γεννήτορες, καί ταύτην γενεαίς γενεών εκύησαν, εις κοινήν σωτηρίαν καί καύχημα.

Εδέξαντο ουράνιον δώρον αξιόθεον, τής Θεομήτορος, οι θεόφρονες γεννήτορες, αυτών τών Χερουβίμ υπερφέρον όχημα, τήν τού Λόγου καί Κτίστου λοχεύτριαν.

Ειρμός άλλος

«Ως ύδατα θαλάσσης φιλάνθρωπε, τά κύματα τού βίου χειμάζει με, αλλ' ώσπερ τόν Ιωνάν εκ τού κήτους, ανάγαγε εκ φθοράς τήν ζωήν μου, εύσπλαγχνε Κύριε».

Υμνούμεν τήν αγίαν σου γέννησιν, τιμώμεν καί τήν άσπορον σύλληψιν, σού νύμφη Θεόνυμφε καί Παρθένε, σκιρτώσι δέ σύν ημίν Αγγέλων τάξεις, καί τών Αγίων ψυχαί.

Αγίαν τών Αγίων υπάρχουσαν, οι σώφρονες πατέρες σου Άχραντε, ανέθεντό σε εν οίκω Κυρίου, ανατραφήναι σεμνώς, καί εις Μητέρα ετοιμασθήναι αυτώ.

Αι στείραι καί μητέρες χορεύσατε, θαρσείτε καί σκιρτήσατε άγονοι, η άτεκνος γάρ στείρα, τήν Θεοτόκον βλαστάνει, ήτις λύσει τών ωδίνων τήν Εύαν, καί τής αράς τόν Αδάμ.

Ακούω τού Δαυϊδ μελωδουντός σοι, Αχθήσονται παρθένοι οπίσω σου, αχθήσονται εις ναόν Βασιλέως, καί σύν αυτώ σε καγώ, θυγατέρα τού Βασιλέως υμνώ.

Δόξα...

Εν σοί τό τής Τριάδος μυστήριον, υμνείται καί δοξάζεται άχραντε, Πατήρ γάρ ηυδόκησε, καί ο Λόγος εσκήνωσεν εν ημίν, καί θείον Πνεύμα σοί επεσκίασε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Χρυσούν θυμιατήριον γέγονας, τό πύρ γάρ εν γαστρί σου εσκήνωσεν, ο Λόγος εκ Πνεύματος τού Αγίου, καί εν ανθρώπου μορφή καθωράθη, Θεογεννήτορ αγνή.

Καταβασία

«Νοτίου θηρός εν σπλάγχνοις, παλάμας Ιωνάς σταυροειδώς διεκπετάσας, τό σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφώς, όθεν τριήμερος εκδύς, τήν υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος Χριστού τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει, τόν κόσμον φωτίσαντος».

Κοντάκιον

Ήχος δ' Αυτόμελον

Ιωακείμ καί Άννα όνειδισμού ατεκνίας, καί Αδάμ καί Εύα, εκ τής φθοράς τού θανάτου, ηλευθερώθησαν, Άχραντε, εν τή αγία γεννήσει σου, αυτήν εορτάζει καί ο λαός σου, ενοχής τών πταισμάτων, λυτρωθείς εν τώ κράζειν σοι, Η στείρα τίκτει τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωής ημών.

Ο Οίκος

Η προσευχή ομού καί στεναγμός, τής στειρώσεως καί ατεκνώσεως Ιωακείμ τε καί Άννης, ευπρόσδεκτος, καί εις τά ώτα Κυρίου ελήλυθε, καί εβλάστησαν καρπόν ζωηφόρον τώ κόσμω, ο μέν γάρ προσευχήν εν τώ όρει ετέλει, η δέ εν παραδείσω όνειδος φέρει, αλλά μετά χαράς, η στείρα τίκτει τήν Θεοτόκον, καί τροφόν τής ζωής ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΒ' τού αυτού μηνός, η προσκύνησις τών τιμίων ξύλων, καί άθλησις τού Αγίου Ιερομάρτυρος Αυτονόμου.

Στίχοι

- Θύμα τραπέζη προυτέθη τώ σή Λόγε,
- Θύτης σός Αυτόνομος, εκθανών λίθοις.
- Αυτόνομος δέ λίθοις δυωκαιδεκάτη κατελεύσθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Κουρνούτου,' Επισκόπου Ικονίου.

Στίχοι

- Κλέους καταγνούς τού παρόντος Κουρνούτος,
- Ξίφει τό μέλλον εμπορεύεται κλέος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Θεοδώρου,' Επισκόπου Αλεξανδρείας.

Στίχοι

- Τμηθείς κεφαλήν Θεόδωρος εκ ξίφους,
- Θεού μετέσχε δωρεών φερωνύμως.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ιουλιανού τού εν Γαλατία.

Στίχοι

- Ασκητικοίς ιδρώσι συμμίξας άθλους,
- Ιουλιανός διττά τά στέφη λάβη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μακεδονίου, Τατιανού, καί Θεοδούλου, καί μνήμη τού Οσίου Δανιήλ τού εν τώ θασίω.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Ωκεανός πυρί τελειούται.

Στίχοι

- Τόν Ωκεανόν ήλιον λαμπρόν νόει,
- Εις Ωκεανόν τήν πυράν λελουμένον.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ειρμός

«Βάτος εν όρει πυράφλεκτος, καί δροσοβόλος κάμινος Χαλδαϊκή, σαφώς προγράφει σε Θεόνυμφε, τό γάρ θείον άϋλον εν υλική γαστρί, πύρ αφλέκτως εδέξω, διό τώ εκ σού τεχθέντι κράζομεν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Σού ταίς αϋλοις εμφάσεσιν, ονομοθέτης είργετο κατανοείν, τό μέγα Πάνσεμνε μυστήριον, μή φρονείν χαμαίζηλα, συμβολικώς παιδευόμενος ποτέ, διό εκπλαγείς τό θαύμα έλεγεν, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Όρος καί πύλην ουράνιον, καί νοητήν σε κλίμακα θεοπρεπώς, χορός ο θείος προηγόρευσε, εκ σού γάρ λίθος τέτμηται, ουχ υποστάς εγχειρίδιον ανδρός, καί πύλην, δι' ής διήλθε Κύριος, τών θαυμασίων Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ειρμός άλλος

«Τών Χαλδαίων η κάμινος, πυρί φλογιζομένη, εδροσίζετο Πνεύματος, Θεού επιστασία, οι Παίδες υπέψαλλον, Ευλογητός ο Θεός ο τών Πατέρων».

Εορτάζομεν Άχραντε, καί πιστώς προσκυνούμεν, τήν αγίαν σου γέννησιν, τήν εξ επαγγελίας, δι' ής ελυτρώθημεν, τής αρχεγόνου αράς, επιφανέντος Χριστού.

Νύν η Άννα ευφραίνεται, καί βοά καυχωμένη, Στείρα ούσα γεγέννηκα, τού Θεού τήν Μητέρα, δι' ής τό κατάκριμα, τής Εύας λέλυται, καί η εν λύπαις ωδίς.

Ο Αδάμ ηλευθέρωται, καί η Εύα χορεύει, καί βοώσιν εν πνεύματι, πρός σέ τήν Θεοτόκον, Εν σοί ελυτρώθημεν, τής αρχεγόνου αράς, επιφανέντος Χριστού.

Στείραι άγονοι σπεύσατε, ψυχαί ητεκνωμέναι, ότι Άννα πολύτεκνος, καί νύν ευφραινομένη, μητέρες χορεύσατε, σύν τή Μητρί τού Θεού, καί συναγάλλεσθε.

Δόξα...

Τόν Πατέρα δοξάσωμεν, τόν Υιόν καί τό Πνεύμα, εν μονάδι θεότητος, Τριάδα Παναγίαν, αχώριστον άκτιστον, καί συναϊδιον καί ομοούσιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Σύ Θεόν μόνη έτεκες, Παρθένε μετά τόκον, σύ τήν φύσιν εκαίνισας, τώ τόκω σου Μαρία, σύ τήν Εύαν έλυσας, τής πρωτογόνου αράς, Θεογεννήτορ αγνή.

Καταβασία

«Έκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβούς, λαούς εκλόνησε, πνένον απειλής καί δυσφημίας θεοστυγούς, όμως τρείς παίδας ουκ εδειμάτωσε, θυμός θηριώδης, ού πύρ βρόμιον, αλλ' αντηχούντι δροσοβόλω πνεύματι, πυρί συνόντες έψαλλον, ο υπερύμνητος τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί».

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω τή τών Παίδων, προαπεικόνισας ποτέ, τήν σήν Μητέρα Κύριε, ο γάρ τύπος τούτους πυρός εξείλετο, αφλέκτως εμβατεύοντας, ήν υμνούμεν εμφανισθείσαν, διά σού τοίς πέρασι σήμερον, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας».

Τής πρός Θεόν ημών καταλλαγής, η προορισθείσα σκηνή, τού είναι νύν απάρχεται, τεξομένη Λόγον ημίν παχύτητι, σαρκός εμφανιζόμενον, όν υμνούμεν οι εκ μή όντων, δι' αυτού τό είναι λαβόντες, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Η τής στειρώσεως μεταβολή, τήν κοσμικήν τών αγαθών, διέλυσε στείρωσιν, καί τρανώς τό θαύμα Χριστόν υπέδειξε, βροτοίς επιδημήσαντα, όν υμνούμεν οι εκ μή όντων, δι' αυτού τό είναι λαβόντες, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ειρμός άλλος

«Ο στεγάζων εν ύδασι, τά υπερώα αυτού, ο τιθείς θαλάσση όριον ψάμμον, καί συνέχων τό πάν, σέ υμνεί ήλιος, σέ δοξάζει σελήνη, σοί προσφέρει ύμνον πάσα κτίσις, τώ Δημιουργώ καί Κτίστη
εις τούς αιώνας».

Ο ποιήσας παράδοξα, τή στειρωθείση γαστρί, ο ανοίξας Άννης άγονον μήτραν, καί καρπόν αυτή δούς, σύ Θεός άγιος, σύ Υιός τής Παρθένου, σύ εκ ταύτης σάρκα προσελάβου, τής αειθαλούς Παρθένου καί Θεοτόκου.

Ο σφραγίζων τήν άβυσσον, καί εξανοίγων αυτήν, ο ανάγων ύδωρ εν ταίς νεφέλαις, καί διδούς υετόν, σύ ο δούς Κύριε, ρίζης εκ τής ακάρπου εξανθήσαι,, Άννης τής αγίας, άχραντον καρπόν, τήν ράβδον τήν Θεοτόκον.

Σύ ο λύσας τά άλυτα, τής απαιδίας δεσμά, σύ ο δούς τή στείρα γόνιμον τόκον, καί καρπόν ευκλεή, ής Υιός γέγονας καί βλαστός ανεφύης, ήν Μητέρα έσχες κατά σάρκα, εν τή πρός ημάς Οικτίρμον επιδημία.

Γεωργέ τών φρενών ημών, καί φυτουργέ τών ψυχών, σύ ο άκαρπον γήν, εύκαρπον δείξας, σύ τήν πάλαι ξηράν, γόνιμον εύσταχυν, άρουραν καρποφόρον απειργάσω, Άνναν τήν αγίαν, άχραντον καρπόν ανθήσαι τήν

Θεοτόκον.

Δόξα...

Ώ Τριάς υπερούσιε, μονάς συνάναρχε, σέ υμνεί καί τρέμει, πληθύς Αγγέλων, ουρανός καί η γή, άβυσσοι φρίττουσιν, άνθρωποι ευλογούσι, πύρ δουλεύει, πάντα υπακούει, σοί Τριάς αγία, φόβω τά εν τή κτίσει.

Καί νυν... Θεοτοκίον

Ώ καινότατον άκουσμα! Θεός Υιός γυναικός, καί ασπόρου τόκου, άνανδρος Μήτηρ, καί Θεός τό τεχθέν, ώ φρικτόν θέαμα! ώ συλλήψεως ξένης τής παρθένου! ώ αφράστου τόκου! όντως υπέρ νούν τά πάντα καί θεωρίαν.

Καταβασία

«Ευλογείτε Παίδες, τής Τριάδος ισάριθμοι, δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνείτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμαπανάγιον εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'
Η Τιμιωτέρα ου στιχολογείται

Ο Ειρμός

«Η τόν πρό ηλίου φωστήρα, τόν Θεόν εξανατείλαντα, σωματικώς ημίν επιδημήσαντα, εκ λαγόνων παρθενικών, αφράστως σωματώσασα, ευλογημένη πάναγνε, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ο τοίς απειθούσι λαοίς, εξ ακροτόμου βλύσας νάματα, τοίς ευπειθούσιν έθνεσι χαρίζεται, εκ λαγόνων στειρωτικών, καρπόν εις ευφροσύνην ημίν, σέ Θεομήτορ άχραντε, ήν επαξίως μεγαλύνομεν.

Τήν τής αποτόμμμμιου αρχαίας, αναιρέτιν αποφάσεως, καί τής Προμήτορος τήν επανόρθωσιν, τήν τού γένους τής πρός Θεόν αιτίαν οικειώσεως, τήν πρός τόν Κτίστην γέφυραν, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Ειρμός άλλος

«Αλλότριον τών μητέρων η παρθενία, καί ξένον ταίς παρθένοις η παιδοποιϊα, επί σοί Θεοτόκε αμφότερα ωκονομήθη, Διό σε πάσαι αι φυλαί τής γής, απαύστως μακαρίζομεν».

Επάξιον Θεομήτορ τής σής αγνείας, τόν τόκον εκληρώσω δι' επαγγελίας, τή ποτέ γάρ ακάρπω, θεόβλαστος καρπός εδόθης, διό σε πάσαι αί φυλαί τής γής, απαύστως μακαρίζομεν.

Πεπλήρωται τού βοώντος η προφητεία, φησί γάρ, Αναστήσω σκηνήν τήν πεπτωκυίαν, τού ιερού Δαυϊδ, εν σοί, Άχραντε προτυπωθείσαν, δι' ής ο σύμπας τών ανθρώπων χούς, εις σώμα ανεπλάσθη Θεώ.

Τά σπάργανα προσκυνούμέν σου Θεοτόκε, δοξάζομεν τόν δόντα καρπόν τή πρώην στείρα, καί ανοίξαντα μήτραν, τήν άγονον εκ παραδόξου, ποιεί γάρ

πάντα όσα βούλεται, Θεός ων παντεξούσιος.

Εβλάστησας νυμφοτόκε Άννα θεόφρον, εκ μήτρας παρ' ελπίδα, καί εξ επαγγελίας, παρθενόφυτον άνθος, θεόβλαστον αγνείας κάλλος, διό σε πάντες μακαρίζομεν, ως ρίζαν τής ζωής ημών.

Δόξα...

Αλλότριον τοίς ανόμοις εστί δοξάζειν, τήν άναρχον Τριάδα, Πατέρα καί Υιόν τε, καί τό Άγιον Πνεύμα, τήν άκτιστον παγκρατορίαν, δι' ής ο σύμπας κόσμος ήδρασται, τώ νεύματι τού κράτους αυτής.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Εχώρησας έν γαστρί σου Παρθενομήτορ, τόν ένα τής Τριάδος Χριστόν τόν Βασιλέα, όν υμνεί πάσα κτίσις, καί τρέμουσιν οι άνω θρόνοι, αυτόν δυσώπει πανσεβάσμιε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καταβασία

«Μυστικός εί Θεοτόκε Παράδεισος, αγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' ού τό τού Σταυρού, ζωηφόρον εν γή, πεφυτούργηται δένδρον, δι' ού νύν υψουμένου, προσκυνούντες αυτόν, σέ μεγαλύνομεν».

Ετέρα

«Ο διά βρώσεως τού ξύλου, τώ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυρού κατήργηται σήμερον, τής γάρ Προμήτορος η παγγενής, κατάρα διαλέλυται, τώ βλαστώ τής αγνής Θεομήτορος, ήν πάσαι αι Δυνάμεις, τών ουρανών μεγαλύνουσι».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Αγάλλονται τά πέρατα, τής οικουμένης σήμερον, εν τή γεννήσει σου Κόρη, Θεοκυήτορ Μαρία, καί απειρόγαμε νύμφη, εν ή καί τών φυσάντων σε, τό λυπηρόν διέλυσας, τής ατεκνίας όνειδος, καί τής Προμήτορος Εύας, τήν εν τώ τίκτειν κατάραν.

Έτερον όμοιον

Αδάμ ανακαινίσθητι, καί Εύα μεγαλύνθητι, Προφήται σύν Αποστόλοις, χορεύσατε καί Δικαίοις, κοινή χαρά εν τώ κόσμω, Αγγέλων τε καί ανθρώπων, εκ τών Δικαίων σήμερον, Ιωακείμ καί τής Άννης, γεννάται η Θεοτόκος.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτερούντες τό α'.

Ήχος α'

Ώ τού παραδόξου θαύματος

Ώ τού παραδόξου θαύματος! η πηγή τής ζωής, εκ τής στείρας τίκτεται, η χάρις καρπογονείν, λαμπρώς απάρχεται, Ευφραίνου Ιωακείμ, τής Θεοτόκου γεννήτωρ γενόμενος, ουκ έστιν άλλος ως σύ, τών γηγενών γεννητόρων θεόληπτε, η γάρ θεοδόχος Κόρη, τού Θεού τό σκήνωμα, τό πανάγιον ορος, διά σού ημίν δεδώρηται.

Ώ τού παραδόξου θαυματος! ο εκ στείρας καρπός, αναλάμψας νεύματι, τού πάντων Δημιουργού, καί παντοκράτορος, ευτόνως τήν κοσμικήν, τών αγαθών διαλέλυκε στείρωσιν, Μητέρες σύν τή Μητρί, τής Θεοτόκου χορεύσατε κράζουσαι, Κεχαριτωμένη χαίρε, μετά σού ο Κύριος, ο παρέχων τώ κόσμω, διά σού τό μέγα έλεος.

Όμοιον

Στήλη σωφροσύνης έμψυχος, καί λαμπρόν δοχείον, αποστίλβον χάριτι, η Άννα η ευκλεής, φανείσα τέτοκε, τήν πρόβολον αληθώς, τής παρθενίας τό θείον απάνθισμα, τήν πάσαις παρθενικαίς, καί παρθενίας ποθούσαις τό χάρισμα, τό τής παρθενίας κάλλος, εμφανώς βραβεύουσαν, καί παρέχουσαν πάσι, τοίς πιστοίς τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Αύτη ημέρα Κυρίου, αγαλλιάσθε λαοί, ιδού γάρ τού φωτός ο νυμφών, καί η βίβλος τού λόγου τής ζωής, εκ γαστρός προελήλυθε, καί η κατά ανατολάς πύλη αποκυηθείσα, προσμένει τήν είσοδον, τού Ιερέως τού μεγάλου, μόνη καί μόνον εισάγουσα Χριστόν εις τήν οικουμένην, πρός σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Δοξολογία Μεγάλη, καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί εκ τών Κανόνων, Ωδή γ' καί ς'.

Αντίφωνον Α'

Στίχος α'. Μνήσθητι Κύριε τού Δαυϊδ καί πάσης τής πραότητος αυτού.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος β'. Ιδού ηκούσαμεν αυτήν εν Εφραθά, εύρομεν αυτήν εν τοίς πεδίοις τού δρυμού.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σού η πόλις τού Θεού.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Ο Θεός εν μέσω αυτής καί ου σαλευθήσεται.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β'

Στίχος α'. Ώμοσε Κύριος τώ Δαυϊδ αλήθειαν καί ού μή αθετήσει αυτήν.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο δι' ημάς σαρκωθείς...

Στίχος β'. Εκ καρπού τής κοιλίας σου θήσομαι επί τού θρόνου σου.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο δι' ημάς...

Στίχος γ'. Εκεί εξανατελώ κέρας τώ Δαυϊδ, ητοίμασα λύχνον τώ Χριστώ

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο δι' ημάς...

Στίχος δ'. Ότι εξελέξατο Κύριος τήν Σιών, ηρετίσατο αυτήν εις κατοικίαν εαυτώ.

Σώσον ημάς, Υιέ Θεού, ο δι' ημάς...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος,..

Αντίφωνον Γ'

Στίχος α'. Ώδε κατοικήσω, ότι ηρετισάμην αυτήν.

Ήχος δ'

Η γέννησίς σου Θεοτόκε, χαράν εμήνυσε πάση τή οικουμένη, εκ σού γάρ ανέτειλεν ο ήλιος τής δικαιοσύνης, Χριστός ο Θεός ημών, καί λύσας τήν κατάραν, έδωκε τήν ευλογίαν, καί καταργήσας τόν θάνατον, εδωρήσατο ημίν ζωήν τήν αιώνιον.

Στίχος β'. Ηγίασε τό σκήνωμα αυτού ο Ύψιστος.

Η γέννησίς σου Θεοτόκε...

Στίχος γ'. Άγιος ο ναός σου, θαυμαστός εν δικαιοσύνη.

Η γέννησίς σου Θεοτόκε...

Κοινωνικόν

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι, καί τό όνομα Κυρίου επικαλέσομαι. Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ ΙΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών εγκαινίων τής αγίας τού Χριστού ημών Αναστάσεως, καί

Προεόρτια τής Υψώσεως τού τιμίου καί ζωοποιού Σταυρού, καί τού Αγίου Μάρτυρος Κορνηλίου τού Εκατοντάρχου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα τών Εγκαινίων γ' καί τού Αγίου Προσόμοια γ'.

Τών Εγκαινίων

Ήχος πλ. β'

Εγκαίνια τιμάσθαι, παλαιός νόμος, καί καλώς έχων, μάλλον δέ τά νέα τιμάσθαι δι' Εγκαινίων, εγκαινίζονται γάρ νήσοι πρός Θεόν, ως φησιν Ησαίας, άς τινας υποληπτέον τάς εξ εθνών Εκκλησίας, άρτι καθισταμένας, καί πήξιν λαμβανούσας βάσιμον τώ Θεώ, διό καί ημείς, τά παρόντα Εγκαίνια πνευματικώς πανηγυρίσωμεν.

Ο αυτός

Εγκαινίζεσθε αδελφοί, καί τόν παλαιόν άνθρωπον αποθέμενοι, εν καινότητι ζωής πολιτεύεσθε, πάσι χαλινόν επιθέντες, εξ ών ο θάνατος, πάντα τά μέλη παιδαγωγήσωμεν, πάσαν πονηράν τού ξύλου βρώσιν μισήσαντες, καί διά τούτο μόνον μεμνημένοι τών παλαιών, ίνα φύγωμεν, Ούτως εγκαινίζεται άνθρωπος, ούτω τιμάται η τών Εγκαινίων ημέρα.

Ο αυτός Ανατολίου

Έθου πύργον ισχύος, τήν Εκκλησίαν σου Χριστέ, προαιώνιε Λόγε, εθεμελίωσας γάρ αυτήν, επί πέτραν τής πίστεως, διό ασάλευτος διαμένει εις τόν αιώνα, έχουσά σε τόν δι' αυτήν επ' εσχάτων, ατρέπτως γενόμενον άνθρωπον, ευχαριστούντες ούν, ανυμνούμέν σε λέγοντες, Σύ εί ο πρό τών αιώνων, καί επ αιώνα, καί έτι βασιλεύς ημών, δόξα σοι.

Τού Αγίου

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Χριστός επινεύσας σου, ταίς ευποιΐαις Κορνήλιε, καί ταίς θείαις εντεύξεσιν, Άγγελόν σοι Άγιον, αποστέλλει όλον, σέ φωταγωγούντα, καί Αποστόλων Ιερών, τόν Κορυφαίον ανακαινίζοντα, δι' ύδατος καί Πνεύματος, σέ πανοικί αξιάγαστε, καί μυούντα τά κρείττονα, τή τού Πνεύματος χάριτι.

Χρίσμα περικείμενος, Ιερωσύνης διέδραμες, τό σωτήριον κήρυγμα, κηρύξαι τοίς έθνεσιν, εκριζών τής πλάνης, ακάνθας θεόφρον, καί εμφυτεύων απλανή, διδασκαλίαν ψυχαίς εν πνεύματι, διό σε μακαρίζομεν, ως Ιεράρχην θεόληπτον, καί αήττητον Μάρτυρα, γεγηθότες Κορνήλιε.

Τρόποις σου χρηστότητος, ακολουθούντες οι άφρονες, απεδείχθησαν έμφρονες, θανών δέ καί φύσεως, νόμω κατοικήσας, μακάριον τάφον, τούτον

πηγήν αποτελείς, πολλών θαυμάτων, σοφέ Κορνήλιε, ιώμενος τούς κάμνοντας, καί φυγαδεύων τά πνεύματα, πονηρίας εν Πνεύματι, τώ Αγίω θεόπνευστε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'
Ιωάννου Μοναχού

Τήν μνήμην τών Εγκαινίων, επιτελούντες Κύριε, σέ τόν τού αγιασμού δοτήρα δοξάζομεν, δεόμενοι αγιασθήναι ημών, τά αισθητήρια τών ψυχών, τή πρεσβεία τών ενδόξων αθλοφόρων, αγαθέ Παντοδύναμε.

Καί νύν... Ο αυτός

Σήμερον ξύλον εφανερώθη, σήμερον γένος Εβραίων απώλετο, σήμερον διά πιστών Βασιλέων, η πίστις φανερούται, καί ο Αδάμ διά τού ξύλου εξέπεσε, καί πάλιν διά ξύλου δαίμονες έφριξαν, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Είσοδος, τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά Αναγνώσματα.

Βασιλειών τρίτης τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 10, 22-23, 27-31)

Έστη Σολομών κατά πρόσωπον τού θυσιαστηρίου Κυρίου, ενώπιον πάσης εκκλησίας Ισραήλ, καί διαπέτασε τάς χείρας αυτού εις τόν ουρανόν, καί είπε, Κύριε ο Θεός Ισραήλ, ουκ έστι Θεός ως σύ εν τώ ουρανώ άνω, καί επί τής γής κάτω. Ει ο ουρανός τού ουρανού ουκ αρκέσουσί σοι, πώς ο οίκος ούτος, όν ωκοδόμησα έν τώ ονόματί σου; Πλήν καί επιβλέψεις επί τήν δέησίν μου, Κύριε ο Θεός Ισραήλ, ακούειν τής δεήσεως καί τής προσευχής, ής ο δούλός σου προσεύχεται ενώπιόν σου, πρός σέ σήμερον, τού είναι τούς οφθαλμούς σου άνεω γμένους εις τόν οίκον τούτον, όν είπας, έσται τό όνομά σου εκεί. Τού εισακούειν τής προσευχής, ής προσεύχεται ο δούλός σου εις τόν τόπον τούτον ημέρας καί νυκτός. Καί εισακούσή τής δεήσεως τού δούλου σου, καί τού λαού σου Ισραήλ, ά άν προσεύχωνται εις τόν τόπον τούτον, καί σύ εισακούσή εις τόν τόπον τής κατοικήσεώς σου εν τώ ουρανώ, καί ποιήσεις, καί ϊλεως έση αυτοίς.

Παροιμιών τό ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 19-34)

Ο Θεός τή σοφία εθεμελίωσε τήν γήν. ητοίμασε δέ ουρανούς εν φρονήσει. Εν αισθήσει αυτού άβυσσοι ερράγησαν, νέφη δέ ερρύει δρόσον. Υιέ, μή παραρρυής, τήρησον δέ εμήν βουλήν καί έννοιαν, ίνα ζή σή ψυχή, καί χάρις ή περί τώ τραχήλω, έσται δέ ίασις ταίς σαρξί σου, καί επιμέλεια τοίς οστέοις σου, ίνα πορεύη πεποιθώς εν ειρήνη πάσας τάς οδούς σου, ο δέ πούς σου ού μή προσκόπτη. Εάν γάρ κάθη, άφοβος έση, εάν δέ καθεύδης, ηδέως υπνώσεις, καί ού φοβηθήση πτόησιν επελθούσαν, ουδέ ορμάς ασεβών επερχομένας, ο γάρ Κύριος έσται επί πασών οδών σου, καί ερείσει σόν πόδα, μή αγρευθής. Μή απόσχου εύ ποιείν ενδεή, ηνίκα άν έχη η χείρ σου βοηθείν. Μή είπης, Επανελθών επάνηκε, καί αύριον δώσω, δυνατού σου όντος εύ ποιείν, ου γάρ οίδας τί τέξεται η επιούσα. Μή τέκταινε επί σόν φίλον κακά, παροικούντα καί πεποιθότα επί σοί. Μή φιλεχθρήσης πρός άνθρωπον μάτην, ίνα μήτι εις σέ εργάσητε κακόν. Μή κτήση κακών ανδρών ονείδη, μηδέ

ζήλου τάς οδούς αυτών, ακάθαρτος γάρ έναντι Κυρίου πάς παράνομος, εν δέ δικαίοις ου συνεδρευει. Κατάρα Κυρίου εν οίκοις ασεβών, επαύλεις δέ δικαίων ευλογούνται. Κύριος υπερηφάνοις αντιτάσσεται, ταπεινοίς δέ δίδωσι χάριν.

Παροιμιών τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 9, 1-11)

Η σοφία ωκοδόμησεν εαυτή οίκον, καί υπήρεισε στύλους επτά. Έσφαξε τά εαυτής θύματα, καί εκέρασεν εις κρατήρα τόν εαυτής οίνον, καί ητοιμάσατο τήν εαυτής τράπεζαν. Απέστειλε τούς εαυτής δούλους, συγκαλούσα μετά υψηλού κηρύγματος επί κρατήρα λέγουσα. Ός εστιν άφρων, εκκλινάτω πρός με, καί τοίς ενδεέσι φρενών είπεν. Έλθετε, φάγετε τόν εμόν άρτον, καί πίετε οίνον, όν κεκέρακα υμίν. Απολίπετε αφροσύνην καί ζήσεσθε, καί ζητήσατε φρόνησιν, ίνα βιώσητε, καί κατορθώσητε σύνεσιν εν γνώσει, ο παιδεύων κακούς, λήψεται εαυτώ ατιμίαν, ελέγχων δέ τόν ασεβή, μωμήσεται εαυτόν, οι γάρ έλεγχοι τώ ασεβεί, μώλωπες αυτώ. Μή έλεγχε κακούς, ίνα μή μισήσωσί σε, έλεγχε σοφόν, καί αγαπήσει σε. Δίδου σοφώ αφορμήν, καί σοφώτερος έσται, γνώριζε δικαίω, καί προσθήσει τού δέχεσθαι. Αρχή σοφίας, φόβος Κυρίου, καί βουλή αγίων, σύνεσις, τό δέ γνώναι νόμον, διανοίας εστίν αγαθής. Τούτω γάρ τώ τρόπω πολύν ζήσεις χρόνον, καί προστεθήσεταί σοι έτη ζωής.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τού Σταυρού.

Ήχος πλ. α'
Χαίροις ασκητικών αληθώς

Χαίροις ο ζωηφόρος Σταυρός, τής ευσεβείας τό αήττητον τρόπαιον, η θύρα τού Παραδείσου, ο τών πιστών στηριγμός, τό τής Εκκλησίας περιτείχισμα, δι' ού εξηφάνισται, η φθορά καί κατήργηται, καί κατεπόθη, τού θανάτου η δύναμις, καί υψώθημεν, από γής πρός ουράνια, Όπλον ακαταμάχητον, δαιμόνων αντίπαλε, δόξα Μαρτύρων, Όσίων, ως αληθώς εγκαλλώπισμα, λιμήν σωτηρίας, ο δωρούμενος τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Χίροις ο τού Κυρίου Σταυρός, δι' ού ελύθη τής αράς τό ανθρώπινον, τής όντως χαράς σημείον, ο καταράσσων εχθρούς, εν τή σή υψώσει πανσεβάσμιε, ημών η βοήθεια, βασιλέων κραταίωμα, σθένος δικαίων, Ιερέων ευπρέπεια, ο τυπούμενος, καί δεινών εκλυτρούμενος, ράβδος η τής δυνάμεως, υφ' ής ποιμαινομεθα, όπλον ειρήνης εν φόβω, ο περιέπουσιν Άγγελοι, Χριστού θεία δόξα, τού παρέχοντος τώ κόσμω, τό μέγα έλεος.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Χαίροις ο τών τυφλών οδηγός, τών ασθενούντων ιατρός η ανάστασις,

απάντων τών τεθνεώτων, ο ανυψώσας ημάς, εις φθοράν Πεσόντας, Σταυρέ τίμιε, δι' ού διαλέλυται, η φθορά καί εξήνθησεν, η αφθαρσία, καί βροτοί εθεώθημεν, καί διάβολος, παντελώς καταβέβληται, Σήμερον ανυψούμενον, χερσί καθορώντές σε, Αρχιερέων υψούμεν, τόν υψωθέντα εν μέσω σου, καί σέ προσκυνούμεν, αρυόμενοι πλουσίως, τό μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος β'
Ανατολίου

Τόν εγκαινισμόν τελούντες, τού πανιέρου ναού τής σής Αναστάσεως, σέ δοξάζομεν Κύριε, τόν αγιάσαντα τούτον, καί τελειώσαντα τή αυτοτελεί σου χάριτι, καί τερπόμενον ταίς εν αυτώ Ιερουργουμέναις, υπό πιστών μυστικαίς καί Ιεραίς τελεταίς, καί προσδεχόμενον εκ χειρός τών δούλων σου, τάς αναιμάκτους καί αχράντους θυσίας, αντιδιδόντα τε τοίς ορθώς προσφέρουσι, τήν τών αμαρτημά των κάθαρσιν, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Ο αυτός

Θείος θησαυρός εν γή κρυπτόμενος, τού Ζωοδότου ο Σταυρός, εν ουρανοίς εδείκνυτο Βασιλεί ευσεβεί, νίκης κατ' εχθρών, υπογραμμόν δηλών νοερόν, όν γεγηθώς πίστει καί πόθω, θεόθεν αναδραμών πρός θεωρίας ύψωσιν, σπουδή μεγίστη, εκ γής λαγόνων ανέφηνεν, εις κόσμου λύτρον, καί σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον τών Εγκαινίων
Ήχος δ'

Ως τού άνω στερεώματος τήν ευπρέπειαν, καί τήν κάτω συναπέδειξας ωραιότητα, τού αγίου σκηνώματος τής δόξης σου Κύριε, Κραταίωσον αυτό εις αιώνα αιώνος, καί πρόσδεξαι ημών, τάς εν αυτώ απαύστως προσαγομένας σοι δεήσεις, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, η πάντων ζωή καί ανάστασις.

Δόξα... Καί νύν...
Τού Σταυρού Ήχος β'

Τόν ζωοποιόν Σταυρόν τής σής αγαθότητος, όν εδωρήσω ημίν τοίς αναξίοις Κύριε, σοί προσάγομεν εις πρεσβείαν, Σώζε τούς βασιλείς καί τήν πόλιν σου, ειρηνεύοντας διά τής Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετα τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Τά πάντα εφώτισε τή παρουσία Χριστός, τόν κόσμον ανεκαίνισε Πνεύματι θείω αυτού, ψυχαί εγκαινίζονται, οίκος γάρ ανετέθη, νύν εις δόξαν Κυρίου, ένθα καί εγκαινίζει, τών πιστών τάς καρδίας, Χριστός ο Θεός ημών, εις σωτηρίαν βροτών.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Εόρτιος σήμερον τών Εγκαινίων πιστοί, ημέρα κατέλαβε, τήν εκλογήν τού Χριστού, ημάς καί προτρέπεται, πάντας εγκαινισθήναι, καί φαιδρώ τώ προσώπω, άσματα τώ Δεσπότη, εκ μυχού τής καρδίας, άσαι πιστώς ως λυτρωτή, καί ημάς εγκαινίζοντι.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Κανών ο Προεόρτιος, ού η Ακροστιχίς κατά Αλφάβητον, άνευ τών Θεοτοκίων. Γερμανού.

Ωδή α' Ήχος δ' Ο Ειρμός

«Τριστάτας κραταιούς, ο τεχθείς εκ Παρθένου, απαθείας εν βυθώ, ψυχής τό τριμερές, καταπόντισον δέομαι, όπως σοι ως εν τυμπάνω τή νεκρώσει τού σώματος, επινίκιον άσω μελώδημα».

Αγάλλου ουρανέ καί ή γή ευφραινέσθω, ο πανάγιος Σταυρός, προέρχεται ημάς, αγιάζων εν χάριτι, τούτον κατασπαζομένους, ως πηγήν αγιάσματος, καί τής πάντων θεώσεως αίτιον.

Βαδίζειν ευσεβώς τήν ουράνιον τρίβον, ενδυνάμωσον ημάς, πανάγιε Σταυρέ τούς πιστώς προσκυνούντάς σε, όπως τά τών εναντίων αποκλίναντες βάραθρα κοινωνοί θείας δόξης γενώμεθα.

Γνωστοί τώ Ποιητή, διά σού γεγονότες, πανσεβάσμιε Σταυρέ, καρδία καί ψυχή, προσπτυσσόμεθα πάντοτε, σέ προκείμενον ορώντες, καί τόν νούν φωτιζόμεθα, τόν παναίτιον Λόγον δοξάζοντες.

Θεοτοκίον

Η πόλις τού Θεού, τό τού παμβασιλέως, Θεοδόχον ευαγές κειμήλιον σεπτόν, Θεοτόκε πανάμωμε, φρούρησον τήν κληρουχίαν, τήν αεί ευφημούσάν σε, καί γεραίρουσαν πίστει τόν τόκον σου.

Κανών τών Εγκαινίων
Ιωάννου Μοναχού

Ωδή α' Ήχος δ'
Θαλάσσης, τό ερυθραίον

Ο στύλω καθοδηγών τό πρότερον τόν εκλεκτόν Ισραήλ, διά λουτρού βαπτίσματος Χριστέ, εν Σιών Κατεφύτευσας τήν Εκκλησίαν κράζουσαν, Άσωμεν άσμα τώ Θεώ ημών.

Σήμερον, τής απροσίτου δόξης σου, η επιφοίτησις, τόν επί γής παγέντα σοι ναόν, ουρανόν κατεσκεύασεν, εν ώ συμφώνως ψάλλομεν, Άσωμεν άσμα τώ

Θεώ ημών.

Ού νόμω, η Εκκλησία Κύριε, εγκαλλωπίζεται, ου δουλικών εκτάσεσι χειρών, τού Σταυρού δέ τή χάριτι, εγκαυχωμένη ψάλλει σοι, Άσωμεν άσμα τώ Θεώ ημών.

Θεοτοκίον

Ασπόρως, τώ τού Πατρός βουλήματι, εκ θείου Πνεύματος, τόν τού Θεού συνείληφας Υιόν, καί σαρκί απεκύησας, τόν εκ Πατρός αμήτορα, καί δι' ημάς εκ σού απάτορα.

Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τών θαυμάτων σου τό κλέος μέλπω μάκαρ. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος α'
Ίππον καί αναβάτην

Ταύτην σου τήν φωσφόρον, καί θείαν κοίμησιν, καί υπέρλαμπρον μνήμην, καί Ιεράν πανήγυριν, τούς πανηγυρίζοντας, ταίς ευχαίς σου φώτισον, Ιεράρχα θεομακάριστε.

Ώφθης καί πρό τελείας, σοφέ μυήσεως, ταίς ελεημοσύναις, καί ταίς ευχαίς Κορνήλιε, σχολάζων πανόλβιε, καί τόν πάντων Κύριον, διανοίας ζητών ευθύτητι.

Νόμους τούς σωτηρίους, σαφώς εξέμαθες, τού σαρκί ενωθέντος, δι' άκραν αγαθότητα, τού τών Αποστόλων σε, Κορυφαίου νεύσεσι, τού Δεσπότου Μάκαρ μυήσαντος.

Θεοτοκίον

Θέλγεις πιστών καρδίας, αεί δοξάζειν σε, ακορέστω εφέσει, Θεογεννήτορ Δέσποινα, δόξα χρηματίζεις γάρ, τών βροτών κυήσασα, τόν τής δόξης Κύριον άχραντε.

Προεόρτιος

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ουκ εν σοφία, καί δυνάμει καί πλούτω καυχώμεθα, αλλ' εν σοί τή τού Πατρός, ενυποστάτω σοφία Χριστέ, ου γάρ εστιν άγιος, πλήν σου Φιλάνθρωπε».

Δόξαν Χριστού σε, χρηματίσαντα πίστει δοξάζομεν, δοξαζόμενοι ταίς σαίς, δεδοξασμένε Κυρίου Σταυρέ, σεπταίς περιπτύξεσι, καί φωτιζόμενοι.

Εν ευφροσύνη, προσελθόντες Πιστοί αρυσώμεθα, ως εκ κρήνης καθαράς Σταυρού, αείζωα νάματα, καί διασωζόμενοι, Θεόν υμνήσωμεν.

Ζωή υπάρχων, Ιησούς κρεμασθείς τεθανάτωται, επί ξύλου τού Σταυρού, όν νύν πιστώς προσπτυσσόμενοι, πάθη αποφεύγομεν, θανάτου πρόξενα.

Θεοτοκίον

Επιφανείσα, τής ψυχής μου τό σκότος απέλασον, αμαρτίας τάς σειράς, αγνή Παρθένε διάρρηξον, σώσόν με κυήσασα, τόν Πανοικτίρμονα.

Τών Εγκαινίων

Ευφραίνεται επί σοί

Ηγίασας επί γής, τήν Εκκλησίαν σου Χριστέ Πνεύματι, χρίσας αυτήν σήμερον, σής αγαλλιάσεως έλαιον.

Θεμέλιόν σε Χριστέ, η Εκκλησία αρραγές έχουσα, τώ σώ Σταυρώ στέφεται, ως βασιλικώ διαδήματι.

Ανέδειξας αγαθέ, τήν χειροποίητον σκηνήν σήμερον, τής υπέρ νούν δόξης σου, οικονομικώς οικητήριον.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη τοίς επί γής, τών υπέρ φύσιν αγαθών πρόξενος, Μήτηρ Θεού γέγονας, όθεν σοι τό χαίρε προσάγομεν.

Τού Αγίου

Ο πήξας επ' ουδενός

Αγίου τόν φωτισμόν, μετέλαβες Πνεύματος, καί τήν θείαν χάριν εκ θείου στόματος, όλην εισεδέξω πανοικί, τού θείου Κορυφαίου, επιστασίαις καταγγέλλοντος, τά σωτηριώδη διδάγματα.

Υψώθης ταίς αρεταίς, ως κέδρος υψίκομος, καί καρπούς ευώδεις ημίν προσήνεγκας, τήν τών διδαγμάτων παροχήν, τήν χάριν τών θαυμάτων, καί ιαμάτων τήν ενέργειαν, μάκαρ Ιεράρχα Κορνήλιε.

Μεγίστης αξιωθείς, ευκλείας Κορνήλιε, σύν τώ Κορυφαίω καί άλλοις πλείοσιν, έδραμες κηρύττων πανταχού, τό κήρυγμα τό θείον, δι' ού ημείς φωταγωγούμενοι, σκότους αγνωσίας ερρύσθημεν.

Θεοτοκίον

Αγνείας φωτοειδές, γεγένησαι σκήνωμα, καί τόν φωτοδότην φέρεις σαρκούμενον, άνθρωπον οφθέντα καθ' ημάς, διά φιλανθρωπίαν, καί τήν φθοράν εξαφανίσαντα, Άφθορε βροτών η ανάκλησις.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν

Τού μαρτυρίου τήν σκηνήν Θεός παρέδειξε, καί ο θεσπέσιος Μωσής εν γή επήξατο, καί ναόν εγκαινίζει Σολομών εν θυσίαις, ημείς δέ επί τήν νέαν Ιερουσαλήμ, τή πίστει καταφυγόντες δαυϊτικώς, δώμεν θείαν ανύμνησιν, τώ

Σταυρωθέντι δι' ημάς, αιτούμενοι συγχώρησιν, πάντων ών περ ημάρτομεν.

Κάθισμα τού Σταυρού

Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Ο Σταυρός σου Κύριε, ως φώς εκλάμπων, τάς τού σκότους φάλαγγας, αποδιώκει, καί πιστούς, καταφαιδρύνει τούς ψάλλοντας, Σταυρός υπάρχει, τού κόσμου τό καύχημα,

Δόξα... τού Αγίου ὁμοιον

Απαρχήν αγίαν σε, η Εκκλησία, εξ εθνών εδέξατο, καταφωτίζοντα αυτήν, ταίς εναρέτοις σου πράξεσιν, Ιερομύστα, θεόφρον Κορνήλιε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ταχύ προκατάλαβε

Εν πίστει τά Εγκαίνια, επιτελούμεν φαιδρώς, τού οίκου σου Άχραντε, ευλογημένη αγνή, Παρθένε πανύμνητε, χαίροντες τή ελπίδι, τή εις σέ Θεοτόκε, αιτούμέν σε τού πρεσβεύειν, τώ Σωτήρι απαύστως, αυτώ τώ σαρκωθέντι εκ σού, σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Προεόρτιος

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Δι' αγάπησιν Οικτίρμον τής σής εικόνος, επί Σταυρού σου έστης, καί ετάκησαν έθνη, σύ γάρ εί φιλάνθρωπε, ισχύς μου καί ύμνησις».

Ηλιόμορφος ορώμενος προσκυνείται, υπό πιστών ανθρώπων, ο Σταυρός τού Κυρίου, όν κατασπαζόμενοι, ψυχάς φωτιζόμεθα.

Θεός Κύριος σαρκούμενος επεφάνη, καί υψωθείς εν ξύλω, τούς αυτόν προσκυνούντας, φωτίζει εκάστοτε, δεινών εξαιρούμενος.

Ιλασμόν ημίν καί άφεσιν τών πταισμάτων, Λόγε Θεού παράσχου, τοίς πιστώς προσκυνούσι, σήμερον προκείμενον, Σταυρόν σου τόν τίμιον.

Θεοτοκίον

Μή κενώσας τούς Πατρώους ο Λόγος κόλπους, σού εν τοίς κόλποις Κόρη, ανεκλίθη ως βρέφος, θέλων αναπλάσαι με, φθορά υποκείμενον.

Τών Εγκαινίων

Επαρθέντα σε ιδούσα

Ουκ εν θύμασιν αλόγων η Εκκλησία, αλλά τώ σώ τιμίω εκ πλευράς ζωηφόρου, αίματι ραντίζεται, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τά σκηνώματα Κυρίου ηγαπημένα, τοίς κατιδείν ποθούσιν ανακεκαλυμμμένως, τήν δόξαν τού προσώπου αυτού, συμφώνως κραυγάζουσι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Εικονίζουσα τήν χρίσιν η Εκκλησία, τού εκλεκτού λαού σου τό πολύτιμον μύρον, σήμερον αλείφεται, τήν θείαν τού Πνεύματος, χάριν αοράτως λαμβάνουσα.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως εκύησας ώ Παρθένε, καί μετά τόκον ώφθης, παρθενεύουσα πάλιν, όθεν ασιγήτοις φωναίς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω κραυγάζομεν.

Τού Αγίου

Τήν θείαν εννοήσας σου

Τού Πνεύματος τήν χάριν δεξάμενος, ήλιος ώσπερ φωταυγής, τήν γήν επήλθες Κορνήλιε, αποδιώκων τό σκότος, τής ειδωλομανίας πανεύφημε.

Ως μέγας ποταμός εκπεπόρευσαι, άπαν τό πρόσωπον τής γής, αρδεύων θείοις διδάγμασι, καί τά ζιζάνια πνίγων, τά τής πολυθεϊας Κορνήλιε.

Νεκρός παντί τώ κόσμω γενόμενος, τού νεκρωθέντος δι' ημάς, τήν θείαν έγερσιν άπασι, τοίς εκ παθών νεκρωθείσι, διήγγειλας παμμάκαρ Κορνήλιε.

Θεοτοκίον

Σοφίας καθαρόν ενδιαίτημα, τής τού Πατρός υπερφυώς, αγνή Παρθένε γεγένησαι, δι' ής ημάς τής κακίας, νυνί τού σοφιστού ελυτρώθημεν.

Προεόρτιος

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Τόν φωτισμόν σου Κύριε, κατάπεμψον ημίν, καί τής αχλύος ημάς τών πταισμάτων, λύσον αγαθέ, τήν σήν ειρήνην ουρανόθεν δωρούμενος».

Κατά παθών ενίσχυσον, ημάς φθοροποιών, τούς σέ τιμώντας, καί ασπαζομένους τίμιε Σταυρέ, αγίου πάθους, αγιώτατον σύμβολον.

Λελαμπρυσμένοι σήμερον καρδίας καί ψυχάς, καλών ιδέαις, προσέλθωμεν πιστοί, καί τό σεπτόν καί θείον ξύλον, τού Σταυρού προσκυνήσωμεν.

Μερράς γλυκαίνει πρότερον τά ύδατα Μωσής, σημαίνων ξύλω, σέ τίμιε Σταυρέ, δι' ού γλυκασμόν σωτηριώδη, τοίς βροτοίς εναπέσταξας.

Θεοτοκίον

Υπέρ ημών δυσώπησον, Χριστόν τόν εκ τών σών, αγνών αιμάτων, πανάχραντε Κόρη, σάρκα υλικήν ημφιεσμένον, καί βροτούς αναπλάσαντα.

Τών Εγκαινίων

Σύ Κύριέ μου φώς

Σύ πάλαι εν Σινά, σκηνήν αχειροποίητον, υπέδειξας τώ θεόπτη, Μωϋσή διαγράφων, Χριστέ τήν Εκκλησίαν σου.

Σύ Κύριε σκηνήν, επί γής κατεσκεύασας, σύ τάξεσιν ουρανίαις, τών βροτών τάς χορείας, συνάπτεις τή δυνάμει σου.

Σέ Κύριε πηγήν, τής ζωής επιστάμεθα, σύ Άγιε τήν ειρήνην, ελθών ευηγγελίσω, Χριστέ τή Εκκλησία σου.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, τής ημών Σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Τού Αγίου

Ο αναβαλλόμενος

Όλος ανακείμενος, τώ Παντοκράτορι, κωφοίς ξοάνοις ιερομύστα, σέβας ού προσένειμας, υπό μιαιφόνων, ανθρώπων συνωθούμενος.

Ύψιστον αόρατον, Θεόν Κορνήλιε, εν εκτενεία επεκαλέσω, καί ναόν ηδάφισας, βδελυκτών ξοάνων, μεγάλως θαυμαζόμενος.

Τό τού Παντοκράτορος, φυλάττων πρόσταγμα, εφυλακίσθης, δεσμά υπέστης, καί δεσμών απέλυσας, τής κακοπιστίας, τούς άφρονας θεόσοφε.

Θεοτοκίον

Ομβρησόν μοι Πάναγνε, πταισμάτων άφεσιν, επίσκεψαί με τόν ασθενούντα, καί κλυδωνιζόμενον, συμφοραίς τού βίου, καί πάθεσι τού σώματος.

Προεόρτιος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Ήλθον εις τά βάθη τής θαλάσσης, καί κατεπόντισέ με, καταιγίς πολλών αμαρτημάτων, αλλ' ως Θεός εκ φθοράς ανάγαγε, τήν ζωήν μου ως φιλάνθρωπος».

Νυγείς επί σοί πλευράν ο Κτίστης, Σταυρέ εθελουσίως, αναρτώμενος, αίμα καί ύδωρ αποκενοί, δι' ών ανεπλάσθημεν, οι πιστώς σε ασπαζόμενοι.

Ξύλον ζωοδώρητον Κυρίου, πηγή αθανασίας, απολύτρωσις παντός τού κόσμου, σώζε ημάς, τούς ασπαζομένους σε, ως φρουρόν ημών σωτήριον.

Όπλον ημίν άρρηκτον εδόθης, δι' ού νικώμεν πάσας, τάς ενέδρας τών αντικειμένων, θείε Σταυρέ, οι ψυχής ευθύτητι, Ιερώς σε ασπαζόμενοι.

Θεοτοκίον

Άγιος ναός τού εν Αγίοις, επαναπεπαυμένου, εχρημάτισας Θεογεννήτορ, όθεν ημάς, τούς πιστώς υμνούντάς σε, αγιάζεις Μητροπάρθενε.

Τών Εγκαινίων

Θύσω σοι, μετά φωνής

Τού κάλλους, ο Βασιλεύς Χριστός επεθύμησε, νύν τής σεπτής Εκκλησίας, καί εθνών μητέρα απέδειξεν, εκ δουλείας, υιοθετουμένων διά τού Πνεύματος.

Φρίττουσι, τών δυσμενών δαιμόνων αι φάλαγγες, τήν τού Χριστού Εκκλησίαν, τού Σταυρού τώ τύπω ση με ιουμένην, καί σκιάζει, αγιαστική τού Πνεύματος έλλαμψις.

Ού ψάμμον, αλλά Χριστόν θεμέλιον έχουσα, η εξ εθνών Εκκλησία, στεφανούται κάλλει τώ απροσίτω, καί διαδήματι, τής βασιλείας εγκαλλωπίζεται.

Θεοτοκίον

Ώ θαύμα, τών απάντων θαυμάτων καινότερον! ότι Παρθένος εν μήτρα, τόν τά σύμπαντα περιέποντα, απειράνδρως συλλαβούσα, ουκ εστενοχώρησε.

Τού Αγίου

Μαινομένην κλύδωνι

Καθαρώς ποιούμενος, τάς ευχάς σου, Άγγελον Θεού, φανερώς τεθέασαι μυούντά σε, τά κρείττονα, καί σωτηρίας εχόμενα.

Λαμπρυνθείς τώ πνεύματι, φωτοβόλος γέγονας αστήρ, φωτοβόλοις λάμψεσι τά πέρατα, φωταγωγών, Ιερομύστα Κορνήλιε.

Επιγνούς τόν Κύριον, ο τή πλάνη πρώην σκοτισθείς, ανανεύει Μάκαρ τή εντεύξει σου, καί πανοικί, θείαν εισδέχεται κάθαρσιν.

Θεοτοκίον

Ο τής δόξης Κύριος, εξ αιμάτων σου παρθενικών, εσαρκώθη μόνος ως επίσταται, Πανύμνητε, σώζων ημάς αγαθότητι.

Κοντάκιον τών Εγκαινίων

Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Ουρανός πολύφωτος η Εκκλησία, ανεδείχθη άπαντας, φωταγωγούσα τούς πιστούς, εν ώ εστώτες κραυγάζομεν, Τούτον τόν οίκον, στερέωσον Κύριε.

Ο Οίκος

Επιδημήσαντος ημίν, τού Λόγου κατά σάρκα, ο τής βροντής μέν γόνος φησί καθυπογράφων, Εθεασάμεθα φαιδρώς τήν δόξαν, ήν είχεν ο Υιός παρά τού Πατρός, εν αληθείας χάριτι, Όσοι δέ πίστει τούτον ελάβομεν, έδωκε τοίς πάσιν εξουσίαν, τού γενέσθαι τέκνα Θεού, οί ουκ εξ αιμάτων, ουδέ εκ θελήματος σαρκός αναγεννηθέντες, αλλ' εκ Πνεύματος Αγίου επαυξηθέντες, οίκον προσευχής επήξαμεν, καί βοώμεν, Τούτον τόν οίκον στερέωσον Κύριε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΓ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Εγκαινίων τής αγίας τού Χριστού καί Θεού ημών Αναστάσεως.

Στίχοι

- Νόμον παλαιόν Ισραήλ πληρών νέος,
- Εγκαινίοις σοι τόν τάφον τιμά Λόγε.
- Τύχθη αναστάσεως τρισκαιδεκάτη καινισμός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Κορνηλίου τού Εκατοντάρχου.

Στίχοι

- Ζωής απίστου Κορνήλιον εξάγεις,
- Πιστών απαρχήν τών εθνών Χριστέ μου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κρονίδου, Λεοντίου, Σεραπίωνος, Στράτωνος, Σελευκου, Μακροβίου, Γορδιανού, Ζωτικού, Ηλεί, Λουκιανού, καί Ουαλεριανού.

Ο όσιος πατήρ ημών Πέτρος ο εν τή Αγρέα εν ειρήνη τελειούται.

Ο όσιος νέος Ιερόθεος ο Ιβηρίτης, ο κατά τό 1720 ακμάσας, εν ειρήνη τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Προεόρτιος

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Νέοι τρείς εν Βαβυλώνι, προσταγμα τυραννικόν, εις φλήναφον θέμενοι, μέσον τού πυρός ανεβόων, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών».

Πάλαι εν ταίς ευλογίαις, τών παίδων ο Ιακώβ, σέ προδιεχάραττε, τίμιε Σταυρέ, αλλ' ημείς σε νύν προσκυνούντες πάντοτε, φωτισμόν αρυόμεθα.

Ράβδω σε προεικονίζει, θείος πάλαι Μωϋσής, Σταυρέ, τέμνων θάλασσαν, ημείς δέ σε νύν προσκυνούντες, παθών αβρόχως πέλαγος, χαλεπόν περαιούμεθα.

Στόματί σε καί καρδία, πανσεβάσμιε Σταυρέ, νύν περιπτυσσόμενοι, τόν αγιασμόν, τήν υγείαν, τήν σωτηρίαν πάντοτε, απαντλούμεν ψυχής τε καί σώματος.

Θεοτοκίον

Παρθένε ευλογημένη, πρέσβευε υπέρ ημών, καθικετευόντων σε, εις σέ γάρ ελπίζομεν πάντες, καί σοί βοώμεν, Δέσποτα, μή παρίδης τήν ποίμνην σου.

Τών Εγκαινίων

Εν τή καμίνω Αβραμιαίοι

Δροσοβόλος μέν, η καμινιαία φλόξ εδείχθη ποτέ, νύν δέ εξ ελαίου χρίσμα πνευματικόν, αγιάζει τούς κραυγάζοντας, Ευλογημένος εί εν τώ ναώ, τής δόξης σου Κύριε.

Ως εν καμίνω, τή θεοδόχω νέα σκηνή, πάντες οι εξ Ισραήλ τού πνευματικού, δροσιζόμενοι βοήσωμεν, Ευλογημένος εί εν τώ ναώ, τής δόξης σου Κύριε.

Οι τετρωμένοι, τώ γλυκυτάτω θείω έρωτι, δεύτε εν παστάδι ταύ τη τή μυστική, συναφθώμεν τώ νυμφίω Χριστώ, Ευλογημένος εί εκβοώντες, τής δόξης ο Κύριος.

Θεοτοκίον

Τό τού Υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα, χαίρε, διά σού γάρ δέδοται η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη σύ εν γυναιξίν, υπάρχεις πανάμωμε.

Τού Αγίου

Ο υπερυψούμενος

Σύ εθνών γεγένησαι, απαρχή Κορνήλιε, πρώτος γάρ τό βάπτισμα, εδέξω τό άγιον, καί Πνεύματος τήν χάριν, ως τό πρίν οι θεηγόροι.

Μέγιστα τεράστια, τελών θεία χάριτι, πρός πίστιν εζώγρησας, τούς πάλαι κακόφρονας, διδάξας αναμέλπειν, ο Θεός ευλογητός εί.

Εν τή γή κρυπτόμενος, καί βάτω σκεπτόμενος, θείαις εισηγήσεσι, Σοφέ πεφανέρωσαι, θαυμάτων βρύων χάριν, καί νοσήματα διώκων.

Λύρα μελωδήσασα, δόγματα σωτήρια, καί πάντων Κορνήλιε, ψυχάς ενηδύνουσα, εδείχθης αναμέλπων, ο Θεός ευλογητός εί.

Τριαδικόν

Πάντες τρισυπόστατον, μονάδα δοξάσωμεν, Πατέρα προάναρχον, Υιόν ομοούσιον, καί Πνεύμα μελωδούντες, ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Ώφθης τό ανθρώπινον, φύραμα θεώσασα, τή θεία γεννήσει σου, Παρθένε πανάμωμε, διό σε κατά χρέος, οι πιστοί δοξολογούμεν.

Προεόρτιος

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός Παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε

υμνείτε τόν Κύριον».

Τό σωτήριον όπλον καί άρρηκτον, τών πιστών τήν ετοίμην βοήθειαν, τήν κραταιάν αντίληψιν, τόν Σταυρόν τού Κυρίου, νύν προσκυνούμεν, κατενώπιον πάντων προκείμενον.

Υψηλώς επί ξύλου ανήρτησεν, εγκαρσίως τόν όφιν ως γέγραπται, ο Μωϋσής προγράφων σε, πανσεβάσμιον ξυλον, δι' ού τής βλάβης, νοητών εκλυτρούμεθα όφεων.

Φωτισμός τών ψυχών ημών πέφυκας, φωτοδότα Σταυρέ πανσεβάσμιε, σέ γάρ περιπτυσσόμενοι, τάς αρχάς τε τού σκότους καί εξουσίας, εκτρεπόμεθα θεία δυνάμει σου.

Θεοτοκίον

Τήν αγνήν καί Παρθένον τιμήσωμεν, τήν τόν άναρχον Λόγον καί άκτιστον, υπερφυώς κυήσασαν, εις ημών σωτηρίαν, αναβοώντες, Ευλογούμεν Παρθένε τόν τόκον σου.

Τών Εγκαινίων

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Σήμερον χιτώνα νοητόν, τόν άνωθεν υφαντόν εκ θείας χάριτος, η Εκκλησία σου Κύριε, ώσπερ νύμφη εστολίσατο, καί τούς οικείους συγκαλεί πρός ευφροσύνην λαούς, εις τό μέλπειν, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Σήμερον ο δεύτερος Αδάμ, Χριστός ανέδειξε, Παράδεισον νοητόν, τήν νέαν ταύτην σκηνήν, φέρουσαν κατά ξύλου τού τής γνώσεως, τό ζωηφόρον τού Σταυρού, όπλον τοίς ψάλλουσιν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τριαδικόν

Πατρός εξ ανάρχου σε Υιόν, καί Πνεύμα Άγιον μίαν θεότητα, τελείαν άναρχον άτμητον, ομοούσιον ασύγχυτον, εν υποστάσεσι τρισί σέβοντες ψάλλομεν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη εν πάσαις γενεαίς, Παρθένε άχραντε, Μήτηρ εδείχθης Θεού, σύ τής θεότητος γέγονας, ενδιαίτημα πανάμωμε, μή φλογισθείσα τώ πυρί τού απροσίτου φωτός, όθεν πάντες, σέ ευλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Τού Αγίου

Σοί τώ παντουργώ

Μόνον εκ ψυχής, τόν επί γής οφθέντα, Θεόν εξεζήτησας, νοός ευθύτητι όθεν εγένου, απαρχή θεοφόρε, τών εθνών τιμία, καί Πνεύματος δοχείον.

Άνθρακι τών σών, Μάκαρ εμπύρων λόγων, τήν ύλην κατέφλεξας, τής

ματαιότητος, όθεν πρός φέγγος, ανέσπερον μετέβης, πάντας καταυγάζων, τούς πόθω σε υμνούντας.

Κλήρος καί μερίς, καί βοηθός καί ρύστης, ισχύς τε καί ύμνησις, καί φώς σοι γέγονε, Λόγος ο πάντα, καλών εκ τού μή όντος, καί χειραγωγία, Κορνήλιε θεόφρον.

Τριαδικόν

Άγιε Πατήρ, Άγιε Λόγε, Πνεύμα, παναγία άκτιστε, Τριάς αμέριστε, σώζε τούς πόθω, υμνούντάς σου τό κράτος, καί τήν βασιλείαν, καί τήν μεγαλωσύνην.

Θεοτοκίον

Ράνον εφ' ημάς, τά σά ελέη Κόρη, συνήθως καί αίτησαι, αγνή συγχώρησιν, πάντων πταισμάτων, εν γνώσει καί αγνοία, εξ απροσεξίας, ημίν επισυμβάντων.

Προεόρτιος

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ο τόκος σου άφθορος εδείχθη, Θεός εκ λαγόνων σου προήλθε, σαρκοφόρος ός ώφθη επί γής, καί τοίς ανθρώποις συνανεστράφη, σέ Θεοτόκε, διό πάντες μεγαλύνομεν».

Χριστός επί σοί ανηρτημένος, τόν κόσμον ανύψωσε πεσόντα, εις βυθόν απωλείας αληθώς, Σταυρέ Κυρίου, όθεν σέ πόθω, νύν προσκυνούμεν, καί τιμώμεν καί δοξάζομεν.

Ψυχάς αγνισθώμεν καί καρδίας, καλών επιμόνοις εργασίαις, καί προκείμενον μέσον, τό σωτήριον ορώντες τού Σταυρού ξύλον, πίστει καί πόθω, θεοφρόνως προσκυνήσωμεν.

Ως ήλιος μέγας ταίς ακτίσι, ταίς σαίς καταυγάζεις τούς εν σκότει, καί τούς δαίμονας φλέγεις, ωραιότατε Σταυρέ όθεν φώτισον πάντας, τούς εν πίστει προσκυνούντάς σε.

Θεοτοκίον

Φωτί με καταύγασον τώ θείω, φωτός οικητήριον Παρθένε, τών παθών μου τό σκότος, καί τών ηδονών τήν βαθυτάτην όντως νύκτα, Θεοκυήτορ, παναγία απελαύνουσα.

Τών Εγκαινίων

Λίθος αχειρότμητος

Δεύτε καθαρά τή καρδία καί νηφαλέοις όμμασι νοός, τής τού Βασιλέως θυγατρός, τής Εκκληοίας τήν ωραιότητα, υπέρ χρυσίον λάμπουσαν, κατανοούντες μεγαλύνωμεν.

Χαίρε καί ευφραίνου η νύμφη, τού Βασιλέως τού μεγάλου, κατοπτριζομένη

τηλαυγώς, τού σού νυμφίου τήν ωραιότητα, σύν τώ λαώ σου κράζουσα, Σέ Ζωοδότα μεγαλύνομεν.

Τήν εξ ύψους άμυναν Σώτερ, τή Εκκλησία σου παράσχου, άλλον γάρ ουκ οίδεν, ει μή σέ, τόν υπέρ ταύτης τήν σήν φιλάνθρωπε, πάλαι ψυχήν προθέμενον, εν επιγνώσει μεγαλύνουσα.

Θεοτοκίον

Χαίρε κεχαριτωμένη η Νύμφη, τού Βασιλέως τού μεγάλου, διά σού τής κατάρας, τής Εύας πάντες Αγνή ερρύσθημεν, καί τήν ζωήν ευράμεθα, εν τή κυήσει σου ανύμφευτε.

Τού Αγίου

Ησαϊα χόρευε

Ιεράν πανήγυριν, Εκκλησία πάσα συγκροτεί, τή μνήμει σου τή σεπτή, κήρυξ τού Χριστού, σύ γάρ ισοστάσιος, τών Αγίων ώφθης μαθητών, Πνεύμα τό Άγιον, ως εκείνοι κληρωσάμενος.

Ωραιώθης δόγμασιν, ευσεβείας ως ιερουργός, εξωμοιώθης Θεού, θείοις λειτουργοίς, πηγάζεις δέ πάντοτε, ιαμάτων Μάκαρ ποταμούς, παύων νοσήματα, τών ανθρώπων Ιερώτατε.

Στολισθείς ιμάτιον, σωτηρίου όπερ ο Χριστός, εξύφανε σαρκωθείς, νύν περιχαρώς, τά άνω βασίλεια, περιπολείς βλέπων καθαρώς, κάλλος αμήχανον, τού νυμφίου Αξιάγαστε.

Η τιμία θήκη σου, άσπερ κρήνη βρύει τοίς πιστοίς, ιάματα δαψιλώς, καί αποσοβεί, Κορνήλιε πνεύματα τά πονηρά, καί φωταγωγεί, πάντων τά όμματα, τών εν πίστει ευφημούντων σε.

Θεοτοκίον

Φωτισμόν μοι αίτησαι, η τεκούσα φώς τό εκ φωτός, εκλάμψαν τόν σκοτασμόν, πόρρω απ' έμού, εναποδιώκουσα, καί πειρασμών καί τών ηδονών, άχραντε Δέσποινα, προστασία ακαταίσχυντε.

Εξαποστειλάριον
Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Εν Γολγοθά ο Κύριος, υψωθείς εκουσίως, επί Σταυρού ειργάσατο, τήν ημών σωτηρίαν, καινίσας πάσαντήνκτίσιν, τάφω δέζωοδόχω, ετέθη καί τριήμερος, ως Θεός εξανέστη, ού τής λαμπράς, καί σεπτής εγέρσεως εκτελούμεν, σύν ασωμάτοις τάξεσι, τά εγκαίνια πάντες.

Έτερον όμοιον

Μέσον τής γής ο Κύριος, καί Θεός σωτηρίαν, διά Σταυρού ειργάσατο, σαρκωθείς εκουσίως, εις ανακαίνισιν κόσμου, τάφω κατατεθείς δέ, τριήμερος εγήγερται, καί ζωής αρραβώνα, τήν εαυτού, προδεικνύει έγερσιν, ής εν πίστει, τελούμεν τά εγκαίνια, τού Θεού σύν Αγγέλοις.

Θεοτοκίον ὁμοιον

Μετ' ευφροσύνης κράζομεν, σοί τό Χαίρε Παρθένε, χαίρε αράς η λύτρωσις, τού Αδάμ καί τής Εύας, Χαίρε δι' ής ανυψώθη, τών βροτών η ουσία, πρός δόξαν υπερκόσμιον, τού Υιού καί Θεού σου, χαίρε δι' ής, υπ' Αγγέλων πάντοτε προσκυνείται, εν ουρανοίς πανύμνητε, Θεοτόκε Μαρία.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσομοια.

Ήχος δ'

Έδωκας σημείωσιν

Σήμερον ο ένθεος, καί Ιερός καί σεβάσμιος, τής Χριστού αναστάσεως, φαιδρώς εγκαινίζεται, φωτοφόρος οίκος, καί νέμει εν κόσμω, τάφος ο θείος τήν ζωήν, καί εμπαρέχει πηγήν αθάνατον, βλυστάνει ρείθρα χάριτος, θαυμάτων βρύει τά νάματα, καί δωρείται ιάματα, τοίς αυτόν πίστει μέλπουσιν.

Ήστραψεν η άνωθεν, φωτοφανής αίγλη λάμπουσα, καί τά πάντα φωτίζουσα, πιστώς ούν τιμήσωμεν, τήν Χριστού τού Κτίστου, ανάστασιν πάντες, καί εγκαινίων Ιερών, τήν ζωηφόρον θείαν πανήγυριν, εν ύμνοις εορτάσωμεν, καί εν ψαλμοίς αλαλάξωμεν, όπως ίλεων εύρωμεν, τόν Σωτήρα καί Κύριον.

Μέσον γής υψούμενον, προκατιδείν εφιέμενοι, τού Σταυρού σκήπτρον άγιον, ψυχάς προκαθάρωμεν, αστραφθώμεν φρένας, φωτί λαμπρυνθώμεν, καί εν δυνάμει θεϊκή, καταυγασθέντες Χριστόν υμνήσωμεν, τώ ξύλω τώ σεπτώ αυτού, αγιασμόν παρεχόμενον, τοίς εν πίστει γεραίρουσι, καί θερμώς αυτόν μέλπουσιν.

Έτερα Στιχηρά Ιδιόμελα

Ήχος α' Ιωάννου Μοναχού

Εγκαινίζου εγκαινίζου η νέα Ιερουσαλήμ, ήκει γάρ σου τό φώς, καί η δόξα Κυρίου επί σέ ανατέταλκε, Τούτον τόν οίκον ο Πατήρ ωκοδόμησε, τούτον τόν οίκον ο Υιός εστερέωσε, τούτον τόν οίκον τό Πνεύμα τό Άγιον ανεκαίνισε, τό φωτίζον καί στηρίζον, καί αγιάζον τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός Ανατολίου

Πάλαι μέν εγκαινίζων τόν ναόν ο Σολομών, αλόγων ζώων θυσίας, καί ολοκαυτώματα προσέφερε Κύριε, ότε δέ ηυδόκησας Σωτήρ τούς τύπους μέν αργήσαι, γνωσθήναι δέ τήν αλήθειαν, αναιμάκτους θυσίας, τά πέρατα τού κόσμου προσφέρει τή δόξη σου, πάντων γάρ δεοπόζων, τά πάντα αγιάζεις τώ Αγίω Πνεύματι.

Ήχος δ'

Ιωάννου Μοναχού

Εγκαινίζεται σήμερον η εξ εθνών Εκκλησία, τώ τιμίω καί ζωηρύτω αίματι, τής αχράντου καί ακηράτου πλευράς, τού σαρκωθέντος εκ τής Αγίας Παρθένου, Χριστού τού Θεού ημών, διό αθροισθείσαι τών πιστών αι χορείαι, δοξάσωμεν τόν Πατέρα καί Υιόν, καί τό Άγιον Πνεύμα, τήν μίαν θεότητα, τήν κρατούσαν

τά σύμπαντα.

Δόξα... Ήχος γ'

Πρός σεαυτόν επανάγου άνθρωπε, γενού καινός αντί παλαιού, καί ψυχής εόρταζε τά εγκαίνια, έως καιρός, ο βίος εγκαινιζέσθω σοι, πάσης πολιτείας οδός, τά αρχαία παρήλθεν, ιδού γέγονε τά πάντα καινά, Τούτο τή εορτή καρποφόρησον, τήν καλήν αλλοίωσιν αλλοιούμενος, ούτως εγκαινίζεται άνθρωπος, ούτω τιμάται η τών Εγκαινίων ημέρα.

Καί νύν...

Ο αυτός Ιωάννου Μοναχού

Χριστέ ο Θεός ημών, ο τήν εκούσιόν σου σταύρωσιν, εις κοινήν εξανάστασιν, τού γένους τών ανθρώπων καταδεξάμενος, καί τώ καλάμω τού Σταυρού, βαφαίς ερυθραίς τούς σεαυτού δακτύλους αιματώσας, ταίς αφεσίμοις ημίν, βασιλικώς υπογράψαι φιλανθρωπευσάμενος, μή παρίδης ημάς κινδυνεύοντας, καί πάλιν τήν από σού διάστασιν, αλλ' οικτείρησον μόνε μακρόθυμε, τόν εν περιστάσει λαόν σου, καί ανάστηθι, πολέμησον τούς πολεμούντας ημάς, ως μόνος παντοδύναμος.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις.

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί εκ τών Κανόνων, Ωδή γ' καί ς'.

Προκείμενον Ήχος δ'

Τώ οίκω σου πρέπει αγίασμα, Κύριε, εις μακρότητα ημέραν.
Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν, ευπρέπειαν ενεδύσατο.

Ο Απόστολος πρός Εβραίους

Αδελφοί, οι Άγιοι κλήσεως επουρανίου...

Αλληλούϊα Ήχος α'

Στίχ. Οι θεμέλιοι αυτού εν τοίς όρεσι τοίς αγιός.
Δεδοξασμένα ελαλήθη περί σού, η πόλις τού Θεού.

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον

Τώ καιρώ εκείνω ελθών ο Ιησούς εις τά μέρη Καισαρείας...

Ζήτει Ιουνίου κθ'

Κοινωνικόν

Κύριε, ηγάπησα ευπρέπειαν οίκου σου, καί τόπον σκηνώματος δόξης σου.
Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ ΙΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η παγκόσμιος Ύψωσις τού τιμίου καί ζωοποιού Σταυρού.

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κυριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Υψουμένου σου Δέσποτα, εν Σταυρώ συνανύψωσας, τού Αδάμ τήν έκπτωτον, φύσιν άπασαν, διό υψούντες τόν άχραντον, Σταυρόν σου φιλάνθρωπε, τήν εξ ύψους σου ισχύν, εξαιτούμεν κραυγάζοντες, Σώσον Υψιστε, ως Θεός ελεήμων τούς τιμώντας, τήν σεπτήν τε καί φωσφόρον, τού σού Σταυρού θείαν ύψωσιν. (Δίς)

Ψαλμικώς νυνί βλέπομεν, υποπόδιον Δέσποτα, ένθα πόδες έστησαν, σού οι άχραντοι, σήμερον πόθω υψούμενον, Σταυρόν σου τόν τίμιον, καί υψούντες ευσεβώς, δυσωπούμέν σε κράζοντες, Πάντας Ύψιστε, τώ Σταυρώ σου τώ θείω αγιάσας, τής αφάτου ευσπλαγχνίας, μετόχους δείξον καί χάριτος.

Ως αήττητον τρόπαιον, θυρεόν απροσμάχητον, καί ως σκήπτρον έν Θεον, προσκυνούμέν σου, Σταυρόν Χριστέ τόν πανάγιον, δι' ού κόσμος σέσωσται, καί χορεύει ο Αδάμ, γηγενών τά συστήματα, τούτον άσμασιν, ευφημούντες τιμώμεν, καί τήν τούτου, θείαν Ύψωσιν τελούντες, τόν ιλασμόν εξαιτούμεθα.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Σύ μου σκέπη κραταιά, υπάρχεις ο τριμερής Σταυρός τού Χριστού, αγίασόν με τή δυνάμει σου, ίνα πίστει καί πόθω, προσκυνώ καί δοξάζω σε.

Απόστιχα Στιχηρά

Ήχος β'
Οίκος τού Εφραθά

Σήμερον τού Χριστού, ο Σταυρός ανυψούται, τό ζωηφόρον ξύλον, εν ώ σαρκί επάγη, πάντας ανακαλούμενος.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Ξυλον τό τού Σταυρού, υψούμενον ορώντες, μεγαλωσύνην δώμεν, Θεώ τώ σταυρωθέντι, σαρκί δι' αγαθότητα.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Χαίροις τό τών Πιστών, φυλακτήριον θείον, απροσμάχητον τείχος, Σταυρός ο τού Κυρίου, δι' ού από γής ήρθημεν.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Δεύτε χαρμονικώς, ασπασώμεθα πάντες, τό σωτήριον ξύλον, εν ώ εξετανύθη,

Χριστός η απολύτρωσις.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Απόλυσις

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν Ψαλμόν, ει μέν εστι Κυριακή, στιχολογούμεν τό, Μακάριος ανήρ, τό Κάθισμα όλον, ειδέ μή, μετά τόν Προοιμιακόν, ευθύς τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν δέ Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια, δευτερούντες αυτά.

Ήχος πλ. β,
Όλην αποθέμενοι

Σταυρός ανυψούμενος, τού εν αυτώ υψωθέντος, τό πάθος τό άχραντον, ανυμνείν προτρέπεται κτίσιν άπασαν, εν αυτώ κτείνας γάρ, τόν ημάς κτείναντα, νεκρωθέντας ανεζώωσε, καί κατεκάλλυνε, καί εις ουρανούς πολιτεύεσθαι, ηξίωσεν ως εύσπλαγχνος, δι' υπερβολήν αγαθότητος, όθεν γεγηθότες, υψώσωμεν τό όνομα αυτού, καί τήν αυτού μεγαλύνωμεν, άκραν συγκατάβασιν. (Δίς)

Μωσής προετύπου σε, χείρας εκτείνας εις ύψος, καί κατατροπούμενος, Αμαλήκ τόν τύραννον, Σταυρέ τίμιε, τών πιστών καύχημα, Αθλητών στήριγμα, Αποστόλων εγκαλλώπισμα, Δικαίων πρόμαχε, πάντων τών Οσίων διάσωσμα, διό σε ανυψούμενον, βλέπουσα η κτίσις ευφραίνεται, καί πανηγυρίζει, δοξάζουσα Χριστόν τόν διά σού, τά διεστώτα συνάψαντα, άκρα αγαθότητι. (Δίς)

Σταυρέ πανσεβάσμιε, όν περιέπουσι τάξεις, Αγγέλων γηθόμεναι, σήμερον υψούμενος, θείω νεύματι, ανυψοίς άπαντας, τούς κλοπή βρώσεως, απωσθέντας καί εις θάνατον, κατολισθήσαντας, όθεν σε καρδία καί χείλεσι, πιστώς περιπτυσσόμενοι, τόν αγιασμόν αρυόμεθα, Υψούτε βοώντες, Χριστόν τόν υπεράγαθον Θεόν, καί τό αυτού προσκυνήσατε, θείον υποποδιον. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Δεύτε άπαντα τά έθνη, τό ευλογημένον ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' ού γέγονεν η αιώνιος δικαιοσύνη, τόν γάρ Προπάτορα Αδάμ, ο απατήσας εν ξύλω, τώ Σταυρώ δελεάζεται, καί πίστει κατενεχθείς πτώμα εξαίσιον, ο τυραννίδι κρατήσας τού βασιλείου πλάσματος, Αίματι Θεού, ο ιός τού όφεως αποπλύνεται, καί κατάρα λέλυται, καταδίκης δικαίας, αδίκω δίκη τού δικαίου κατακριθέντος, ξύλω γάρ έδει τό ξύλον ιάσασθαι, καί πάθει τού απαθούς, τά εν ξύλω λύσαι πάθη τού κατακρίτου, Αλλά δόξα Χριστέ Βασιλεύ, τή περί ημάς

σου φρικτή οικονομία δι' ής έσωσας πάντας, ως αγαθός καί φιλάνθρωπος.

Είσοδος. Το Προκείμενον τής ημέρας καί τά Αναγνώσματα.

Τής Εξόδου τό Ανάγνωσμα
(Κεφ. 15, 22-27 & 16, 1)

Εξήρε Μωϋσής τούς υιούς, Ισραήλ από θαλάσσης Ερυθράς, καί ήγαγεν αυτούς εις τήν έρημον Σούρ, καί επορεύοντο τρείς ημέρας εν τή ερήμω, καί ουχ εύρισκον ύδωρ ώστε πιείν. Ήλθον δέ εις Μερράν, καί ουκ ηδύναντο πιείν ύδωρ εκ Μερράς, πικρόν γάρ ήν, διά τούτο επωνομάσθη τό όνομα τού τόπου εκείνου, Πικρία. Καί διεγόγγυζεν ο λαός κατά Μωϋσή λέγοντες, Τί πιώμεθα; Εβόησε δέ Μωϋσής πρός Κύριον, καί έδειξεν αυτώ Κύριος ξύλον καί ενέβαλεν αυτό εις τό ύδωρ, καί εγλυκάνθη τό ύδωρ, εκεί έθετο αυτώ δικαιώματα καί κρίσεις, καί εκεί αυτόν επείραζε καί είπεν. Εάν ακοή ακούση Κυρίου τού Θεού σου, καί τά αρεστά ενώπιον αυτού ποιήσης, καί ενωτίση τάς εντολάς αυτού καί φυλάξης πάντα τά δικαιώματα αυτού, πάσαν νόσον, ήν επήγαγον τοίς Αιγυπτίοις, ουκ επάξω επί σέ, εγώ γάρ ειμι Κύριος ο ιώμενός σε. Καί ήλθον εις Αιλείμ, καί ήσαν εκεί δώδεκα πηγαί υδάτων, καί εβδομήκοντα στελέχη φοινίκων, παρενέβαλον δέ εκεί παρά τά ύδατα. Απήραν δέ εξ Αιλείμ, καί ήλθε πάσα η συναγωγή υιών Ισραήλ εις τήν έρημον Σίν, ο εστιν, αναμέσον Αιλείμ, καί αναμέσον Σινά.

Παροιμιών το Ανάγνωσμα
(Κεφ. 3, 11-18)

Υιέ, μη ολιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδέ εκλύου υπ' αυτού ελεγχόμενος. Όν γάρ αγαπά κυριος, παιδεύει, μαστιγοί δέ πάντα υιόν, όν παραδέχεται. Μακάριος άνθρωπος, ός εύρε σοφίαν, καί θνητός, ός οίδε φρόνησιν. Κρείσσον γάρ αυτήν εμπορεύεσθαι, ή χρυσίου καί αργυρίου θησαυρούς. Τιμιωτέρα δέ εστι λίθων πολυτελών, ουκ αντιτάσσεται αυτή ουδέν πονηρόν, ευγνωστός εστι πάσι τοίς αγαπώσιν αυτήν, πάν δέ τίμιον, ουκ άξιον αυτής εστι, Μήκος γάρ βίου, καί έτη ζωής εν τή δεξιά αυτής, εν δέ τή αριστερά αυτής πλούτος καί δόξα εκ τού στόματος αυτής εκπορεύεται δικαιοσύνη, νόμον δέ καί έλεον επί γλώσσης φορεί. Αι οδοί αυτής οδοί καλαί, καί πάσαι αι τρίβοι αυτής μετ' ειρήνης. Ξύλον ζωής εστι πάσι τοίς αντεχομένοις αυτής, καί τοίς επερειδομένοις επ' αυτήν, ως επί Κύριον ασφαλής.

Προφητείας Ησαϊου τό Αναγνωσμα
(Κεφ. 60, 11-16)

Τάδε λέγει Κύριος, Ανοιχθήσονται αι πύλαι σου Ιερουσαλήμ ημέρας καί νυκτός ού διά παντός, κλεισθήσονται, τού εισαγαγείν πρός σέ δύναμιν εθνών, καί βασιλείς αυτών αγομένους. Τά γάρ έθνη καί οι βασιλείς, οίτινές σοι ού δουλεύσουσιν απολούνται, καί τά έθνη ερημία ερημωθήσονται. Καί η δόξα του Λιβάνου πρός σέ ήξει, εν κυπαρίσσω καί πεύκη καί κέδρω, άμα δοξάσαι τόν τόπον τόν άγιόν μου, καί τόν τόπον τών ποδών μου δοξάσω. Καί πορεύσονται πρός σέ δεδοικότες οι υιοί τών ταπεινωσάντων σε, καί παροξυνάντων σε, καί προσκυνήσουσιν επί τά ίχνη τών ποδών σου πάντες οι παροξύναντές σε, καί κληθήση Πόλις Κυρίου Σιών τού Αγίου Ισραήλ, διά τό

γεγενήσθαί σε καταλελειμμένην καί μεμισημένην, Καί ουκ ήν ο βοηθών σοι, καί θήσω σε αγαλλίαμα αιώνιον, ευφροσύνην γενεαίς γενεών. Καί θηλάσεις γάλα εθνών, καί πλούτον βασιλέων φάγεσαι καί γνώση, ότι εγώ Κύριος ο σώζων σε, καί ο εξαιρούμενός σε ο Θεός Ισραήλ.

Εις τήν Λιτήν, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α'
Ανδρέου Ιεροσολυμίτου

Σήμερον ως αληθώς, η άγιό φθογγος ρήσις τού Δαυϊδ πέρας είληφεν, ιδού γάρ εμφανώς, τό τών αχράντων ποδών σου προσκυνούμεν υποπόδιον, καί εν τή τών πτερύγων σου ελπίζοντες σκιά, πανοικτίρμον βοώμέν σοι. Σημειωθήτω εφ' ημάς τό φώς τού προσώπου σου, καί ανύψωσον τού ορθοδόξου λαού σου τό κέρας, τή τού τιμίου Σταυρού σου ανυψώσει, Χριστέ πολυέλεε.

Ο αυτός

Τό φυτευθέν εν Κρανίου τόπω ξύλον τής όντως ζωής, εν ώ ειργάσατο σωτηρίαν ο τών αιώνων Βασιλεύς, εν μέσω τής γής, υψούμενον σήμερον αγιάζει τού κόσμου τά πέρατα, καί εγκαινίζεται τής Αναστάσεως ο οίκος, αγάλλονται Άγγελοι εν ουρανώ, καί ευφραίνονται άνθρωποι επί τής γής, δαυϊτικώς βοώντες καί λέγοντες, Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών, καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού, ότι άγιός εστιν ο παρέχων τώ Κόσμω τό μέγα έλεος.

Ο αυτός

Προτυπών τόν Σταυρόν σου Χριστέ, ο πατριάρχης Ιακώβ, τοίς εγγόνοις τήν ευλογίαν χαριζόμενος, επί ταίς κάραις εναλλάξ τάς χείρας επέθηκε, τούτον δέ Σωτήρ ημείς, σήμερον ανυψούντες κραυγάζομεν, Δώρησαι τώ φιλοχρίστω Βασιλεί τό νίκος, ως Κωνσταντίνω τό τρόπαιον.

Ήχος β'
Θεοφάνους

Θείος θησαυρός εν γή κρυπτόμενος, τού Ζωοδότου ο Σταυρός, εν ουρανοίς εδείκνυτο Βασιλεί ευσεβεί, νίκης κατ' εχθρών υπογραμμόν δηλών νοερώς, όν γεγηθώς πίστει καί πόθω, θεόθεν αναδραμών πρός θεωρίας ύψωσιν, σπουδή μεγίστη, εκ γής λαγόνων ανέφηνεν, εις κόσμου λύτρον, καί σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Ο αυτός
Κυπριανού

Η τών χειρών εναλλαγή τού Πατριάρχου Ιακώβ, επ' ευλογία τών τέκνων, τό κραταιόν τού Σταυρού σου προεδήλωσε σύμβολον, όν περ ημείς κατέχοντες αρραγές φυλακτήριον, τήν τών δαιμόνων πανσθενώς εκδιώκομεν φάλαγγα, καί τού Βελίαρ εν αυτώ τήν οφρύν καταβαλόντες, τού εχθίστου Αμαλήκ τροπούμεθα τήν πανώλεθρον δύναμιν, Αυτόν καί νύν ανυψούμενον, ευσεβοφρόνως οι πιστοί, εις ιλασμόν αμαρτιών, τή σή αγαθότητι, εν πολλώ πλείονι φωνή βοώντες προσφέρομεν, Κύριε ελέησον, ο εκ Παρθένου σαρκωθείς, οίκτιρον τό τών χειρών σου αγαθέ, σοφόν δημιούργημα.

Ο αυτός
Λέοντος Δεσπότου

Σύ μου σκέπη κραταιά υπάρχεις, ο τριμερής Σταυρός τού Χριστού, αγίασόν με τή δυνάμει σου, ίνα πίστει καί πόθω προσκυνώ καί δοξάζω σε.

Ήχος δ'

Κροτήσωμεν σήμερον ασματικήν πανήγυριν, καί φαιδρώ τώ προσώπω, καί τή γλώττη τρανώς βοήσωμεν, ο δι' ημάς Χριστέ, κρίσιν καταδεξάμενος, καί εμπτυσμούς καί μάστιγας, καί τό κόκκινον περιβαλόμενος, καί εν Σταυρώ ανελθών, όν ιδών ο ήλιος καί η σελήνη, τό φέγγος απέκρυψαν, καί τώ φόβω γή εσείετο, καί τό καταπέτασμα τού ναού εσχίσθη διχώς, αυτός καί νύν δώρησαι, τόν Σταυρόν σου τόν τίμιον, ημίν φρουρόν καί φύλακα, καί ελατήρα τών δαιμόνων, ίνα πάντες προσπτυσσόμενοι, βοώμεν αυτώ, Σώσον ημάς Σταυρέ τή δυνάμει σου, αγίασον ημάς τή λαμπρότητί σου, τίμιε Σταυρέ, καί κραταίωσον ημάς τή υψώσει σου, ότι φώς ημίν δεδώρησαι, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Ο αυτός
Ανατολίου

Φωτολαμπής αστέρων τύπος, προεδείκνυε Σταυρέ, τρόπαιον νίκης ευσεβεί άνακτι τώ πάνυ, ού η μήτηρ Ελένη ανευραμένη, κοσμοφανή πεποίηκε, καί σέ σήμερον ανυψούντες τών πιστών αι χορείαι κραυγάζομεν, Φώτισον ημάς τή ελλάμψει σου, Σταυρέ ζωηφόρε, αγίασον ημάς τή ισχύϊ σου, πανσέβαστε Σταυρέ, καί κράτυνον ημάς, τή υψώσει σου, υψούμενος πρός παράταξιν εχθρών.

Δόξα... Καί νύν...

Ο αυτός
Ανατολίου

Τού τιμίου Σταυρού Χριστέ τήν ενέργειαν, προδιατυπώσας Μωϋσής, ετροπώσατο τόν εναντίον Αμαλήκ, εν τή ερήμω Σινά, ότε γάρ εφήπλου τάς χείρας, Σταυρού τόν τύπον ποιών, ενίσχυεν ο λαός, νυνί τών πραγμάτων η έκβασις εις ημάς πεπλήρωται, Σήμερον Σταυρός υψούται, καί δαίμονες φυγαδεύονται, Σήμερον η κτίσις πάσα εκ τής φθοράς ηλευθέρωται, πάντα γάρ διά Σταυρού, επέλαμψεν ημίν τά χαρίσματα, διό γηθόμενοι πάντες, προσπίπτομέν σοι, λέγοντες, Ως εμεγαλύνθη τά έργα σου, Κύριε δόξα σοι.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α'
Χαίροις ασκητικών

Χαίροις ο ζωηφόρος Σταυρός, τής ευσεβείας τό αήττητον τρόπαιον, η θυρα τού Παραδείσου, ο τών πιστών στηριγμός, τό τής' Εκκλησίας περιτείχισμα, δι' ού εξηφάνισται, η φθορά καί κατήργηται, καί κατεπόθη, τού θανάτου η δύναμις, καί υψώθημεν, από γής πρός ουράνια, Όπλον ακαταμάχητον, δαιμόνων αντίπαλε, δόξα Μαρτύρων Οσίων, ως αληθώς εγκαλλώπισμα, λιμήν σωτηρίας, ο δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Χαίροις ο τού Κυρίου Σταυρός, δι' ού ελύθη τής αράς τό ανθρώπινον, τής όντως χαράς σημείον, ο καταράσσων εχθρούς, εν τή σή υψώσει πανσεβάσμιε, ημών η βοήθεια, Βασιλέων κραταίωμα, σθένος δικαίων, Ιερέων ευπρέπεια, ο τυπούμενος, καί δεινών εκλυτρούμενος, ράβδος η τής δυνάμεως, υφ' ής ποιμαινόμεθα, όπλον ειρήνης εν φόβω, ο περιέπουσιν Άγγελοι, Χριστού θεία δόξα, τού παρέχοντος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Χαίροις ο τών τυφλών οδηγός, τών ασθενούντων ιατρός, η ανάστασις, απάντων τών τεθνεώτων, ο ανυψώσας ημάς, εις φθοράν πεσόντας, Σταυρέ τίμιε, δι' ού διαλέλυται, η φθορά καί εξήνθησεν, η αφθαρσία, καί βροτοί εθεώθημεν, καί διάβολος, παντελώς καταβέβληται, Σήμερον ανυψούμενον, χερσί καθορώντές σε, Αρχιερέων υψούμεν, τόν υψωθέντα εν μέσω σου, καί σέ προσκυνούμεν, αρυόμενοι πλουσίως τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'
Ιωάννου Μοναχού

Όν περ πάλαι Μωϋσής, προτυπώσας εν εαυτώ, τόν Αμαλήκ καταβαλών ετροπώσατο, καί Δαυϊδ ο μελωδός, υποπόδιόν σοι βοών, προσκυνείσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρόν σου, Χριστέ ο Θεός, σήμερον αμαρτωλοί προσκυνούντες χείλεσιν αναξίοις, σέ τόν καταξιώσαντα παγήναι εν αυτώ, ανυμνούντες βοώμέν σοι, Κύριε σύν τώ Ληστή τής βασιλείας σου αξίωσον ημάς.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Εκ τρίτου

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Τού Σταυρού σου τό ξύλον προσκυνούμεν Φιλάνθρωπε, ότι εν αυτώ προσηλώθης η ζωή τών απάντων, Παράδεισον ηνέωξας Σωτήρ, τώ πίστει προσελθόντι σοι Ληστή, καί Τρυφής κατηξιώθη, ομολογών σοι, Μνήσθητί μου

Κύριε, Δέξαι ώσπερ εκείνον καί ημάς, κραυγάζοντας, Ημάρτομεν, πάντες τή ευσπλαγχνία σου, μή υπερίδης ημάς. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. β'

Μόνον επάγη τό ξύλον Χριστέ τού Σταυρού σου, τά θεμέλια εσαλεύθη τού θανάτου Κύριε, όν γάρ κατέπιε πόθω Άδης, απήμεσε τρόμω, έδειξας ημίν τό σωτήριόν σου Άγιε, καί δοξολογούμέν σε, Υιέ Θεού, ελέησον ημάς. (Δίς)

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν

Προδιετύπου μυστικώς πάλαι τώ χρόνω, ο Ιησούς ο τού Ναυή, Σταυρού τόν τύπον, ως τάς χείρας εξέτεινε σταυροφανώς Σωτήρ μου, καί έστη ο ήλιος έως εχθρούς, ανείλεν, ανθισταμένους σοί τώ Θεώ, νύν δέ ούτος εσκότισται, επί Σταυρού σε ορών, θανάτου κράτος λύοντα, καί τόν Άδην σκυλεύοντα.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Είδοσαν πάντα τά πέρατα τής γής τό σωτήριον τού Θεού ημών.
Στίχ. Άσατε τώ Κυρίω άσμα καινόν.

Πάσα πνοή. Τό Ευαγγέλιον. Τό, Ανάστασιν Χριστού θεασάμενοι, εν ή άν ημέρα τύχη η Εορτή τού Σταυρού.
Ο Ν'.

Δόξα... Ήχος β'

Σύ μου σκέπη κραταιά υπάρχεις, ο τριμερής Σταυρός τού Χριστού, αγίασόν με τή δυνάμει σου, ίνα πίστει καί πόθω, προσκυνώ καί δοξάζω σε.

Καί νύν... Τό αυτό

Τό Ιδιόμελον

Ήχος πλ. β'

Σταυρέ τού Χριστού, Χριστιανών η ελπίς, πεπλανημένων οδηγέ, χειμαζομένων λιμήν, εν πολέμοις νίκος, οικουμένης ασφάλεια, ασθενούντων ιατρέ, νεκρών η ανάστασις, ελέησον ημάς.

Ο Κανών, ός τήν δε τήν ακροστιχίδα φέρει.

Σταυρώ πεποιθώς, ύμνον εξερεύγομαι.

Ποίημα τού Κυρίου Κοσμά.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Σταυρόν χαράξας Μωσής, επ' ευθείας ράβδω, τήν Ερυθράν διέτεμε, τώ Ισραήλ πεζεύσαντι, τήν δέ επιστρεπτικώς, Φαραώ τοίς άρμασι κροτήσας ήνωσεν, επ' εύρους διαγράψας, τό αήττητον όπλον, διό Χριστώ άσωμεν, τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται».

Τόν τύπον πάλαι Μωσής, τού αχράντου πάθους, εν εαυτώ προέφηνε, τών Ιερών μεσούμενος, Σταυρώ δέ σχηματισθείς, τεταμέναις τρόπαιον, παλάμαις ήγειρε, τό κράτος διολέσας, Αμαλήκ τού πανώλους, διό Χριστώ άσωμεν, τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Ανέθηκε Μωϋσής, επί στήλης άκος, φθοροποιού λυτήριον, καί Ιοβόλου δήγματος, καί ξύλω τύπω Σταυρού, τόν πρός γήν συρόμενον, όφιν προσέδησεν, εγκάρσιον εν τούτω, θριαμβεύσας τό πήμα, διό Χριστώ άσωμεν, τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Υπέδειξεν ουρανός, τού Σταυρού τό τρόπαιον, τώ ευσεβείας κράτορι, καί Βασιλεί θεόφρονι, εχθρών εν ώ δυσμενών, κατεβλήθη φρύαγμα, απάτη ανετράπη δέ, καί πίστις εφηπλώθη, γής τοίς πέρασι θεία, διό Χριστώ άσωμεν, τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Καταβασία

Σταυρόν χαράξας Μωσής, επ' ευθείας ράβδω, τήν Ερυθράν διέτεμε, τώ Ισραήλ πεζεύσαντι, τήν δέ επιστρεπτικώς, Φαραώ τοίς άρμασι κροτήσας ήνωσεν, επ' εύρους διαγράψας, τό αήττητον όπλον, διό Χριστώ άσωμεν, τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ράβδος εις τύπον τού μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστώ γάρ προκρίνει τόν ιερέα, τή στειρευούση δέ πρώην, Εκκλησία νύν εξήνθησε, ξύλον Σταυρού, εις κράτος καί στερέωμα».

Ως επαφήκε ραπιζομένη ύδωρ ακρότομος, απειθούντι λαώ, καί σκληροκαρδίω, τής θεοκλήτου έδήλου, Εκκλησίας τό μυστήριον, ής ο

Σταυρός, τό κράτος καί στερέωμα.

Πλευράς αχράντου λόγχη τρωθείσης, ύδωρ σύν αίματι εξεβλήθη, εγκαινίζον διαθήκην, καί ρυπτικόν αμαρτίας, τών πιστών γάρ Σταυρός καύχημα, καί Βασιλέων κράτος καί στερέωμα.

Καταβασία

Ράβδος εις τύπον τού μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστώ γάρ προκρίνει τόν ιερέα, τή στειρευούση δέ πρώην, Εκκλησία νύν εξήνθησε, ξύλον Σταυρού, εις κράτος καί στερέωμα.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν

Εν Παραδείσω με τό πρίν, ξύλον εγύμνωσεν, ούπερ τή γεύσει, ο εχθρός εισφέρει νέκρωσιν, τού Σταυρού δέ τό ξύλον, τής ζωής τό ένδυμα, ανθρώποις φέρον, επάγη επί τής γής, καί κόσμος όλος επλήσθη πάσης χαράς, όν ορώντες υψούμενον, Θεώ εν πίστει λαοί, συμφώνως ανακράξωμεν, Πλήρης δόξης ο οίκός σου. (Δίς)

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Πικρογόνους μετέβαλε, ξύλω Μωϋσης πηγάς εν ερήμω πάλαι, τώ Σταυρώ πρός τήν ευσέβειαν, τών εθνών προφαίνων τήν μετάθεσιν.

Ο βυθώ κολπωσάμενος, τέμνουσαν ανέδωκεν Ιορδάνης ξύλω, τώ Σταυρώ καί τώ Βαπτίσματι, τήν τομήν τής πλάνης τεκμαιρόμενος.

Ιερώς προστοιβάζεται, ο τετραμερής λαός προηγούμενος, τής εν τύπω μαρτυρίου σκηνής, σταυροτύποις τάξεσι κλεϊζόμενος.

Θαυμαστώς εφαπλούμενος, τάς ηλιακάς βολάς εξηκόντισεν, ο Σταυρός, καί διηγήσαντο, ουρανοί τήν δόξαν τού Θεού ημών.

Καταβασία

Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ώ τρισμακάριστον ξύλον, εν ώ ετάθη Χριστός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, δι' ού πέπτωκεν ο ξύλω απατήσας, τώ εν σοί δελεασθείς, Θεώ τώ προσπαγέντι σαρκί, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών».

Σέ τό αοίδιμον ξύλον, εν ώ ετάθη Χριστός, τήν Εδέμ φυλάττουσα, στρεφομένη ρομφαία, Σταυρέ ηδέσθη, τό φρικτόν δέ Χερουβίμ, είξε τώ σοί παγέντι Χριστώ, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών.

Υποχθονίων δυνάμεις, αντίπαλοι τού Σταυρού, φρίττουσι χαραττόμενον, τό σημείον εν αέρι ώ πολούσιν, ουρανίων γηγενών, γένος δέ γόνυ κάμπτει Χριστώ, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών.

Μαρμαρυγαίς ακηράτοις, φανείς ο θείος Σταυρός, εσκοτισμένοις έθνεσι, τοίς εν πλάνη απάτης τό θείον φέγγος, απαστράψας οικειοί, τώ εν αυτώ παγέντι Χριστώ, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών.

Καταβασία

Ώ τρισμακάριστον ξύλον, εν ώ ετάθη Χριστός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, δι' ού πέπτωκεν ο ξύλω απατήσας, τώ εν σοί δελεασθείς, Θεώ τώ προσπαγέντι σαρκί, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Νοτίου θηρός εν σπλάγχνοις, παλάμας Ιωνάς, σταυροειδώς διεκπετάσας, τό σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφώς, όθεν τριήμερος εκδύς, τήν υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος, Χριστού τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει, τόν κόσμον φωτίσαντος».

Ο γήρα καμφθείς, καί νόσω τρυχωθείς, ανωρθούτο Ιακώβ χείρας αμείψας, τήν ενέργειαν φαίνων τού ζωηφόρου Σταυρού, τήν παλαιότητα καί γάρ, τού νομικού σκιώδους, γράμματος εκαινογράφησεν, ο εν τούτω σαρκί προσπαγείς Θεός, καί τήν ψυχόλεθρον νόσον, τής πλάνης απήλασε.

Νεαζούσαις θείς παλάμας, ο θείος Ισραήλ, σταυροειδώς κάραις εδήλου, ως πρεσβύτερον κλέος ο νομολάτρης λαός, υποπτευθείς όθεν ούτως εξηπατήσθαι, ουκ ηλλοίωσε τόν ζωηφόρον τύπον, υπερέξει λαός γάρ Χριστού τού Θεού, νεοπαγής ανεβόα, Σταυρώ τειχιζόμενος.

Καταβασία

Νοτίου θηρός εν σπλάγχνοις, παλάμας Ιωνάς, σταυροειδώς διεκπετάσας, τό σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφώς, όθεν τριήμερος εκδύς, τήν υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος, Χριστού τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει, τόν κόσμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον

Αυτόμελον Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ εκουσίως, τή επωνύμω σου καινή πολιτεία, τούς οικτιρμούς σου δώρησαι, Χριστέ ο Θεός, Εύφρανον εν τή δυνάμει σου, τούς πιστούς Βασιλείς ημών, νίκας χορηγών αυτοίς, κατά τών πολεμίων, τήν συμμαχίαν έχοιεν τήν σήν, όπλον ειρήνης, αήττητον τρόπαιον.

Ο Οίκος

Ο μετά τρίτον ουρανόν αρθείς εν Παραδείσω, καί ρήματα τά άρρητα καί θεία, ά ουκ εξόν γλώσσαις λαλείν, τί τοίς Γαλάταις γράφει, ως ερασταί τών Γραφών, ανέγνωτε καί έγνωτε, Εμοί, φησί, καυχάσθαι μή γένοιτο, πλήν ει μή εν μόνω τώ Σταυρώ τώ τού Κυρίου, εν ώ παθών, έκτεινε τά πάθη, Αυτόν ούν

καί ημείς βεβαίως κραιώμεν τού Κυρίου τόν Σταυρόν καύχημα πάντες, έστι γάρ σωτήριον ημίν τούτο τό ξύλον, όπλον ειρήνης αήττητον τρόπαιον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΔ' τού αυτού μηνός, η παγκόσμιος Ύψωσις τού τιμίου καί ζωοποιού Σταυρού.

Στίχοι

- Τάς εν λάρυγγι Σώτερ υψώσεις φέρει,
- Υψούμενον βλέπουσα τόν Σταυρόν κτίσις.
- Υψώθη δεκάτη, Σταυρού ξύλον, ηδέ τετάρτη.

Τή αυτή ημέρα, Η κοίμησις τού εν Αγίοις Πατρός ημών Ιωάννου Αρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τού Χρυσοστόμου, εν ταύτη γάρ ανεπαύσατο, αλλά διά τήν Εορτήν τού τιμίου Σταυρού μετετέθη η τούτου Εορτή εις τόν Νοέμβριον μήνα.

Καί μνήμη τής ευσεβεστάτης Βασιλίσσης Πλακίλλης, συζύγου γενομένης τού μεγάλου Βασιλέως Θεοδοσίου.

Στίχοι

- Φθαρτόν λιπούσα στέμμα γής η Πλακίλλα,
- Εν ουρανοίς άφθαρτον εύρηκε στέφος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών εν Αγίοις Πατέρων ημών, τών συνελθόντων εν τή Αγία καί Οικουμενική Έκτη Συνόδω, επί τής Βασιλείας Κωνσταντίνου τού Πωγωνάτου, υιού Ιουστινιανού τού δευτέρου, τού καλουμένου Ρινοτμήτου, Σεργίου τήν Εκκλησίαν Κωνσταντινουπόλεως ιθύνοντος, καί Αγάθωνος τών Ρωμαίων, Ηθροίσθη δέ εν τώ Τρούλλω τού Παλατίου, τώ λεγομένω, Ωάτω, αναθέματι καθυποβαλούσα Σέργιον, καί Πύρρον, καί Πέτρον, καί Παύλον, Επισκόπους γενομένους Κωνσταντινουπόλεως, Μακρόβιόν τε τόν Αντιοχείας, καί Κύρον τόν Αλεξανδρείας, καί Ονώριον τόν Ρώμης, Στέφανόν τε καί Πολυχρόνιον, καί τούς σύν αυτοίς, Ήτις αγία Σύνοδος επί μέν τού δηλωθέντος Κωνσταντίνου τού Πωγωνάτου συνηθροίσθη, η δέ τών Κανόνων έκδοσις επί Ιουστινιανού τού υιού αυτού γέγονε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πάπα.

Στίχοι

- Ηδείτο Πάπας πρός τά στίγματα στένειν,
- Βοηθόν εγγύς τόν Θεόν κεκτημένος.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Θεοκλής ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Πρός κλήσιν ήκει καί Θεοκλής τήν άνω,
- Έχων όχημα τήν τομήν τήν εκ ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος Βαλεριανός, τό νήπιον, ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Βαλεριανώ τώ μικρώ Θεός μέγας,
- Εν ουρανώ δέδωκε πάμμεγα στέφος.

Ο άγιος νέος οσιομάρτυς Μακάριος, ο εν Θεσσαλονίκη μαρτυρήσας κατά τό 1527, ο καί μαθητής χρηματίσας τού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νήφωνος, ξίφει τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Έκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβούς, λαούς εκλόνησε, πνέον απειλής καί δυσφημίας θεοστυγούς, όμως τρείς Παίδας ουκ εδειμάτωσε, θυμός θηριώδης, ου πύρ βρόμιον, αλλ' αντηχούντι δροσοβόλω πνεύματι, πυρί συνόντες έψαλλον, ο υπερύμνητος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί».

Ξύλου γευσάμενος ο πρώτος εν βροτοίς, φθορά παρώκησε, ρίψιν γάρ ζωής ατιμοτάτην κατακριθείς, όλω τώ γένει σωματοφθορος τις, ως λύμη τής νόσου μετέδωκεν, αλλ' ευρηκότες γηγενείς ανάκλησιν, Σταυρού τό ξύλον κράζομεν, ο υπερύμνητος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Έλυσε πρόσταγμα Θεού παρακοή, καί ξύλον ήνεγκε θάνατον βροτοίς, τό μή ευκαίρως μεταληφθέν, εν ασφαλεία τής εριτίμου δέ, εντεύθεν ζωής τό ξύλον είργετο, ο νυκτιλόχου δυσθανούς ηνέωξεν, ευγνωμοσύνης κράζοντος, ο υπερύμνητος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ράβδου προσπτύσσεται τό άκρον, Ιωσήφ, ο γενησόμενον, βλέπων, Ισραήλ, τής βασιλείας τό κραταιόν, όπως συνέξει ο υπερένδοξος Σταυρός προδηλών, ούτος γάρ τοίς βασιλεύσι, τροπαιούχον καύχημα, καί φώς τοίς πίστει κράζουσιν, ο υπερύμνητος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Καταβασία

Έκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβούς, λαούς εκλόνησε, πνέον απειλής καί δυσφημίας θεοστυγούς, όμως τρείς Παίδας ουκ εδειμάτωσε, θυμός θηριώδης, ου πύρ βρόμιον, αλλ' αντηχούντι δροσοβόλω πνεύματι, πυρί συνόντες έψαλλον, ο υπερύμνητος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ευλογείτε Παίδες, τής Τριάδος ισάριθμοι, δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνείτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε, τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμα πανάγιον εις τούς αιώνας».

Υψουμένου ξύλου, ραντισθέντος εν αίματι, τού σαρκωθέντος Λόγου Θεού, υμνείτε αι τών ουρανών Δυνάμεις, βροτών τήν ανάκλησιν εορτάζουσαι, Λαοί προσκυνείτε Χριστού τόν Σταυρόν, δι' ού τώ κόσμω ανάστασις εις τούς αιώνας.

Γηγενείς παλάμαις, οικονόμοι τής χάριτος, Σταυρόν ού έστη Χριστός ο Θεός, υψούτε ιεροπρεπώς καί Λόγχην, Θεού Λόγου σώμα αντιτορήσασαν, ιδέτωσαν έθνη πάντα τό σωτήριον, τού Θεού δοξάζοντα εις τούς αιώνας.

Οι τή θεία ψήφω, προκριθέντες αγάλλεσθε, Χριστιανών πιστοί Βασιλείς, καυχάσθε τώ τροπαιοφόρω όπλω, λαχόντες θεόθεν, Σταυρόν τόν τίμιον, εν τούτω γάρ φύλα πολέμων, θράσος επιζητούντα, σκεδάννυνται εις τούς αιώνας.

Καταβασία

Ευλογείτε Παίδες, τής Τριάδος ισάριθμοι, δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνείτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε, τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμα πανάγιον εις τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Η Τιμιωτέρα ου στιχολογείται

Ο Ειρμός

«Μυστικώς εί Θεοτόκε Παράδεισος, αγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' ού τό τού Σταυρού, ζωηφόρον εν γή, πεφυτούργηται δένδρον, δι' ού νύν υψουμένου, προσκυνούντες αυτόν σέ μεγαλύνομεν».

Αγαλλέσθω τά δρυμού ξύλα σύμπαντα, αγιασθείσης τής φύσεως αυτών, υφ' ού περ εξ αρχής, εφυτεύθη Χριστού, τανυθέντος εν ξύλω, δι' ού νύν υψουμένου, προσκυνούμεν αυτόν καί μεγαλύνομεν.

Ιερόν ηγέρθη κέρας θεόφροσι, τής κεφαλής τών απάντων ο Σταυρός, εν ώ αμαρτωλών νοουμένων, συνθλώνται τά κέρατα πάντα, δι' ού νύν υψουμένου, προσκυνούμεν αυτόν καί μεγαλύνομεν.

Ειρμός άλλος

«Ο διά βρώσεως τού ξύλου, τώ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυρού κατήργηται σήμερον, τής γάρ Προμήτορος η παγγενής κατάρα διαλέλυται, τώ βλαστώ τής αγνής Θεομήτορος, ήν πάσαι αι Δυνάμεις, τών ουρανών μεγαλυνουσι».

Μή τήν πικρίαν τήν τού ξύλου, εάσας αναιρέσιμον Κύριε, διά Σταυρού τελείως εξήλειψας, όθεν καί ξύλον έλυσε ποτέ, πικρίαν υδάτων Μερράς, προτυπούν τού Σταυρού τήν ενέργειαν, ήν πάσαι αι Δυνάμεις, τών ουρανών μεγαλύνουσιν.

Αδιαλείπτως βαπτομένους, τώ ζόφω τού προπάτορος Κύριε, διά Σταυρού ανύψωσας σήμερον, ως γάρ τή πλάνη άγαν ακρατώς, η φύσις

προκατηνέχθη, παγκλήρως ημάς πάλιν ανώρθωσε, τό φώς τό τού Σταυρού σου, όν οι πιστοί μεγαλύνομεν.

Ίνα τόν τύπον υποδείξης, τώ κόσμω προσκυνούμενον Κύριε, τόν του Σταυρού εν πάσιν ως ένδοξον, εν ουρανώ εμόρφωσας, φωτί απλέτω ηγλαϊσμένον, Βασιλεί πανοπλίαν αήττητον, ήν πάσαι αι Δυνάμεις, τών ουρανών μεγαλύνουσιν.

Καταβασίαι

Μυστικώς εί Θεοτόκε Παράδεισος, αγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' ού τό τού Σταυρού, ζωηφόρον εν γή, πεφυτούργηται δένδρον, δι' ού νύν υψουμένου, προσκυνούντες αυτόν σέ μεγαλύνομεν.

Ο διά βρώσεως τού ξύλου, τώ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυρού κατήργηται σήμερον, τής γάρ Προμήτορος η παγγενής κατάρα διαλέλυται, τώ βλαστώ τής αγνής Θεομήτορος, ήν πάσαι αι Δυνάμεις, τών ουρανών μεγαλυνουσι.

Εξαποστειλάριον

Ήχος β'

Τών μαθητών ορώντων σε

Σταυρός, ο φύλαξ πάσης τής οικουμένης, Σταυρός, η ωραιότης τής Εκκλησίας, Σταυρός, Βασιλέων τό κραταίωμα, Σταυρός, Πιστών τό στήριγμα Σταυρός, Αγγέλων η δόξα, καί τών δαιμόνων τό τραύμα. (Δίς)

Έτερον, ο λέγεται άπαξ

Γυναίκες ακουτίσθητε

Σταυρός υψούται σήμερον, καί κόσμος αγιάζεται, ο γάρ Πατρί συνεδρεύων, καί Πνεύματι τώ Αγίω, εν τούτω χείρας απλώσας, τόν κόσμον όλον είλκυσας, πρός σήν Χριστέ επίγνωσιν, τούς ούν εις σέ πεποιθότας, θείας αξίωσον δόξης. (Δίς)

Εις τούς Αίνους. ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'

Ώ τού παραδόξου θαυματος

Ώ τού παραδόξου θαύματος! τό ζωηφόρον φυτόν, ο Σταυρός ο πανάγιος, εις ύψος αιρόμενος, εμφανίζεται σήμερον, δοξολογούσι πάντα τά πέρατα, εκδειματούνται δαίμονες άπαντες, ώ οίον δώρημα, τοίς βροτοίς κεχάρισται! δι' ού Χριστέ, σώσον τάς ψυχάς ημών, ως μόνος εύσπλαγχνος. (Δίς)

Ώ τού παραδόξου θαύματος! ως βότρνν πλήρη ζωής, ο βαστάσας τόν ύψιστον, από γής υψούμενος, Σταυρός οράται σήμερον, δι' ού πρός Θεόν πάντες ειλκύσθημεν, καί κατεπόθη εις τέλος θάνατος, Ώ ξύλον άχραντον! υφ' ού απολαύομεν τής εν Εδέμ, αθανάτου βρώσεως, Χριστόν δοξάζοντες.

Ώ τού παραδόξου θαύματος! εύρος καί μήκος Σταυρού, ουρανού ισοστάσιον,

ότι θεία χάριτι, αγιάζει τά σύμπαντα, εν τούτω έθνη βάρβαρα ήττηνται, εν τούτω σκήπτρα ανάκτων ήδρασται, Ώ θείας κλίμακος! δι' ής ανατρέχομεν εις ουρανούς, υψούντες εν άσμασι, Χριστόν τόν κυριον.

Δόξα...Καί νών...

Ήχος πλ. β'

Σήμερον προέρχεται ο Σταυρός τού Κυρίου, καί πιστοί εισδέχονται αυτόν εκ πόθου, καί λαμβάνουσιν ιάματα ψυχής τε καί σώματος, καί πάσης μαλακίας, Αυτόν ασπασώμεθα τή χαρά καί τώ φόβω, φόβω διά τήν αμαρτίαν, ως ανάξιοι όντες, χαρά δέ διά τήν σωτηρίαν, ήν παρέχει τώ κόσμω, ο εν αυτώ προσπαγείς Χριστός ο Κύριος, ο έχων τό μέγα έλεος.

Δοξολογία Μεγάλη

Μετά δέ τό τέλος αυτής αρχόμεθα ψάλλειν τό Ασματικόν. Ο δέ Ιερεύς, λαβών επί τής κεφαλής αυτού τόν Τίμιον Σταυρόν επί δίσκου, μετά καί κλάδων βασιλικών, εξέρχεται τού Ιερού, καί προπορευομένων τών Εξαπτερύγων καί λαμπάδων καί θυμιατών, φέρει αυτόν εντώ μέσω τού ναού, όπου πληρουρουμένου τού Ασματικού, εκφωνεί. Σοφία, Ορθοί! καί τίθησι τόν Σταυρόν επί τού προευτρεπισθέντος Τετραποδίου, καί θυμιά σταυροειδώς, ψάλλων τό, Σώσον Κύριε τόν λαόν σου, άπαξ, ωσαύτως καί οι δύο Χοροί ανά μίαν. Είθ' ούτω, βαλών μετανοίας τρείς, εν ή άν ημέρα τύχη, καί λαβών ανά χείρας τόν Τίμιον Σταυρόν μετά βασιλικών κλάδων, ίσταται έμπροσθεν τού Τετραποδίου, καί βλέπων πρός Ανατολάς λέγει εις επήκοον πάντων.

Ελέησον ημάς ο Θεός, κατά τό μέγα έλεός σου, δεομεθά σου, επάκουσον καί ελέησον.

Καί αρχόμεθα τής πρώτης Εκατοντάδος, τού Κύριε ελέησον, σφραγίζοντος τού Ιερέως έν ταίς ενάρξεσι μετά τού Τιμίου Σταυρού τρίς.

Είτα κλίνει τήν κεφαλήν, όσον σπιθαμήν απέχειν τής γής, καί κατά μικρόν ανίσταται, άχρι τής συμπληρώσεως τής Εκατοντάδος.

Είτα στραφείς επί τά δεξιά, καί βλέπων πρός Βορράν, λέγει.

Έτι δεόμεθα υπέρ τών ευσεβών καί ορθοδόξων Χριστιανών.

Καί αρχόμεθα τής δευτέρας Εκατοντάδος, καί ποιεί ο Ιερεύς τήν δευτέραν ύψωσιν, ως προγέγραπται. Είθ' ούτω, στραφείς πρός Ανατολάς τού Τετραποδίου, καί βλέπων πρός δυσμάς λέγει.

Έτι δεόμεθα υπέρ τού Αρχιεπισκόπου ημών (δείνος) καί πάσης τής εν Χριστώ ημών αδελφότητος.

Καί αρχόμεθα τής τρίτης Εκατοντάδος. Πληρωθείσης δέ καί ταύτης, στρέφεται ο Ιερεύς επί τό Βόρειον μέρος, καί βλέπων πρός Νότον, λέγει.

Έτι δεόμεθα υπέρ πάσης ψυχής Χριστιανών ορθοδόξων, υγείας, καί σωτηρίας, καί αφέσεως τών αμαρτιών αυτών.

Καί γίνεται η τετάρτη ύψωσις. Καί αύθις στρέφεται έμπροσθεν τού Τετραποδίου, καί βλέπων κατά Ανατολάς, λέγει.

Έτι δεόμεθα υπέρ πάντων τών διακονούντων καί διακονησάντων εν τή Αγία Μονή (ή Εκκλησία) ταύτη, υγείας, σωτηρίας, καί αφέσεως τών αμαρτιών αυτών.

Καί αρχόμεθα τής πέμπτης Εκατοντάδος. Μετά δέ τήν συμπλήρωσιν αυτής, υψοί τόν Σταυρόν, ψάλλων τό, Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ, καί ευλογών δι' αυτού σταυροειδώς τόν λαόν. Είτα, θέμενος τόν τίμιον Σταυρόν επί τού Τετραποδίου, ψάλλει, τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, άπαξ, καί οι Χοροί ομοίως ανά μίαν καί προσκυνεί ευθύς τόν τίμιον Σταυρόν, καί εφεξής πάντες. Όπου δέ παρευρίσκεται Αρχιερεύς, αυτός υψοί τόν Σταυρόν. Εν όσω δέ γίνεται η προσκύνησις, ψάλλομεν τά παρόντα Ιδιόμελα.

Ήχος β'

Δεύτε Πιστοί, τό ζωοποιόν ξυλον προσκυνήσωμεν, εν ώ Χριστός ο Βασιλεύς τής δόξης, εκουσίως χείρας εκτείνας, ύψωσεν ημάς εις τήν αρχαίαν μακαριότητα, ούς πρίν ο εχθρός, δι' ηδονής συλήσας, εξορίστους Θεού πεποίηκε, Δεύτε Πιστοί, ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' ού ηξιώθημεν, τών αοράτων εχθρών συντρίβειν τάς κάρας, Δεύτε πάσαι αι πατριαί τών εθνών, τόν Σταυρόν τού Κυρίου ύμνοις τιμήσωμεν, Χαίροις Σταυρέ τού πεσόντος Αδάμ η τελεία λύτρωσις, Εν σοί οι πιστότατοι Βασιλείς ημών καυχώνται, ως τή σή δυνάμει, Ισμαηλίτην λαόν κραταιώς υποτάττοντες, Σέ νύν μετά φόβου Χριστιανοί ασπαζόμενοι, τόν εν σοί προσπαγέντα Θεόν δοξάζομεν λέγοντες, Κύριε, ο εν αυτώ σταυρωθείς, ελέησον ημάς, ως αγαθός καί φιλάνθρωπος.

Ήχος πλ. α'

Δεύτε λαοί, τό παράδοξον θαύμα καθορώντες, τού Σταυρού τήν δύναμιν προσκυνήσωμεν, ότι ξύλον εν Παραδείσω θάνατον εβλάστησε, τό δέ, τήν ζωήν εξήνθησεν, αναμάρτητον έχον προσηλωμένον τόν Κύριον, εξ ού πάντα τά έθνη, αφθαρσίαν τρυγώντες κραυγάζομεν, ο διά Σταυρού θάνατον καταργήσας, καί ημάς ελευθερώσας, δόξα σοι.

Ο αυτός

Η φωνή τών Προφητών σου, Ησαϊου καί Δαυϊδ, επληρώθη ο Θεός, η λέγουσα, Ήξουσι πάντα τά έθνη Κύριε, καί προσκυνήσουσιν ενώπιόν σου, ιδού γάρ ο λαός, ός τής σής αγαθέ χάριτος πεπλήρωται, εν ταίς αυλαίς σου Ιερουσαλήμ, ο Σταυρόν υπομείνας υπέρ ημών, καί τή αναστάσει σου ζωοποιών, φύλαξον καί σώσον ημάς.

Ήχος πλ. β'

Σήμερον τό φυτόν τής ζωής, εκ τών τής γής αδύτων ανιστάμενον, τού εν αυτώ παγέντος Χριστού, πιστούται τήν ανάστασιν, καί ανυψούμενον χερσίν Ιεραίς, τήν αυτού πρός ουρανούς καταγγέλλει ανύψωσιν, δι' ής τό ημέτερον

φύραμα, εκ τής εις γήν καταπτώσεως, εις ουρανούς πολιτεύεται, διό ευχαρίστως βοήσωμεν, Κύριε, ο υψωθείς εν αυτώ, καί δι' αυτού συνυψώσας ημάς, τής ουρανίου χαράς, αξίωσον τούς υμνούντάς σε.

Ο αυτός

Ο τετραπέρατος κόσμος σήμερον αγιάζεται, τού τετραμερούς υψουμένου σου Σταυρού, Χριστέ ο Θεός ημών, καί τό κέρας τών πιστών, συνυψούται Βασιλέων ημών, εν αυτώ τών δυσμενών συντριβόντων τά κέρατα, Μέγας εί Κύριε καί θαυμαστός εν τοίς έργοις σου! δόξα σοι.

Ο αυτός

Τών Προφητών αι φωναί, τό Ξύλον τό άγιον προκατήγγειλαν, δι' ού τής αρχαίας ήλευθερώθη κατάρας, τής τού θανάτου ο Αδάμ, η κτίσις σήμερον, υψουμένου τούτου, συνυψοί τήν φωνήν, τό εκ Θεού αιτουμένη πλούσιον έλεος, Αλλ' ο μόνος εν ελέει αμέτρητος Δέσποτα, ιλασμός γενού ημίν, καί σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Η φωνή τού Προφήτου σου, Μωϋσέως ο Θεός, πεπλήρωται η λέγουσα, Όψεσθε τήν ζωήν υμών κρεμαμένην, απέναντι τών οφθαλμών υμών, Σήμερον Σταυρός υψούται, καί κόσμος εκ πλάνης ηλευθέρωται, Σήμερον τού Χριστού η, Ανάστασις εγκαινίζεται, καί τά πέρατα τής γής αγάλλονται, εν κυμβάλοις Δαυϊτικοίς, ύμνον σοι προσφέροντα, καί λέγοντα, Ειργάσω σωτηρίαν εν μέσω τής γής ο Θεός, Σταυρόν καί τήν Ανάστασιν, δι' ών ημάς έσωσας, αγαθέ καί φιλάνθρωπε, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν Αντίφωνα

Αντίφωνον Α' Ήχος α'

Στίχος α'. Ο Θεός μου πρόσχες μοι, ίνα τί εγκατέλιπές με;

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος β'. Μακράν από τής σωτηρίας μου οι λόγοι τών παραπτωμάτων μου.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Ο Θεός μου κεκράξομαι ημέρας, καί ουκ εισακούση.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Σύ δέ εν Αγίω κατοικείς, ο έπαινος τού Ισραήλ.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β' Ήχος β'

Στίχος α'. Ίνα τί ο Θεός απώσω εις τέλος;

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο σαδρκί σταυρωθείς, ψάλλοντάς σοι Αλληλούϊα.

Στίχος β'. Μνήσθητι τής συναγωγής σου, ής εκτήσω απ' αρχής.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχος γ'. Όρος Σιών τούτο, ο κατεσκήνωσας εν αυτώ.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχος δ'. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνων.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ' Ήχος α'

Στίχος α'. Ο Κύριος εβασίλευσεν, οργιζέσθωσαν λαοί.

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Στίχος β'. Κύριος εν Σιών μέγας καί υψηλός έστι.

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου.

Στίχος γ'. Εξομολογησάσθωσαν τώ ονόματί σου τώ μεγάλω.

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου.

Στίχος δ'.

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου.

Εισοδικόν

Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών. καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών

αυτού, ότι άγιος εστι. Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο σαρκί σταυρωθείς, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Απολυτίκιον Ήχος α'
Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Κοντάκιον
Αυτόμελον Ήχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ εκουσίως, τή επωνύμω σου καινή πολιτεία, τούς οικτιρμούς σου δώρησαι, Χριστέ ο Θεός, Εύφρανον εν τή δυνάμει σου, τούς πιστούς Βασιλείς ημών, νίκας χορηγών αυτοίς, κατά τών πολεμίων, τήν συμμαχίαν έχοιεν τήν σήν, όπλον ειρήνης, αήττητον τρόπαιον.

Αντί δέ τού Τρισαγίου
Ήχος πλ. β'
Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν αγίαν σου Ανάστασιν δοξάζομεν.

Προκείμενον τού Αποστόλου
Ήχος βαρύς
Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών.
Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν, οργιζέσθωσαν λαοί.

Ο Απόστολος Πρός Κορινθίους α'
Αδελφοί, ο λόγος ο τού Σταυρού...

Αλληλουϊα Ήχος α'
Μνήσθητι τής Συναγωγής σου, ής εκτήσω απ' αρχής.
Στίχ. Ο δέ Βασιλεύς ημών πρό αιώνων, ειργάσατο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην
Τώ καιρώ εκείνω συμβούλιον εποίησαν...

Κοινωνικόν
Εσημειώθη εφ' ημάς τό φώς τού προσώπου σου Κύριε. Αλληλουϊα.

Αρχή

ΤΗ ΙΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Νικήτα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής τρία καί τού Αγίου τρία.

Τής Εορτής

Ήχος πλ. α'
Χαίροις ασκητικών

Χαίροις ο ζωηφόρος Σταυρός, τής ευσεβείας τό αήττητον τρόπαιον, η θύρα τού Παραδείσου, ο τών πιστών στηριγμός, τό τής Εκκλησίας περιτείχισμα, δι' ού εξηφάνισται, η φθορά καί κατήργηται, καί κατεπόθη, τού θανάτου η δύναμις, καί υψώθημεν, από γής πρός ουράνια, Όπλον ακαταμάχητον, δαιμόνων αντίπαλε, δόξα Μαρτύρων Οσίων, ως αληθώς εγκαλλώπισμα, λιμήν σωτηρίας, ο δωρούμενος τώ Κόσμω τό μέγα έλεος.

Χαιροις ο τού Κυρίου Σταυρός, δι' ού ελύθη τής αράς τό ανθρώπινον, τής όντως χαράς σημείον, ο καταράσσων εχθρούς, εν τή σή υψώσει πανσεβάσμιε, ημών η βοήθεια, Βασιλέων κραταίωμα, σθένος δικαίων, Ιερέων ευπρέπεια, ο τυπούμενος, καί δεινών εκλυτρούμενος, ράβδος η τής δυνάμεως, υφ' ής ποιμαινόμεθα, όπλον ειρήνης εν φόβω, ό περιέπουσιν Άγγελοι, Χριστού θεία δόξα, τού παρέχοντος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Χαίροις ο τών τυφλών οδηγός, τών ασθενούντων ιατρός, η ανάστασις, απάντων τών τεθνεώτων, ο ανυψώσας ημάς, εις φθοράν πεσόντας, Σταυρέ τίμιε, δι' ού διαλέλυται, η φθορά καί εξήνθησεν, η αφθαρσία, καί βροτοί εθεώθημεν, καί διάβολος, παντελώς καταβέβληται, Σήμερον ανυψούμενον, χερσί καθορώντές σε, Αρχιερέων υψούμεν, τόν υψωθέντα εν μέσω σου, καί σέ προσκυνούμεν, αρυόμενοι πλουσίως τό μέγα έλεος.

Τού Μάρτυρος

Ήχος α' Τών ουρανίων

Τόν αλιτήριον Μάρτυς κατεπολέμησας, τή παναλκίμω πίστει, τού Σωτήρος θεόφρον, βασάνους υπομείνας, όθεν σοφέ, τούς βαρβάρους επέστρεψας, πρός τόν τών όλων Δεσπότην καί ποιητήν, καί δοξάζουσιν αυτόν ευσεβώς.

Τά ακροθίνια Μάρτυς εκ τών βαρβάρων Χριστώ, δόξαν προσάξας ώφθης, αθλητά θεηγόρε, θανών υπέρ Τριάδος, όθεν σαφώς, καί τό στέφος απείληφας, καί ως φωστήρ διαλάμπεις θεοπρεπώς, εν τώ κόσμω αξιάγαστε.

Τήν ευσεβή πανοπλίαν αμφιεσάμενος, πρός πόλεμον εδείχθης, Χριστού τού Βασιλέως, Νικήτα αθλοφόρε, ως περ ποτέ, Γεδεών ο παγκράτιστος, τών αλλοφύλων τά στίφη καταβαλών, ρωμαλέα παρρησία σου.

Δόξα...
Ήχος πλ. β' Θεοφάνους

Φωστήρα τών Μαρτύρων σε έγνωμεν, Νικήτα τού Χριστού αθλητά, σύ γάρ τού επί γής αξιώματος, τήν δόξαν καταλείψας, καί πατρικήν αθεϊαν βδελυξάμενος, τούς θεούς αυτών συνέτριψας, καί νικητικώς τούς βαρβάρους κατήσχυνας, υπέρ Χριστού τό μαρτύριον τής ομολογίας εκπληρώσας, καί

στρατιώτης τού επουρανίου Θεού γέγονας, υπέρ ημών δυσωπών τόν ευεργέτην τού παντός, τού οικτειρήσαι καί σώσαι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Ο αυτός

Τών Προφητών αι φωναί, τό Ξύλον τό άγιον προκατήγγειλαν, δι' ού τής αρχαίας ηλευθερώθη κατάρας, τής τού θανάτου ο Αδάμ, η δέ κτίσις σήμερον, υψουμένου τούτου συνυψοί τήν φωνήν, τό εκ Θεού αιτουμένη πλούσιον έλεος, Αλλ' ο μόνος εν ελέει αμέτρητος Δέσποτα, ιλασμός γενού ημίν, καί σώσον τάς ψυχάς ημών.

Είσοδος Προκείμενον

Ήχος βαρύς

Ο Θεός ημών εν τώ ουρανώ καί εν τή γή, πάντα όσα ηθέλησεν, εποίησεν.
Στίχ. Έν εξόδω Ισραήλ εξ Αιγύπτου.
Στίχ. Η θάλασσα είδε, καί έφυγεν.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β'

Όλην αποθέμενοι

Σταυρός ανυψούμενος, τού εν αυτώ υψωθέντος, τό πάθος τό άχραντον, ανυμνείν προτρέπεται κτίσιν άπασαν, εν αυτώ κτείνας γάρ, τόν ημάς κτείναντα, νεκρωθέντας ανεζώωσε, καί κατεκάλλυνε, καί εις ουρανούς πολιτεύεσθαι, ηξίωσεν ως εύσπλαγχνος, δι' υπερβολήν αγαθότητος, όθεν γεγηθότες, υψώσωμεν τό όνομα αυτού, καί τήν αυτού μεγαλύνωμεν, άκραν συγκατάβασιν.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Μωσής προετύπου σε, χείραςεκτείνας εις ύψος, καί κατατροπούμενος, Αμαλήκ τόν τύραννον, Σταυρέ τίμιε, τών πιστών καύχημα, Αθλητών στήριγμα, Αποστόλων εγκαλλώπισμα, Δικαίων πρόμαχε, πάντων τών Οσίων διάσωσμα, διό σε ανυψούμενον, βλέπουσα η κτίσις ευφραίνεται, καί πανηγυρίζει, δοξάζουσα Χριστόν τόν διά σού, τά διεστώτα συνάψαντα, άκρα αγαθότητι.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Σταυρέ πανσεβάσμιε, όν περιέπουσι τάξεις, Αγγέλων γηθομεναι, σήμερον υψούμενος θείω νεύματι, ανυψοίς άπαντας, τούς κλοτή βρώσεως, απωσθέντας, καί εις θάνατον, κατολισθήσαντας, όθεν σε καρδία καί χείλεσι, πιστώς περιπτυσσόμενοι, τόν αγιασμόν αρυόμεθα, Υψούτε βοώντες, Χριστόν τόν υπεράγαθον Θεόν, καί τό αυτού προσκυνήσατε, θείον υποπόδιον.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τής νίκης επώνυμος ανεδείχθης, Μάρτυς Νικήτα πανσεβάσμιε, έν σταδίω κηρύξας Χριστόν τόν Θεόν ημών, καί εναντίον βασιλέων καί τυράννων αυτόν ομολογήσας, διό μή παύση πρεσβεύων, υπέρ ειρήνης τού κόσμου, καί τών φιλοχρίστων ανάκτων, καί πάντων τών τήν μνήμην σου τελούντων πιστώς, τόν μόνον φιλάνθρωπον, λυτρωθήναι πάσης οργής.

Καί νύν... Ο αυτός

Η φωνή τού Προφήτου σου Μωϋσέως ο Θεός, πεπλήρωται η λέγουσα, Όψεσθε τήν ζωήν υμών κρεμαμένην, απέναντι τών όφθαλμών υμών, Σήμερον Σταυρός υψούται, καί κόσμος εκ πλάνης ηλευθέρωται, Σήμερον τού Χριστού η ανάστασις εγκαινίζεται, καί τά πέρατα τής γής αγάλλεται, εν κυμβάλοις Δαυϊτικοίς ύμνον σοι προσφέροντα, καί λέγοντα, Ειργάσω σωτηρίαν εν μέσω τής γής ο Θεός, Σταυρόν καί τήν ανάστασιν, δι' ών ημάς έσωσας, αγαθέ καί φιλάνθρωπε, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Απολυτίκιον τού Αγίου
Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Ο Μάρτυς σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτού, τό στέφος εκομίσατο τής αφθαρσίας, εκ σού τού Θεού ημών, έχων γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλεν, έθραυσε καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτού ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Τής Εορτής
Απολυτίκιον Ήχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Απολυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Τού Σταυρού σου τό ξύλον προσκυνούμεν φιλάνθρωπε, ότι εν αυτώ προσηλώθης η ζωή τών απάντων, Παράδεισον ηνέωξας Σωτήρ, τώ πίστει προσελθόντι σοι Ληστή, καί τρυφής κατηξιώθη, ομολογών σοι, Μνήσθητί μου Κύριε, Δέξαι ως περ εκείνον καί ημάς, κραυγάζοντας, Ημάρτομεν, πάντες τή ευσπλαγχνία σου, μή υπερίδης ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'

Τόν τάφον σου Σωτήρ

Απλώσας εν Σταυρώ, τάς παλάμας Οικτίρμον, τά έθνη τά μακράν, από σού γεγονότα, συνήγαγες δοξάζειν σου, τήν πολλήν αγαθότητα, αλλ' επίβλεψον, επί τήν σήν κληρουχιαν, καί κατάβαλε, τούς καθ' ημών πολεμιους, Σταυρώ τώ τιμίω σου.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Οι Κανόνες τής Εορτής, καί τού Αγίου, ού η, Ακροστιχίς.

Νίκης σε μέλπω τόν φερώνυμον πρόμον.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ'
Θαλάσσης τό ερυθραίον

Νεκρώσας, τό τής σαρκός μου φρόνημα, τόν νούν καταύγασον, φωτιστική λαμπρότητι τήν σήν, ανυμνήσαι πανήγυριν, ως νικητής πανάριστος, καθικετεύων ώ Νικήτα Χριστόν.

Ιόν τόν εκ τών παθών γενόμενον, αποτιθέμενος, τούς αικισμούς υπέμεινας στερρώς, καί χιτώνα τόν έντιμον, μαρτυρικώς ενδέδυσαι, εκ σών αιμάτων υφαινόμενον.

Καινήν τε, καί θαυμασίαν έδειξας, οδόν αθλήσεως, υπέρ ημών τώ ξύλω προσπαγείς, απαρχή γάρ γεγένησαι, τής τών Μαρτύρων Δέσποτα, ομολογίας καί στερρότητος.

Θεοτοκίον

Η πύλη, τής πρός ημάς σου Κύριε, συγκαταβάσεως, ανατολήν καί ήλιον καί φώς, μυστικώς σε καλούμενον, υπερφυώς εξήστραψε, διπλούν τή φύσει τόν φιλάνθρωπον.

Ωδή γ'
Ευφραίνεται επί σοί

Στερρότητι τής ψυχής, τάς τών τυράννων απειλάς έφερες, Μάρτυς Χριστού ένδοξε, θεία δυναστεία ρωννύμενος.

Σαρκός σου τόν σκορπισμόν, καί τών μελών τήν εκκοπήν ήνεγκας, Μάρτυς Χριστού πανεύφημε, τήν δέ σήν ψυχήν συνεκρότησας.

Ευφραίνεται επί σοί, ο τών Μαρτυρων τού Χριστού σύλλογος, μνήμην τήν σήν σήμερον, επιτελουμένην θεώμενος.

Θεοτοκίον

Μαρία τό καθαρόν, τής παρθενίας καί σεπτόν σκήνωμα, τά χαλεπά τραύματα, τής εμής καρδίας θεράπευσον.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή, καί στερέωμα».

Κάθισμα Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Τών πόνων μακάριε, κατατρυφών τής σαρκός, τήν θείαν καί άπονον, εν Παραδείσω τρυφήν, αξίως απείληφας, στέφος αθανασίας, εκ Θεού δεδεγμένος, όθεν καί τών θαυμάτων, ποταμούς αναβλύζεις, τοίς πόθω καταφεύγουσι, Μάρτυς τή σκέπησου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον, όμοιον

Ταχύ προκατάλαβε, πρίν δουλωθήναι ημάς, εχθροίς βλασφημούσί σε, καί απειλούσιν ημίν, Χριστέ ο Θεός ημών, άνελε τώ Σταυρώ σου, τούς ημάς πολεμούντας, γνώτωσαν πώς ισχύει, Ορθοδόξων η πίστις, πρεσβείαις τής Θεοτόκου, μόνε φιλάνθρωπε.

Ωδή δ'

«Επαρθέντα σε ιδούσα η Εκκλησία, επί Σταυρού τόν Ήλιον τής δικαιοσύνης, έστη εν τή τάξει αυτής, εικότως κραυγάζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Ενηδόμενος Κυρίου τή θεωρία, καί ταίς αυτού λαμπρότησιν, εντρυφών ο Μάρτυς, πάσχων ουκ ησθάνετο, καί χαίρων εκραύγαζε, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Λελυτρωμένος τώ αίματι τού Δεσπότου, ο αθλητής Νικήτας, τό ίδιον αίμα, χαίρων προσκομίζει Χριστώ, δι' όν αναιρούμενος, Δόξα σοι Θεέ μου, εκραύγαζεν.

Πεπυρσευμένος τώ έρωτι τού Σωτήρος, ειδωλικήν ο Μάρτυς, κατεπάτησε φλόγα, πάσάν τε δαιμόνων ισχύν, καί κράζει τώ κτίσαντι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Ωραϊσμένος ποικίλη φωτοχυσία ο ουρανός ο έμψυχος, σού τού Βασιλέως, τών βασιλευόντων Χριστέ, Παρθένος η άχραντος, νύν ως Θεοτόκος δοξάζεται.

Ωδή ε'

«Σύ Κύριέ μου φώς, εις τόν κόσμον ελήλυθας, φώς άγιον επιστρέφον, εκ ζοφώδους αγνοίας τούς πίστει ανυμνούντάς σε».

Τίς δύναται λαλείν, σού Νικήτα τά έπαθλα, πανεύφημε τούς στεφάνους, ούς δωρείται Χριστός σοι, υπέρ αυτού αθλήσαντι;

Οι Μάρτυρες εν γή, τούς αγώνας ανύσαντες, ουράνιον εν υψίστοις, παρά σού Ζωοδότα, τήν αντίδοσιν έλαβον.

Νύν λάμπεις ως φωστήρ, ώ Νικήτα πανεύφημε, φώς δεύτερον χρηματίσας, τώ φωτί τώ μεγάλω ενδόξως παριστάμενος.

Θεοτοκίον

Φώς άχρονον ημίν, υπό χρόνον γενόμενον, εγέννησας Θεομήτορ, τοίς εν σκότει τού βίου, καί κόσμον κατεφώτισας.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Εθέλχθης, ταίς καλλοναίς τού Κτίσαντος Ένδοξε, καί τάς εκείθεν εμφάσεις, δεδεγμένος μάκαρ ανεπτερώθης, καί θανάτου, καταφρονών αυτώ προσεχώρησας.

Ρεόντων, λογιστικώ χρησάμενος σώφρονι, τά μή κενούμενα Μάρτυς προτιμήσας, σώμά σου τοίς βασάνοις ώ Νικήτα, μετ' ευφροσύνης χαίρων παρέδωκας.

Θεοτοκίον

Ως μήλον, εν τώ δρυμώ σε μόνην ευράμενος, καί καθαρώτατον κρίνον, καί κοιλάδων άνθος ώ Θεομήτορ, ο νυμφίος, ο νοητός εν σοί κατεσκήνωσε.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Ήχος β'

Τά άνω ζητών

Τής πλάνης τεμών, τό κράτος τή ενστάσει σου, καί νίκης λαβών, τό στέφος τή αθλήσει σου, τοίς Αγγέλοις ένδοξε, συναγάλλη Νικήτα φερώνυμε, σύν αυτοίς Χριστώ τώ Θεώ, πρεσβεύων απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Ο Οίκος

Γνώσιν ενθείς τή ψυχή μου, κάθαρόν μου τήν φρένα καί τών σών εντολών εργάτην Σώτερ ανάδειξον, ίνα ισχύσω καταπαλαίσαι τάς ποικίλας τών παθών μου επαναστάσεις, νικητικόν αφθαρσίας βραβείόν τε δέξασθαι, πρεσβείαις τού σού γενναίου αθλοφόρου Νικήτα, φιλάνθρωπε, καί γάρ αυτός ημάς εν τή μνήμη αυτού συνεκαλέσατο, πρεσβεύων απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΕ' τού αυτού μηνός, Άθλησις τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Νικήτα.

Στίχοι

- Φλέγη, Νικήτα, καί γίνη νικηφόρος,
- Η μάλλον ειπείν, πυρφόρος νικηφόρος.
- Πέμπτη καί δεκάτη καμίνω βλήθη Νικήτας.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού οσίου Πατρός ημών Φιλοθέου Πρεσβυτέρου καί θαυματουργού.

Στίχοι

- Ζήσας ο Φιλόθεος ως Θεώ φίλος.

- Ζωήν άληκτον εύρε σύνΘεώ φίλοις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Πορφυρίου τού από Μίμων.

Στίχοι

- Βάπτισμα παίξαι προτραπείς, παίζεις πλάνην,
- Ρύπτη δέ Πορφύριε, καί τέμνη ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, Η εύρεσις τού λειψάνου τού Αγίου Ακακίου Επισκόπου Μελιτηνής.

Στίχοι

- Τιμώντες ημείς εύρεσιν σού λειψάνου,
- Εύροιμεν Ακάκιε τών κακών λύσιν.

Τή αυτή ημέρα, ο Άγιος Μάρτυς Μάξιμος ξίφει τελειούται.

Στίχοι

- Χριστόν θεωρών σοι προτείνοντα στέφος,
- Τήν σήν προτείνεις Μάξιμε ξίφει κάραν.

Τή αυτή ημέρα, αι Άγιαι δύο Κόραι ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Γνώμην έχουσαι καί προθυμίαν μίαν,
- Κόραι δύο κλίνουσιν αυχένας ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, Η εύρεσις τού λειψάνου τού Αγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου.

Στίχοι

- Εύρημα κοινόν ο Στέφανος τή κτίσει,
- Θεού μεγίστου πρωταγωνιστής μέγας.

Ο εν αγίοις πατήρ ημών Βησσαρίων αρχιεπίσκοπος Λαρίσσης εν ειρήνη τελειούται.

Ο όσιος Γεράσιμος, ο κτίτωρ τής μονής τής αγίας Τριάδος τής επονομαζομένης Σουρβιάς, τής παρά τήν Μακρυνίτσαν τής Ζαγοράς, εν ειρήνη τελειούται.

Ο άγιος νεομάρτυς, Ιωάννης ο Κρής, ο μαρτυρήσας εν τή νέα Εφέσω κατά τό 1811, ξίφει τελειούται.

Ταίς τών σών Μαρτύρων ευχαίς, Χριστέ ο Θεός, ελέησον καί σώσον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'
Εντήκαμίνω

Νύν απροσίτω, τή λαμπηδόνι καταυγαζόμενος, Μάρτυς τούς υμνούντας νύν τήν σήν εορτήν, τώ φωτί σου καταλάμπρυνον, Ευλογημένος ει, ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Υπερηγάσθη, σού τήν ανδρείαν τά στρατεύματα, μάκαρ τών Αγγέλων βλέποντα καρτερώς, εναθλούντά σε καί λέγοντα, Ευλογημένος ει, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Μετά τής άνω, χοροστασίας ο ασώματος, Χαίρε Θεοτόκε πάναγνε Γαβριήλ, αγαλλόμενος κραυγάζει σοι, Ευλογημένη σύ εν γυναιξίν, υπάρχεις Πανάμωμε.

Ωδή η'

Χείρας εκπετάσας

Ολόκληρον θύμα καί δεκτόν, σαυτόν προσήγαγες Μάρτυς αήττητε, καί ολοκάρπωμα γέγονας, ευωδίας τώ Δεσπότη σου, τώ σταυρωθέντι δι' ημάς, μετ' ευφροσύνης βοών, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Νομίμως ως θείος αριστεύς, εχθρού τάς φάλαγγας καταστρεψάμενος, αξίως είληφας στέφανον, τόν τής νίκης τόν αμάραντον, εκ ζωηφόρου δεξιάς, ή νύν παρέστηκας αναμέλπων, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ποθήσας ασχέτως τόν Χριστόν, τώ τούτου αίματι, τό σόν κατέμιξας, καί συντεμνόμενος μάστιξι, καί ποικίλως αναιρούμενος, ώ περ καί νύν ως μιμητής, συμβασιλεύεις βοών, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ρύπον τόν τής φύσεως ημών, Χριστόν κυήσασα τόν μόνον άχραντον, σαφώς απέπλυνας άχραντε, Θεοτόκε παναμώμητε, καί Χερουβίμ καί Σεραφίμ, γέγονας ύπερθεν, τών βοώντων, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Όλον εμαυτόν σοι προσφέρω, θεομακάριστε Νικήτα, ίνα σε πλουτήσω προστάτην, πρός τόν Δεσπότην σώζειν δυνάμενον, εκ πάσης περιστάσεως, καί σωτηρίας θείας πρόξενον.

Μάρτυς αληθώς χρηματίσας, τής αληθείας Αθλοφόρε, τή ενυποστάτω καί σεπτή, νύν άληθεία χαίρων παρίστασαι, τά τών αγώνων έπαθλα, σύν παρρησία κομισάμενος.

Όρμω γαληνώ προσωρμίσθης, αναπαυσάμενος τών πόνων, καί

στεφανηφόρος χορεύεις εν Παραδείσω, μετά Μαρτύρων Χριστού, διό σε νύν πανόλβιε, πάντες αξίως σε δοξάζομεν.

Νέμοις μοι τήν άφθονον χάριν, τούς τών επαίνων σοι τοίς λόγοις, πλέξαντι προθύμως στεφάνους, ρυόμενός με τής αμαρτίας μου, καί τών δεινών μου πράξεων, ταίς σαίς πρεσβείαις Παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Νόμων τών τής φύσεως δίχα, τόν νομοδότην αποτίκτεις, σάρκα γεγονότα ατρέπτως, δι' ευσπλαγχνίαν ανεξιχνίαστον, ευλογημένη Άχραντε, δυσίν ουσίαις γνωριζόμενον.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας, τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Μάρτυρος
Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Ως ετροπώσω πάνσοφε, τού Σταυρού τή δυνάμει, βαρβαρικήν θρασύτητα, καί τυράννων μανίαν, στήσον γενναίε Νικήτα, καί ημών ταίς ευχαίς σου, τά τής σαρκός κινήματα, καί παθών τάς εφόδους, αμαρτιών, λύσιν παρεχόμενος, αθλοφόρε, ως παρρησίαν άπλετον, πρός Θεόν κεκτημένος.

Καί τής Εορτής
Τών Μαθητών ορώντων σε

Σταυρός, ο φύλαξ πάσης τής οικουμένης, Σταυρός, η ωραιότης τής Εκκλησίας, Σταυρός, Βασιλέων τό κραταίωμα, Σταυρός πιστών τό στήριγμα, Σταυρός Αγγέλων η δόξα, καί τών δαιμόνων τό τραύμα.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'
Οίκος τού Εφραθά

Σήμερον τού Χριστού, ο Σταυρός ανυψούται, τό ζωηφόρον ξύλον, εν ώ σαρκί επάγη, πάντας ανακαλούμενος.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Χαίροις τό τών πιστών, φυλακτήριον θείον, απροσμάχητον τείχος, Σταυρός ο τού Κυρίου, δι' ού από γής ήρθημεν.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Δεύτε χαρμονικώς, ασπασώμεθα πάντες, τό σωτήριον ξυλον, εν ωεξετανύθη, Χριστός η απολύτρωσις.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Σήμερον η οικουμένη πάσα, τή τού αθλοφόρου αγάλλεται αθλήσει, καί η τού Χριστού Εκκλησία, τοίς άνθεσιν ωραϊζομένη, Χριστομάρτυς βοά σοι, θεράπον Χριστού, καί προστάτα θερμότατε, μή ελλίπης πρεσβεύειν υπέρ τών δούλων σου.

Καί νύν... ο αυτός

Σήμερον τό φυτόν τής ζωής εκ τών τής γής αδύτων ανιστάμενον, τού εν αυτώ παγέντος Χριστού, πιστούται τήν ανάστασιν, καί ανυψούμενον χερσίν ιεραίς, τήν αυτού πρός ουρανούς, καταγγέλλει ανύψωσιν, δι' ής τό ημέτερον φύραμα, εκ τής εις γήν καταπτώσεως, εις ουρανούς πολιτεύεται, διό ευχαρίστως βοήσωμεν, Κύριε, ο υψωθείς εν αυτώ, καί δι' αυτού συνανυψώσας ημάς, τής ουρανίου χαράς αξίωσον τούς υμνούντάς σε.

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί Μακαρισμοί από τού Κανόνος τής Εορτής καί τού Αγίου.

Προκείμενον Ήχος βαρύς

Ευφρανθήσεται δίκαιος εν Κυρίω, καί ελπιεί επ' αυτόν καί επαινεσθήσονται πάντες οι ευθείς τή καρδία.

Στίχ. Εισάκουσον ο Θεός τής φωνής μου εν τώ δέεσθαί με από φόβου εχθρού εξελού τήν ψυχήν μου.

Ο Απόστολος πρός Τιμόθεον

Τέκνον Τιμόθεε, ενδυναμού...

Ζήτει Οκτωβρίου κς'

Αλληλούϊα

Δίκαιος ως φοίνιξ ανθήσει καί ωσεί κέδρος η εν τώ Λιβάνω πληθυνθήσεται.

Ευαγγέλιον κατά Ματθαίον

Είπεν ο Κύριος, ιδού εγώ αποστέλλω υμάς ως πρόβατα εν μέσω λύκων...

Κοινωνικόν

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούια.

Αρχή

ΤΗ ΙΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Μεγαλομάρτυρος καί Πανευφήμου Ευφημίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τής Εορτής γ'.

Ήχος β'

Ότε εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Ώφθη, η τού ξύλου πονηρά, γεύσις εν Εδέμ τοίς γενάρχαις, συμβάσα πάλαι δεινώς, θάνατον εισάξασα παντί τώ γένει βροτών, αλλά νύν πρός ακήρατον, ζωήν καί αμείνω, λήξιν ανεκλήθημεν, διά τού θείου Σταυρού, όν περ ανυψούντες υμνούμεν, τόν ανυψωθέντα εν τούτω, Κύριον καί κόσμον, συνυψώσαντα.

Ήρας, τό πλανώμενον Σωτήρ, πρόβατον επ' ώμων καί τούτο, τώ σώ προσήξας Πατρί, διά τού τιμίου σου, καί ζωηφόρου Σταυρού, καί Αγγέλοις ηρίθμησας, εν Πνεύματι θείω, ξύλον γάρ αντέθηκας, αντί τού ξύλου Χριστέ, όν νύν ανυψούντες εν πίστει, σέ τόν εν αυτώ υψωθέντα, καί ημάς υψώσαντα δοξάζομεν.

Στώμεν, εν τώ οίκω τού Θεού, πράξεσι κομώντες ενθέοις, και τόν Κρανίου πιστοί, χώρον εποπτεύσωμεν, καθαρωτάτω νοϊ, καί υψούμενον βλέψωμεν, βροτοί σύν Αγγέλοις, ξύλον τό πανάγιον, εν ώ Χριστός ο Θεός, χείρας εκουσίως απλώσας, είλκυσεν εζώγρησε πάντας, καί πρός ουρανούς ημάς ανύψωσεν.

Καί τής Αγίας γ'

Ήχος δ'

Ως γενναίον

Παρθενίας εν κάλλεσι, καί Μαρτύρων εν αίμασι, τήν ψυχήν λαμπρύνασα, Μάρτυς ένδοξε, κατηγγυήθης τώ κτίσαντι, τηρούντί σε άφθορον, εις αιώνας αληθώς, περί τούτον χορεύουσα, σύν στρατεύμασιν, Αρχαγγέλων, Αγγέλων, Αποστόλων, Προφητών τε καί Μαρτύρων, χοροστασίαις πανεύφημε.

Καί τροχοίς ομιλήσασα, καί θηρσί προσπαλαίσασα, καί πυρί καί ύδατι στομωθείσά σου, τόν λογισμόνθείω Πνεύματι, τού σκότους τόν άρχοντα, ταίς τού αίματος ροαίς, ανδρικώς εναπέπνιξας, καί ανέδραμες, νοητούς πρός θαλάμους ώσπερ προίκα, τώ νυμφίω σου Παρθένε, προσαγαγούσα τήν άθλησιν.

Καί θανούσα αείζωον, τών αιμάτων τήν πρόσχυσιν, εις Κυρίου αίνεσιν Μάρτυς έβλυσας, τούς μέν πιστούς καταρδεύουσα, καί γνώσει φωτίζουσα, τούς απίστους δέ εχθρούς, εν αυτοίς αποπνίγουσα, όθεν τόμος σοι, εμπιστεύεται θείος, όν φυλάττεις, καί κρατύνεις εις αιώνας, τής Εκκλησίας τά δόγματα.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ανατολίου

Η διηνθισμένη ταίς αρεταίς, καί πεφωτισμένη τόν λογισμόν, η μύρα προχέουσα εν ταίς καρδίαις τών πιστών, η εκ τής Εώας ανατείλασα, ως αστήρ φαεινός, καί αθροισμόν ποιήσασα, διά τής τού Αγίου Πνεύματος επιφοιτήσεως, τών θείων Πατέρων, μή διαλίπης υπέρ ημών δυσωπούσα

πρός Κύριον, Ευφημία πανένδοξε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... ο αυτός

Ο τετραπέρατος κόσμος, σήμερον αγιάζεται, τού τετραμερούς υψούμένου σου Σταυρού, Χριστέ ο Θεός ημών, καί τό κέρας τών πιστών συνυψούται Βασιλέων ημών, συντριβόντων εν αυτώ, τών δυσμενών τά κέρατα, Μέγας εί Κύριε, καί θαυμαστός εν τοίς έργοις σου! δόξα σοι.

Απόστιχα Στιχηρά

Ήχος πλ. β'
Τριήμερος ανέστης

Ραπίσματα υπήνεγκας, καί σταύρωσιν μακρόθυμε, καί ονείδη, θέλων πάντας εκ χειρός, λυτρώσασθαι τού πλάνου, ο μόνος ζωοδότης, καί πανοικτίρμων καί φιλάνθρωπος.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Τιμώ σου τόν Σταυρόν αγαθέ, τούς ήλους καί τήν λόγχην Σωτήρ, δι' ών πάντας, ελυτρώσω τής φθοράς, ως μόνος ζωοδότης, καί πάντων ευεργέτης, μόνε φιλάνθρωπε Σωτήρ ημών.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Σταυρώ προσηλωθείς δι' εμέ, Σωτήρ μου υπεράγαθε, ερραπίσθης, καί υβρίσθης λυτρωτά, καί όξος εποτίσθης, καί λόγχη εκεντήθης, καί πάντα φέρεις αναμάρτητε.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'
Βυζαντίου

Πάσα γλώσσα κινείσθω πρός ευφημίαν, τής πανενδόξου Ευφημίας, άπαν γένος, καί ηλικία πάσα, νεανίσκοι καί παρθένοι, τήν Χριστού παρθενομάρτυρα, εγκωμίοις στεφανώσωμεν, νομίμως γάρ ανδρισαμένη, καί τό χαύνον τού θήλεος απορρίψασα, δι' αθλητικών πόνων, τόν τύραννον εχθρόν καταβέβληκεν, ουρανίω δέ καί θείω σθένει κοσμηθείσα, αιτείται τόν νυμφίον καί Θεόν, δωρήσασθαι ημίν τό μέγα έλεος.

Καί νύν... ο αυτός

Όν περ πάλαι Μωϋσής, προτυπώσας εν εαυτώ τόν Αμαλήκ καταβαλών ετροπώσατο, καί Δαυϊδ ο μελωδός, υποπόδιόν σοι βοών, προσκυνείσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρον σου, Χριστέ ο Θεός, σήμερον αμαρτωλοί προσκυνούντες, χείλεσιν αναξίοις, σέ τόν καταξιώσαντα παγήναι εν αυτώ, ανυμνούντες δεόμεθα, Κύριε, σύν τώ Ληστή, τής βασιλείας σου αξίωσον ημάς.

Απολυτίκιον τής Αγίας

Ήχος δ'

Η αμνάς σου Ιησού, κράζει μεγάλη τή φωνή, Σέ νυμφίε μου ποθώ, καί σέ ζητούσα αθλώ, καί συσταυρούμαι, καί συνθάπτομαι τώ βαπτισμώ σου, καί πάσχω διά σέ, ως βασιλεύσω σύν σοί, καί θνήσκω υπέρ σού, ίνα καί ζήσω εν σοί αλλ' ως θυσίαν άμωμον, προσδέχου τήν μετά πόθου τυθείσάν σοι, Αυτής πρεσβείαις, ως ελεήμων, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Τής Εορτής

Απολυτίκιον Ήχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Αγίας

Ήχος δ' Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Τόν νυμφίον σου Χριστόν αγαπήσασα, τήν λαμπάδα σου φαιδρώς ευτρεπίσασα, ταίς αρεταίς διέλαμψας Πανεύφημε, όθεν εισελήλυθας, σύν αυτώ εις τούς γάμους, τό στέφος τής αθλήσεως, παρ' αυτού δεξαμένη, αλλ' εκ κινδύνων λύτρωσαι ημάς, τούς εκτελούντας εν πίστει τήν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ εκουσίως, τή επωνύμω σου και νή πολιτεία, τούς οικτιρμούς σου δώρησαι, Χριστέ ο Θεός, Εύφρανον εν τή δυνάμει σου, τούς πιστούς Βασιλείς ημών, νίκας χορηγών αυτοίς, κατά τών πολεμίων, τήν συμμαχίαν έχοιεν τήν σήν, όπλον ειρήνης αήττητον τρόπαιον.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα τής Αγίας

Ήχος δ' Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Οι αγώνές σου Σεμνή καί ο στέφανος, οι ιδρώτές σου αγνή καί τά θαύματα, τού διαβόλου ήσχυναν τά τρόπαια, Χριστόν γάρ τόν νυμφίον σου, εκ καρδίας ποθούσα, ου μάστιγας ου θανατον, δι' αυτόν επτοήθης, αλλ' ανετέθης όλη τώ Θεώ, τής ευσεβείας φορούσα τόν στέφανον.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Εν παραδείσω με δεινώς πεπτωκότα, τού βροτοκτόνου τή πικρά συμβουλία, εν τώ κρανίω πάλαι εξανέστησας Χριστέ, ξύλω ιασάμενος, τήν τού ξύλου κατάραν, κτείνας τόν απάτη με, θανατώσαντα όφιν, καί εδωρήσω θείαν μοι ζωήν, Δόξα τή θεία Σταυρώσει σου Κύριε.

Εις τόν ναόν τής Αγίας ψάλλεται τό παρόν Πεντηκοστάριον.

Ήχος δ'
Πρός τό, Αναστάς ο Ιησούς

Ευφημείν σε τήν σεμνήν, κόρην πανεύφημε Ευφημία, δίδου μοι ισχύν, ικετεύουσα Χριστόν τού ελεήσαί με.

Ο Κανών τής Εορτής, καί τής Αγίας, ού η Ακροστιχίς.

Εγκωμιάζω τήν πανεύφημον κόρην.

Άνευ τών Θεοτοκίων.

Ιωάννου Μοναχού.

Ωδήα' Ήχος πλ. δ'
Άσωμεν τώ Κυρίω

Έλκει πρός υμνωδίαν, τών υπερκοσμίων τά συστήματα, τών βροτών τάς χορείας, η πανεύφημος Κόρη τοίς θαύμασιν.

Γένος υπεριδούσα, καί τήν εκ τού πλούτου περιφάνειαν, η σεπτή Ευφημία, αντί πάντων Χριστόν επεκτήσατο.

Κάλλος επιθυμήσας, τής ωραιοτάτης σου πανεύφημε, ο Δεσπότης καρδίας, ουρανίων θαλάμων ηξίωσεν.

Θεοτοκίον

Άχραντε Θεοτόκε, η σεσαρκωμένον τόν αϊδιον, καί υπέρθεον Λόγον, υπέρ φύσιν τεκούσα, υμνούμέν σε.

Ωδή γ'
Σύ εί τό στερέωμα

Ώφθης επί βήματος, αρρενωπόν ψυχήν φέρουσα, καί τόν εχθρόν, ανδρικοίς εν άθλοις, ετροπώσω Πανεύφημε.

Μώμος εν τώ κάλλει σου, ουδέ ρυτίς ψυχής πέφυκε, καί σέ Χριστός, νύμφην ακηράτοις, εν νυμφώσι προσήκατο.

Ίασαι πανεύφημε, τούς τής εμής ψυχής μώλωπας, Μάρτυς Χριστού, θραύσον σαίς πρεσβείαις, τού εχθρού τά σοφίσματα.

Θεοτοκίον

Σέ πάντες κεκτήμεθα, καταφυγήν καί σκέπην ημών, Χριστιανοί, σέ δοξολογούμεν, ασιγήτως Θεόνυμφε.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τών αιμάτων σου ρείθροις Μάρτυς Χριστού, ποντισμόν ασεβείας διηνεκώς, εργάζη πανεύφημε, επομβρίαις δέ χάριτος, λογικάς αρούρας, αρδεύουσα πάνσεμνε, εν αυταίς αυξάνεις, τόν στάχυν τής πίστεως, όθεν παραδόξως μετά θάνατον ώφθης, νεφέλη πηγάζουσα, τής ζωής τό μαρτύριον, Αθλοφόρε πανεύφημε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Τόν Σταυρόν τού Σωτήρος από τής γής, κεκρυμμένον ανείλετο εν σπουδή, χαράς τε εμπίπλησιν, οικουμένης τά πέρατα, καί τεμένη θεσπίζει, υψούσθαι έν Πνεύματι, καί τό σκήπτρον κομίζει, επί τά βασίλεια, η σεπτή Ελένη, τώ υιώ εκβοώσα, Υφάπλωσον Δέσποτα, τάς σάς χείρας καί πρόσδεξαι, τόν δεικνύμενον άπασι, κράτος σου καί νίκας σοφέ, καί τά έθνη δίδαξον εν χάριτι, προσκυνείν τόν Σταυρόν καί τά πάθη Χριστού.

Ωδή δ'
Εισακήκοα Κύριε

Ακηλίδωτον έσοπτρον, θείων εννοιών σαυτήν καταστήσασα, ως φωστήρ αριπρεπέστατος, αθλητών εν μέσω, Μάρτυς έλαμψας.

Ζοφερώ ού προσήνεγκας, δαίμονι θυσίαν, Μάρτυς αήττητε, ζωηφόρον γάρ ηγάπησας, υπέρ ευσεβείας σπείσαι θάνατον.

Ως ανάλγητον φέρουσα, σύν τοίς αθλοφόροις σώμα η Άμεμπτος, ταίς αικείαις ανεπαίσθητος, διετέλει θείας στοργής έρωτι.

Τληπαθούν σου τό πρόσωπον, Μάρτυς ταίς βολαίς λαμπρώς εφαιδρύνετο, αστραπή δέ θείου Πνεύματος, τών εχθρών ημαύρου τήν διάνοιαν.

Θεοτοκίον

Ιλασμόν ημίν δώρησαι, τών αγνοημάτων ως αναμάρτητος, καί ειρήνευσον τόν κόσμον σου, ο Θεός πρεσβείαις τής τεκούσης σε.

Ωδή ε'
Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Ημέρας καί ειρήνης αντίθετον, επιγνούσα, στέργειν ουκ ηξίωσας τόν φιλοπόλεμον δαίμονα.

Νομίσας σου εκλύειν τόν ένθεον, Μάρτυς τόνον, γέλως απεδείκνυτο, ταίς μηχαναίς ο παμπόνηρος.

Παράσχου φωτισμόν μοι Πανεύφημε, καί ειρήνην, λύουσα πρεσβείαις σου, τήν πολυτάραχον άγνοιαν.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί

τώ κόσμω εκύησας.

Ωδή ς'
Χιτώνά μοι παράσχου

Ανδρείον εν θηλεία τή σαρκί, τής ψυχής τό φρόνημα, φέρουσα Ένδοξε, τών εν ύδασι θηρών κατεφρόνησας.

Νενίκηκας τυράννων τήν οφρύν, ασινής εν ύδασι, Μάρτυς αήττητε, συν θηρσίν ως Ιωνάς διαμείνασα.

Θεοτοκία

Ερρύσατο θηρών διαφθοράς, επακούσας Κύριος, σού τής δεήσεως, ως εκ λάκκου Δανιήλ, σέ Πανεύφη με.

Η μόνη διά λόγου εν σαρκί, τόν Λόγον κυήσασα, ρύσαι δεόμεθα, τών παγίδων τού εχθρού, τάς ψυχάς ημών.

Ο Ειρμός

«Χιτώνα μοι παράσχου φωτεινόν, ο αναβαλλόμενος, φώς ως ιμάτιον, πολυέλεε Χριστέ ο Θεός ημών».

Κοντάκιον Ήχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Εν τή αθλήσει σου καλώς ηγωνίσω, καί μετά θάνατον ημάς αγιάζεις, ταίς τών θαυμάτων βλύσεσι Πανεύφημε, όθεν σου τήν κοίμησιν, τήν αγίαν τιμώμεν, πίστει παριστάμενοι, τώ σεπτώ σου λειψάνω, ίνα ρυσθώμεν νόσων ψυχικών, καί τών θαυμάτων τήν χάριν αντλήσωμεν.

Ο Οίκος

Τής πανευφήμου ο ναός, Παράδεισος εδείχθη, εν μέσω κεκτημένος, φυτόν αθανασίας, τό σώμα ταύτης τό σεπτόν, Τούτου οι τρυγώντες καρπούς τούς ευθαλείς, συντόμως αγιάζονται, ορώντες δέ θαυμάζουσιν, ότι πώς τό νεκρόν σώμα, ώσπερ ζών, αναβλυστάνει τά αίματα, μυρίζοντα πάντας, Διό μετά σπουδής δεύτε πάντες σύν εμοί τώ ταπεινώ, καί καθαρθέντες μολυσμού παντός, περιπτυξώμεθα τούτο, καί τών θαυμάτων τήν χάριν αντλήσωμεν.

Συναξάριον

Τή ΙΣΤ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Μεγαλομάρτυρος καί πανευφήμου Ευφημίας.

Στίχοι

- Υπέρ Θεού κτανθείσαν άρκτου ταίς μύλαις,
- Ευφημίαις σε χρή στέφειν Ευφημία.
- Τή εκκαιδεκάτη Ευφημίαν έκτανεν άρκτος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Μελιτηνής.

Στίχοι

- Μελιτηνή, τμηθείσα τήν κάραν ξίφει,

- Αίμα προσήγεν ως γλυκύ Χριστώ μέλι.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς.' Αμήν.

Ωδή ζ'
Οι εκ τής Ιουδαίας

Υπέρ έννοιαν ώφθη, τά τών θείων Μαρτύρων ανδραγαθήματα, ο Κτίστης γάρ τών όλων, τήν κτίσιν υποτάττει, τοίς εν άθλοις κραυγάζουσιν, ο τών Πατέρων ημών, Θεος ευλογτός εί.

Φληναφούντα εμφράττει, η αοίδιμος Κόρη τυράννων στόματα, τερθρείαις παρανόμοις, εν πνεύματι Αγίω, θεϊκώς αντιμέλπουσα, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Η τριάς τών Οσίων, τούς εκκαύσαντας πάλαι φλέγει τήν κάμινον, νυνί δέ η θεόφρων, Τριάδα ανυμνούσα, υπηρέτας εζώγρησε, τόν τών Πατέρων Θεόν, υμνούντας εις αιώνας.

Μυστικώς ο νυμφίος, πρός τήν πάναγνον νύμφην, εν τή καμίνω μολών, τού Πνεύματος τή δρόσω, Πατρός ευδοκία, διεσώσατο ψάλλουσαν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Τήν ημών σωτηρίαν, ως ηθέλησας Σώτερ οικονομήσασθαι, εν μήτρα τής Παρθένου, κατώκησας τώ κόσμω, ήν προστάτιν ανέδειξας, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'
Τόν Βασιλέα

Ολβιωτάτη εν γυναιξί τού Υψίστου, αντί φερνής έχουσα τήν χάριν, έψαλλες υμνούσα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Νενευρωμένη τόν λογισμόν τού νυμφίου, τώ αϋλω έρωτι τό σώμα, δέδωκας θανάτω, καί ζής εις τούς αιώνας.

Κατά τής πλάνης ώσπερ θηρός οπλισθείσα, τώ αγίω Πνεύματι η Μάρτυς, ήρατο βραβεία, εις πάντας τούς αιώνας.

Ου ψυχοφθόρον μόρον είλου, ευθαρσώς δέ, τού θηρός τώ δήγματι αγήρω, άμεμπτε ηλλάξω, ζωήν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τούς βοηθείας τής παρά σού δεομένους, μή παρίδης Παρθένε υμνούντας, καί υπερυψούντάς σε Κόρη εις αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν Βασιλέα τών ουρανών όν υμνούσι, στρατιαί τών Αγγέλων υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'
Σέ τήν απειρόγαμον

Ρύσις ζώντος αίματος, τεκμήριον τής ακηράτου, σοί δεδωρημένης άνωθεν, ζωής Μάρτυς πανεύφημε, τών γάρ ιαμάτων, θησαυρός αδιάλειπτος, τοίς εν πίστει αρυομένοις αναδέδειξαι.

Ηψατό σου θάνατος, θεόφρον φύσεως τώ νόμω, τήν δέ ζωηφόρον νέκρωσιν, απαθώς αμφιέννυσαι, ή ως ψυχικόν σου σώμα θείσα τό πάναγνον, ζής αφθάρτως, καί μαρτυρεί σου τά αιμόρρυτα.

Νόμοις τής αθλήσεως, στεφθείσα Μάρτυς χριστοκήρυξ, τόμον ευσεβώς πεπίστευσαι, Ευφημία δογμάτων σεπτών, όν εκ χειρών Συνοδικών, στήλη κατέχουσα, ώσπερ ζώσα, ορθοδοξίας επιδείκνυσαι.

Θεοτοκίον

Νύμφη απειρόγαμε, τό σκεύος τό τής ευωδίας, σέ ως αληθή καί άμωμον, καί αϋλου νεφέλην φωτός, τήν εισδεξαμένην τόν ουράνιον όμβρον εν τή νηδύϊ, Παρθενομήτορ μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Σέ τήν απειρόγαμον, Θεού Μητέρα τού Υψίστου, σέ τήν υπέρ νούν κυήσασαν, διά λόγου τόν όντως Θεόν, τήν υψηλοτέραν τών αχράντων Δυνάμεων, ασιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον
τών Μαθητών

Τής πανευφή μου Μάρτυρος Ευφημίας, τήν μνήμην συνελθόντες ανευφημούμεν, αυτη γάρ τόν όρον ορθοδοξίας, εκ τών Πατέρων είληφε, καί τούτον διατηρούσα, τούς ορθοδόξους λαμπρύνει.

Τού Σταυρού όμοιον

Σταυρός, τού κόσμου πέφυκε σωτηρία, Σταυρός, Αγίων πάντων η βακτηρία, Σταυρός, Βασιλέων τό στερέωμα, Σταυρός, πιστών οχύρωμα, Σταυρός, ανθρώπων η ρώσις, Σταυρός, δαιμόνων η πτώσις.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα τής Αγίας.

Ήχος γ'

Αθλητικήν πανήγυριν πιστοί, θεοφρόνως τελουμένην θεώμενοι, τώ θαυμαστώ εν βουλαίς Θεώ ημών, ευχαριστήριον ύμνον μελωδήσωμεν, τό γάρ αόρατον κράτος, τής εναντίας δυνάμεως, εν γυναικεία φύσει κατηγωνίσατο, τήν θεί εν ασθενεία αν εαυτού δύναμιν, τελειώσας τής Καλλιμάρτυρος, Ταίς αυτής πρεσβείαις, σώσον τάς ψυχάς ημών. (Δίς)

Ο αυτός

Αληθείας κρατήρα, εξ οικείων αιμάτων αθλητικών, η πανεύφημος Μάρτυς Χριστού κερασαμένη, καί τούτον αενάως τή Εκκλησία προτιθεμένη, εν αυτή

τούς τής ευσεβείας τροφίμους, σοφίας φωνή προτρέπεται λέγουσα, Αρύσασθε πόμα, τής αναστάσεως μαρτύριον, παθών καθαρτήριον, ευσεβών δέ ψυχών φυλακτήριον, τώ Σωτήρι κράζοντες, ο ποτίσας ημάς τόν χειμάρρουν τής τρυφής τού πνεύματος, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός

Οι τώ αίματι Χριστού τάς ψυχάς σφραγισθέντες, εις ημέραν απολυτρώσεως, αίμα άγιον, εκ μαρτυρικής πηγής αναβλύζον ημίν, μετ' ευφροσύνης πνευματικής προφητικώς αντλήσωμεν, τών ζωηρύτων παθημάτων τού Σωτήρος, καί τής αϊδίου δόξης μορφωτικόν, διό αυτώ βοήσωμεν, ο ενδοξαζόμενος εν τοίς Αγίοις σου Κύριε, ταίς τής πανευφήμου σου Αθληφόρου πρεσβείαις, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ιωάννου Μοναχού

Εκ δεξιών τού Σωτήρος, παρέστη η παρθένος καί αθληφόρος καί Μάρτυς, περιβεβλημένη ταίς αρεταίς τό αήττητον, καί πεποικιλμένη ελαίω τής αγνείας, καί τώ αίματι τής αθλήσεως, καί βοώσα πρός αυτόν εν αγαλλιάσει, τήν λαμπάδα κατέχουσα, Εις οσμήν μύρου σου έδραμον, Χριστέ ο Θεός, ότι τέτρωμαι τής σής αγάπης εγώ, μή χωρίσης με νυμφίε επουράνιε, Αυτής ταίς ικεσίαις κατάπεμψον ημίν, παντοδύναμε Σωτήρ τά ελέη σου.

Καί νύν... ο αυτός

Σήμερον τό φυτόν τής ζωής, εκ τών τής γής αδύτων ανιστάμενον, τού εν αυτώ παγέντος Χριστού, πιστούται τήν ανάστασιν, καί ανυψούμενον χερσίν Ιεραίς, τήν αυτού πρός ουρανούς καταγγέλλει ανύψωσιν, δι' ής τό ημέτερον φύραμα, εκ τής εις γήν καταπτώσεως, εις ουρανούς πολιτεύεται, διό ευχαρίστως βοήσωμεν, Κύριε, ο υψωθείς εν αυτώ, καί δι' αυτού συνανυψώσας ημάς, τής ουρανίου χαράς αξίωσον τούς υμνούντάς σε.

Απόστιχα Στιχηρά

Ήχος πλ. β'

Τριήμερος ανέστης

Ού έστησαν οι πόδες Χριστού, τόν τόπον προσκυνήσωμεν, ανυψούντες, τόν τρισόλβιον Σταυρόν, εν ώ κατεκενώθη, τό αίμα τού Δεσπότου, τό βλύσαν κόσμω τήν ανάστασιν.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Νεκρώσαντες τά πάθη σαρκός, καί πνεύματος θεόφρονες, επειχθώμεν, υψωθήναι από γής, ουράνιον πρός λήξιν, Σταυρού τή ανυψώσει, συσταυρωθέντες τώ Δεσπότή Χριστώ.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Ζωήρυτος εκ θείας πλευράς, πηγή σαφώς εξέβλυσε, τού Σωτήρος, καταρδεύουσα ψυχάς, τών πίστει προσκυνούντων, τό θείον πάθος τούτου, καί τόν Σταυρόν καί τήν ανάστασιν.

Δόξα... Ήχος α'
Βυζαντίου

Σήμερον χοροί Πατέρων Πανεύφημε, συναθροισθέντες διά Χριστόν, τόν τόμον σοι προσάγουσι τής ορθοδόξου πίστεως, όν περ λαβούσα εν ταίς τιμίαις σου χερσί, φυλάττεις μέχρι τέλους, όθεν καί βροτών χοροστασίαι συνελθόντες, τήν σήν άθλησιν γεραίρομεν, βοώντες ευσεβώς, Χαίροις πανεύφημε, η τήν ορθόδοξον καί Πατροπαράδοτον πίστιν, άτρωτον φυλάξασα, χαίροις η πρεσβεύουσα υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... τής Εορτής
Ήχος ο αυτός
Ανδρέου Ιεροσολυμίτου

Σήμερον ως αληθώς, η αγιόφθογγος ρήσις τού Δαυίδ πέρας είληφεν, ιδού γάρ εμφανώς τό τών αχράντων ποδών σου προσκυνούμεν υποπόδιον, καί εν τή τών πτερύγων σου ελπίζοντες σκιά, πανοικτίρμον βοώμέν σοι, Σημειωθήτω εφ' ημάς τό φώς τού προσώπου σου, καί ανύψωσον τού ορθοδόξου λαού σου τό κέρας, τή τού τιμίου Σταυρού σου ανυψώσει, Χριστέ πολυέλεε.

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί εκ τών Κανόνων τής Εορτής, καί τής Αγίας.

Προκείμενον

Θαυμαστός ο Θεός εν τοίς αγίοις αυτού ο Θεός Ισραήλ αυτός δώσει δύναμιν καί κραραίωσιν τώ λαώ αυτού ευλογητός ο Θεός.
Στίχ. Εν Εκκλησίαις ευλογείτε τόν Θεόν, τόν Κύριον εκ πηγών Ισραήλ.

Ο Απόστολος Πρός Γαλάτας

Αδελφοί, συνεργούντες...

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Τώ καιρώ εκείνω, ηρώτησέ τις τών Φαρισαίων τόν Ιησούν...

Ζήτει τή β' τής δ' Εβδομάδος τού Λουκά

Κοινωνικόν

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούια.

Αρχή

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας μάρτυρος Σοφίας, καί τών τριών θυγατέρων αυτής, Πίστεως, Αγάπης, καί Ελπίδος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τής Εορτής Προσόμοια.

Ήχος δ'
Έδωκας σημείωσιν

Σήμερον εξέλαμψε, φωτοειδής ώσπερ ήλιος, ο Σταυρός σου ο τίμιος, Χριστέ στηριζόμενος, έν Κρανίου τόπω, τώ δεδοξασμένω, καί ανυψούμενος Σωτήρ, επί τό όρος σου τό πανάγιον, δηλοί εμφαντικώτατα, ως δι' αυτού παντοδύναμε, τήν ημών φύσιν ύψωσας, ουρανοίς ως φιλάνθρωπος.

Ανήγγειλαν σήμερον, οι ουρανοί ακατάληπτε, τοίς ανθρώποις τήν δόξαν σου, φαιδρώς εξαστράψας γάρ, τού Σταυρού ο τύπος, φέγγει απροσίτω, τήν μανιώδη καί σκληράν, τών θεοκτόνων γνώμην διήλεγξε, διό σου τήν φιλάνθρωπον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Σταυρός ο πανάγιος, τό ακατάλυτον τρόπαιον, από γής φανερούμενον, σήμερον προέρχεται, ως περ κεκρυμμένος, θησαυρός πλουτίζων, τήν οικουμένην ταίς αυγαίς, τής παγκοσμίου αυτού χρηστότητος, διό σου τήν φιλάνθρωπον, οικονομίαν δοξάζομεν, Ιησού παντοδύναμε, ο Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Καί τών Αγίων

Όμοια

Παρθένοι νεάνιδες, φύσεως νόμω συνδούμεναι, καί σαφώς κρατυνόμεναι, αγάπη τού κτίσαντος, τόν δεσμόν τής πλάνης, διέλυσαν πίστει, καί τόν ανίσχυρον εχθρόν, ανδρειωθείσαι, ποσί συνέτριψαν, καί νίκης διαδήματι, φωτοειδώς εκοσμήθησαν, καί νυμφώνα κατώκησαν, νοητόν αγαλλόμεναι.

Πίστις η πανεύφημος, καί η Αγάπη η ένδοξος, καί Ελπίς η θεόσοφος, αρετών επώνυμοι, τών φαεινοτάτων, αναδεδειγμέναι, αθλητικώς τόν πονηρόν, καταβαλούσαι, τόν τήν Προμήτορα, δολίως απατήσαντα, τού Παραδείσου τήν οίκησιν, θεωθείσαι απέλαβον, υπέρ πάντων πρεσβεύουσαι.

Πυρός κατεφρόνησαν, καί πολυτρόπων κολάσεων, καί θανάτου αι πάνσεμνοι, νυμφίου τό κάλλος γάρ, τού ωραιοτάτου, πίστει εκζητούσαι, διά ποικίλων αικισμών, ωραιωθείσαι, τούτω συνήφθησαν, Σοφίας τά βλαστήματα, Πίστις Ελπίς καί Αγάπη τε, δι' αυτών ημάς Κύριε, τών δεινών ελευθέρωσον.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Τών Προφητών αι φωναί, τό Ξύλον τό άγιον προκατήγγειλαν, δι' ού τής αρχαίας ηλευθερώθη κατάρας, τής τού θανάτου ο Άδάμ, η δέ κτίσις σήμερον, υψουμένου τούτου, συνυψοί τήν φωνήν, τό εκ Θεού αιτουμένη πλούσιον έλεος, Αλλ' ο μόνος εν ελέει αμέτρητος Δέσποτα, ιλασμός γενού ημίν, καί

σώσον τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'
Οίκος τού Εφραθά

Ξύλον τό τού Σταυρού, υψούμενον ορώντες, μεγαλωσύνην δώμεν, Θεώ τώ σταυρωθέντι, σαρκί δι' αγαθότητα.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Λύσιν τών δυσχερών, καί κτήσιν τών αρίστων, υψουμενος βραβεύει, τώ γένει τών ανθρώπων, Σταυρός Χριστού ο άγιος.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Ότε τόν Αμαλήκ, Μωσής κατετροπούτο, Χριστού προγράφων πάθος, Σταυρόν προδιετύπου, δαιμόνων αμυντήριον.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Δεύτε χαρμονικώς, ασπασώμεθα πάντες, τό σωτήριον ξύλον, εν ώ εξετανύθη, Χριστός η απολύτρωσις.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Εν σοί τρισμακάριστε, καί ζωοδότα Σταυρέ, λαοί ευωχούμενοι, πανηγυρίζουσι νύν, αϋλων σύν τάγμασι, τάξεις Αρχιερέων, ευσεβώς ανυμνούσι, πλήθη τών Μοναζόντων, ευλαβώς προσκυνούσι, Χριστόν δέ τόν σταυρωθέντα πάντες δοξάζομεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Ο Σταυρός σου Κύριε, ως φώς εκλάμπων, τάς τού σκότους φάλαγγας, αποδιώκει, καί πιστούς, καταφαιδρύνει τούς ψάλλοντας, Σταυρός υπάρχει τού κόσμου τό καύχημα.

Ο κανών τής Εορτής, καί τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Τής Σοφίης αρίδηλα καί αγλαά τέκνα λιγαίνω.
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος α'
Σού η τροπαιούχος

Τής υπερκοσμίου σου Χριστέ, καί τής αφράστου σοφίας τήν έλλαμψιν, δώρησαί μοι Δέσποτα, τάς ευπρεπείς καί ευκλεείς σου Μάρτυρας, όπως ανυμνήσω, τά τής Σοφίας βλαστήματα.

Η προσηγορία σου σαφώς, τή πολιτεία θεόφρον κεκόσμηται, πάσαν διήνυσας, σού τήν ζωήν, τώ τής σοφίας έρωτι, ένδοξε Σοφία, σοφίας λάμψασα χάρισι.

Σού ο παμμακάριστος καρπός, τής υπερθέου σοφίας τρισσότητι, εγκαλλωπιζόμενος, αθλητικώς υπέρ εκείνης έλαμψε, πάνσοφε Σοφία, σοφίας θείας επώνημε.

Σώμα καί ψυχήν δι' αρετής, εκκαθαρθείσαι παρθένοι νεανιδες, τρείς σοι προσηνέχθησαν, μαρτυρικώς τώ νοητώ νυμφίω, Χριστέ, Πίστις σύν Ελπίδι, καί η Αγάπη η ένδοξος.

Θεοτοκίον

Όλην τήν μορφήν μου προσλαβών, ο εν μορφή Θεού πρίν εννοούμενος, όλην ανεκαίνισεν, εν σή γαστρί θεοπρεπώς σκηνώσας Αγνή, όθεν Θεοτόκον, πιστοί σε πάντες δοξάζομεν.

Ωδή γ'
Ο μόνος είδως τής τών βροτών

Φωνής σου ακούσασαι Χριστέ, καλούντος πρός αθάνατον, καί απαθή ζωήν ηκολούθησαν, στεφανηφόροι παρθένοι Μάρτυρες, τού βοάν σοι, Άγιος, ο ναός ο έμψυχος, τής αχράντου σου δόξης Φιλάνθρωπε.

Ισχύν εδωρήσατο Χριστός, εστώσαις πρό τού βήματος, μαρτυρικού υμίν ως υπέσχετο, καί θεοπνεύστου σοφίας έπλησε, καί λαμπράς ανέδειξε, νικηφόρους Μάρτυρας, παρθενίας λαμπούσας τή χάριτι.

Ημβλύνατε νύν τόν δυσμενή, Παρθένοι τόν μεγάλαυχον καί τήν αυτού οφρύν κατεβάλετε, μεγαλοφρόνως αγωνισάμεναι, καί τόν πρίν καυχώμενον, εξαλείφειν θάλασσαν, ταίς ροαίς τών αιμάτων επνίξατε.

Σοφίας τής άνωθεν Χριστού, πλουσίως εμφορούμεναι, τής εκλεκτής Σοφίας καί έμφρονος, αι θυγατέρες αι τρείς κατήσχυναν, τυραννούντων φρύαγμα, καί μανίαν άσχετον, ρητορεύουσαι θεία διδάγματα.

Θεοτοκίον

Αγίων τόν Άγιον Χριστόν, αγίως απεκύησας, αγιωσύνης άγιον σκήνωμα, τόν εν Αγίοις αναπαυόμενον, ώ βοώμεν, Άγιος, ο ναός ο έμψυχος, τής αφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε.

Ο Ειρμός

«Ο μόνος είδως τής τών βροτών, ουσίας τήν ασθένειαν, καί συμπαθώς αυτήν μορφωσάμενος, περίζωσόν με εξ ύψους δύναμιν, τού βοάν σοι, Άγιος, ο ναός ο έμψυχος, τής αφράστου σου δόξης Φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τών Αγίων

Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τάς ψυχάς δεσμευθείσαι πόθω Χριστού, τών φθαρτών καί προσκαίρων τήν καλλονήν, εν λήθη παρεδραμετε, ως τού Λόγου μαθήτριαι, ασκητικώς τό πρώτον, τά πάθη νεκρώσασαι, καί αλγειναίς βασάνοις, στερρώς εναθλήσασαι, όθεν ο Δεσπότης, τής διπλής μαρτυρίας, στεφάνους εδωρήσατο, καί νυμφώνος ηξίωσε, Παμμακάριστοι Μάρτυρες, πρεσβεύσατε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην υμών.

Δόξα... Καί νύν... Τής Εορτής

Τό προσταχθέν μυστικώς

Εν Παραδείσω με τό πρίν ξύλον εγύμνωσεν, ούπερ τή γεύσει ο εχθρός εισφέρει νέκρωσιν, τού Σταυρού δέ τό ξύλον, τής ζωής τό ένδυμα, ανθρώποις φέρον, επάγη επί τής γής, καί κόσμος όλος, επλήσθη πάσης χαράς, όν ορώντες υψούμενον, Θεώ εν πίστει λαοί, συμφώνως ανακράζομεν, Πλήρης δόξης ο οίκός σου.

Ωδή δ'

Όρος σε τή χάριτι

Ρωσθείσαι τή χάριτι, τή θεία καλλίνικοι, Πίστις Αγάπη καί Ελπίς, τάς τών τυράννων απειλάς, ανδρείως κατήσχυναν, διά πυρός ολοκαυτούμεναι πάνσοφοι, καί τώ νυμφίω Χριστώ προσαγόμεναι.

Ίσχυσαν τού Σταυρού, τή πανοπλία φραξάμεναι, Πίστις Αγάπη καί Ελπίς, τάς τών κολάσεων πληγάς, ευτονως αι Άγιαι, υπενεγκείν μέχρις αιμάτων στερρότατα, πρός τήν αμαρτίαν αντικαθιστάμεναι.

Δυνάμει καί πόθω τής Τριάδος ερρώσθησαν, Πίστις, Αγάπη καί Ελπίς, αι τής Τριάδος τής σεπτής, παρθένοι ισάριθμοι, καί αλγεινών τήν δριμυτάτην επίτασιν, υπενεγκείν αι πάνσεμνοι ίσχυσαν.

Ήσχυναν καί Κόραι, τρυφεραί τού αλάστορος, διά τού όπλου τού Σταυρού, τήν υπερήφανον Οφρύν, καί πρός γήν κατέβαλον, περιφανώς τόν πρίν αμέτρως καυχώμενον, τήν οικουμένην πάσαν καταλήψεσθαι.

Λαμπάδες τρισάριθμοι, σοφίας αστράπτουσαι, Πίστις Αγάπη καί Ελπίς, τοίς τής Τριάδος φωτισμοίς, σαφώς λαμπρυνόμεναι, διαφανώς τάς Εκκλησίας φωτίζουσι, πρός σωτηρίαν ημών καί αντίληψιν.

Θεοτοκίον

Αγίων Αγία, Θεοτόκε πανύμνητε, η προσδοκία τών εθνών καί σωτηρία τών πιστών, εκ σού άνατέταλκεν, ο λυτρωτής καί ζωοδότης καί Κύριος, εις σωτηρίαν τών υμνούντων σε.

Ωδή ε'
Ο φωτίσας τή ελλάμψει

Καρτερία τών φρενών, τάς βασάνους υπέμειναν, καί σοφίας τής ενθέου λαλούσαι μυστήρια, τόν κρατούντα ήσχυναν, αι τρείς Παρθένοι θεοφόροι, πίστει καί φύσει συνδούμεναι.

Αγάλλεται η Προμήτωρ, ορώσα νικώμενον τόν δόλιον, τόν αυτήν εξ Εδέμ εξορίσαντα, γυναιξί θεόφροσιν Ελπίδι Πίστει καί Αγάπη, τοίς τής Σοφίας γεννήμασι.

Ιοβόλους τού τυράννου, θωπείας εξέφυγον, καί βασάνων τάς πληγάς εκουσίως υπέμειναν, αι σεμναί νεάνιδες τή σή αγάπη τετρωμέναι, Χριστέ καί θείω σου έρωτι.

Θεοτοκίον

Αγάλλονται ουρανών, αι Δυνάμεις ορώσαί σε, ευφραίνονται σύν αυτοίς τών βροτών τά συστήματα, τώ γάρ τόκω ήνωνται τώ σώ, Παρθένε Θεοτόκε, όν επαξίως δοξάζομεν.

Ωδή ς'
Εκύκλωσεν ημάς

Γηθόμεναι ταίς σαίς αχράντοις Δέσποτα, παλάμαις εναπέθεντο, τάς ελπίδας, αι Νεάνιδες αι τρείς, καί τής Τριάδος τρισμακάριαι, τώ αριθμώ τετιμημέναι καί σεμνυνόμεναι.

Λαμπόμεναι τής παρθενίας κάλλεσι, Μαρτύρων διαδήμασιν, εκοσμήθησαν, καί στέφανον διπλούν, άνωθεν αξίως εκομίσαντο, παρά Χριστού, τού ζωοδότου καί πανοικτίρμονος.

Ανήχθησαν εν τώ ναώ σου Δέσποτα, τού πάντων βασιλεύοντος, παρθενεύοντα κειμήλια σεπτά, σού τής βασιλείας κοινωνήσοντα, σύ γάρ αυτών, καί φώς υπάρχεις καί αγαλλίαμα.

Θεοτοκίον

Αγάλλονται εν σοί Παρθένε άχραντε, τού γένους οι προπάτορες, τήν Εδέμ

απολαβόντες διά σού, ήν έκ παραβάσεως απώλεσαν, σύ γάρ αγνή, καί πρό τού τόκου καί μετά γέννησιν.

Ο Ειρμός

«Εκύκλωσεν ημάς εσχάτη άβυσσος, ουκ έστιν ο ρυόμενος, ελογίσθημεν ως πρόβατα σφαγής, σώσον τόν λαόν σου ο Θεός ημών, σύ γάρ ισχύς, τών ασθενούντων καί επανόρθωσις».

Κοντάκιον Ήχος α'

Χορός αγγελικός

Σοφίας τής σεμνής, ιερώτατοι κλάδοι, ή Πίστις καί Ελπίς, καί Αγάπη δειχθείσαι, σοφίαν απεμώραναν, τών Ελλήνων εν χάριτι, καί αθλήσασαι, καί νικηφόροι φανείσαι, στέφος άφθαρτον, παρά τού πάντων Δεσπότου, Χριστού ανεδήσαντο.

Ο Οίκος

Ότε εις πάντα τά πέρατα, τό αθέμιτον εξελήλυθε πρόσταγμα, θύειν ειδώλοις καί σπένδεσθαι, καί βωμούς δαιμόνων, καί ναούς ευτρεπίζεσθαι, πρός ανθρώπων απώλειαν, τότε αι πανεύφημοι καί καλλιπάρθενοι, ως αστέρες εξέλαμψαν, ζόφον αθεϊας καί αγνωσίας ελαύνουσαι, καί φέγγος ευσεβείας εν ταίς καρδίαις τών πιστών υπανάπτουσαι, τρανώς ανεβόων, Θεός μέγιστός εστιν ο σταυρωθείς βουλήματι, καί αναστάς τριήμερος, εν ώ καί καυχώμεθα, όθεν καί επαξίως, στέφος άφθαρτον παρά Χριστού ανεδήσαντο.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων καί καλλινίκων Παρθένων Πίστεως, Ελπίδος, καί Αγάπης, καί τής μητρός αυτών Σοφίας.

Στίχοι

- Τή πρός σέ πίστει Πίστις, Ελπίς, Αγάπη,
- Αι τρείς, Τριάς, κλίνουσιν αυχένας ξίφει.
- Εβδομάτη δεκάτη Αγάπην τάμον, Ελπίδα, Πίστιν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Αγαθοκλείας.

Στίχοι

- Αγαθόκλεια πύρ επ' αυχένος φέρει,
- Δεινής πλάνης φλέγουσα δεινόν αυχένα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Μαξίμου, Θεοδότου καί Ασκληπιοδότης.

Στίχοι

- Μιά γυναικί, καί νεανίσκοις δύο,
- Προς τήν τομήν ήν καρδιών ζέσις μία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Λουκίας, καί Γεμινιανού τού υιού αυτής καί Μάρτυρος.

Στίχοι

- Ειρηνικώς σή Χριστέ δούλη Λουκία,
- Ειρηνικόν μετήλθεν όντως εις τόπον.
- Θάρσους ο Μάρτυς Γεμινιανός γέμων,
- Τιμήν υπέστη καρτερώς τήν εκ ξίφους.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Θεοδότης.

Στίχοι

- Τήν Θεοδότην πρός ξίφος τεθηγμένον,
- Ποιεί πρόθυμον η Θεόσδοτος χάρις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων εκατόν Μαρτύρων.

Στίχοι

- Δεκάς δεκαπλή Μαρτύρων Αιγυπτίων,
- Μιά κεφαλάς τέμνεται προθυμία.

Εις τούς Αγίους Πηλέα καί Νείλον τούς Επισκόπους.

Στίχοι

- Έπους ο Πηλεύς πού μέγας πρός Πηλέα;
- Νείλω συνεισβαίνοντα καί πυρός μέσον.

Εις τούς εν Παλαιστίνη Ν' Μάρτυρας.

Στίχοι

- Θεοφρονούντες άνδρες εξ ευβουλίας,
- Πυρός καταφρονούσιν εξ ευτολμίας.

Εις τόν Αγιον Πατερμούθιον καί Ηλίαν.

Στίχοι

- Πατερμούθιος εμπεσων τή καμίνω,
- Πρός ζήλον ίσον οτρύνει τόν Ηλίαν.

Τή αυτή ημέρα, τών Αγίων Μαρτύρων Χαραλάμπους, Παντολέοντος καί τής συνοδίας αυτών. Τελείται η τούτων σύναξις, εν τώ μαρτυρείω αυτών, τώ όντι εν τώ Δευτέρω.

Στίχοι

- Χαίρων υπήρχε πρός σφαγήν Χαραλάμπης,
- Καί Παντολέων πρός μάχαιραν ήν λέων.

Τή αυτή ημέρα, τών Αγίων Ιερομαρτύρων Ηρακλείδου καί Μύρωνος Επισκόπων Ταμάσου τής Κύπρου.

Στίχοι

- Πυρά τεθέντες Ηρακλείδης καί Μύρων,
- Χριστώ προσηνέχθησαν ως οσμή μύρου.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'
Σέ νοητήν Θεοτόκε

Τρισσοφεγγεί ενιαία χάριτι, καταλαμπόμεναι σαφώς, αι Παρθένοι δαιμονικήν, έλυσαν σκοτόμαιναν, φώς τό τρισυπόστατον, θεολογούσαι καί μέλπουσαι, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Εν ουρανοίς τάς παστάδας έχουσαι, λαμπαδηφόροι τώ Χριστώ, σύν Αγγέλοις χαρμονικώς, νύν περιχορεύετε, δόξαν τήν αϊδιον συνθεωρούσαι καί μέλπουσαι, ο αινετός τών Πατέρων, Θεός καί υπερένδοξος.

Καρτερικήν ως οι Παίδες ένστασιν, επιδειξάμεναι τό πύρ, κατεπάτησαν ανδρικώς, τούτων γάρ Ισάριθμοι, γνώμην ισοστάσιον, αι θεοφόροι εκτήσαντο, τόν αινετόν τών Πατέρων, αεί Θεόν δοξάζουσαι.

Θεοτοκίον

Νέμοις αγνή τών πταισμάτων άφεσιν, τοίς ανυμνούσί σε πιστώς, λυτρουμένη τών πειρασμών, πάσης περιστάσεως, σέ γάρ νύν κεκτήμεθα, καταφυγήν Θεονύμφευτε, ως αινετόν τών Πατέρων, Θεόν χερσί βαστάσασαν.

Ωδή η'
Εν καμίνω Παίδες

Αι παρθένοι αι θεοφεγγείς, Πίστις, Ελπίς, Αγάπη, τώ κάλλει τής ευσεβείας, καθαρώτερον χρυσού, απέστιλβον λέγουσαι, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας.

Λαμπομένας καί φωτοειδείς, διά τού μαρτυρίου, προδήλως γεγενημένας, τάς παρθένους οι πιστοί, υμνήσωμεν λέγοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ιαμάτων ρείθρον δαψιλώς, αφθόνως καί πλουσίως, αι θήκαι τών Αθληφόρων, αναβρύουσιν αεί, τοίς πίστει κραυγάζουσιν, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Γή αγία πέφηνας αγνή, τόν ζωηφόρον στάχυν, τεκούσα τής αϊδίου, ζωής πρόξενον Χριστόν, ώ πάντες κραυγάζομεν, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τους αιώνας.

Ο Ειρμός

«Εν τή καμίνω Παίδες, Ισραήλ, ως εν χωνευτηρίω τώ κάλλει τής ευσεβείας, καθαρώτερον χρυσού απέστιλβον λέγοντες, Ευλογείτε πάντα τά έργα Κυρίου, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'
Τύπον τής αγνής

Αίγλης τριφεγγούς πληρούμεναι, καί λαμπηδόνος θείας νύν εμφορούμεναι, αι ομώνυμοι, τών αρετών καί φερώνυμοι, τής Αγάπης, Επλίδος καί Πίστεως,

ελπίδι καί αγάπη, ημάς καί πίστει βεβαιώσατε.

Ίνα η εξ ύψους δύναμις, νύν κατευνάση τόν κατέχοντα κλύδωνα, τής αιρέσεως, ώ Αθληφόροι αήττητοι, καί βραβεύση πιστοίς τήν ομόνοιαν, αιτείσθε δυσωπούμεν, ακαταπαύστως καλλιπάρθενοι.

Νύκτα τήν τού βίου Πάνσοφοι, διαδραμούσαι τήν ημέραν εφθάσατε, τήν ανέσπερον, μαρτυρικώς αγαλλόμεναι, καί παρθένων καυχώμεναι χάριτι, καί θείας βασιλείας, τής ακηράτου αξιούμεναι.

Θεοτοκίον

Ώ πώς η Παρθένος τέτοκε, τόν αεί όντα Λόγον, καί ενυπόστατον, τό απαύγασμα τής πατρικής υποστάσεως, τόν υμών ευεργέτην καί Κύριον, εξ αυτής σαρκωθέντα, όν επαξίως μεγαλύνομεν.

Ο Ειρμός

«Τύπον τής αγνής λοχείας σου, πυρπολουμένη βάτος, έδειξεν άφλεκτος, καί νύν καθ' ημών, τών πειρασμών αγριαίνουσαν, κατασβέσαι αιτούμεν τήν κάμινον, ίνα σε Θεοτόκε, ακαταπαύστως μεγαλύνωμεν».

Εξαποστειλάριον

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Τώ τής Τριάδος Κόραι, πυρούμεναι αι τρείς ζήλω, τών αρετών τή τριάδι, Ελπίδι, Πίστει, Αγάπη, προσκείμεναι ομωνύμως, ηλόγησαν τών βασάνων.

Θεοτοκίον Όμοιον

Τόν ποιητήν τών αιώνων, καί τών Αγγέλων Δεσπότην, αποτεκούσα Παρθένε, τούτον ικέτευε δείξαι, τής δεξιάς παραστάτας, μερίδος τούς σούς οικέτας.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Λόγχην σύν τώ Σταυρώ, τούς ήλους καί τά άλλα, εν οίς τό ζωηφόρον, Χριστού επάγη σώμα, υψούντες προσκυνήσωμεν.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Ύλην φθοροποιόν, εξαίρει αμαρτίας, τό τού Σταυρού σου ξύλον, υψούμενον Σωτήρ μου, λαμπρύνει δέ τά σύμπαντα.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Ύδατι θεουργώ, καί αίματί σου Λόγε, λαμπρώς η Εκκλησία, στολίζεται ως νυμφη, Σταυρού τήν δόξαν μέλπουσα.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Χαίροις τό τών πιστών, φυλακτήριον θείον, απροσμάχητον τείχος, Σταυρός ο τού Κυρίου, δι' ού από γής ήρθημεν.

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ευμενίου, Επισκόπου Γορτύνης, τού θαυματουργού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια τής Εορτής γ'.

Ήχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων

Τό ανυψούμενον ξύλον τής σωτηρίας ημών, εν ώ Χριστός τάς χείρας, η ζωή τών απάντων, προσήλωσε βουλήσει, πάντας πιστούς, προσκαλείται εν άσμασιν, εορταζόντων μετ' ήχου τού προσκυνείν, υποπόδιον τό θείον αυτού.

Τών εγκαινίων τήν μνήμην τής αναστάσεως, δι' ής τοίς εν τώ σκότει, φώς επέλαμψε μέγα, ζωής καί αφθαρσίας, δεύτε πιστοί, εκτελούντες υφώσωμεν, τό ζωοπάροχον ξύλον τό τού Σταυρού, προσκυνούντες τόν Σωτήρα Χριστόν.

Μωσής ο μέγας, τό πάλαι επί τού όρους Σινά, σταυροειδώς τάς χείρας, εκπετάσας εις ύψος, ετύπου τόν Σταυρόν σου, Χριστέ ο Θεός, τόν υψούμενον σήμερον, καί αγιάζοντα πάντας τούς επί γής, εν αυτώ σε προσκυνούτας πιστώς.

Καί τού Αγίου γ'

Ήχος δ'
Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Τήν ψυχήν καί τό σώμά σου, τών παθών καθηράμενος, τού Αγίου Πνεύματος οίκος γέγονας, καί Ιερέων εν χρίσματι, σαυτόν κατεκόσμησας, παραστάτης δεξιός, χρηματίσας Ευμένιε, καί συνόμιλος, τών Αγίων Αγγέλων, καί τής δόξης, τού Κυρίου κληρονόμος, καί πρεσβευτής τών υμνούντων σε.

Ο περίδοξος βίος σου, αρεταίς φαιδρυνόμενος, τών θαυμάτων έλαμψε ταίς φαιδρότησι, καί ευκλεή σε τοίς πέρασι, παμμάκαρ ειργάσατο, καί φωστήρα απλανή, καί Αγίων ομόσκηνον, καί τής πόλεως, τής αγίας πολίτην Ιεράρχα, τών Αγγέλων συμπολίτα, θαυματουργέ αξιάγαστε.

Τών Κρητών εγκαλλώπισμα, τής Γορτύνης τόν πρόεδρον, Εκκλησίας

άσειστον τό θεμέλιον, τόν ιεράρχην Ευμένιον, εν θαύμασι μέγιστον, καί δυνάμεσι πολλαίς, γεγονότα περίδοξον, καί φωτίσαντα, τάς εν ζόφω καρδίας, ως φωστήρα, τών πιστών μεγαλοφώνως, οι συνελθόντες τιμήσωμεν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος δ'

Τού τιμίου Σταυρού σου Χριστέ τήν ενέργειαν, προδιατυπώσας Μωϋσής, ετροπούτο τόν εναντίον Αμαλήκ, εν τή ερήμω Σινά, ότε γάρ εφήπλου τάς χείρας, Σταυρού τόν τύπον ποιών, ενίσχυεν ο λαός, νυνί δέ τών πραγμάτων η έκβασις, εις ημάς πεπλήρωται, Σήμερον ο Σταυρός υψούται, καί δαίμονες φυγαδεύονται, Σήμερον η κτίσις πάσα εκ τής φθοράς ηλευθέρωται, πάντα γάρ διά Σταυρού, επέλαμψεν ημίν τά χαρίσματα, διό γηθόμενοι πάντες προσπίπτομέν σοι λέγοντες, Ως εμεγαλύνθη τά έργα σου Κύριε, δόξα σοι.

Απόστιχα Στιχηρά

Ήχος πλ. β'

Τριήμερος ανέστης

Ραπίσματα υπήνεγκας, καί σταύρωσιν Μακρόθυμε, καί Ονείδη, θέλων πάντας εκ χειρός, λυτρώσασθαι τού πλάνου, ο μόνος ζωοδότης, καί πανοικτίρμων καί φιλάνθρωπος.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Τιμώ σου τόν Σταυρόν αγαθέ, τούς ήλους καί τήν λόγχην Σωτήρ, δι' ών πάντας, ελυτρώσω τής φθοράς, ως μόνος ζωοδότης, καί πάντων ευεργέτης, μόνε φιλάνθρωπε Σωτήρ ημών.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Σταυρώ προσηλωθείς δι' εμέ, Σωτήρ μου υπεραγαθε, ερραπίσθης καί υβρίσθης λυτρωτά, καί όξος εποτίσθης, καί λόγχη εκεντήθης, καί πάντα φέρεις αναμάρτητε.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Σήμερον ξύλον εφανερώθη, Σήμερον γένος Εβραίων απώλετο, Σήμερον διά πιστών βασιλέων, η πίστις φανερούται, καί ο Αδάμ διά τού ξύλου εξέπεσε, καί πάλιν διά ξύλου δαίμονες έφριξαν, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Ο άνω ως Θεός, ουρανόν θρόνον έχων, καί γήν Χριστέ Σωτήρ, υποπόδιον φέρων, Σταυρόν ημίν υπέδειξας, σών ποδών υποπόδιον, Τούτον άπαντες, δαυϊτικώς προσκυνούμεν, Τούτον φύλακα, καί βοηθόν εξαιτούμεν καί πίστει δοξάζομεν.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ

Εν Παραδείσω με δεινώς πεπτωκότα, τού βροτοκτόνου τή πικρά συμβουλία, εν τώ Κρανίω πάλιν εξανέστησας Χριστέ, ξύλω ιασάμενος, τήν τού ξύλου κατάραν, κτείνας τόν απάτη με, θανατώσαντα όφιν, καί εδωρήσω θείαν μοι ζωήν, Δόξα τή θεία Σταυρώσει σου Κύριε.

Ο Κανών τής Εορτής, καί τού Αγίου, ού η ακροστιχίς.

Ευχαίς δίδου μοι Χριστόν ευμενή Μάκαρ. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος β'
Δεύτε λαοί άσωμεν

Έχων Χριστόν, Πάτερ θεόφρον Ευμένιε, τών σών καθυπακούοντα, θείων εντεύξεων, ευμενή τούτον Μάκαρ, απέργασαι τοίς πόθω ανευφημούσί σε.

Υψοποιον, από νεότητος Όσιε, ηγαπηκώς ταπείνωσιν, τόν υπερήφανον, εταπείνωσας όφιν, καί χάριν ιαμάτων, σαφώς επλούτησας.

Χωρητικόν, Πνεύματος όργανον γέγονας, τά τής σαρκός φρονήματα, πολλαίς ασκήσεσι, τή ψυχή υποτάξας, τώ κρείττονι τό χείρον, σύ δουλωσάμενος.

Θεοτοκίον

Αι περί σού, νύν προφητείαι πεπλήρωνται, Θεοκυήτορ Δέσποινα, όν γάρ προήγγειλαν, υψηγόρως εν μήτρα, εχώρησας εν δύω, τελείαις φύσεσι.

Ωδή γ'
Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε

Διέτρεχες σπουδή καθώς η μέλιττα, λειμώνας τούς λογικούς Ιεράρχα, τό γλυκύ μέλι θηρώμενος, καί καρδίας τοίς σίμβλοις εντιθέμενος.

Ο βίος καθαρός ο λόγος άλατι, τώ θείω Ευμένιε ηρτυμένος, διεδείκνυ σού τήν ένδοθεν, κεκρυμμένην καί χάριν καί λαμπρότητα.

Υψώθης αρεταίς καλλωπιζόμενος, καί θρόνον επέβης υψηλοτάτων, μύρω

θείω χρισθείς Πνεύματος, καί Χριστού ευωδία γνωριζόμενος.

Θεοτοκίον

Μαρία τό χρυσούν θυμιατήριον, παθών μου, απέλασον τό δυσώδες, καί στερέωσον κλονούμενον, προσβολαίς του δολίου πολεμήτορος.

Ο Ειρμός

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Κάθισμα τού Αγίου

Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Ορθοδόξοις εμπρέπων Πάτερ διδάγμασι, τάς ζοφώδεις αιρέσεις πάσας εμείωσας, καί θαυμάτων αυτουργός δειχθείς Ευμένιε, περιβόητος παντί, προμηθεία θεϊκή, εγένου, όθεν σε πίστει, τιμώμεν ως Ιεράρχην, καί τών Αγγέλων ομότιμον.

Δόξα... Καί νύν...

Τής Εορτής, όμοιον

Τό πανάγιον ξύλον τού Βασιλέως Χριστού, αναλάβωμεν πίστει επί τών ώμων ημών, καί τού βίου τά τερπνά απορρίψωμεν, ό οι πάλαι βασιλείς, αναλαμβάνοντες πιστώς, ενίκησαν πολεμίους, καί φύλα τά τών βαρβάρων, τή δυνάμει τούτου ανέτρεψαν.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε τήν ακοήν

Οίκος γέγονας Πνεύματος, θείοις ναοίς σχολάζων Ιεράρχα, καί σεπταίς μελέταις ωραϊζόμενος.

Ιεράρχης θεόληπτος, Πάτερ σοφέ καί πρόεδρος Γορτύνης, γεγονώς θαυμάτων, αίγλην απήστραψας.

Χάσμα μέγα τού δράκοντος, τών προσευχών ενέπρησας λαμπάσι, κατά τού ορμήσαντος Ιερώτατε.

Ρωμαλέω φρονήματι, τόν δυσμενή κατέβαλες ανδρείως, καί ορμάς λεόντων σύ εχαλίνωσας.

Θεοτοκίον

Ιεραί προκατήγγειλαν, πάλαι φωναί τού τόκου σου τό βάθος, ών νύν τάς εκβάσεις είδομεν Άχραντε.

Ωδή ε'

Ο τού φωτός χορηγός

Σύνεσιν έσχηκας, ως ειρηνεύσας εκ παθών Όσιε, νούν καί ψυχήν, όθεν διαλύεις τάς έριδας Πιστώς, τών βασιλευόντων, καλώς πειθομένων σοι.

Τάς ακοάς υποθείς, σοί Βασιλέων ο πιστός έλυσεν, έχθραν μακράν, όλεθρον

γεννώσαν, καί τήν αδελφικήν, ομόνοιαν στέργει, θεόφρον Ευμένιε.

Οία πυρσός επιστάς, Ρώμην φωτίζεις εκτελών θαύματα, καί τούς παθών, βυθώ νηχομένους, πρός όρμον γαληνόν, ιάσεως Μάκαρ, σοφώς εκκαλούμενος.

Θεοτοκίον

Νέον ως βρέφος ημίν, τόν προαιώνιον Υιόν τέτοκας, θελητικαίς, δυσίν ενεργείαις, υπάρχοντα διπλούν, ως άνθρωπον άμα, Θεόν τε Πανάμωμε.

Ωδή ς'

Εν αβύσσω πταισμάτων

Ενεργή θησαυρόν αδαπάνητον, έχων εν καρδία σου, Χριστόν Ευμένιε, ώσπερ πηλόν λελόγισαι, τόν χρυσόν Βασιλεύς, όν παρέσχε σοι.

Υψηλήν εις καθέδραν εκάθισας, Πάτερ τής ειρήνης, φθεγξάμενος πρόσρημα, τή Εκκλησία άνωθεν, ούπερ τή προσκλήσει σεμνύνεται.

Μή βραχείς αμαρτίαις διέπλευσας, βίου τό κλυδώνιον τό πολυώδυνον, καί τούς λιμένας έφθασας, ένθα δήμος οσίων ευφραίνεται.

Θεοτοκίον

Επί σέ καταβάς ο ουράνιος, όμβρος χερσωθείσαν τήν γήν Αειπάρθενε, θεογνωσίας νάμασι, καταρδεύσας πολύφορον έδειξε.

Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευ σπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Ήχος β'

Τά άνω ζτών

Φωτί θεϊκώ, ελλαμφθείς παμμάκάριστε, φωτίζεις ημάς, τούς πόθω ανυμνούντάς σου, τήν σεπτήν και ένδοξον, καί αγίαν Πάτερ μετάστασιν, Ιεράρχα Ευμένιε, πρεσβεύεις γάρ απαύστως υπέρ ημών.

Ο Οίκος

Οίκτειρον Κύριε τόν σόν δούλον, καί συγχώρησον πάντα τά οφειλήματα νύν, καί δώρησαί μοι τό έλεος τής ευσπλαγχνίας σου, ίνα ύμνοις σε δοξάζω απαύστως, καί τόν πιστόν σου θεράποντα στέψω ωδαίς, τόν πρόεδρον Γορτύνης σήμερον, Ευμένιον τόν φωστήρα, γής πάσης τό μέγα κειμήλιον, τής Εκκλησίας τό στήριγμα, καί τής Κρήτης τό θείον αγλάϊσμα, πρεσβεύει γάρ απαύστως υπέρ πάντων ημών.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΙΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ευμενίου, Επισκόπου Γορτύνης.

Στίχοι

- Τό λείον Ευμένιος όμμα Γορτύνης,
- Πανευμενές κατείδεν όμμα Κυρίου.

- Ογδοάτη δεκάτη θάνεν Ευμένιος μεγαλήτωρ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων γυναικών, Σοφίας καί Ειρήνης.

Στίχοι

- Ειρήνη καί Σοφία τμηθείσαι κάρας,
- Σέ τήν υπέρ νούν είδον ειρήνην Λόγε.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Αριάδνης.

Στίχοι

- Σώζει ραγείσα τήν Αριάδνην πέτρα.
- Χριστός γάρ αύτήν έσκεπε ζωής πέτρα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Κάστορος.

Στίχοι

- Ου θήρ ο Κάστωρ, αλλ' ανήρ τις γεννάδας,
- Η μάλλον ειπείν, ανδριάς πρός αικίας.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Εικόνος χρυσής

Νεκρών λογισμών, προθυμία τής ψυχής κατακαυχ ώμενος, εν βαθυτάτω γήρα Όσιε, αποδημίαις εκέχρησο, επ' ευεργεσία τών πίστει, δεχομένων Ευμένιε, σέ τόν σπορέα τών σεπτών, καί Ιερών διδαχών.

Η Ρώμη τών σών, απολαύσασα καλών, δώρον ποθούμενον, τή θηβαϊδι μή βουλόμενον, Πάτερ εκπέμπει Ευμένιε, ένθα γεγονώς αναστέλλεις, τού αυχμού τήν κατήφειαν, τή επομβρία τών σεπτών ευχών σου Όσιε.

Μαζοίς εκτραφείς, εγκρατείας τό σεπτόν γάλα εθήλασας, καί ηλικίας μέτρον έφθασας, ανενεχθείς εις ακρώρειαν, Πάτερ αρετών καί ηλίου, απαστράψας φαιδρότερον, θεοσημείαις τοίς νυκτί κατασχεθείσι παθών.

Θεοτοκίον

Αϋλου φωτός, οικητήριον η σή μήτρα γεγένηται, τού φρυκτωρίαις θείας γνώσεως, τήν αθεϊαν μειώσαντος, άχραντε Θεόνυμφε Κόρη, όν υμνούντες κραυγάζομεν, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Ωδή η'

Τόν εν καμίνω τού πυρός

Καταπαλαίσας τόν εχθρόν, καί τόν δρόμον τόν καλόν διατελέσας, βαθυτάτω εν γήρα, πρός τούς πατέρας τούς σούς, μετέβης σίτος ώσπερ ώριμος, ξένης επί χώρας, λαβών τού βίου πέρας.

Αμνημονήσαντες τών σών, ουδαμώς Πάτερ καλών παίδες θηβαίων, τή πατρίδι καί ποίμνη τήν Ιεράν σου σορόν, αισίως κρίναντες εκπέμπουσιν, ής τή επανόδω, θαυμάτων έρρει χάρις.

Ράξος Κυρίλλου τό σεπτόν, καί πολύαθλον τό πρίν κατέχων σώμα, καί τό σόν νύν συγκρύπτει, παραπλησίως Σοφέ, συνάψας τούς βίω ομόφρονας, ούς η άνω φέρει, πατρίς εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Ιερωτάτη Προφητών, σέ προγράφει αληθώς σεμνή χορεία, αλατόμητον όρος, ράβδον καί πύλην, δι' ής διήλθεν ως οίδεν ο Ύψιστος, πάλιν κεκλεισμένην, εάσας σε Παρθένε.

Ο Ειρμός

«Τόν εν καμίνω τού πυρός, τών Εβραίων τοίς Παισί συγκαταβάντα, καί τήν φλόγα εις δρόσον, μεταβαλόντα Θεόν, υμνείτε τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούτε εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον

Ως τού Χριστού Ιεράρχης, εκ δυνάμεως Πάτερ, εις δύναμιν μετέβης θαυμαστώς, ένθα χοροί Ιερώτατοι, λειτουργούσιν εν φόβω Τριάδι, τή σεπτή μετά πασών, ουρανίων παμμάκαρ, Ευμένιε Δυνάμεων.

Στήσον τήν νύν καταιγίδα, τής πατρίδος τό θείον, ταίς σαίς εξευμενίζων προσευχαίς, βαρβαρικήν μάκαρ έφοδον, τήν ημάς τυραννούσαν, καί πείρα συνωθούσαν τών κακών, εις βυθόν απωλείας, αοίδιμε Ευμένιε.

Ησή πανίερος μνήμη, συγκαλείται ποιμένας, οσίους καί λαόν τόν ευσεβή, αγιασμόν πάσι φέρουσα, ήν τελούντας πλουσίως, καταύγασον ημάς μαρμαρυγαίς, τών εν σοί χαρισμάτων, πανεύφημε Ευμένιε.

Θεοτοκίον

Φέρεις τόν φέροντα πάντα, θεϊκή δυναστεία, καί τρέφεις εκ μαζών πάσαν πνοήν, τόν διατρέφοντα Πάναγνε, υπέρ νούν σού τό θαύμα, Αγγέλους καταπλήττον καί βροτούς, τούς αεί σε υμνούντας, καί πόθω μακαρίζοντας.

Ο Ειρμός

«Τόν εκ Θεού Θεόν Λόγον, τόν αρρήτω σοφία ηκόντα καινουργήσαι τόν Αδάμ, βρώσει φθορά πεπτωκότα δεινώς, εξ αγίας Παρθένου, αφράστως σαρκωθέντα δι' ημάς, οι πιστοί ομοφρόνως, εν υμνόις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Αγίου

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ευμένιε θεόληπτε, τών Αρχαγγέλων σύσκηνε, ως παρρησίαν πλουτήσας, πρός τόν Χριστόν Ιεράρχα, ού καί τώ θρόνω Άγιε, ενδόξως νύν παρίστασαι, τών εκτελούντων μέμνησο, τήν φωτοφόρον σου μνήμην, καί σέ τιμώντων εκ πόθου.

Καί τής Εορτής

Ήχος β'
Τών μαθητών ορώντων σε
Σταυρός, ο φύλαξ πάσης τής οικουμένης, Σταυρός, η ωραιότης τής Εκκλησίας, Σταυρός, Βασιλέων τό κραταίωμα, Σταυρός, Πιστών τό στήριγμα Σταυρός, Αγγέλων η δόξα, καί τών δαιμόνων τό τραύμα.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'
Οίκος τού Εφραθά
Ξύλον τό τού Σταυρού, υψούμενον ορώντες, μεγαλωσύνην δώμεν, Θεώ τώ σταυρωθέντι, σαρκί δι' αγαθότητα.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Ύδατι θεουργώ, καί αίματί σου Λόγε, λαμπρώς η Εκκλησία, στολίζεται ως νύμφη, Σταυρού τήν δόξαν μέλπουσα.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Λόγχην σύν τώ Σταυρώ, τούς ήλους καί τά άλλα, εν οίς τό ζωηφόρον, Χριστού επάγη σώμα, εν ύμνοις προσκυνήσωμεν.
Δόξα... Καί νύν... Όμοιον
Δεύτε χαρμονικώς, ασπασώμεθα πάντες, τό σωτήριον ξύλον, εν ώ εξετανύθη, Χριστός η απολύτρωσις.

Καί τά λοιπά ως σύνηθες, καί Απολυσις.

Αρχή

ΤΗ ΙΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Τροφίμου, Σαββατίου, καί Δορυμέδοντος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τής Εορτής γ'.

Ήχος πλ. δ'
Ώ τού παραδόξου θαύματος
Ώ τού παραδόξου θαύματος! τό ζωηφόρον φυτόν, ο Σταυρός ο πανάγιος, εις ύψος αιρόμενος, εμφανίζεται σήμερον, δοξολογούσι, πάντα τά πέρατα, εκδειματούνται, δαίμονες άπαντες, Ώ οίον δώρημα, τοίς βροτοίς κεχάρισται! δι' ού Χριστέ, σώσον τάς ψυχάς ημών, ως μόνος εύσπλαγχνος.

Ώ τού παραδόξου θαύματος! ως βότρυν πλήρη ζωής, ο βαστάσας τόν ύψιστον, από γής υψούμενος, Σταυρός οράται σήμερον, δι' ού πρός Θεόν, πάντες ειλκύσθημεν, καί κατεπόθη, εις τέλος θάνατος, Ώ ξύλον άχραντον! υφ' ού απολαύομεν τής εν Εδέμ, αθανάτου βρώσεως, Χριστόν δοξάζοντες.

Ώ τού παραδόξου θαύματος! εύρος καί μήκος Σταυρού, ουρανού ισοστάσιον, ότι θεία χάριτι, αγιάζει τά σύμπαντα, εν τούτω έθνη, βάρβαρα ήτηνται, εν τούτω σκήπτρα, ανάκτων ήδρασται, Ώ θείας κλίμακος! δι' ής ανατρέχομεν εις ουρανούς, υψούντες εν άσμασι, Χριστόν τόν Κύριον.

Καί τών Αγίων γ'

Ήχος ο αυτός
Οι Μάρτυρές σου Κύριε

Τρυφήν τήν αδαπάνητον, ποθών κληρώσασθαι, Τρόφιμε Μάρτυς, πόνοις τού σώματος, σύ ενετρύφας, καί δή μετέστης εκ φθοράς, πρός τήν αφθαρσίαν αγαλλόμενος, καί τώ μαρτυρίω εγκοσμούμενος, διό ταίς σαίς πρεσβείαις, αίτησαι πάσι μάκαρ τό μέγα έλεος.

Σαββάτιος ο ένδοξος, πολλαίς κολάσεσιν εγκαρτερήσας, νύν εσαββάτισεν εις τάς επαύλεις, τών ουρανών περιχαρώς, γέρα τών αγώνων κομιζόμενος, δήμοις τών Αγγέλων αριθμούμενος, αυτού Χριστέ πρεσβείαις, δώρησαι τώ λαώ σου τό μέγα έλεος.

Αθέων βουλευτήριον, αποκρουσάμενος βουλαίς ενθέοις, τόν νούν ωχύρωσεν ο Δορυμέδων, καί προσεχώρησε στερρώς, πρός τά τών βασάνων πειρατήρια, νίκης τε βραβεία κομισάμενος, Χριστώ συμβασιλεύει, πάντοτε υπέρ πάντων ημών δεομενος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Η φωνή τού Προφήτου σου Μωϋσέως, ο Θεός πεπλήρωται, η λέγουσα, Όψεσθε τήν ζωήν υμών κρεμαμένην, απέναντι τών οφθαλμών υμών, Σήμερον Σταυρός υψούται, καί κόσμος εκ πλάνης ηλευθέρωται, Σήμερον τού Χριστού η ανάστασις εγκαινίζεται, καί τά πέρατα τής γής αγάλλονται, εν κυμβάλοις Δαυϊτικοίς, ύμνον σοι προσφέροντα καί λέγοντα, Ειργάσω σωτηρίαν εν μέσω τής γής ο Θεός, Σταυρόν καί τήν ανάστασιν, δι' ών ημάς έσωσας αγαθέ καί φιλάνθρωπε, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Απόστιχα Στιχηρά

Ήχος πλ. β'
Τριήμερος ανέστης

Ού έστησαν οι πόδες Χριστού, τόν τύπον προσκυνήσωμεν, ανυψούντες τόν τρισόλβιον Σταυρον, εν ώ κατεκενώθη, τό αίμα τού Δεσπότου, τό βλύσαν κόσμω τήν ανάστασιν.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Νεκρώσαντες τά πάθη σαρκός, καί πνεύματος θεόφρονες, επειχθώμεν, υψωθήναι από γής, ουράνιον πρός λήξιν, Σταυρού τή ανυψώσει, συσταυρωθέντες τώ Δεσπότη Χριστώ.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Ζωήρυτος εκ θείας πλευράς, πηγή σαφώς εξέβλυσε, τού Σωτήρος καταρδεύουσα ψυχάς, τών πίστει προσκυνούντων, τό θείον πάθος τούτου, καί τόν Σταυρόν καί τήν Ανάστασιν.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. β'

Ο τετραπέρατος κόσμος σήμερον αγιάζεται, τού τετραμερούς υψουμένου σου Σταυρού, Χριστέ ο Θεός ημών, καί κέρας τών πιστών συνυψούται Βασιλέων ημών, συντριβόντων έν αυτώ τών δυσμενών τά κέρατα, Μέγας εί Κύριε, καί θαυμαστός εν τοίς έργοις σου! δόξα σοι.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Τού Σταυρού σου τό ξύλον προσκυνούμεν Φιλάνθρωπε, ότι εν αυτώ προσηλώθης η ζωή τών απάντων, Παράδεισον ηνέωξας Σωτήρ, τώ πίστει προσελθόντι σοι Ληστή, καί τρυφής κατηξιώθη, ομολογών σοι, Μνήσθητί μου Κύριε, Δέξαι ώσπερ εκείνον καί ημάς, κραυγάζοντας, Ημάρτομεν, πάντες τή ευσπλαγχνία σου, μή υπερίδης ημάς.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'
Τόν τάφον σου Σωτήρ

Απλώσας εν Σταυρώ, τάς παλάμας Οικτίρμον, τά έθνη τά μακράν, από σού γεγονότα, συνήγαγες δοξάζειν σου, τήν πολλήν αγαθότητα, αλλ' επίβλεψον, επί τήν σήν κληρουχίαν, καί κατάβαλε, τούς καθ' ημών πολεμίους, Σταυρώ τώ τιμίω σου.

Δόξα... Καί νύν... Τό αυτό

Ο Κανών τής Εορτής, καί τών Αγίων, ού η ακροστιχίς.

Τρίφωτον υμνώ Μαρτυρων διαυγίαν. Ιωσήφ.

Ωδήα' Ήχος πλ. δ'
Αρματηλάτην Φαραώ

Ταίς υπερφώτοις αστραπαίς τού Πνεύματος, καταλαμπόμενοι, τά σκοτεινά νέφη, τής ψυχής μου λύσατε, τόν νούν μου καταυγάσατε, καί τά χείλη πρός ύμνον, υμάς γεραίρειν ανοίξατε, Μάρτυρες Χριστού μεγαλώνυμοι.

Ρωμαλεότητι φρενών αντέστητε, τώ ματαιόφρονι, νέμειν θεοίς σέβας, Μάρτυρες αλλόκοτον, υμάς καταναγκάζοντι, καί θυσία τελεία, διά ποικίλων κολάσεων, τώ Παμβασιλεί προσηνέχθητε.

Ισχύς υμίν παρά Θεού δεδώρηται, τού παντοκράτορος, καταβαλείν πάσαν, τήν Ισχύν τού δράκοντος, σεπτοί Μεγαλομάρτυρες, τής Τριάδος οπλίται, Σαββάτιε αξιάγαστε, θείε Δορυμέδον καί Τρόφιμε.

Θεοτοκίον

Φωτιστικαίς σου πηγαζούσαις χάρισι, θεοχαρίτωτε, πύλη φωτός μόνη, οι γενναίοι Μάρτυρες, φαιδρώς καταυγαζόμενον, τό βαθύτατον σκότος, τών ανυποίστων κολάσεων, σέ υμνολογούντες παρέδραμον.

Ωδή γ'
Ο στερεώσας κατ' αρχάς

Ωραιοτάτω λογισμώ καί σταθερά διανοία, πρός βασάνων εχωρήσατε πείραν, αικιζόμενοι σφοδρώς, καί μάστιξι ξεόμενοι, καί αηττήτω γνώμη, απαρασάλευτοι μένοντες.

Ταίς τών αιμάτων προχοαίς, Ιερωτάτην πορφύραν, επιχρώσαντες γενναίοι οπλίται, αθανάτω Βασιλεί, Κυρίω νύν παρίστασθε, υπέρ ημών πρεσβείαν, ακαταπαύστως ποιούμενοι.

Ουκ εξηρνήσασθε Χριστόν, προσομιλούντες βασάνοις καί ξεόμενοι τό σώμα ποικίλως, καί τεινόμενοι δεινώς, καί τοίς θηρσί διδόμενοι, πανευκλεείς οπλίται, Άγιοι Μεγαλομάρτυρες.

Θεοτοκίον

Νομοθεσίαις τού εκ σού, σεσαρκωμένου Δεσπότου, πειθαρχούντες παναμώμητε Κόρη, οι γενναίοι Αθληταί, ανόμους ετροπώσαντο, σέ συνεργόν

ως σχόντες, τήν σώζουσαν τάς ψυχάς ημών.

Ο Ειρμός

«Ο στερεώσας κατ' αρχάς, τούς ουρανούς εν συνέσει, καί τήν γήν επί υδάτων εδράσας, εν τή πέτρα με Χριστέ, τών εντολών σου στήριξον, ότι ουκ έστι πλήν σου, άγιος μόνε φιλάνθρωπε».

Κάθισμα τών Μαρτύρων

Ήχος α' Τόν τάφον σου Σωτήρ

Βασάνων ανδρικώς, υπομείναντες πόνους, τήν άπονον ζωήν, εκομίσασθε άμα, Δορυμέδον καί Τρόφιμε, καί Σαββάτιε πάνσοφε, όθεν σήμερον, η τού Χριστού Εκκλησία, εορτάζουσα, τήν Ιεράν ομών μνήμην, ενθέως αγάλλεται.

Δόξα... Καί νύν... τής Εορτής

Ο άνω ως Θεός, ουρανόν θρόνον έχων, καί γήν Χριστέ Σωτήρ, υποπόδιον φέρων, Σταυρόν ημίν υπέδειξας, σών ποδών υποπόδιον, Τούτον άπαντες, δαυϊτικώς προσκυνούμεν, Τούτον φύλακα, καί βοηθόν εξαιτούμεν, καί πίστει δοξάζομεν.

Ωδή δ'

Σύ μου ισχύς, Κύριε

Υπομονή, τών αικισμών λαμπρυνόμενοι, επί ξύλου, Μάρτυρες ηρτήθητε, καί σιδηροίς όνυξι πλευράς, ένδοξοι ξεσθέντες, τή απεκδύσει τού σώματος, τήν θείαν αφθαρσίαν, ενεδύσασθε θρόνω, τής Τριάδος αεί παριστάμενοι.

Μαστιγωθείς, διά Χριστόν Μάρτυς Τρόφιμε, ενετρύφας, πόνοις υπερβάλλουσιν, αποσκοπών τάς εν ουρανοίς, θείας αντιδόσεις, καί τήν τρυφήν τήν αδάπανον, ής νύν κατηξιώθης, τόν αγώνα τελέσας, καί τρυφή τώ Δεσπότη γενόμενος.

Νεανικώς, εγκαρτερήσας Σαββάτιε, ταίς βασάνοις, χαίρων εναπέδωκας, Θεού εις χείρας τήν σήν ψυχήν, καί πρός ουρανίους, μονάς καλώς εσαββάτισας, νικήσας τόν εκείθεν, εκριφθέντα αθλίως, καί βραβεία τής νίκης δεξάμενος.

Θεοτοκίον

Ως καθαρόν, τού Βασιλέως παλάτιον, σέ Μαρτύρων, σύστημα τρισάριθμον, επικαλούμενοι βοηθόν, άχραντε Παρθένε, ναούς δαιμόνων ηδάφισαν, καί πρός ναόν άνω, μετετέθησαν δόξης, εν αινέσει αεί σε γεραίροντες.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Μακρυνθέντες φιλίας, σώματος Πανεύφημοι προσωκειώθητε, διά πλείστων πόνων, καί μεγίστων Θεώ πανοικτίρμονι, τώ υμάς δι' οίκτον, πεφιληκότι καί τά πάθη, τοίς αυτού αποκτείναντι πάθεσιν.

Αι πορείαί σου Μάρτυς, Τρόφιμε γεγόνασι κατευθυνόμεναι, πρός οδούς πανσόφους, μαρτυρίου, εν αίς καλλυνόμενος, σιδηραίς κρηπίσι, καθηλωμένος τού Βελίαρ, κεφαλήν καί τά κέντρα συνέτριψας.

Ρητορεύων τά θεία, Τρόφιμε πολύαθλε, τυράννους ήσχυνας, καί τοίς αίμασί σου, βηματίζων τήν γήν καθηγίασας, εμπεριπατείς δέ, χαρμονικώς τώ Παραδείσω, σωτηρίαν ημίν εξαιτούμενος.

Θεοτοκίον

Τήν αγίαν Παρθένον, τήν θεοχαρίτωτον καί παναμώμητον, οι στερροί οπλίται, εις βοήθειαν επικαλούμενοι, τών βασάνων όγκον, καί τών δεινών τήν τρικυμίαν, ακλονήτω διήλθον φρονήματι.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Υπέπλευσαν γαληνώς, τή κυβερνήσει τού Πνεύματος, οι ευκλεείς, Αθληταί, βασάνων τό πέλαγος, καί πρός τόν ακύμαντον, σωτηρίας όρμον, Ιερώς εγκαθωρμίσθησαν.

Ραινόμενα καθορών, εις γήν τά μέλη σου Τρόφιμε, καί όξος κατά τών σών, μυκτήρων δεχόμενος, ευώδους οσφρήσεως, αντελάβου πλέον, τού Χριστού τής αγαπήσεως.

Ως βουλευτής τών Χριστού, δικαιωμάτων γενόμενος, βουλάς αθέων εχθρών, τελείως εξέκλινας, καί σαυτόν παρέδωκας, Δορυμέδον Μάρτυς, ταίς βασάνοις μαστιζόμενος.

Θεοτοκίον

Νευρούμενοι ταίς εκ σού, εκπεμπομέναις δυνάμεσιν, οι Αθλοφόροι Χριστέ, νομίμως ενήθλησαν, τήν αγνήν Μητέρα σου, ανυμνολογούντες, απορρήτως σε κυήσασαν.

Ο Ειρμός

«Ιλασθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Ως απαρχάς

Ως αθλητών εδραίωμα, καί ευσεβείας έρεισμα, η Εκκλησία τιμά καί γεραίρει σου, τήν φωτοφόρον άθλησιν, παναοίδιμε μάκαρ, αθλητά γενναιόφρον, ένδοξε Τρόφιμε, σύν τοίς συνάθλοις σου, ιλασμόν τοίς υμνούσί σε αίτησαι, ως αήττητος.

Ο Οίκος

Τών Αγίων Μαρτυρων τά έπαθλα, ουρανών αι Δυνάμεις εθαύμασαν, ότι σώμα θνητόν περικείμενοι, ασωμάτους εχθρούς ετροπώσαντο, Σταυρού τή ισχύϊ κρατυνόμενοι, όθεν μακαρίζονται εις αιώνας, ιλασμόν τών πταισμάτων αιτούμενοι υπέρ πάντων ημών, καί γάρ τιμώνται αυτοί, ως αήττητοι.

Σ υ ν α ξ α ρ ι ο ν

Τή ΙΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Τροφίμου,

Σαββατίου καί Δορυμέδοντος.

Στίχοι

- Πνέοντες έν Τρόφιμε καί Δορυμέδον,
- Εν εκ ξίφους δέχεσθε καί βίου τέλος.
- Ξεσθείς σιδηροίς Σαββάτιος οξέσιν,
- Εις σαββατισμόν θείον ως Μάρτυς φθάνει.
- Εννεαδεκάτη Τρόφιμον τάμον, ηδέ συνάθλους.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

Θεού συγκατάβασιν

Διόλου ταίς νεύσεσι, ταίς πρός τό θείον καλλωπιζόμενος, οβελίσκοις τε μάκαρ, πυρακτωθείσι καταφλεγόμενος, καί τάς πλευράς σου αδίκως ξεόμενος, ώ Δορυμέδον, στερρώς ενεκαρτέρησας.

Ιδείν αφιέμενος, Θεού τήν δόξαν τήν ανεκλάλητον, οφθαλμούς επηρώθης, πυρακτωθείσι σιδήροις Τρόφιμε, καί ευχαρίστως Κυρίω εκραύγαζες, Ευλογητός ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Αγάπη φλεγόμενοι, σεπτής Τριάδος οι τρείς ηνύσατε, τούς μεγίστους αγώνας, καί μυριάσι νύν συναγάλλεσθε, επουρανίαις, μεθ' ών ημών μέμνησθε, λύσιν πταισμάτων αεί ημίν αιτούμενοι.

Θεοτοκίον

Υπάρχουσα Δέσποινα, καθαρωτέρα πάσης τής κτίσεως, υπεδέξω τόν Λόγον, εκ σού αρρήτως αποτικτόμενον, όν οι γενναίοι ποθήσαντες Μάρτυρες, τή τών βασάνων πυρά ενεκαρτέρησαν.

Ωδή η'

Επταπλασίως κάμινον

Γεγυμνωμένοις σώμασιν, αικισμοίς προσπαλαίοντες, τόν τής αφθαρσίας, στολισμόν εδέξασθε, αισχύνην ενδύσαντες τόν δυσμενή αιώνιον, καί στεφανηφόροι, μεταβάντες πρός λήξιν, τήν θείαν εκβοάτε, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ιχνηλατούντες Μάρτυρες, τού Χριστού τά παθήματα, ξύλοις προσδεθέντες, πειρασμούς ηνέγκατε, γενναίω φρονήματι, καί ταίς ροαίς τού αίματος, πνίξαντες δαιμόνων, πονηρότατα στίφη, ενθέως μελωδείτε, Ιερείς ευλογείτε, λαός υπερυψούτε, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Ανευφημείσθω Τρόφιμος, δοξαζέσθω Σαββάτιος, καί μεγαλυνέσθω, Δορυμέδων σήμερον, οι στύλοι οι άσειστοι, τά τών πιστών προπύργια, οι φωτοειδείς, τής Εκκλησίας φωστήρες, οι ταύτην ταίς ακτίσι, τών μεγίστων αγώνων, σεπτώς φωταγωγούντες, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Νέον βρέφος τέτοκας, τώ Πατρί καί τώ Πνεύματι, άχραντε Παρθένε, συμφυώς νοούμενον, Χριστόν τόν Θεόν ημών, όν οι γενναίοι Μάρτυρες, καθομολογούντες, ιερώς εναθλούσι, μεθ' ών σε Παναγία, μακαρίζουσι πίστει, λαοί φυλαί καί γλώσσαι, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Επταπλασίως κάμινον, τών Χαλδαίων ο τύραννος, τοίς θεοσεβέ σιν εμμανώς εξέκαυσε, δυνάμει δέ κρείττονι, περισωθέντας τούτους ιδών, Τόν Δημιουργόν καί Λυτρωτήν, ανεβόα, οι Παίδες ευλογείτε, Ιερείς ανυμνείτε, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω

Ισχύϊ τού τών όλων Δημιουργού, τών θηρών τάς ορμάς επεδήσατε, καί αβλαβείς, Μάρτυρες εμείνατε εξ αυτών, μεγάλως θαυμαζόμενοι, ταίς αμετατρέπτοις μεταβολαίς, διό ταίς τών Μαρτύρων, αγέλαις συναφθέντες, υπέρ ημών αεί πρεσβεύσατε.

Ως θύματα τραπέζη τή λογική, προσηνέχθητε ξίφει τεμνόμενοι, πανευκλεώς, καί τών πρωτοτόκων νύν εν σκηναίς, περιχαρώς αυλίζεσθε, βλέποντες τήν δόξαν τήν τού Θεού, καί τάς επικαρπίας, δεχόμενοι τών πόνων, καί τά βραβεία τής αθλήσεως.

Συμφώνως συνελθόντες δεύτε πιστοί, Δορυμέδοντα νύν καί Σαββάτιον, καί τόν κλεινόν, Τρόφιμον δοξάσωμεν τούς στερρούς, τής αληθείας Μάρτυρας, βότρυας σμπέλου τής νοητής, εξ ών ημίν ο οίνος, τής όντως ευφροσύνης, εναποστάζει θεία χάριτι.

Η μνήμη η πανέορτος τών σοφών, Αθλητών ανατείλασα σήμερον, ως αληθώς, υπέρ τάς αυγάς τάς ηλιακάς, καταφωτίζει άπαντας, σκότος απελαύνουσα τών παθών, καί νέφη ραθυμίας, ών Λόγε ταίς πρεσβείαις, παράσχου πάσι τά ελέησου.

Θεοτοκίον

Φυλάξας σε Παρθένον ο εκ τών σών, ανατείλας λαγόνων ανέσπερος, ως αληθώς, Ήλιος Παρθένε τούς αθλητάς, περιφανώς ελάμπρυνε, διηγωνισμένους καρτερικώς, μεθ' ών αυτόν δυσώπει, ημάς κατοικτειρήσαι, τούς ευσεβώς σε μακαρίζοντας.

Ο Ειρμός

«Εξέστη επί τούτω ο ουρανός, καί τής γής κατεπλάγη τά πέρατα, ότι Θεός, ώφθη τοίς ανθρώποις σωματικώς, καί η γαστήρ σου γέγονεν, ευρυχωροτέρα τών ουρανών, διό σε Θεοτόκε, Αγγέλων καί ανθρώπων, ταξιαρχίαι μεγαλύνουσιν».

Εξαποστειλάριον τών Αγίων

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Ο ουρανόν τοίς άστροις, κατακοσμήσας ως Θεός, καί διά τών σών Αγίων, πάσαν τήν γήν φωταγωγών, Δημιουργέ τών απάντων, τούς ανυμνούντάς σε σώζε.

Καί τής Εορτής
Ήχος β'
Τών μαθητών ορώντων σε

Σταυρός, ο φύλαξ πάσης τής οικουμένης, Σταυρός, η ωραιότης τής Εκκλησίας, Σταυρός, Βασιλέων τό κραταίωμα, Σταυρός, Πιστών τό στήριγμα Σταυρός, Αγγέλων η δόξα, καί τών δαιμόνων τό τραύμα.

Απόστιχα Στιχηρά

Ήχος β'
Οίκος τού Εφραθά

Ύλην φθοροποιόν, εξαίρει αμαρτίας, τό τού Σταυρού σου ξύλον, υψούμενον Σωτήρ μου, λαμπρύνει δέ τά σύμπαντα.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Λύσιν τών δυσχερών, καί κτήσιν τών αρίστων, υψούμενος βραβεύει, τώ γένει τών ανθρώπων, Σταυρός Χριστού ο άγιος.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Ότε τόν Αμαλήκ, Μωσής κατετροπούτο, Χριστού προλέγων πάθη, Σταυρόν προδιετύπου, τόν θείον καί πανάχραντον.

Δόξα... Καί νύν... Όμοιον

Δεύτε χαρμονικώς, ασπασώμεθα πάντες, τό σωτήριον Ξύλον, εν ώ εξετανύθη, Χριστός η απολύτρωσις.

Καί τά λοιπά, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Κ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Ευσταθίου καί τής συνοδίας αυτού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις το, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τής Εορτής γ'.

Ήχος β'
Ότε εκ τού ξυλου σε νεκρόν

Όφιν, ανεστήλωσε χαλκούν, πάλαι Μωϋσής ο θεόπτης, πρός τήν αναίρεσιν, τών δακνόντων όφεων, αυτός δέ όλον σαυτόν, επί ξύλου ανύψωσας, Σωτήρ μου ζωώσας, πάντας εν τώ θείω σου, καί ζωηφόρω Σταυρώ, ός νύν, ανυψούμενος φλέγει, φάλαγγας δαιμόνων, καί τρέπει, τών βαρβάρων φύλα καί φρυάγματα.

Σύ μου, τό φθαρτόν τε καί θνητόν, Σώτερ εκ Παρθένου γορέσας, καί Θεομήτορος, άφθαρτον απέδειξας, καί πρός ζωήν καί τρυφήν, ατελεύτητον είλκυσας, πρός ήν επανάγεις, πάντας τούς υμνούντάς σε, Λόγε Χριστέ ο Θεός, όπλον κραταιόν εν πολέμοις, Δέσποτα τόν θείον Σταυρόν σου, τώ πιστώ σου Άνακτι δωρούμενος.

Λάμψον, φώς απρόσιτον ημίν, έργον γάρ εσμέν τών χειρών σου, πάντες Χριστέ ο Θεός, όπλω δέ στεφάνωσον, τούς ευσεβείς Βασιλείς, νίκας τούτοις δωρούμενος, κατά πολεμίων, τείχος καί οχύρωμα, ισχύν καί άσυλον, όλβον, τόν Σταυρόν σου πλουτούσιν, Ύψιστε ο άφθορον μήτραν, Σώτερ υποδύς τής Θεομήτορος.

Καί τών Αγίων γ'

Ήχος δ'
Έδωκας σημείωσιν

Άνωθεν η κλήσίς σου, ουκ απ' ανθρώπων Ευστάθιε, αλλ' αυτός σοι οπτάνεται, Χριστός ο φιλάνθρωπος, καί αγρεύει μάκαρ, πίστεως δικτύοις, καί τώ Βαπτίσματι αυτού, αποκαθάρας τάς αμαρτίας σου, πρός βίου πειρατήριον, υπομονήν σοι προτείνεται, ο Δεσπότης καί δείκνυσι, νικητήν διά βόητον.

Χαίρων εν νεότητι, τής αρετής τό γυμνάσιον, υπεδέξω Ευστάθιε, τών παίδων στερούμενος, καί τής σής συζύγου, τήν αιχμαλωσίαν, υπενεγκών καρτερικώς, καί υπομείνας θητείαν άτιμον, αλλά σε παναοίδιμε, η εν πολέμοις ανδρία σου, ποθητόν κατεστήσατο, καί λαμπρώς επανήγαγε.

Θείον ως θυμίαμα, διά πυρός ευωδέστατον, καί τερπνόν ολοκαύτωμα, θυσία ευπρόσδεκτος, προσφορά τε ζώσα, καί τελειοτάτη, συ προσηνέχθης τώ Θεώ, πανοικεσία καρποφορούμενος, διό σε η ουράνιος, νύν κατοικία Ευστάθιε, σύν τοίς σοίς εισεδέξατο, καί Αγίων στρατεύματα.

Δόξα... Ήχος β'
Εφραίμ Καρίας

Ο δεύτερος Ιώβ Ευστάθιος, τόν βίον τούς άθλους καί τούς στεφάνους, εις προτροπήν αρετών, εαυτόν ημίν προέθηκε, καί στήλην καρτερίας, υπερβάς αληθώς τόν, Ιώβ, τή αρετή, σύν τή συζύγω καί τοίς τέκνοις, ο πιστός εν βίω, καί ακράδαντος εν πειρασμοίς, καί εν αθλήσει νικηφόρος, όν προσάξωμεν εις πρεσβείαν Χριστώ, τού δωρηθήναι ταίς ψυχαίς ημών φωτισμόν, καί ιλασμόν τών πλημμελημάτων.

Καί νύν... Ήχος ο αυτός

Θείος θησαυρός εν γή κρυπτόμενος, τού Ζωοδότου ο Σταυρός, εν ουρανοίς εδείκνυτο Βασιλεί ευσεβεί, νίκης κατ' εχθρών υπογραμμόν δηλών νοερόν, όν γεγηθώς πίστει καί πόθω, θεόθεν αναδραμών πρός θεωρίας ύψωσιν, σπουδή μεγίστη εκ γής λαγόνων ανέφηνεν, εις κόσμου λύτρον, καί σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Απόστιχα Στιχηρά

Ήχος πλ. β'
Τριήμερος

Ραπίσματα υπήνεγκας, καί σταύρωσιν Μακρόθυμε, καί ονείδη, θέλων πάντας εκ χειρός, λυτρώσασθαι τού πλάνου, ο μόνος ζωοδότης, καί πανοικτίρμων καί φιλάνθρωπος.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Τιμώ σου τόν Σταυρόν αγαθέ, τούς ήλους καί τήν λόγχην Σωτήρ, δι' ών πάντας, ελυτρώσω τής φθοράς, ως μόνος ζωοδότης, καί πάντων ευεργέτης, μόνε φιλάνθρωπε Σωτήρ ημών.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Σταυρώ προσηλωθείς δι' εμέ, Σωτήρ μου υπεράγαθε, ερραπίσθης, καί υβρίσθης Λυτρωτά, καί όξος εποτίσθης, καί λόγχη εκεντήθης, καί πάντα φέρεις αναμάρτητε.

Δόξα... Ήχος πλ. β'
Εφραίμ Καρίας

Αδαμάντινε τήν ψυχήν, πώς σε κατ' αξίαν επαινέσωμεν; τήν γάρ φύσιν υπερέβης, χρημάτων καί παίδων, καί τής συμβίου στερούμενος, τήν μακαρίαν εκείνην, καί αοίδιμον φωνήν τού Ιώβ εξεβόησας, ο Κύριος έδωκεν, ο Κύριος αφείλετο, ως τώ Κυρίω έδοξεν, Ούτω καί εγένετο, Αλλ' όν ηγάπησας Θεόν, καί όν θερμώς επεπόθησας, πάλιν σοι τούς φιλτάτους εδωρήσατο, συναθλητάς γενέσθαι σοι προμηθευσάμενος, μεθ' ών διά ποικίλων βασάνων, τό μακάριον τέλος διήνυσας, αυτούς καί συμπρεσβευτάς σου λαβόμενος, καρτερόψυχε Ευστάθιε, δυσώπησον λυτρωθήναι ημάς, τών ανομιών ημών.

Καί νύν... ο αυτός

Σήμερον προέρχεται ο Σταυρός τού Κυρίου, καί πιστοί εισδέχονται αυτόν εκ πόθου, καί λαμβάνουσιν ιάματα, ψυχής τε καί σώματος, καί πάσης μαλακίας, αυτόν ασπασώμεθα τή χαρά καί τώ φόβω, φόβω διά τήν αμαρτίαν, ως ανάξιοι όντες, χαρά δέ διά τήν σωτηρίαν, ήν παρέχει τώ κόσμω, ο εν αυτώ προσπαγείς Χριστός ο Κύριος, ο έχων τό μέγα έλεος.

Απολυτίκιον τών Αγίων

Ήχος δ'

Οι Μάρτυρές σου Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας, εκ σού τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση, Αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον τής Εορτής Ήχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Ανέστης εκ νεκρών

Εν μέσω τής Εδέμ, ξύλον ήνεγκε θάνατον, εν μέσω δέ τής γής, ξύλον ζωής εβλάστησε, γευσάμενοι γάρ τού πρώτου, άφθαρτοι όντες, φθαρτοί γεγόναμεν, τυχόντες δέ τού δευτέρου, τής αφθαρσίας κατετρυφήσαμεν, διά Σταυρού γάρ σώζει ο Θεός, τό γένος τών ανθρώπων. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τό προσταχθέν

Προδιετύπου μυστικώς πάλαι τώ χρόνω, ο Ιησούς ο τού Ναυή Σταυρού τόν τύπον, ως τάς χείρας εξέτεινε, σταυροφανώς Σωτήρ μου, καί έστη ο ήλιος έως εχθρούς, ανείλεν ανθισταμένους σοί τώ Θεώ, νύν δέ ούτος εσκότισται, επί Σταυρού σε ορών, θανάτου κράτος λύοντα, καί τόν Άδην σκυλευοντα. (Δίς)

Ο Κανών τής Εορτής, καί τών Αγίων, ού η Ακροστιχίς.

Τής ευσταθείας τώ φερωνύμω κρότος.

Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος δ'

Θαλάσσης τό ερυθραίον

Τώ λόγω, τό τών παθών μου σκίρτημα, ταίς ικεσίαις σου, καθυποτάξας Μάρτυς τού Χριστού, ευφημείν παρασκεύασον, τήν Ιεράν πανήγυριν, τών σών αγώνων παμμακάριστε.

Η κλήσις, ουκ απ' ανθρώπων γέγονεν, η σή Πανάριστε, αλλ' ουρανόθεν

Παύλον ως τό πρίν, ο Χριστός σε εκάλεσεν, επιφανείς ως έλαφος, τών ιοβόλων εκλυτρούμενος.

Σοφίας, τής ανωτάτω έμπλεως, Μάρτυς γενόμενος, τού φθειρομένου πλούτου καί τρυφής, ουρανών τήν απόλαυσιν, πανευσεβώς προέκρινας, πανοικεσία στεφανούμενος.

Θεοτοκίον

Ευρών σε, καθαρωτέραν Πάναγνε, πάσης, τής κτίσεως ο τών απάντων Κτίστης καί Θεός, σαρκωθήναι ηυδόκησεν, εκ σού σαρκί τόν άνθρωπον, αναμορφώσαι προμηθούμενος.

Ωδή γ'

Ευφραίνεται επί σοί

Υπέφερες πειρασμών, τάς τρικυμίας καρτερώς ένδοξε, Μάρτυς Χριστού Ευστάθιε, τέκνων γυναικός τε στερούμενος.

Σωθέντες παρά Θεού, τής τών θηρών διαρπαγής παίδές σου, Μάρτυς Χριστού Ευστάθιε, θήρας νοητούς ετροπώσαντο.

Τόν βίον διαπερών, ως ποταμόν τοίς πειρασμοίς Ένδοξε, σού τής ψυχής διέσωσας, τό θεοειδές αταπείνωτον.

Θεοτοκίον

Αγνείας τό καθαρόν, καί παρθενίας τό σεπτόν σκήνωμα, δεύτε πιστοί υμνήσωμεν, εν χαρμονικοίς μελωδήμασιν.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Ευσεβείας τοίς τρόποις ανδραγαθών, καρτερίας τοίς πόνοις υπεραθλών, νέος ανηγόρευσαι, Ιώβ Μάρτυς πανένδοξε, τών γάρ τερπνών τού βίου, παθών τήν αφαίρεσιν, σύν γυναικί καί τέκνοις, Θεώ ηυχαρίστησας, όθεν επί τέλει, τών αγώνων ως νίκης, βραβείον παρέσχε σοι, τήν τού αίματος πρόσχυσιν, Αθλοφόρε Ευστάθιε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων, άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν...

τής Εορτής, όμοιον

Τόν Σταυρόν τού Σωτήρος υπό τήν γήν, κεκρυμμένον ανείλετο η σεμνή, Ελένη, καί πίμπλησι, χαράς κοσμου τό πλήρωμα, καί τεμένη θεσπίζει, υψούσθαι εν πνεύματι, καί τό σκήπτρον κομίζει, επί τά βασίλεια, όπερ καί δεικνύσα, τώ υιώ ανεβόα, Υφάπλωσον Δέσποτα, τάς σάς χείρας καί πρόσδεξαι, τόν δεικνύμενον άπασι, κράτος σου, καί νίκας σοφέ, καί τά έθνη δίδαξον εν χάριτι, τού προσκυνείν μετά πόθου, Σταυρόν καί τά πάθη Χριστού.

Ωδή δ'
Επαρθέντα σε ιδούσα

Θεία παλάμη σωθείσα τής τυραννίδος, τής τού εχθρού διέμεινε, τά τής σωφροσύνης, σώζουσα η σύμβιος, η σή ανακράζουσα, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Επειράσθης καί ποικίλως εδοκιμάσθης, Μάρτυς Χριστού Ευστάθιε, καί τού μαρτυρίου, έδραμες τό στάδιον, βοών τώ Δεσπότη σου, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Ιθυνόμενος προστάγματι τού Δεσπότου, μαρτυρικοίς εν αίμασι, καθωραϊσμένος, ώφθης παναοίδιμε, Ευστάθιε ένδοξε, σύν γυναικί καί τοίς τέκνοις σου.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως εκύησας ώ Παρθένε, καί μετά τόκον ώφθης παρθενεύουσα πάλιν, όθεν ασιγήτοις φωναίς, τό χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω κραυγάζομεν.

Ωδή ε'
Σύ Κύριέ μου φώς

Σύ οίά περ Ιώβ, ανεφάνης Ευστάθιε, σύ άμεμπτος ευσεβής τε, μακροθύμως τόν βίον, ευρέθης περαιούμενος.

Τίς μάκαρ ανυμνείν, τούς σούς πόνους δυνήσεται, Ευστάθιε, ούς υπέστης, τήν ομόζυγον Μάρτυς, καί παίδας αφαιρούμενος;

Θεοτοκίον

Ώ Μήτερ τού Θεού, τής ψυχής μου τήν κάκωσιν, θεράπευσον η τεκούσα, τόν πανάγαθον Λόγον, τόν πάντας αγαθύνοντα.

Ωδή ς'
Θύσω σοι, μετά φωνής

Φανέντα, σύ τόν Χριστόν επόθησας ένδοξε, καί συνεκράθης τώ πόθω, ως φανήναι Μάρτυς ωραϊσμένος, πορφυρίδι, τών σών αιμάτων καλλωπιζόμενος.

Έδραμες, ακολουθών Χριστού θείοις ίχνεσι, καί κοινωνός ανεδείχθης, τών παθών τών τούτου καί βασιλείας, ολοκλήρως, πανοικεσία Μάρτυς στεφόμενος.

Θεοτοκίον

Ρήμασι, τού Γαβριήλ Παρθένε πανάμωμε, νύν κεχρημένοι βοώμεν, Χαίρε μόνη Μήτηρ ευλογημένη, χαίρε πύλη, δικαιοσυνης Ήλιον έχουσα.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Ήχος β'

Τά άνω ζητών

Τά πάθη Χριστού, σαφώς μιμησάμενος, καί τούτου πιών, πιστώς τό ποτήριον, κοινωνός Ευστάθιε, καί τής δόξης σύγκληρος γέγονας, παρ' αυτού τού πάντων Θεού, λαμβάνων εξ ύψους θείαν άφεσιν.

Ο Οίκος

Ύμνον μοι δώρησαι ο Θεός μου, ανυμνήσαι καί λέγειν νυνί τούς αγώνας τού Αθλοφόρου σου Κύριε, όπως ευρύθμως εγκωμιάσω τόν γενναίον εν τοίς άθλοις Ευστάθιον, τόν νικητήν εν πολέμοις εχθρών γεγονότα αεί, τόν μέγαν εν ευσεβεία, καί χορώ τών Μαρτύρων εκλάμψαντα, σύν τούτοις γάρ ψάλλει απαύστως σοι, μετ' Αγγέλων ο πάνσοφος, λαμβάνων εξ ύψους θείαν άφεσιν.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Κ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Μεγαλομάρτυρος Ευσταθίου, καί θεοπίστης, συμβίου αυτού, καί τών δύο υιών αύτών, Αγαπίου καί θεοπίστου.

Στίχοι

- Ευστάθιον βούς παγγενή χαλκούς φλέγει,
- Καί παγγενή σύ τού Θεού σώζεις Λόγε.
- Εικάδι Ευστάθιος γενεή άμα βοϊ καύθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Πατέρων ημών καί Ομολογητών, Υπατίου Επισκόπου, καί Ανδρέου Πρεσβυτέρου.

Στίχοι

- Υπέρ πανάγνων Υπάτιον εικόνων,
- Συν Ανδρέα σφάττουσιν άνδρες αιμάτων.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων, Μαρτίνου Πάπα Ρώμης, Μαξίμου, καί τών σύν αυτοίς.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Αρτεμιδώρου καί Θαλού.

Στίχοι

- Αρτεμίδωρον καί Θαλόν κτείνει ξίφος,
- Μή προσκυνούντας Άρτεμιν ξενοκτονον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρος ημών Μελετίου, Επισκόπου Κύπρου.

Στίχοι

- Ζωής ρεούσης ου μέλει Μελετίω.
- Όθεν τελευτάν, πώς άν είποις; ηγάπα.

Καί Μνήμη τού εν Ομολογηταίς μεγίστου Ιωάννου τού Αιγυπτίου.

Ο άγιος νέος οσιομάρτυς Ιλαρίων ο Κρής, ο εν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας κατά τό 1804, ξίφει τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'

«Εν τή καμίνω, Αβραμιαίοι Παίδες τή Περσική πόθω ευσεβείας μάλλον ή τή φλογί, πυρπολούμενοι εκραύγαζον, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε».

Ως εν καμίνω, τώ πυρωθέντι χαλκουργήματι, ένδον καθειργμένοι Μάρτυρες τού Χριστού, ευχαρίστως εκραυγάζετε, Ευλογημένος εί, εν τώ ναώ τής δόξης σου Κύριε.

Νόμω φιλίας, ως ηνωμένοι καί τής φύσεως, μίαν καρτερίαν Μάρτυρες ευκλεείς, εναθλούντες επεδείξασθε, Ευλογημένος εί, ο Θεός εκβοώντες καί Κύριος.

Θεοτοκίον

Υψηλοτέρα, τών ουρανίων θείων Δυνάμεων, μόνη εξ αιώνων πέφηνας αληθώς, τόν γάρ Κτίστην τούτων τέτοκας, ανερμηνεύτως σύ, Θεογεννήτορ πάναγνε Δέσποινα.

Ωδή η'

Χείρας εκπετάσας Δανιήλ

Μαρτύρων χορείαν αψευδών, συγκροτουμένην λαμπρώς, θεσμοίς τής φύσεως, καί λόγω πίστεως, άπαντες, ευσεβώς νύν ευφημήσωμεν, ως ευσεβείας εραστάς, καί πίστει μέλψωμεν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ωραίως ηνώθητε σεπτοί, διαιρεθέντες πρίν, προνοία μείζονι, οικείοις αίμασι βάψαντες, τήν πορφύραν τής νυμφεύσεως, καί πρός ουράνιον θερμώς, παστάδα σπεύδοντες, καί βοώντες, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Καρπόν τής κοιλίας ευσεβώς, Θεώ προσήγαγες, μάκαρ Ευστάθιε, καί τήν ομόζυγον χαίρουσαν, κοινωνούς γάρ τής αθλήσεως, τούς εκ τής φύσεως Χριστώ, ψάλλοντας είληφας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ράβδος εκ τής ρίζης Ιεσσαί, Παρθένος πέφηνας, άνθος βλαστήσασα, τόν παντοδύναμον Κύριον, τόν ημάς ευωδιάσαντα, καί τήν οσμήν τήν εαυτού, πάσι παρέχοντα, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας εραστάί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε πάντα, τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Λίθος αχειρότμητος

Όλω τώ φωτί τής Τριάδος, μετ' ευφροσύνης προσχωρήσας, ταίς αγγελικαίς στρατηγίαις, νύν συναγάλλη Μάρτυς Ευστάθιε, μεθ' ών απαύστως πρέσβευε, πάντας σωθήναι τούς υμνούντάς σε.

Τούς επί τής γής σου αγώνας, καί τάς ποικίλας περιστάσεις, η εν ουρανοίς ευφροσύνη, μετά Δικαίων νύν διεδέξατο, ής απολαύειν Ένδοξε, τούς σέ υμνούντας καταξίωσον.

Όλον εμαυτόν σοι προσφέρω, Μάρτυς Ευστάθιε προθύμως, ίνα σε πλουτήσω προστάτην, πρός τόν Δεσπότην σώζειν δυνάμενον, εκ πάσης περιστάσεως, καί σωτηρίας θείας πρόξενον.

Θεοτοκίον

Σέ τήν απειράνδρως τεκούσαν, τόν ζωοδότην καί Σωτήρα, πάντες δυσωπούμεν εκτενώς, οι Θεοτόκον ομολογούντές σε, ρυσθήναι πάσης θλίψεως, σαίς ικεσίαις Μητροπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τών Αγίων
Εν Πνεύματι τώ Ιερώ

Τής αθανάτου δόξης τε, καί ζωής τής αλήκτου, επέτυχες καταλιπών, τά τού κόσμου ηδέα, σύν παισί θεόφροσι, καί γυναικί πανολβίω, διά τούτό σου πόθω, τήν πανίερον καί θείαν, εορτάζομεν μνήμην.

Η Σταυροθεοτοκίον, όμοιον

Ημείς εν σοί θαρρούντες τή Θεοτόκω, εχθρούς διπλούς τροπούμεθα κατά κράτος, τόν Σταυρόν κατέχοντες τού Υιού σου, όπλον ημίν καί τρόπαιον, ασπίδα ξίφος καί δόρυ, καί βέλος κατά Βελίαρ.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Ιδιόμελα τών Αγίων.

Ήχος δ'
Ανδρέου Πυρού

Τίς μή μακαρίσει σου, τόν πανόλβιον τρόπον Ευστάθιε; ότι γενναίως υπήνεγκας, τού αρχεκάκου εχθρού τάς προσβολάς, τής γάρ συζύγου καί τών τέκνων, τήν στέρησιν ουκ εδυσφόρησας, αλλ' εβόας τήν ευχάριστον φωνήν τού Ιώβ, Γυμνός εξήλθον εκ κοιλίας μητρός μου, γυμνός καί απελεύσομαι πρός τόν μόνον Δημιουργόν, καί Σωτήρα τών ψυχών ημών. (Δίς)

Ήχος πλ. β'

Αφθόρου τόκου Μαρίας, υπάρχων Μάρτυς καταγώγιον, αλήκτως τε πέλων εν φωτί αϋλω, καί ημίν ευνίζου Τριάδα τήν άκτιστον.

Ήχος πλ. δ'

Τώ αδύτω γνόφω εισδύς, καί τώ τής δικαιοσύνης Ηλίω οικειωθείς, τή εξ

ύψους νοητώς φανείση διά ζώου εικόνι, θείως προσψαύσας, έμπνους είκων υπήρξας, παμμάκαρ Ευστάθιε, όθεν τήν εκ Πνεύματος καί ύδατος εσχηκώς ενέργειαν, τώ μαρτυρικώ τε λουσάμενος αίματι, ταίς ουρανίαις κατηξίωσαι συγχορεύειν, τών Αγγέλων ομηγύρεσιν, εν ώ καί ημάς προσοικείωσον, τώ Σωτήρι Χριστώ καί Θεώ ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Γερμανού

Τήν στρατοπεδαρχίαν τής κάτω βασιλείας αποβαλόμενος, καί διά ζώου οφθέντος σοι εν εικόνι, τού Σωτήρος ημών γενόμενος εραστής, νύν συγχορεύεις τοίς άνω σύν γυναικί σου καί τέκνοις, παμμάκαρ Ευστάθιε, διό δυσωπούμέν σε, τώ Κυρίω πρεσβευειν, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Ο αυτός

Όνπερ πάλαι Μωϋσής, προτυπώσας εν εαυτώ, τόν Αμαλήκ καταβαλών ετροπώσατο, καί Δαυϊδ ο Μελωδός, υποπόδιόν σοι βοών, προσκυνείσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρόν σου Χριστέ ο Θεός, σήμερον αμαρτωλοί προσκυνούντες, χείλεσιν αναξίοις, σέ τόν καταξιώσαντα παγήναι εν αυτώ, ανυμνούντες δεόμεθα, Κύριε, σύν τώ Ληστή τής βασιλείας σου αξίωσον ημάς.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος β'

Οίκος τού Εφραθά

Ξύλον τό τού Σταυρού, υψούμενον ορώντες, μεγαλωσύνην δώμεν Θεώ τώ σταυρωθέντι, σαρκί δι' αγαθότητα.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Ύδατι θεουργώ, καί αίματί σου Λόγε, λαμπρώς η Εκκλησία, στολίζεται ως νύμφη, Σταυρού τήν δόξαν μέλπουσα

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Ύλην φθοροποιόν, εξαίρει αμαρτίας, τό τού Σταυρού σου ξύλον, υψούμενον Σωτήρ μου, λαμπρύνει δέ τά σύμπαντα.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Ώσπερ Παύλος τήν κλήσιν, ουκ εξ ανθρώπων δεξάμενος, Μάρτυς Ευστάθιε, καί αύξάνων εν Θεώ τή τού Σταυρού πεποιθήσει, τών τυράννων τό δυσσεβές, καί τών βασάνων τό απηνές ανδρείως κατήσχυνας, διό καί μέχρις αίματος, αντικατέστης πρός τήν αμαρτίαν, πρός αοράτους εχθρούς ανταγωνισάμενος, καί πρεσβεύεις απαύστως τώ Βασιλεί καί Θεώ, δωρηθήναι τή οικουμένη ειρήνην, καί ταίς ψυχαίς ημών τό μέγα έλεος.

Καί νύν... ο αυτός

Η φωνή τού Προφήτου σου Μωϋσέως ο Θεός, πεπλήρωται η λέγουσα,

Όψεσθε την ζωήν ημών κρεμαμένην, απέναντι τών οφθαλμών υμών, Σήμερον Σταυρός υψούται, καί κόσμος εκ πλάνης ηλευθέρωται, Σήμερον τού Χριστού η ανάστασις εγκαινίζεται, καί τά πέρατα τής γής αγάλλονται, εν κυμβάλοις Δαυϊτικοίς, ύμνον σοι προσφέροντα καί λέγοντα, Ειργάσω σωτηρίαν εν μέσω τής γής ο Θεός, Σταυρόν καί τήν ανάστασιν, δι' ών ημάς έσωσας, αγαθέ καί φιλάνθρωπε, Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος τής Εορτής καί τών Αγίων.

Προκείμενον Ήχος δ'

Τοίς Αγίοις τοίς εν τή γή αυτού εθαυμάστωμεν πάντα τά θέλημα αυτού εν αυτοίς.
Στίχ. Προωρώμην τόν Κύριον ενώπιόν μου διαπαντός.

Ο Απόστολος πρός Εφεσίους

Αδελφοί, ενδυναμούσθε εν Κυρίω...

Ζήτει Κυριακή κζ'

Αλληλούϊα Ήχος δ'

Στίχ. Εκέκραξαν οι δίκαιοι, καί ο Κύριος εισήκουσεν αυτών.
Πολλαί αι θλίψεις τών δικαίων καί εκ πασών αυτών ρύσεται αυτούς ο Κύριος.

Ευαγγέλιον κατά Λουκάν

Είπεν ο Κύριος, προσέχετε από τών ανθρώπων...

Ζήτει τή γ' τής β' Εβδομάδος

Κοινωνικόν

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούια.

Αρχή

ΤΗ ΚΑ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Απόδοσις τής εορτής τής Υψώσεως, καί μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Κοδράτου, τού εν Μαγνησία.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Μετά τόν Προοιμιακόν Ψαλμόν, ει μέν εστι Κυριακή, στιχολογούμεν τό, Μακάριος ανήρ, τό Κάθισμα όλον, ειδέ μή, μετά τόν Προοιμιακόν, ευθύς τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν δέ Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια, δευτερούντες αυτά.

Ήχος πλ. β,
Όλην αποθέμενοι

Σταυρός ανυψούμενος, τού εν αυτώ υψωθέντος, τό πάθος τό άχραντον, ανυμνείν προτρέπεται κτίσιν άπασαν, εν αυτώ κτείνας γάρ, τόν ημάς κτείναντα, νεκρωθέντας ανεζώωσε, καί κατεκάλλυνε, καί εις ουρανούς πολιτεύεσθαι, ηξίωσεν ως εύσπλαγχνος, δι' υπερβολήν αγαθότητος, όθεν γεγηθότες, υψώσωμεν τό όνομα αυτού, καί τήν αυτού μεγαλύνωμεν, άκραν συγκατάβασιν. (Δίς)

Μωσής προετύπου σε, χείρας εκτείνας εις ύψος, καί κατατροπούμενος, Αμαλήκ τόν τύραννον, Σταυρέ τίμιε, τών πιστών καύχημα, Αθλητών στήριγμα, Αποστόλων εγκαλλώπισμα, Δικαίων πρόμαχε, πάντων τών Οσίων διάσωσμα, διό σε ανυψούμενον, βλέπουσα η κτίσις ευφραίνεται, καί πανηγυρίζει, δοξάζουσα Χριστόν τόν διά σού, τά διεστώτα συνάψαντα, άκρα αγαθότητι. (Δίς)

Σταυρέ πανσεβάσμιε, όν περιέπουσι τάξεις, Αγγέλων γηθόμεναι, σήμερον υψούμενος, θείω νεύματι, ανυψοίς άπαντας, τούς κλοπή βρώσεως, απωσθέντας καί εις θάνατον, κατολισθήσαντας, όθεν σε καρδία καί χείλεσι, πιστώς περιπτυσσόμενοι, τόν αγιασμόν αρυόμεθα, Υψούτε βοώντες, Χριστόν τόν υπεράγαθον Θεόν, καί τό αυτού προσκυνήσατε, θείον υποποδιον. (Δίς)

Δόξα... Καί νύν... Ήχος β'

Δεύτε άπαντα τά έθνη, τό ευλογημένον ξύλον προσκυνήσωμεν, δι' ού γέγονεν η αιώνιος δικαιοσύνη, τόν γάρ Προπάτορα Αδάμ, ο απατήσας εν ξύλω, τώ Σταυρώ δελεάζεται, καί πίστει κατενεχθείς πτώμα εξαίσιον, ο τυραννίδι κρατήσας τού βασιλείου πλάσματος, Αίματι Θεού, ο ιός τού όφεως αποπλύνεται, καί κατάρα λέλυται, καταδίκης δικαίας, αδίκω δίκη τού δικαίου κατακριθέντος, ξύλω γάρ έδει τό ξύλον ιάσασθαι, καί πάθει τού απαθούς, τά εν ξύλω λύσαι πάθη τού κατακρίτου, Αλλά δόξα Χριστέ Βασιλεύ, τή περί ημάς σου φρικτή οικονομία δι' ής έσωσας πάντας, ως αγαθός καί φιλάνθρωπος.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. α'
Χαίροις ασκητικών

Χαίροις ο ζωηφόρος Σταυρός, τής ευσεβείας τό αήττητον τρόπαιον, η θυρα τού Παραδείσου, ο τών πιστών στηριγμός, τό τής' Εκκλησίας περιτείχισμα, δι' ού εξηφάνισται, η φθορά καί κατήργηται, καί κατεπόθη, τού θανάτου η δύναμις, καί υψώθημεν, από γής πρός ουράνια, Όπλον ακαταμάχητον, δαιμόνων αντίπαλε, δόξα Μαρτύρων Οσίων, ως αληθώς εγκαλλώπισμα, λιμήν σωτηρίας, ο δωρούμενος τώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Στίχ. Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού.

Χαίροις ο τού Κυρίου Σταυρός, δι' ού ελύθη τής αράς τό ανθρώπινον, τής όντως χαράς σημείον, ο καταράσσων εχθρούς, εν τή σή υψώσει

πανσεβάσμιε, ημών η βοήθεια, Βασιλέων κραταίωμα, σθένος δικαίων, Ιερέων ευπρέπεια, ο τυπούμενος, καί δεινών εκλυτρούμενος, ράβδος η τής δυνάμεως, υφ' ής ποιμαινόμεθα, όπλον ειρήνης εν φόβω, ο περιέπουσιν Άγγελοι, Χριστού θεία δόξα, τού παρέχοντοςτώ κόσμω τό μέγα έλεος.

Στίχ. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνος ειργάστο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Χαίροις ο τών τυφλών οδηγός, τών ασθενούντων ιατρός, η ανάστασις, απάντων τών τεθνεώτων, ο ανυψώσας ημάς, εις φθοράν πεσόντας, Σταυρέ τίμιε, δι' ού διαλέλυται, η φθορά καί εξήνθησεν, η αφθαρσία, καί βροτοί εθεώθημεν, καί διάβολος, παντελώς καταβέβληται, Σήμερον ανυψούμενον, χερσί καθορώντές σε, Αρχιερέων υψούμεν, τόν υψωθέντα εν μέσω σου, καί σέ προσκυνούμεν, αρυόμενοι πλουσίως τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'
Ιωάννου Μοναχού

Όν περ πάλαι Μωϋσής, προτυπώσας εν εαυτώ, τόν Αμαλήκ καταβαλών ετροπώσατο, καί Δαϋϊδ ο μελωδός, υποπόδιόν σοι βοών, προσκυνείσθαι διετάξατο, τίμιον Σταυρόν σου, Χριστέ ο Θεός, σήμερον αμαρτωλοί προσκυνούντες χείλεσιν αναξίοις, σέ τόν καταξιώσαντα παγήναι εν αυτώ, ανυμνούντες βοώμέν σοι, Κύριε σύν τώ Ληστή τής βασιλείας σου αξίωσον ημάς.

Απολυτίκιον Ήχος α'

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Εκ τρίτου

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος α'
Τού λίθου σφραγισθέντος

Τού Σταυρού σου τό ξύλον προσκυνούμεν Φιλάνθρωπε, ότι εν αυτώ προσηλώθης η ζωή τών απάντων, Παράδεισον ηνέωξας Σωτήρ, τώ πίστει προσελθόντι σοι Ληστή, καί Τρυφής κατηξιώθη, ομολογών σοι, Μνήσθητί μου Κύριε, Δέξαι ώσπερ εκείνον καί ημάς, κραυγάζοντας, Ημάρτομεν, πάντες τή ευσπλαγχνία σου, μή υπερίδης ημάς. (Δίς)

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. β'

Μόνον επάγη τό ξύλον Χριστέ τού Σταυρού σου, τά θεμέλια εσαλεύθη τού θανάτου Κύριε, όν γάρ κατέπιε πόθω Άδης, απήμεσε τρόμω, έδειξας ημίν τό σωτήριόν σου Άγιε, καί δοξολογούμέν σε, Υιέ Θεού, ελέησον ημάς. (Δίς)

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν

Προδιετύπου μυστικώς πάλαι τώ χρόνω, ο Ιησούς ο τού Ναυή, Σταυρού τόν τύπον, ως τάς χείρας εξέτεινε σταυροφανώς Σωτήρ μου, καί έστη ο ήλιος έως εχθρούς, ανείλεν, ανθισταμένους σοί τώ Θεώ, νύν δέ ούτος εσκότισται, επί Σταυρού σε ορών, θανάτου κράτος λύοντα, καί τόν Άδην σκυλεύοντα.

Ο Κανών, ός τήν δε τήν ακροστιχίδα φέρει.

Σταυρώ πεποιθώς, ύμνον εξερεύγομαι.

Ποίημα τού Κυρίου Κοσμά.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ' Ο Ειρμός

«Σταυρόν χαράξας Μωσής, επ' ευθείας ράβδω, τήν Ερυθράν διέτεμε, τώ Ισραήλ πεζεύσαντι, τήν δέ επιστρεπτικώς, Φαραώ τοίς άρμασι κροτήσας ήνωσεν, επ' εύρους διαγράψας, τό αήττητον όπλον, διό Χριστώ άσωμεν, τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται».

Τόν τύπον πάλαι Μωσής, τού αχράντου πάθους, εν εαυτώ προέφηνε, τών Ιερών μεσούμενος, Σταυρώ δέ σχηματισθείς, τεταμέναις τρόπαιον, παλάμαις ήγειρε, τό κράτος διολέσας, Αμαλήκ τού πανώλους, διό Χριστώ άσωμεν, τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Ανέθηκε Μωϋσής, επί στήλης άκος, φθοροποιού λυτήριον, καί Ιοβόλου δήγματος, καί ξύλω τύπω Σταυρού, τόν πρός γήν συρόμενον, όφιν προσέδησεν, εγκάρσιον εν τούτω, θριαμβεύσας τό πήμα, διό Χριστώ άσωμεν, τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Υπέδειξεν ουρανός, τού Σταυρού τό τρόπαιον, τώ ευσεβείας κράτορι, καί Βασιλεί θεόφρονι, εχθρών εν ώ δυσμενών, κατεβλήθη φρύαγμα, απάτη ανετράπη δέ, καί πίστις εφηπλώθη, γής τοίς πέρασι θεία, διό Χριστώ άσωμεν, τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Καταβασία

Σταυρόν χαράξας Μωσής, επ' ευθείας ράβδω, τήν Ερυθράν διέτεμε, τώ Ισραήλ πεζεύσαντι, τήν δέ επιστρεπτικώς, Φαραώ τοίς άρμασι κροτήσας ήνωσεν, επ' εύρους διαγράψας, τό αήττητον όπλον, διό Χριστώ άσωμεν, τώ Θεώ ημών, ότι δεδόξασται.

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Ράβδος εις τύπον τού μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστώ γάρ προκρίνει τόν ιερέα, τή στειρευούση δέ πρώην, Εκκλησία νύν εξήνθησε, ξύλον Σταυρού, εις κράτος καί στερέωμα».

Ως επαφήκε ραπιζομένη ύδωρ ακρότομος, απειθούντι λαώ, καί σκληροκαρδίω, τής θεοκλήτου έδήλου, Εκκλησίας τό μυστήριον, ής ο Σταυρός, τό κράτος καί στερέωμα.

Πλευράς αχράντου λόγχη τρωθείσης, ύδωρ σύν αίματι εξεβλήθη, εγκαινίζον διαθήκην, καί ρυπτικόν αμαρτίας, τών πιστών γάρ Σταυρός καύχημα, καί Βασιλέων κράτος καί στερέωμα.

Καταβασία

Ράβδος εις τύπον τού μυστηρίου παραλαμβάνεται, τώ βλαστώ γάρ προκρίνει τόν ιερέα, τή στειρευούση δέ πρώην, Εκκλησία νύν εξήνθησε, ξύλον Σταυρού, εις κράτος καί στερέωμα.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τό προσταχθέν

Εν Παραδείσω με τό πρίν, ξύλον εγύμνωσεν, ούπερ τή γεύσει, ο εχθρός εισφέρει νέκρωσιν, τού Σταυρού δέ τό ξύλον, τής ζωής τό ένδυμα, ανθρώποις φέρον, επάγη επί τής γής, καί κόσμος όλος επλήσθη πάσης χαράς, όν ορώντες υψούμενον, Θεώ εν πίστει λαοί, συμφώνως ανακράξωμεν, Πλήρης δόξης ο οίκός σου. (Δίς)

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα».

Πικρογόνους μετέβαλε, ξύλω Μωϋσης πηγάς εν ερήμω πάλαι, τώ Σταυρώ πρός τήν ευσέβειαν, τών εθνών προφαίνων τήν μετάθεσιν.

Ο βυθώ κολπωσάμενος, τέμνουσαν ανέδωκεν Ιορδάνης ξύλω, τώ Σταυρώ καί τώ Βαπτίσματι, τήν τομήν τής πλάνης τεκμαιρόμενος.

Ιερώς προστοιβάζεται, ο τετραμερής λαός προηγούμενος, τής εν τύπω μαρτυρίου σκηνής, σταυροτύποις τάξεσι κλεϊζόμενος.

Θαυμαστώς εφαπλούμενος, τάς ηλιακάς βολάς εξηκόντισεν, ο Σταυρός, καί διηγήσαντο, ουρανοί τήν δόξαν τού Θεού ημών.

Καταβασία

Εισακήκοα Κύριε, τής οικονομίας σου τό μυστήριον, κατενόησα τά έργα σου, καί εδόξασά σου τήν θεότητα.

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Ώ τρισμακάριστον ξύλον, εν ώ ετάθη Χριστός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, δι' ού πέπτωκεν ο ξύλω απατήσας, τώ εν σοί δελεασθείς, Θεώ τώ προσπαγέντι σαρκί, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών».

Σέ τό αοίδιμον ξύλον, εν ώ ετάθη Χριστός, τήν Εδέμ φυλάττουσα, στρεφομένη ρομφαία, Σταυρέ ηδέσθη, τό φρικτόν δέ Χερουβίμ, είξε τώ σοί παγέντι Χριστώ, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών.

Υποχθονίων δυνάμεις, αντίπαλοι τού Σταυρού, φρίττουσι χαραττόμενον, τό σημείον εν αέρι ώ πολούσιν, ουρανίων γηγενών, γένος δέ γόνυ κάμπτει Χριστώ, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών.

Μαρμαρυγαίς ακηράτοις, φανείς ο θείος Σταυρός, εσκοτισμένοις έθνεσι, τοίς εν πλάνη απάτης τό θείον φέγγος, απαστράψας οικειοί, τώ εν αυτώ παγέντι Χριστώ, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών.

Καταβασία

Ώ τρισμακάριστον ξύλον, εν ώ ετάθη Χριστός, ο Βασιλεύς καί Κύριος, δι' ού πέπτωκεν ο ξύλω απατήσας, τώ εν σοί δελεασθείς, Θεώ τώ προσπαγέντι σαρκί, τώ παρέχοντι, τήν ειρήνην ταίς ψυχαίς ημών.

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Νοτίου θηρός εν σπλάγχνοις, παλάμας Ιωνάς, σταυροειδώς διεκπετάσας, τό σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφώς, όθεν τριήμερος εκδύς, τήν υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος, Χριστού τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει, τόν κόσμον φωτίσαντος».

Ο γήρα καμφθείς, καί νόσω τρυχωθείς, ανωρθούτο Ιακώβ χείρας αμείψας, τήν ενέργειαν φαίνων τού ζωηφόρου Σταυρού, τήν παλαιότητα καί γάρ, τού νομικού σκιώδους, γράμματος εκαινογράφησεν, ο εν τούτω σαρκί προσπαγείς Θεός, καί τήν ψυχόλεθρον νόσον, τής πλάνης απήλασε.

Νεαζούσαις θείς παλάμας, ο θείος Ισραήλ, σταυροειδώς κάραις εδήλου, ως πρεσβύτερον κλέος ο νομολάτρης λαός, υποπτευθείς όθεν ούτως εξηπατήσθαι, ουκ ηλλοίωσε τόν ζωηφόρον τύπον, υπερέξει λαός γάρ Χριστού τού Θεού, νεοπαγής ανεβόα, Σταυρώ τειχιζόμενος.

Καταβασία

Νοτίου θηρός εν σπλάγχνοις, παλάμας Ιωνάς, σταυροειδώς διεκπετάσας, τό σωτήριον πάθος προδιετύπου σαφώς, όθεν τριήμερος εκδύς, τήν υπερκόσμιον Ανάστασιν υπεζωγράφησε, τού σαρκί προσπαγέντος, Χριστού τού Θεού, καί τριημέρω εγέρσει, τόν κόσμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον
Αυτόμελον Ήχος δ'

Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ εκουσίως, τή επωνύμω σου καινή πολιτεία, τούς

οικτιρμούς σου δώρησαι, Χριστέ ο Θεός, Εύφρανον εν τή δυνάμει σου, τούς πιστούς Βασιλείς ημών, νίκας χορηγών αυτοίς, κατά τών πολεμίων, τήν συμμαχίαν έχοιεν τήν σήν, όπλον ειρήνης, αήττητον τρόπαιον.

Ο Οίκος

Ο μετά τρίτον ουρανόν αρθείς εν Παραδείσω, καί ρήματα τά άρρητα καί θεία, ά ουκ εξόν γλώσσαις λαλείν, τί τοίς Γαλάταις γράφει, ως ερασταί τών Γραφών, ανέγνωτε καί έγνωτε, Εμοί, φησί, καυχάσθαι μή γένοιτο, πλήν ει μή εν μόνω τώ Σταυρώ τώ τού Κυρίου, εν ώ παθών, έκτεινε τά πάθη, Αυτόν ούν καί ημείς βεβαίως κραιώμεν τού Κυρίου τόν Σταυρόν καύχημα πάντες, έστι γάρ σωτήριον ημίν τούτο τό ξύλον, όπλον ειρήνης αήττητον τρόπαιον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΑ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Αποστόλου Κοδράτου.

Στίχοι

- Λίθοις νέμειν θέλοντα μηδαμώς σέβας,
- Τόν Κοδράτον βάλλουσιν άφρονες λίθοις.
- Εικάδι δέ πρώτη Κοδράτος στέφος εύρατο άθλοις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Ιωνά.

Στίχοι

- Από προσώπου τού Θεού φεύγεις πάλαι,
- Νύν δέ πρόσωπον, Ιωνά τούτου βλέπεις.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιωνά τού Σαββαϊτου.

Στίχοι

- Αφείς Ιωνάς αστάτου βίου τόπον,
- Εστώτα καί βέβαιον ευρίσκει τόπον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ευσεβίου.

Στίχοι

- Ευσέβιον κτείνουσι δυσσεβείς ξίφει,
- Τόν ευσεβώς βιούντα καί Χριστού φίλον.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων καί αυταδέλφων Ευσεβίου, Νεστάβου, καί Ζήνωνος.

Στίχοι

- Ευσέβιος, Νέσταβος, αλλά καί Ζήνων,
- Δι' ευσεβή θνήσκουσι πίστιν εκ ξίφους.

Τή αυτή ημέρα Μνήμη τών Αγίων Πατέρων ημών καί Επισκόπων Κύπρου Μελετίου καί Ισακίου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Πρίσκου.

Στίχοι

- Φέρων ύδωρ ζών Πρίσκος εν τή καρδία,
- Εμπρησμόν ου δέδοικε τόν τού σαρκίου.

Τή αυτή ημέρα Μνήμη τών Αγίων ς' Μαρτύρων, υπασπιστών όντων Μαξιμιανού.

Στίχοι

- Υπέρ Θεού κλίναντος εν ξύλω κάραν,
- Εξ Μάρτυρες κλίνουσι τήν κάραν ξίφει

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Έκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβούς, λαούς εκλόνησε, πνέον απειλής καί δυσφημίας θεοστυγούς, όμως τρείς Παίδας ουκ εδειμάτωσε, θυμός θηριώδης, ου πύρ βρόμιον, αλλ' αντηχούντι δροσοβόλω πνεύματι, πυρί συνόντες έψαλλον, ο υπερύμνητος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί».

Ξύλου γευσάμενος ο πρώτος εν βροτοίς, φθορά παρώκησε, ρίψιν γάρ ζωής ατιμοτάτην κατακριθείς, όλω τώ γένει σωματοφθορος τις, ως λύμη τής νόσου μετέδωκεν, αλλ' ευρηκότες γηγενείς ανάκλησιν, Σταυρού τό ξύλον κράζομεν, ο υπερύμνητος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Έλυσε πρόσταγμα Θεού παρακοή, καί ξύλον ήνεγκε θάνατον βροτοίς, τό μή ευκαίρως μεταληφθέν, εν ασφαλεία τής εριτίμου δέ, εντεύθεν ζωής τό ξύλον είργετο, ο νυκτιλόχου δυσθανούς ηνέωξεν, ευγνωμοσύνης κράζοντος, ο υπερύμνητος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ράβδου προσπτύσσεται τό άκρον, Ιωσήφ, ο γενησόμενον, βλέπων, Ισραήλ, τής βασιλείας τό κραταιόν, όπως συνέξει ο υπερένδοξος Σταυρός προδηλών, ούτος γάρ τοίς βασιλεύσι, τροπαιούχον καύχημα, καί φώς τοίς πίστει κράζουσιν, ο υπερύμνητος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Καταβασία

Έκνοον πρόσταγμα τυράννου δυσσεβούς, λαούς εκλόνησε, πνέον απειλής καί δυσφημίας θεοστυγούς, όμως τρείς Παίδας ουκ εδειμάτωσε, θυμός θηριώδης, ου πύρ βρόμιον, αλλ' αντηχούντι δροσοβόλω πνεύματι, πυρί συνόντες έψαλλον, ο υπερύμνητος, τών Πατέρων καί ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Ευλογείτε Παίδες, τής Τριάδος ισάριθμοι, δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνείτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε, τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμα πανάγιον εις τούς αιώνας».

Υψουμένου ξύλου, ραντισθέντος εν αίματι, τού σαρκωθέντος Λόγου Θεού,

υμνείτε αι τών ουρανών Δυνάμεις, βροτών τήν ανάκλησιν εορτάζουσαι, Λαοί προσκυνείτε Χριστού τόν Σταυρόν, δι' ού τώ κόσμω ανάστασις εις τούς αιώνας.

Γηγενείς παλάμαις, οικονόμοι τής χάριτος, Σταυρόν ού έστη Χριστός ο Θεός, υψούτε ιεροπρεπώς καί Λόγχην, Θεού Λόγου σώμα αντιτορήσασαν, ιδέτωσαν έθνη πάντα τό σωτήριον, τού Θεού δοξάζοντα εις τούς αιώνας.

Οι τή θεία ψήφω, προκριθέντες αγάλλεσθε, Χριστιανών πιστοί Βασιλείς, καυχάσθε τώ τροπαιοφόρω όπλω, λαχόντες θεόθεν, Σταυρόν τόν τίμιον, εν τούτω γάρ φύλα πολέμων, θράσος επιζητούντα, σκεδάννυνται εις τούς αιώνας.

Καταβασία

Ευλογείτε Παίδες, τής Τριάδος ισάριθμοι, δημιουργόν Πατέρα Θεόν, υμνείτε τόν συγκαταβάντα Λόγον, καί τό πύρ εις δρόσον μεταποιήσαντα, καί υπερυψούτε, τό πάσι ζωήν παρέχον, Πνεύμα πανάγιον εις τούς αιώνας.

Ωδή θ'

Η Τιμιωτέρα ου στιχολογείται

Ο Ειρμός

«Μυστικώς εί Θεοτόκε Παράδεισος, αγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' ού τό τού Σταυρού, ζωηφόρον εν γή, πεφυτούργηται δένδρον, δι' ού νύν υψουμένου, προσκυνούντες αυτόν σέ μεγαλύνομεν».

Αγαλλέσθω τά δρυμού ξύλα σύμπαντα, αγιασθείσης τής φύσεως αυτών, υφ' ού περ εξ αρχής, εφυτεύθη Χριστού, τανυθέντος εν ξύλω, δι' ού νύν υψουμένου, προσκυνούμεν αυτόν καί μεγαλύνομεν.

Ιερόν ηγέρθη κέρας θεόφροσι, τής κεφαλής τών απάντων ο Σταυρός, εν ώ αμαρτωλών νοουμένων, συνθλώνται τά κέρατα πάντα, δι' ού νύν υψουμένου, προσκυνούμεν αυτόν καί μεγαλύνομεν.

Ειρμός άλλος

«Ο διά βρώσεως τού ξύλου, τώ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυρού κατήργηται σήμερον, τής γάρ Προμήτορος η παγγενής κατάρα διαλέλυται, τώ βλαστώ τής αγνής Θεομήτορος, ήν πάσαι αι Δυνάμεις, τών ουρανών μεγαλυνουσι».

Μή τήν πικρίαν τήν τού ξύλου, εάσας αναιρέσιμον Κύριε, διά Σταυρού τελείως εξήλειψας, όθεν καί ξύλον έλυσε ποτέ, πικρίαν υδάτων Μερράς, προτυπούν τού Σταυρού τήν ενέργειαν, ήν πάσαι αι Δυνάμεις, τών ουρανών μεγαλύνουσιν.

Αδιαλείπτως βαπτομένους, τώ ζόφω τού προπάτορος Κύριε, διά Σταυρού ανύψωσας σήμερον, ως γάρ τή πλάνη άγαν ακρατώς, η φύσις προκατηνέχθη, παγκλήρως ημάς πάλιν ανώρθωσε, τό φώς τό τού Σταυρού

σου, όν οι πιστοί μεγαλύνομεν.

Ίνα τόν τύπον υποδείξης, τώ κόσμω προσκυνούμενον Κύριε, τόν του Σταυρού εν πάσιν ως ένδοξον, εν ουρανώ εμόρφωσας, φωτί απλέτω ηγλαϊσμένον, Βασιλεί πανοπλίαν αήττητον, ήν πάσαι αι Δυνάμεις, τών ουρανών μεγαλύνουσιν.

Καταβασίαι

Μυστικώς εί Θεοτόκε Παράδεισος, αγεωργήτως βλαστήσασα Χριστόν, υφ' ού τό τού Σταυρού, ζωηφόρον εν γή, πεφυτούργηται δένδρον, δι' ού νύν υψουμένου, προσκυνούντες αυτόν σέ μεγαλύνομεν.

Ο διά βρώσεως τού ξύλου, τώ γένει προσγενόμενος θάνατος, διά Σταυρού κατήργηται σήμερον, τής γάρ Προμήτορος η παγγενής κατάρα διαλέλυται, τώ βλαστώ τής αγνής Θεομήτορος, ήν πάσαι αι Δυνάμεις, τών ουρανών μεγαλυνουσι.

Εξαποστειλάριον

Ήχος β'

Τών μαθητών ορώντων σε

Σταυρός, ο φύλαξ πάσης τής οικουμένης, Σταυρός, η ωραιότης τής Εκκλησίας, Σταυρός, Βασιλέων τό κραταίωμα, Σταυρός, Πιστών τό στήριγμα Σταυρός, Αγγέλων η δόξα, καί τών δαιμόνων τό τραύμα. (Δίς)

Έτερον, ο λέγεται άπαξ

Γυναίκες ακουτίσθητε

Σταυρός υψούται σήμερον, καί κόσμος αγιάζεται, ο γάρ Πατρί συνεδρεύων, καί Πνεύματι τώ Αγίω, εν τούτω χείρας απλώσας, τόν κόσμον όλον είλκυσας, πρός σήν Χριστέ επίγνωσιν, τούς ούν εις σέ πεποιθότας, θείας αξίωσον δόξης. (Δίς)

Εις τούς Αίνους. ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'

Ώ τού παραδόξου θαυματος

Ώ τού παραδόξου θαύματος! τό ζωηφόρον φυτόν, ο Σταυρός ο πανάγιος, εις ύψος αιρόμενος, εμφανίζεται σήμερον, δοξολογούσι πάντα τά πέρατα, εκδειματούνται δαίμονες άπαντες, ώ οίον δώρημα, τοίς βροτοίς κεχάρισται! δι' ού Χριστέ, σώσον τάς ψυχάς ημών, ως μόνος εύσπλαγχνος. (Δίς)

Ώ τού παραδόξου θαύματος! ως βότρνν πλήρη ζωής, ο βαστάσας τόν ύψιστον, από γής υψούμενος, Σταυρός οράται σήμερον, δι' ού πρός Θεόν πάντες ειλκύσθημεν, καί κατεπόθη εις τέλος θάνατος, Ώ ξύλον άχραντον! υφ' ού απολαύομεν τής εν Εδέμ, αθανάτου βρώσεως, Χριστόν δοξάζοντες.

Ώ τού παραδόξου θαύματος! εύρος καί μήκος Σταυρού, ουρανού ισοστάσιον, ότι θεία χάριτι, αγιάζει τά σύμπαντα, εν τούτω έθνη βάρβαρα ήττηνται, εν

τούτω σκήπτρα ανάκτων ήδρασται, Ώ θείας κλίμακος! δι' ής ανατρέχομεν εις ουρανούς, υψούντες εν άσμασι, Χριστόν τόν κυριον.

Δόξα...Καί νών...

Ήχος πλ. β'

Σήμερον προέρχεται ο Σταυρός τού Κυρίου, καί πιστοί εισδέχονται αυτόν εκ πόθου, καί λαμβάνουσιν ιάματα ψυχής τε καί σώματος, καί πάσης μαλακίας, Αυτόν ασπασώμεθα τή χαρά καί τώ φόβω, φόβω διά τήν αμαρτίαν, ως ανάξιοι όντες, χαρά δέ διά τήν σωτηρίαν, ήν παρέχει τώ κόσμω, ο εν αυτώ προσπαγείς Χριστός ο Κύριος, ο έχων τό μέγα έλεος.

Δοξολογία Μεγάλη καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν Αντίφωνα

Αντίφωνον Α' Ήχος α'

Στίχος α'. Ο Θεός μου πρόσχες μοι, ίνα τί εγκατέλιπές με;

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος β'. Μακράν από τής σωτηρίας μου οι λόγοι τών παραπτωμάτων μου.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος γ'. Ο Θεός μου κεκράξομαι ημέρας, καί ουκ εισακούση.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Στίχος δ'. Σύ δέ εν Αγίω κατοικείς, ο έπαινος τού Ισραήλ.

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Δόξα... Καί νύν...

Ταίς πρεσβείαις τής Θεοτόκου...

Αντίφωνον Β' Ήχος β'

Στίχος α'. Ίνα τί ο Θεός απώσω εις τέλος;

Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο σαδρκί σταυρωθείς, ψάλλοντάς σοι Αλληλούϊα.

Στίχος β'. Μνήσθητι τής συναγωγής σου, ής εκτήσω απ' αρχής.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχος γ'. Όρος Σιών τούτο, ο κατεσκήνωσας εν αυτώ.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Στίχος δ'. Ο δέ Θεός Βασιλεύς ημών πρό αιώνων.

Σώσον ημάς Υιέ Θεού...

Δόξα... Καί νύν...

Ο μονογενής Υιός καί Λόγος τού Θεού...

Αντίφωνον Γ' Ήχος α'

Στίχος α'. Ο Κύριος εβασίλευσεν, οργιζέσθωσαν λαοί.

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Στίχος β'. Κύριος εν Σιών μέγας καί υψηλός έστι.

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου.

Στίχος γ'. Εξομολογησάσθωσαν τώ ονόματί σου τώ μεγάλω.

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου.

Στίχος δ'.

Σώσον Κύριε τόν λαόν σου.

Εισοδικόν

Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών. καί προσκυνείτε τώ υποποδίω τών ποδών αυτού, ότι άγιος εστι. Σώσον ημάς Υιέ Θεού, ο σαρκί σταυρωθείς, ψάλλοντάς σοι. Αλληλούϊα.

Απολυτίκιον Ήχος α'
Σώσον Κύριε τόν λαόν σου καί ευλόγησον τήν κληρονομίαν σου, νίκας τοίς Βασιλεύσι κατά βαρβάρων δωρούμενος καί τό σόν φυλάττων διά τού Σταυρού σου πολίτευμα.

Κοντάκιον
Αυτόμελον Ήχος δ'
Ο υψωθείς εν τώ Σταυρώ εκουσίως, τή επωνύμω σου καινή πολιτεία, τούς οικτιρμούς σου δώρησαι, Χριστέ ο Θεός, Εύφρανον εν τή δυνάμει σου, τούς πιστούς Βασιλείς ημών, νίκας χορηγών αυτοίς, κατά τών πολεμίων, τήν συμμαχίαν έχοιεν τήν σήν, όπλον ειρήνης, αήττητον τρόπαιον.

Αντί δέ τού Τρισαγίου
Ήχος πλ. β'
Τόν Σταυρόν σου προσκυνούμεν Δέσποτα, καί τήν αγίαν σου Ανάστασιν δοξάζομεν.

Προκείμενον τού Αποστόλου
Ήχος βαρύς
Υψούτε Κύριον τόν Θεόν ημών.
Στίχ. Ο Κύριος εβασίλευσεν, οργιζέσθωσαν λαοί.

Ο Απόστολος Πρός Κορινθίους α'
Αδελφοί, ο λόγος ο τού Σταυρού...

Αλληλουϊα Ήχος α'
Μνήσθητι τής Συναγωγής σου, ής εκτήσω απ' αρχής.
Στίχ. Ο δέ Βασιλεύς ημών πρό αιώνων, ειργάσατο σωτηρίαν εν μέσω τής γής.

Ευαγγέλιον κατά Ιωάννην
Τώ καιρώ εκείνω συμβούλιον εποίησαν...

Κοινωνικόν
Εσημειώθη εφ' ημάς τό φώς τού προσώπου σου Κύριε. Αλληλουϊα.

Αρχή

ΤΗ ΚΒ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Ιερομάρτυρος Φωκά.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά τού Αγίου Αποστόλου Κοδράτου τρία, καί τού Αγίου Ιερομάρτυρος Φωκά τρία.

Τού Αγίου Κοδράτου

Ήχος α'
Τών ουρανίων ταγμάτων

Τών ουρανίων χαρίτων, ταίς επιλάμψεσι, καταυγασθείς εδείχθης, εν τώ κόσμω Κοδράτε, φωστήρ πάσι προφαίνων, ακτίνας φαιδράς, τού ενθέου κηρύγματος, καί διά τούτο τιμώμέν σε οι πιστοί, ως Απόστολον καί Μάρτυρα.

Σύ τάς ευθείας πορείας, βαδίσας ένδοξε, τών σκολιών ερρύσω, τρίβων τής ασεβείας, ανθρώπους πλανωμένους, όθεν πιστοί, απλανή σε δοξάζομεν, καί οδηγόν καί μεσίτην τής πρός Θεόν, οικειώσεως, Απόστολε.

Ο θαυμαστός εν Αγίοις, υπάρχων Κύριος, σέ τή αφθόνω δόξη, τών αυτού χαρισμάτων, εδόξασεν εν κόσμω, καί τών ψυχών, καί σωμάτων παρέσχετο, θεραπευτήν, ώ Κοδράτε, τοίς ευσεβώς, ευφημούσί σε Απόστολε.

Τού Ιερομάρτυρος Φωκά

Όμοια

Καταβαλών τών ειδώλων, τήν ματαιότητα, τώ Ιερώ σου λόγω εβεβαίωσας πίστει, καρδίας αστηρίκτους, καί πρός ζωήν, Ιεράρχα ωδήγησας, καί εναθλήσας νομίμως Μάρτυς Φωκά, τού Κυρίου εχρημάτισας.

Τήν ιεράν διπλοϊδα, βάψας εν αίματι, τής Ιεράς σαρκός σου, Ιερώτατε Πάτερ, διπλούς στεφάνους όντως, παρά Χριστού, υπεδέξω πανόλβιε, καί σύν Αγγέλοις χορεύεις εν ουρανοίς, ικετεύων τού σωθήναι ημάς.

Ταίς τών θαυμάτων ακτίσι, πάσαν φωτίζεις τήν γήν, τοίς εν θαλάσση Πάτερ, βοηθείς καθ' εκάστην, νοσήματα διώκεις, παύεις ψυχής, καί σαρκός αρρωστήματα, παρά Κυρίου τήν χάριν Μάρτυς Φωκά, ειληφώς θεομακάριστε.

Δόξα... Ήχος δ' Κυπριανού

Εκ βρέφους εγένου τού Κυρίου εραστής, Φωκά παμμακάριστε, Ιερομάρτυς Χριστού, τό γάρ όπλον τού Σταυρού επ' ώμων αράμενος, ακλινώς επορεύθης τήν οδόν τής σωτηρίας, δι' ής τών Αγγέλων συνέστιος γέγονας, δαιμόνων αντίπαλος, καί τού κόσμου πρεσβευτής ώφθης διαπρύσιος.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Έδωκας σημείωσιν

Ζόφος φοβερώτατος, ο τού θανάτου Θεόνυμφε, τήν ψυχήν κατατρύχει μου, τό δέ λογοθέσιον, εξιστάν καί τρέμειν, αεί τών δαιμόνων, παρασκευάζει αγαθή, εξ ών με ρύσαι τή δυναστεία σου, Παρθένε απειρόγαμε, καί πρός λιμένα σωτήριον, καί πρός φώς τό ανέσπερον, τών Αγίων κατάταξον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν η πανάγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν δόλιον, ωλόλυζε κράζουσα, πικρώς τώ εκ σπλάγχνων, αυτής προελθόντι, καί τό μακρόθυμον αυτού, αποθαυμάζουσα κατεπλήττετο, Τέκνον μου

ποθεινότατον, μή επιλάθη τής δούλης σου, μή βραδύνης φιλάνθρωπε, τό εμόν καταθύμιον.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Απολυτίκιον τού Αποστόλου
Ήχος γ'

Απόστολε Άγιε Κοδράτε, πρέσβευε τώ ελεήμονι Θεώ ίνα πταισμάτων άφεσιν, παράσχη ταίς ψυχάς ημών.

Καί τού Ιερομάρτυρος
Ήχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θπόνων διάδοχος, τών Αποστόλων γενόμενος, τήν πράξιν εύρες Θεόπνευστε, εις θεωρίας επίβασιν, διά τούτο τόν λόγον τής αληθείας ορθοτομών, καί τή πίστει ενήθλησας μέχρις αίματος, Ιερομάρτυς Κυπριανέ, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν συνήθη Στιχολογίαν, Κανών τής Οκτωήχου είς, καί τών Αγίων δύο, προηγείται δέ ό τού Αποστόλου, έχων τήν δε τήν ακροστιχίδα.

Σοί Κοδράτε μέγιστε τούς ύμνους πλέκω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'

«Δεύτε λαοί, άσωμεν άσμα Χριστώ τώ Θεώ, τώ διελόντι θάλασσαν, καί οδηγήσαντι τόν λαόν όν ανήκε, δουλείας Αιγυπτίων, ότι δεδόξασται».

Στεφηφορών, τώ Βασιλεί τών Δυνάμεων, παρεστηκώς ικέτευε, καταλαμπρύνεσθαι, τούς τήν μνήμην σου ταύτην, φαιδρώς επιτελούντας μάκαρ Απόστολε.

Οικοδομών, τώ θεμελίω τής πίστεως, τών ευσεβών τό πλήρωμα, οχυρωτάταις σου, διδαχαίς θεοφόρε, ειδώλων τήν απάτην, πάσαν κατέστρεψας.

Ιερουργών, τό ιερόν Ευαγγέλιον, Ιερωτάτοις λόγοις σου, ψυχάς τώ Κτίστη σου, καθιέρωσας πίστει, αοίδιμε Κοδράτε, σθένει τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Κόρης σαρκί, εξ απειράνδρου τικτόμενος, ο Ποιητής τής κτίσεως, μετά τήν κύησιν, ως πρό τόκου Παρθένον, αυτήν διαφυλάττει, Καθώς ηυδόκησεν.

Κανών τού Αγίου Φωκά, ού ή, Ακροστιχίς.

Υμνείν σε Φωκά προσθέτω Θεός χάριν. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'
Θαλάσσης τό ερυθραίον

Υμνήσαι, προθυμουμένω σήμερον, τήν θείαν μνήμην σου, φωτιστικαίς τού Πνεύματος αυγαίς, τήν ψυχήν μου καταύγασον, ποιμήν καί Μάρτυς ένδοξε, τού Παντοκράτορος Θεού ημών.

Μαρτύρων, περιφανώς επλούτησας, τήν θείαν εύκλειαν ποιμαντικαίς εκπρέψας καλλοναίς, καί φοινίξας εν αίματι, τής Ιεράς αθλήσεως, σού τήν στολήν θεομακάριστε.

Νευρώσας, τόν λογισμόν ταίς κρείττοσιν, ελπίσι πάνσοφε, τόν εν κακία όντα δυνατόν, παντελώς εξενεύρισας, καί νικηφόρος άριστος, πρός ουρανούς Φωκά ανέδραμες.

Θεοτοκίον

Ελύθη, τών Προπατόρων άχραντε, τό επιτίμιον, τόν πρό αιώνων τίκτεις γάρ Θεόν, νέον βρέφος γινόμενον, καί νεουργούντα άπασαν, τήν ανθρωπίνην όντως ύπαρξιν.

Τού Αποστόλου

Ωδή γ'

«Στερέωσον ημάς εν σοί Κύριε, ο ξύλω νεκρώσας τήν αμαρτίαν, καί τόν φόβον σου εμφύτευσον, εις τάς καρδίας ημών τών υμνούντων σε».

Τελών τά φοβερά Κοδράτε θαύματα, απίστους εις πίστιν θείαν ενήγες, ως Απόστολος θεόληπτος, ως σεπτός Ιεράρχης ιερώτατε.

Ενθέοις διδαχαίς πολλούς εφώτισας, φωτός γάρ διάκανος ανεδείχθης, τού φωτίσαντος τά πέρατα, Ιεράρχα Κοδράτε, θείαις λάμψεσι.

Μεγίστων αγαθών υπήρξας πρόξενος, τή ποίμνη εξαίρων ταύτης τό σκότος, τής αγνοίας, καί φωτίζων αυτήν, παραδόξων θαυμάτων επιδείξεσιν.

Θεοτοκίον

Εσκήνωσεν εν σοί τό πύρ τό άστεκτον, μή φλέξαν τήν μήτραν σου Θεοτόκε, καί κατέφλεξε τά πάθη ημών, καί τήν ύλην τής πλάνης απετέφρωσεν.

Τού Ιερομάρτυρος

Ευφραίνεται επί σοί

Ιάσεις επιτελών, τή επικλήσει τού Χριστού Όσιε, πλάνης εχθρού έσωσας, πόλεις καί λαούς θεία χάριτι.

Ναός υπάρχων Θεού, ειδωλικούς Μάρτυς ναούς έρριψας, τήν παντουργόν δύναμιν, έχων συνεργόν καί συνέριθον.

Στρατός ωράθη Φωκά, αγγελικός καί φώς Θεού άπλετον, δικαστικών θρόνων σε, έναντι Κυρίου δοξάζοντος.

Θεοτοκίον

Εκ σού Θεός σαρκωθείς, δι' ευσπλαγχνίαν τοίς βροτοίς ήνωται, καί τήν αράν έλυσε, μόνη παντευλόγητε Δέσποινα.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κοντάκιον τού Αγίου Φωκά

Ήχος β' Τούς ασφαλείς

Ως θεαυγή καί φωτοφόρον ήλιον, σέ νοητόν τή Εκκλησία έθετο, ο Δεσπότης καταλάμποντα, πιστών τά πλήθη Μάρτυς ένδοξε, τόν βίον γάρ τήν πίστιν καί τούς άθλους σου, ως μύρον ευωδίας προσεδέξατο, ο μόνος υπάρχων πολυέλεος.

Ο Οίκος

Φώτισόν με φωτί ανεσπέρω τής σής γνώσεως Σώτερ, τήν αχλύν τών παθών σκεδάζων μου, καί σκοτόμαιναν, λόγον σοφίας δίδου μοι Λόγε, καί συνέσεως θείας εν κατανύξει, όπως τόν σόν παναοίδιμον Μάρτυρα στέψω Φωκάν, εν ύμνοις καί μελωδίαις, απορούντων γάρ πέλεις αντίληψις καί πλούτος πάσι πτωχεύουσι, καί πηγή αγαθών δωρεών, ο μόνος υπάρχων πολυέλεος.

Κάθισμα τού Αποστόλου

Ήχος δ'

Ταχύ προκατάλαβε

Τόν μέγαν Απόστολον, καί ιεράρχην Χριστού, Κοδράτον τόν ένδοξον, εν θεοπνεύστοις ωδαίς, πιστοί ευφημήσωμεν, βρύει γάρ ως εκ κρήνης, τοίς εν πίστει αιτούσιν, άφεσιν εγκλημάτων, καί παθών θεραπείαν, λαβών εκ τού Υψίστου, τήν χάριν τήν άφθονον.

Δόξα... τού Ιερομάρτυρος

Όμοιον

Η χάρις τού Πνεύματος, εν σοί σκηνώσασα, πηγήν σε ανέδειξε, πολλών χαρίτων Φωκά, πλουσίως εκβλύζουσαν, όθεν καί τοίς πλωτήρσι, βοηθείς καθ' εκάστην, πίστει επιζητούσι, σήν βοήθειαν Πάτερ, σύν τούτοις καί ημίν, ιλασμόν νέμοις θεόσοφε.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, τόν υπερούσιον, Θεόν η κυήσασα, σύν Ασωμάτοις αυτόν, απαύστως ικέτευε, άφεσιν τών πταισμάτων, καί διόρθωσιν βίου, δούναι ημίν πρό τέλους, τοίς εν πίστει καί πόθω, υμνούσί σε κατά χρέος, μόνη πανύμνητε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου, τήν παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως, τόν Υιόν καί Θεόν σου, όν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ημίν δωρήσασθαι.

Τού Αποστολου

Ωδή δ'
Εισακήκοα Κύριε

Γηπονήσας τήν άρουραν τών καρδιών, δρεπάνη σου τών λόγων, τής κακίας ύλην πάσαν εξέκοψας.

Ιαμάτων χαρίσματα, πάσιν ημίν ο τάφος σου πηγάζει, ιερέ Κοδράτε, τούς αιτουμένους σε.

Συμπαθώς επικλώμενος, τών δυσχερών λυτρούσαι καί κινδύνων, Ιερέ Κοδράτε τούς αιτουμένους σε.

Ταίς λαμπάσι τών λόγων σου, φωταγωγών τούς πλάνη σκοτισθέντας, φρυγανώδη πάσαν απάτην έφλεξας.

Θεοτοκίον

Εξ αγνών σου σεσάρκωται, ο πλαστουργός αιμάτων Θεοτόκε, καί φθαρέντας πάντας εκαινοποίησεν.

Τού Ιερομάρτυρος

Επαρθέντα σε ιδούσα

Φαεινότατον αστέρα σε εν τώ ύψει, τής Εκκλησίας έθετο, Φωκά ο Δεσπότης, άθλων Ιερώτατε, θαυμάτων τε λάμψεσι, πάντων τάς καρδίας φωτίζοντα.

Ωμολόγησας τήν σάρκωσιν τού Δεσπότου, τυραννικού πρό βήματος, Μάρτυς αθλοφόρε, καί λαμπρώς κατήσχυνας, Ελλήνων σεβάσματα, καί πολυθεΐας τό άθεον.

Κορυφουμένην τήν θάλασσαν τής απάτης, πολυθεΐας λαίλαπι, θεία κυβερνήσει, Ένδοξε παρέδραμες, λιμήν γαληνότατος, πάσι γεγονώς θαλαττεύουσιν.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως εκύησας ώ Παρθένε, καί μετά τόκον ώφθης, παρθενευουσα πάλιν, όθεν ασιγήτοις φωναίς, τό Χαίρέ σοι Δέσποινα, πίστει αδιστάκτω κραυγάζομεν.

Τού Αποστόλου

Ωδή ε'

«Ο τού φωτός χορηγός, καί τών αιώνων ποιητής Κύριος, εν τώ φωτί τών προσταγμάτων, οδήγησον ημάς, εκτός σου γάρ άλλον Θεόν ου γινώσκομεν».

Τήν καθαράν σου ψυχήν, ο καθαρώτατος Θεός σκήνωμα, τής εαυτού

ευράμενος δόξης, καθαίρει διά σού, ψυχάς ρυπωθείσας, δεινοίς παραπτώμασιν.

Οι τών Ελλήνων σοφοί, σού ηττηθέντες τοίς σοφοίς δόγμασιν, Ομολογείν επείσθησαν Μάκαρ, Χριστόν δημιουργόν, Πατρός προανάρχου, σοφίαν καί δύναμιν.

Υποφωνών ιερώς, τήν γενομένην τοίς βροτοίς έλλαμψιν, εκ τού Πατρός τών φώτων Κοδράτε, εφώτισας λαούς, σέβειν καί δοξάζειν, Τριάδα αχώριστον.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένον ημίν, εν δύο φύσεσιν Υιόν τέτοκας, τόν εκ Πατρός πρό πάντων αιώνων, αγνή γεννηθέντα, αρρεύστως αχρόνως, ως μόνος επίσταται.

Τού Ιερομάρτυρος

Σύ Κύριέ μου φώς

Πορείας τού εχθρού, προφανώς υπεσκέλισας, ιθύνων σου τάς πορείας, πρό Θεού θελημάτων, τάς τρίβους Ιερώτατε.

Ρηγνύμενον πληγαίς, τό πολύαθλον σώμά σου, διέρρηξεν αθεϊας, τούς δεσμούς θείω σθένει, Φωκά θεομακάριστε.

Ολόκληρον Θεώ προσενήνεξαι σφάγιον, Πανεύφημε τώ τυθέντι, καί εναίμους θυσίας, ειδώλων καταπαύσαντι.

Θεοτοκίον

Σοφία τού Θεού, εαυτή ωκοδόμησεν, ώ Δέσποινα Θεοτόκε, εξ αγνών σου αιμάτων, τόν οίκον ως ηυδόκησεν.

Τού Αποστόλου

Ωδή ς'

Εν αβύσσω πταισμάτων

Υψηλός ουρανός εχρημάτισας, δόξαν διηγούμενος, Θεού σωτήριον, ως Ιεράρχης ένθεος, ως κλεινός σύ Κοδράτε Απόστολος.

Μίαν φύσιν θεότητος άναρχον, μίαν κυριότητα κηρύττων πάνσοφε, πολυθεϊας έλυσας, τήν σκοτώδη Κοδράτε απόνοιαν.

Νόμω φύσεως τάφω τό σωμά σου, μάκαρ ιερώτατε, νύν κατακείμενον, θαυματουργεί παράδοξα, υπέρ φύσιν Κοδράτε καί έννοιαν.

Θεοτοκίον

Ουρανόν ο τανύσας βουλήματι, άλλον ουρανόν επί γής σε ανέδειξε, Θεογεννήτορ Δέσποινα, καί εκ σού τοίς εν σκότει ανέτειλεν.

Τού Ιερομάρτυρος

Θύσω σοι, μετά φωνής

Θάλασσαν, αθεϊας εξήρανας Πάνσοφε, πηγήν ζωής αναβλύζων, διδαχών οσίων, νύν δέ θαυμάτων, επομβρίαις, αποπλύνεις παθών πάντα βόρβορον.

Επήρθης, επί ξύλου δεινώς σπαθιζόμενος, καί εξαρθρούμενος μάκαρ, καί φωνήν εξ ύψους σε δυναμούσαν, ενωτίσθης, Ιεράρχα καί Μάρτυς πολύαθλε.

Τό πάθος, τού απαθούς Φωκά μιμησάμενος, πάθη ποικίλα ιάσαι, καί λυτρούσαι ζάλης καί τρικυμίας, τούς πλωτήρας, ταίς πρός Θεόν σου θείαις εντεύξεσιν.

Θεοτοκίον

Ως όμβρος, ο σωτήριος Λόγος κεκένωται, εν τή αφθόρω σου μήτρα, Παναγία Κόρη, καί τής κακίας, τούς χειμάρρους, θεϊκή δυναστεία εξήρανε.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον τού Αποστόλου

Ήχος πλ. δ' Ως απαρχάς

Ως ιεράρχην τίμιον, καί αθλητήν στερρότατον, η οικουμένη προσάγει σοι Κύριε, θείον Κοδράτον Απόστολον, καί τοίς ύμνοις γεραίρει, τήν σεπτήν αυτού μνήμην, αιτούσα πάντοτε, πταισμάτων άφεσιν, δωρηθήναι τοίς μέλπουσιν, Αλληλούϊα.

Ο Οίκος

Τόν σοφόν Ιεράρχην τιμήσωμεν, ως ποιμένα πιστόν καί διδάσκαλον, ότι εν τώ λειμώνι τής αθλήσεως, εξήνθησε ρόδον ιερώτατον, καί ημάς τούς πιστούς κατεμύρισε, βολαίς θαυμάτων τε, καί πράξεων εναρέτων, φωτισμού πληρώσας πάσαν γήν, ιαμάτων ταίς λάμψεσιν, εθαυμάστωσε γάρ ο Θεός τούς βοώντας αυτώ, Αλληλούϊα.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΒ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Φωκά τού θαυματουργού, τού εν λουτρώ σφοδρώς πυρωθέντι τελειωθέντος.

Στίχοι

- Φωκά, τό λουτρόν σμήγματος παντός δέχου.
- Λουτρόν γάρ ήν αγώνος, ου καθαρσίου.
- Εικάδι δευτερίη λουτρόν πέφνεν ένδοθι Φωκάν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Φωκά τού κηπουρού.

Στίχοι

- Ήδει χάριν σοι, σου Χάριν θνήσκων Λόγε,
- Φωκάς ο Μάρτυς τώ διά ξίφους τέλει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ισαάκ, καί τού Αγίου Μαρτίνου.

Στίχοι

- Χριστού τό θάρσος εμπνέοντος υψόθεν,
- Πρός τήν σπάθην έσπευδεν εκπνείν Μαρτίνος.

Μνήμη τών αγίων είκοσιν εξ οσιομαρτύρων Ζωγραφιτών, τών ελεγξάντων τούς Λατινόφρονας Μιχαήλ τόν βασιλέα Παλαιολόγον Η' καί τόν πατριάρχην Ιωάννην τόν Βέκκον, άνωθεν τού πύργου πυρί τελειωθέντων.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τού Αποστόλου

Ωδη ζ'
Εικόνος χρυσής

Υψώσας τόν νούν, πρός τό πρώτον αγαθόν θεοειδέστατος, ναός Τριάδος εχρημάτισας, καί τούς εν βάθει κακώσεως, ύψωσας ταίς υψηλοτάταις, διδαχαίς σου κραυγάζοντας, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Συντρίψας ναούς, τών ειδώλων προσευχών αναμοχλεύσεσιν, ανεδομήσω θείω Πνεύματι, ναούς Θεώ Ιερώτατε, καί τών σωζομένων τά πλήθη, προσηγάγω κραυγάζοντα, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Πυρίπνοος ών, ως τού Πνευματος τό πύρ τό θείον Πάνσοφε, εν τή καρδία έχων πάντοτε, λαμπάς ωράθης φλογίζουσα, πάσαν φρυγανώδη απάτην, καί τούς βοώντας φωτίζουσα, Ευλογητός εί ο Θεός, ο τών Πατέρων ημών.

Θεοτοκίον

Λυθέντες αράς, διά σού προγονικής θεοχαρίτωτε, καλών αιτίαν σε γινώσκομεν, ως τόν πανταίτιον τέξασαν, Λόγον υπέρ νούν τε καί λόγον, όθεν βοώμέν σοι Άχραντε, Ευλογημένη εί, Θεόν σαρκί κυήσασα.

Τού Ιερομάρτυρος

Εν τή καμίνω

Θυμόν τυράννων, ουκ εδειλίασας πάνσοφε, ποίμνης προϊστάμενος δέ τής λογικής, ως αρνίον προσενήνεξαι, τώ αρχιποίμενι, μαρτυρικώς Φωκά κλεϊζόμενος.

Εδοκιμάσθης, ως εν χωνεία Μάρτυς χρυσός, μέσον εμβληθείς ασβέστου φλογοειδούς, καί μηδόλως φλογιζόμενος, Ευλογημένος εί, ο Θεός μου κραυγάζων καί Κύριος.

Ο θείος πόθος, προσαναφλέγων τήν καρδίαν σου, θείω δροσισμώ σε ένδοξε συντηρεί, εν πυρί μή δαπανώμενον, τής αθείας δέ, Ιεράρχα τήν ύλην

συγκαίοντα.

Θεοτοκίον

Σεσαθρωμένον, τόν τής ψυχής μου οίκον πανάμωμε, Κόρη μετανοίας τρόποις ως αγαθή, ανακαίνισον η άπασαν, τήν ανθρωπότητα, τώ τοκετώ σου ανακαινίσασα.

Τού Αποστόλου

Ωδή η'

Τόν εν καμίνω

Εστηριγμένος νοητήν, επί πέτραν τής ψυχής έχων τάς βάσεις, υπεσκέλισας μάκαρ, τούς Κυρίου εχθρούς, καί πάντας Κοδράτε εστήριξας, τούς υπερυψούντας, αυτόν εις τούς αιώνας.

Κεκοσμημένην αρεταίς, κεκτημένος τήν ψυχήν καί τήν καρδίαν, Κατεκόσμησας λόγοις, διδασκαλίας ψυχάς, εξαίρων ακοσμίαν άπασαν, ειδωλομανίας, εις πάντας τούς αιώνας.

Ως μαθητής τού Ιησού, ως Απόστολος φαιδρός, ως τού Ηλίου τού τής δικαιοσύνης, φωτοφανής αστραπή, Κοδράτε φωτίσας αγίασον, τούς επιτελούντας, τήν σήν αγίαν μνήμην.

Θεοτοκίον

Ιερωτάταις σε φωναίς, Ιερώτατοι Θεού Αγνή Προφήται, εσομένην Μητέρα, προανεφώνουν τρανώς, τού πάντων δεσπόζοντος άχραντε, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Τού Ιερομάρτυρος

Χείρας εκπετάσας

Χάρις σου τοίς χείλεσι σοφέ, Φωκά εκκέχυται, όθεν επέστρεψας, λαόν πλανώμενον όφεως, υποθήκαις καί προσήγαγες, οία ποιμήν αληθινός, Χριστώ κραυγάζοντα, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ακοίμητον έχει σε πιστών, Σοφέ ομήγυρις πρέσβυν κοιμίζοντα, παθών θαλάσσης τά κύματα, πειρασμούς τε κατευνάζοντα, καί οδυνών παντοδαπών ημάς λυτρούμενον, τούς βοώντας, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Ρείθρα ιαμάτων ο ναός, ο σός τοίς χρήζουσι, πηγάζει πάντοτε, λιμήν δεικνύμενος άκλυστος, καί παθών φυγαδευτήριον, τοίς σέ τιμώσι, καί Χριστώ Μάρτυς κραυγάζουσιν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Ίνα σου τιμώμεν τό σεπτόν, Φωκά μνημόσυνον, πανηγυρίζοντες, τόν υπεράγαθον Κύριον, εκδυσώπει προθυμότατα, απαλλαγήν τών δυσχερών, ημίν δωρήσασθαι, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Νόμου σε ετύπου κιβωτός, καί στάμνος φέρουσα, τό μάννα Πάναγνε, η θεία τράπεζα αύθίς τε, καί λυχνία χρυσαυγίζουσα, εις αποκάλυψιν εθνών τό φώς κυήσασαν, τό φωτίζον, θεογνωσία τού κόσμου τά πέρατα.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Τού Αποστόλου

Ωδή θ'

Τόν εκ Θεού Θεόν

Ωραιωθείς διανοία, τώ ωραίω Δεσπότη, παρίσταται φαιδρότατος αεί, ως Ιεράρχης θεόληπτος, ως Απόστολος θείος, σύν πάσιν Αποστόλοις αληθώς, την ειρήνην τώ κόσμω, Κοδράτε εξαιτούμενος.

Σού Μαγνησία κατέχει, τών λειψάνων τήν θήκην, ως θείαν κιβωτόν, καί εξ αυτής, πάσαν Κοδράτε ωφέλειαν, απαρύεται πόθω, σκηναί δέ ουρανών τήν σήν ψυχήν, κεκτημέναι σύν πάσιν, Αγίοις επαγάλλονται.

Ηφωταυγής σου ημέρα, η φωσφόρος σου μνήμη, η όντως ευκλεής σου εορτή, πάσιν ως ήλιος έλαμψεν, ήν πιστώς εκτελούμεν, Κοδράτε ιλασμόν αμαρτιών, δυσωπούντες ευχαίς σου, λαβείν καί μέγα έλεος.

Θεοτοκίον

Φείσαί μου Κύριε φείσαι, όταν μέλλης με κρίνειν, καί μή καταδικάσης με εις πύρ, μή τώ θυμώ σου ελέγξης με, δυσωπεί σε Παρθένος, η σέ κυοφορήσασα Χριστέ, Αποστόλων ο δήμος, καί σύν Προφήταις Μάρτυρες.

Τού Ιερομάρτυρος

Λίθος αχειρότμητος

Ιερολογίαις ενθέοις, τού ιερού δεύτε Ποιμένος, πάντες την πανίερον μνήμην, Ιερωτάτως πανηγυρίσωμεν, τόν ευεργέτην Κύριον, υπέρ ημών καθικετεύοντος.

Ώφθης πυρακτούμενος ζήλω, τώ τού Δεσπότου οπηνίκα, Μάρτυς τό λουτρόν υπεισήλθες, εκκεκαυμένον, εν ώ τό πνεύμά σου, Θεού επαγαλλόμενος, μάκαρ εις χείρας παραδέδωκας.

Σέ Ιεραρχών αι χορείαι, καί τών Μαρτύρων αι αγέλαι, καί τών ιερών Αποστόλων, η συναυλία πάντων Δικαίων τε, Μάρτυς Φωκά τά πνεύματα, έχοντα μέσον επαγάλλονται.

Ήπλωται εν κόσμω η μνήμη, η σή ψυχάς φωταγωγούσα, τών ανευφημούντων εν πίστει, τούς σους αγώνας καί τά παλαίσματα, καί τήν

γενναίαν άθλησιν, ποιμήν καί Μάρτυς αξιάγαστε.

Θεοτοκίον

Φώτισον Αγνή τήν ψυχήν μου, εσκοτισμένην αμαρτία, καί αιωνιζούσης φλογός με, καί σκότους ρύσαι τή μεσιτεία σου, ίνα τήν σήν γηθόμενος, ανευφημώ μεγαλειότητα.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον τού Αποστόλου

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ως Μάρτυς καί Απόστολος, καί Ιεράρχης ένθεος, Κοδράτε μύστα τού Λόγου, Χριστού κηρύξας τό θείον, πανσόφως Ευαγγέλιον, πάσαν τήν γήν εφαίδρυνας, εκ πλάνης λυτρωσάμενος, τούς γηγενείς καί διδάσκων, τού προσκυνείν τήν Τριάδα.

Τού Ιερομάρτυρος

Ο ουρανόν τοίς άστροις

Ιεραρχών ακρότης, καί Αθλοφόρων τό κλέος, Φωκά καί μέγας προστάτης, τοίς θαλαττεύουσι πέλων, περίσωζε εκ κινδύνων, τούς ευφημούντάς σε μάκαρ.

Θεοτοκίον

Τόν Ποιητήν τών αιώνων, καί τών Αγγέλων Δεσπότην, αποτεκούσα Παρθένε, τούτον ικέτευε δείξαι, τής δεξιάς παραστάτας, μερίδος τούς σούς οικέτας.

Η λοιπή Ακολουθία καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΓ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η Σύλληψις τού τιμίου ενδόξου Προφήτου, Προδρόμου, καί Βαπτιστού Ιωάννου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια γ' δευτερούντες αυτά.

Ήχος δ'

Ο εξ υψίστου κληθείς

Ιερατεύων ο θείος Ζαχαρίας, καί ένδον γενόμενος, τού θειοτάτου ναού, καί τού λαού τά αιτήματα, προσαναφέρων, τώ ευεργέτη καί πανοικτίρμονι, θειότατον Άγγελον, είδε βοώντα αυτώ, Η προσευχή καί η δέησις, σού εισηκούσθη, θάρσει πρεσβύτα, καί μή απίστει μοι, έξεις γάρ παίδα θείον Πρόδρομον, γεννητοίς γυναικών υπερέχοντα, Ηλιού εν δυνάμει, τού Χριστού προπορευσόμενον.

Ξένος μοι φαίνη τή θέα καί τώ τρόπω, ξένος καί τοίς ρήμασι, καί τοίς μηνύμασιν, ο Ζαχαρίας αντέφησεν, εγώ γάρ ήλθον, τήν σωτηρίαν λαού αιτήσασθαι, ουχί δέ κομίσασθαι, παίδα ως προσφωνείς, απ' εναντίας ευρίσκω σε, τών αιτημάτων, καί υποπτεύω μή αληθεύειν σε, πώς γάρ ο λέγεις πιστωθήσεται; Ελισάβετ τά μέλη νενέκρωται, καί εμού δέ τό γήρας, δυσπιστίαν νύν τεκμαίρεται.

Τί απιστείς μου τοίς λόγοις Ζαχαρία, ψευδή ευαγγέλια, λέγων κομίζειν με; Θεού Αρχάγγελος πέφυκα, ά προσετάχθην, ταύτά σοι λέγω σύν σοί ιστάμενος, επεί δέ ηπίστησας, καί ουκ επίστευσας, έση κωφεύων καί άλαλος, έως άν ίδης, εμών ρημάτων τήν θείαν έκβασιν, Επάν δέ τέκη Ελισάβετ σοι, τήν τού Λογου φωνήν μέγαν Πρόδρομον, τρανουμένης τής γλώττης, ευλογήσεις τον Θεόν Ισραήλ.

Δόξα... Ήχος πλ. β'
Βυζαντίου

Εκ στειρευούσης σήμερον νηδύος, καρπός προσευχής ανεβλάστησεν, Ιωάννης ο Πρόδρομος, Αγάλλου η έρημος, καί χόρευε η ανθρωπότης, ο τής μετανοίας κήρυξ, ιδού άρχεται, εν κοιλία μητρική σαρκούσθαι, Δεύτε αγαλλόμενοι εν τή ενδόξω αυτού συλλήψει, οι φιλέορτοι χορεύσωμεν βοώντες, ο εν γεννητοίς γυναικών μείζων υπάρχων, μή διαλίπης πρεσβύειν, υπέρ τών πίστει τιμώντων, τήν θείαν σου σύλληψιν, όπως εύρωμεν ιλασμόν αμαρτιών, καί τό μέγα έλεος.

Καί νύν... Θεοτοκίον ο αυτός

Τίς μή μακαρίσει σε, Παναγία Παρθένε; τίς μή ανυμνήσει σου τόν αλόχευτον τόκον, ο γάρ αχρόνως εκ Πατρός εκλάμψας Υιός μονογενής, ο αυτός εκ σού τής Αγνής προήλθεν, αφράστως σαρκωθείς, φύσει Θεός υπάρχων, καί φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ημάς, ουκ εις δυάδα προσώπων τεμνόμενος, αλλ' εν δυάδι φύσεων ασυγχύτως γνωριζόμενος, Αυτόν ικέτευε, σεμνή παμμακάριστε, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β'
Όλην αποθέμενοι

Μολούντι εις Άγια, τά τών Αγίων αγίως, ιερεί Προφήτη τε, καί αγίω άγιος, καθώς γέγραπται, επιστάς Άγγελος, προσεφώνει λέγων, Εισηκούσθη σου η δέησις, καί διαλύεται, νύν τής Ελισάβετ η στείρωσις, καί τέξεται πρεσβύτά σοι, υιόν Ιωάννην καί Πρόδρομον, λύχνον τού Ηλίου, προφήτην τού Υψίστου καί φωνήν, τού εκ Παρθένου θεόπαιδος, Λόγου ανατείλαντος.

Στίχ. Καί σύ παιδίον, Προφήτης Υψίστου κληθήση.

Λέγε μοι τρανότατα, κατά τί γνώσομαι τούτο; αύθις πρός τόν Άγγελον, ο μακαριώτατος πρέσβυς έφησεν, ως οράς πλήρης γάρ, ημερών υπάρχω,

Ελισάβετ στείρα πέφυκε, Πώς ούν μοι ρήματα, φθέγγη υπέρ φύσιν, εξίσταμαι, ουδόλως αληθεύοντα, νύν υπονοώ σε ώ άνθρωπε, Άπιθι, εγώ γάρ, λαού τήν σωτηρίαν εξαιτώ, ουχί δέ παίδα κομίσασθαι, πράγμα δυσπαράδεκτον.

Στίχ. Λατρεύειν αυτώ εν οσιότητι, καί δικαιοσύνη ενώπιον αυτού πάσας τάς ημέρας ημών.

Θεού Παντοκράτορος, εγώ Αρχάγγελος πέλω, Γαβριήλ μοι όνομα, τώ πρεσβύτη έφησεν ο Ασώματος, τό Παρόν κύφευσον, καί σιγήν άσκησον, απιστήσας εμοίς ρήμασιν, Επάν δέ τέκη σοι, σάλπιγγα τού Λόγου η σύζυγος, τού Πνεύματος τρανούντός σοι, γλώτταν εκβοήσεις τρανότατα, Προφήτης Υψίστου, κληθήση ώ παιδίον τάς αυτού, προετοιμάσαι εν χάριτι, τρίβους ως ηυδόκησεν.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Άγγελος, εκ στειρωτικών ωδίνων προήλθες Βαπτιστά, εξ αυτών τών σπαργάνων, τήν έρημον οικήσας, σφραγίς τε πάντων τών Προφητών εδείχθης, όν γάρ εκείνοι πολυτρόπως εθεάσαντο, καί αινιγματωδώς προεκήρυξαν, τούτον βαπτίσαι εν Ιορδάνη κατηξιώθης, φωνής τε ακήκοας Πατρικής ουρανόθεν, μαρτυρούσης αυτού τήν υιότητα, καί τό Πνεύμα είδες, περιστεράς εν είδει, τήν φωνήν έλκον επί τόν βαπτιζόμενον, Αλλ' ώ πάντων τών Προφητών υπέρτερε, μή διαλίπης πρεσβεύειν υπέρ ημών, τών πιστώς σου τελούντων τό μνημόσυνον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής, σέ ικετεύομεν, Πρέσβευε Δέσποινα, μετά καί τού Προδρόμου, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Απολυτίκιον Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Η πρώην ού τίκτουσα, στείρα ευφράνθητι, ιδού γάρ συνέλαβες, Ηλίου λύχνον σαφώς, φωτίζειν τόν μέλλοντα, πάσαν τήν οικουμένην, αβλεψίαν νοσούσαν, χόρευε Ζαχαρία, εκβοών παρρησία, Προφήτης τού Υψίστου εστίν, ο μέλλων τίκτεσθαι.

Ήχος δ' Θεοτοκίον

Τό απ' αιώνος απόκρυφον, καί αγγέλοις άγνωστον Μυστήριον, διά σού Θεοτόκε τοίς επί γής πεφανέρωται, Θεός εν ασυγχύτω ενώσει σαρκούμενος, καί Σταυρόν εκουσίως υπέρ ημών καταδεξάμενος, δι' ού αναστήσας τόν Πρωτόπλαστον, έσωσεν εκ θανάτου τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. α'
Τόν συνάναρχον Λόγον

Ελισάβετ στειρώσεως ηλευθέρωται, η Παρθένος δέ πάλιν Παρθένος έμεινεν, ότε φωνή τού Γαβριήλ, γαστρί συνέλαβεν, αλλ' εν νηδύϊ προσκιρτά τόν εν γαστρί παρθενική, Θεόν προγνούς καί Δεσπότην, ο Πρόδρομος Ιωάννης, εις σωτηρίαν ημών σαρκούμενον.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον ὁμοιον

Χαίρε άγιον όρος καί θεοβάδιστον, χαίρε έμψυχε βάτε καί ακατάφλεκτε, χαίρε η μόνη πρός Θεόν κόσμου γέφυρα, η μετάγουσα θνητούς, πρός τήν αιώνιον ζωήν, χαίρε ακήρατε Κόρη, η απειράνδρως τεκούσα, τήν σωτηρίαν τών ψυχών ημών.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Τρυγών η φιλέρημος, ο ιερός Βαπτιστής, κηρύξας μετάνοιαν, καί φανερώσας Χριστόν, γενόμενον άνθρωπον, πάντων αμαρτανόντων, εγεννήθη προστάτης, πάσι χειμαζομένοις, βοηθών αενάως, αυτού ταίς ικεσίαις Χριστέ, σώσον τόν κόσμον σου.

Δόξα... τό αυτό

Καί νύν... Θεοτοκίον ὁμοιον

Η μόνη κυήσασα, τό Ποιητήν τού παντός, η μόνη κοσμήσασα, τήν ανθρωπότητα, τώ τόκω σου Άχραντε, ρύσαί με τών παγίδων, τού δολίου Βελίαρ, στήσόν με επί πέτραν, τών Χριστού θελημάτων, αυτόν εκδυσωπούσα εκτενώς, όν εσωμάτωσας.

Οι Κανόνες, τής Οκτωήχου είς, καί τού Αγίου. Ποίημα Ιωάννου τού Δαμασκηνού.

Μετά δέ τόν Κανόνα, ει βούλει, ειπέ καί Καταβασίας.

Ανοίξω τό στόμα μου

Ωδή α' Ήχος πλ. β'
Ως εν ηπείρω

Τής στειρευούσης ψυχής μου τούς λογισμούς, τούς ακάρπους έκτιλον, στειρευούσης ο βλαστός, ευφημείν ορμήσαντος τήν σήν, εν νηδύϊ μητρική, αγίαν Σύλληψιν.

Ο Ιερός Ζαχαρίας εν τώ ναώ, εισελθών τεθέαται, θείον Άγγελον αυτώ, εμφανώς μηνύοντα, Υιόν, μετά γήρας Ιερεύ, έξεις τόν Πρόδρομον.

Λύχνος Ηλίου τής δόξης ο φωταυγής, εν νηδύϊ άρχεται, αναλάμπειν μητρική, δι' ού σκότος λέλυται παθών, καί στειρώσεως δεσμά, ο μέγας Πρόδρομος.

Θεοτοκίον

Τόν εν γαστρί σου Δεσπότην εν μητρική, Θεοτόκε πάναγνε, βασταζόμενον γαστρί, κατιδων εσκίρτησε σαφώς, Ιωάννης ως αυτού, υπάρχων Πρόδρομος.

Ωδή γ'

Ουκ έστιν Άγιος

Η στείρα σήμερον καρπόν, ιερόν συλλαμβάνει, τόν μετέπειτα πάσαν, ακαρπίαν τών ψυχών, αξίην τή νοητή, αποτέμνειν, μέλλοντα εν Χάριτι.

Κωφεύσας ένδον τού ναού, Ζαχαρίας ο μέγας, τήν φωνήν τήν τού Λογου, αγγελία φοβερά, κομίζεται καί λαμπρώς, μεγαλύνει, Κύριον τόν εύσπλαγχνον.

Ο δείξας τρίβον ασφαλή, τοίς πιστοίς μετανοίας, προτροπή τού Αγγέλου, εν νηδύϊ μητρική, βλαστάνει θεία βουλή, παρ' ελπίδα, ο Ένδοξος Πρόδρομος.

Θεοτοκίον

Γαστρί φερόμενον Χριστόν, τής Παρθένου ως έγνω, ο εκ στείρας εσκίρτα, προμηνύων τήν χαράν, επιδημούσαν εν γή, κατηφείας, πάντας εκλυτρώσασθαι.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν άγιος ως σύ, Κύριε ο Θεός μου, ο υψώσας τό κέρας, τών πιστών σου, Αγαθέ, καί στερεώσας ημάς, εν τή πέτρα, τής Ομολογίας σου».

Κάθισμα Ήχος δ'

Κατεπλάγη Ιωσήφ

Θυμιώντι εν ναώ, τώ Ζαχαρία Ιερεί, Γαβριήλ εξ ουρανού, επέστη λέγων πρός αυτόν, Ότι εν γήρα σου έξεις καρπόν ευκλεή, Καί στείρωσις ή πρίν, τής Ελισάβετ νυνί, λυθήσεται ευθύς, καί ακαρπία γονής, καί συλλαβούσα τέξεται τόν κήρυκα, τού Ιησού τε καί Πρόδρομον, Αυτών πρεσβείαις, Σωτήρ τού κόσμου, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Κατεπλάγη, Ιωσήφ, τό υπέρ φύσιν θεωρών, καί ελάμβανεν εις νούν, τόν επί πόκον υετόν, εν τή ασπόρω συλλήψει σου Θεοτόκε, βάτον εν πυρί ακατάφλεκτον, ράβδον Ααρών τήν βλαστήσασαν, καί μαρτυρών ό μνήστωρ σου καί φύλαξ, τοίς Ιερεύσιν εκραύγαζε, Παρθένος τίκτει, καί μετά τόκον, πάλιν μένει Παρθένος.

Ωδή δ'

Χριστός μου δύναμις

Φωνή Αγγέλου σε, τόν όντως άγγελον, τής Χριστού παρουσίας τώ Ιερεί, Ιερώς προήγγειλε, στειρωτικής από γαστρός, εκβλαστάνειν μάκαρ Πρόδρομε.

Η πρώην άγονος, καί η ου τίκτουσα, νύν ευφράνθητι στείρα ότι Χριστού,

Βαπτιστήν καί Πρόδρομον, καρπογονείς πανευκλεώς, Ελισάβετ αξιάγαστε.

Αξίνη Πρόδρομε, τής σής δεήσεως, τών παθών μου ακάνθας καί λογισμών, έκτιλον Προσκόμματα, καί Καρποφόρον μου τόν νούν, αρεταίς παμμάκαρ ποίησον.

Θεοτοκίον

Νηδύς σε έφερε, τόν πάντα φέροντα, τής Παρθένου ηνίκα ο Βαπτιστής, εν γαστρί φερόμενος, σέ προσεκύνησε Χριστέ, καί σκιρτών ηγαλλιάσατο.

Ωδή ε'

Τώ θείω φέγγει σου

Μολούντι ένδον τού Ιερού, καί τάς νομικάς τώ Ποιητή, λατρείας προσαναφέροντι, ώφθη τώ Προφήτη Άγιος Άγγελος, μηνύων τού Προδρόμου, τήν θείαν σύλληψιν.

Πώς έσται τούτό μοι τηλαυγώς; πέλω γάρ πρεσβύτης ως οράς, καί στείραν σύζυγον κέκτημαι, έφη Ζαχαρίας πρός τόν Αρχάγγελον, φύσεως εναντία, λέγεις μοι ρήματα.

Πρός Σάρραν βλέψον τού Αβραάμ, ίδε πώς εκείνη Ισαάκ, εν γήρα τέτοκεν άνθρωπε, καί τοίς λεγομένοις δικαίως πίστευε, πρεσβύτη προσεφώνει, ο μέγας Άγγελος.

Θεοτοκίον

Ευλογημένη εν γυναιξί, σύ Θεοχαρίτωτε σαφώς, η Ελισάβετ εβόα σοι, ότι κυοφόρον ανάνδρως έγνων σε, τήν μόνην μετά τόκον, άφθορον μείνασαν.

Ωδή ς'

Τού βίου τήν θάλασσαν

Αμφίβολον κέκτημαι, τήν διάνοιαν εγώ, καί απιστώ τοίς λόγοις σου, τώ Αρχαγγέλω έφη ο Ιερεύς, λαού σωτηρίαν γάρ, ουκ εμής εξ οσφύος καρπόν ήτησα.

Ο πλάστης τής φύσεως, τών Αγγέλων Βασιλεύς, ο λειτουργός αντέφησε, τής παρουσίας Αγγελον τής αυτού, ηυδόκησε τίκτειν σε, τοίς εμοίς μή απίστει λόγοις άνθρωπε.

Τό είδός σου πύρινον καί η θέα σου φρικτή, καί θαυμαστός ο λόγος σου, ο Ζαχαρίας έφη τώ λειτουργώ, αλλ' ούν ου πιστεύω σοι, υπέρ φύσιν λαλούντι ξένα ρήματα.

Θεοτοκίον

Ο λύχνος τόν Ήλιον, εν νεφέλη μητρική, γαστρός κατακρυπτόμενον, επεγνωκώς υπάρχων εν ζοφερώ, τής μήτρας σκηνώματι, προσεκύνησε χαίρων καί εσκίρτησε.

Ο Ειρμός

«Τού βίου τήν θάλασσαν, υψουμένην καθορών, τών πειρασμών τώ κλύδωνι,

τώ ευδίω λιμένι σου προσδραμών, βοώ σοι, Ανάγαγε, εκ φθοράς τήν ζωήν μου πολυέλεε».

Κοντάκιον Ήχος α'
Χορός Αγγελικός

Ευφραίνεται λαμπρώς, Ζαχαρίας ο μέγας καί η πανευκλεής, Ελισάβετ η σύζυξ, αξίως συλλαμβάνουσα, Ιωάννην τόν Πρόδρομον, όν Αρχάγγελος ευηγγελίσατο χαίρων, καί οι άνθρωποι, αξιοχρέως τιμώμεν, ως μύστην τής χάριτος.

Ο Οίκος

Τό ιερόν Ευαγγέλιον αναπτύξωμεν, ο Λουκάς ημίν έγραψεν ο Ιερός καί θαυμάσιος, καί τήν τού Προδρόμου θεασώμεθα σύλληψιν, την φαιδράν καί επίσημον, φησί γάρ, ως εισήλθεν ο πρεσβύτης καί δίκαιος Ζαχαρίας, εις τά Άγια τών Αγίων τού θυμιάσαι, τώ τής εφημερίας καιρώ, επέστη αυτώ Γαβριήλ, ευαγγελιζόμενος καί λέγων, Έξεις Ιεράρχα υιόν εν τώ γήρα, Προφήτην τε καί Πρόδρομον, φωνήν τε καί κήρυκα, καί λύχνον αείφωτον, τόν μύστην τής χάριτος.

Συναξάριον

Τή ΚΓ' τού αυτού μηνός, η Σύλληψις τού αγίου καί ενδόξου προφήτου Προδρόμου, καί Βαπτιστού, Ιωάννου.

Στίχοι

- Ανδρί Προφήτη χρησμός εξ Αρχαγγέλου,
- Τεκείν προφήτην, καί Προφήτου τι πλέον.
- Εικάδη τή τριτάτη γαστήρ λάβε Πρόδρομον είσω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Ανδρέου, Ιωαννου, Πέτρου καί Αντωνίου, τών εν Αφρική τελειωθέντων.

Στίχοι

- Υπέρ νυγέντος πρίν μιά λόγχη Λόγου,
- Λόγχαις νυγείς, ήνεγκε διτταίς Ανδρέας.
- Έχθραν πλάνη θείς, καί σφαγείς, Ιωάννης,
- Σφάττει τόν εχθρόν, καί σύν αυτώ τήν πλάνην.
- Αντώνιος καί Πέτρος, ώς στερραί πέτραι,
- Πρός τάς μεληδόν εκκοπάς εκαρτέρουν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Ραϊδος τής παρθένου.

Στίχοι

- Ποθούσα κάλλος η Ραϊς Θεου βλέπειν,
- Σαρκός τό κάλλος εκδίδωσι τώ ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών οσίων γυναικών Ξανθίππης καί Πολυξένης τών αυταδέλφων.

Στίχοι

- Τάς συγγόνους Ξανθίππην καί Πολυξένην,
- Χοροί συνοίκους λαμβάνουσιν Αγγέλων.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος νεομάρτυς Νικόλαος ο παντοπώλης, ο εν Κωνσταντινουπόλει μαρτυρήσας κατά τό 1672, ξίφει τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'
Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Απιστήσας μου τοίς ρήμασι τήν κώφευσιν, κομίζου προδηλότατα, καί τικτομένην οπηνίκα, ίδης τήν φωνήν, τού Λόγου ανάλαβε φωνήν, Ευλογητός εί εκβοών, τού Ισραήλ ο Θεός.

Τή σελήνη Ελισάβετ προσενούμενος, πολύφωτος ως ήλιος, ο Ζαχαρίας σελασφόρον λύχνον τού φωτός, εκτέτοκε φαίνοντα ημίν, τοίς εν τώ σκότει τών παθών, κατασχεθείσι δεινώς.

Τοίς σκιρτήμασιν ως ρήμασι χρησάμενος, Χριστού ο μέγας Πρόδρομος, προσεκύνησεν εν νηδύϊ σε Παρθενική, αυτός βασταζόμενος γαστρί, τής Ελισάβετ Ιησού, ο τών Πατέρων Θεός.

Θεοτοκίον

Η σελήνη Ελισάβετ ένδον φέρουσα, αστέρα θείον Πρόδρομον, προσεκύνησε, φωτεινήν νεφέλην Μαριάμ, τόν ήλιον φέρουσαν Χριστόν, σαρκοφορούμενον εκ σού, διά τό σώσαι ημάς.

Ωδή η'
Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Τού νυμφίου ο φίλος προετοιμάζεται, η φωνή δέ τού Λόγου αρχήν εισδέχεται, καί στειρωτικαίς, νύν λαγόσιν εκτρέφεται, τού παμβασιλέως, ο μέγας Στρατιώτης.

Στειρευούσαις καρδίαις γεωργός ήνθησε, τών παθών η αξίνη ήδη χαλκεύεται, μόσχος ο σεπτός, εγκρατεία σιτεύεται, Πρόδρομος ο μέγας, λαοί αγαλλιάσθε.

Τά δεσμά ώσπερ πάλαι τά τής στειρώσεως, τής εμής διανοίας, ούτω τήν πώρωσιν, λύσον Βαπτιστά, καί καρπούς μετανοίας με, ποίησον βλαστάνειν, καί ζήν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Κυοφόρον σε Κόρη ως εθεάσατο, Ελισάβετ ενθέως ηγαλλιάσατο, ένδοθεν αυτής, τού εμβρύου σκιρτήσαντος, ως επιγνωκότος, τόν εαυτού Δεσπότην.

Ωδή θ'
Θεόν ανθρώποις ιδείν

Χριστού ο μέγας καί θείος Πρόδρομος, στειρωτικάς νύν πύλας, διανοίξας

αυλίζεται, ως εν βασιλείοις εν νηδύϊ μητρός, ός τις ως στρατιώτης, προεξελεύσεται, τού Παμβασιλέως τάς οδούς ετοιμαζόμενος.

Θεού Προφήτα πρεσβύτα χόρευε, έξεις υιόν, ού μείζων εν βροτοίς ουκ εγήγερται, Ιωάννην Κυρίου τόν Πρόδρομον, Σκίρτησον Ελισάβετ, γή πάσα γήθησον, αίνεσιν τώ πάντων Ποιητή Θεώ προσάγουσα.

Ημών τών πίστει ανευφημούντων σε, μέμνησο νύν Προφήτα τού Κυρίου καί Πρόδρομε, ψυχικών εκ παθών εκλυτρουμενος, σώζων ημάς κινδύνων, καί πρός ουράνιον τρίβον οδηγών, θεοπρεπώς αειμακάριστε.

Θεοτοκίον

Αγνήν μητέρα σαφώς επέγνω σε, στειρωτικών δεσμών η Ελισάβετ ως ήσθετο, εαυτήν λελυμένην καί φέρουσαν, Πρόδρομον τού εν μήτρα, σού κατοικήσαντος, άχραντε Παρθένε, Μαριάμ Θεοχαρίτωτε.

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς συνέλθωμεν

Η τού Προδρόμου ένδοξος, σύλληψις προμηνύει, τόν εκ Παρθένου μέλλοντα, τίκτεσθαι Βασιλέα, ως ούτος εξ Ελισάβετ, τής ακάρπου καί στείρας, πρεσβύτου Ιερέως τε, Ζαχαρίου τού πάνυ, ών ταίς ευχαίς, καί τής Θεοτόκου καί Ιωάννου, τού Βαπτιστού σου Κύριε, σώσον οίκτειρον πάντας.

Θεοτοκίον ὁμοιον

Χαρμονικώς τό Χαίρέ σοι, τού σεπτού Αρχαγγέλου, οι λυτρωθέντες πάναγνε, τής αρχαίας κατάρας, διά τού θείου σου τόκου, ευχαρίστως, βοώμεν, Χαίρε, Αδάμ η λύτρωσις, Θεοτόκε Παρθένε, χαίρε σεμνή, δι' ής απηλλάγημεν τού θανάτου, χαίρε, δι' ής ετύχομεν, ουρανών Βασιλείας.

Εις τούς Αίνους, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Αγαλλιάται η κτίσις εν τή συλλήψει σου, Πρόδρομε καί Προφήτα, Βαπτιστά Ιωάννη, ο θείος γάρ σου τόκος, σημαίνει ημίν, τού Δεσπότου τήν γέννησιν, καί διά τούτο συμφώνως οι επί γής, επαξίως ευφημούμέν σε. (Δίς)

Ως θαυμαστήν μαρτυρίαν ευρών ο Άγγελος, τήν σύλληψιν τής στείρας, τή Μαρία προσάγει, πρός πίστωσιν προσφέρων, διό καί ημείς, Ελισάβετ πρίν άγονον, καί Ζαχαρίαν ομόζυγον τόν αυτής, καί Ιωάννην ευφημήσωμεν.

Ο θεοσκεύαστος λύχνος τού αϊδίου φωτός, ο τού νυμφίου φίλος, τού Ηλίου τής δόξης, ο μέγας Εωσφόρος, η ζώσα φωνή, Θεού Λόγου ο Πρόδρομος, τής παρουσίας Κυρίου αγγελική, προσφωνήσει νύν συνείληπται.

Δόξα... Καί νύν... Ήχος πλ. δ'

Η Ελισάβετ συνέλαβε τόν Πρόδρομον τής χάριτος, η δέ Παρθένος τόν Κύριον τής δόξης, ησπάσαντο αλλήλας αι μητέρες, καί τό βρέφος εσκίρτησεν,

ένδοθεν γάρ ο δούλος ήνει τόν Δεσπότην, θαυμάσασα η μήτηρ τού Προδρόμου, ήρξατο βοάν, Πόθεν μοι τούτο, ίνα η Μήτηρ τού Κυρίου μου έλθη πρός με; ίνα σώση λαόν απεγνωσμένον, ο έχων τό μέγα έλεος.

Δοξολογία Μεγάλη καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος τού Προδρόμου Ωδή γ' καί ς' κτλ.

Κοινωνικόν

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούια.

Αρχή

ΤΗ ΚΔ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Αγίας Μεγαλομάρτυρος καί Ισαποστόλου Θέκλης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'

Κύριε, ει καί κριτηρίω

Κύριε, ει καί εν θυρίδι η Θέκλα, προσεπάγη τώ πόθω σου, αλλά νοερώς εν υψίστοις, παρισταμένη τώ θρόνω σου, εξεπλήττετο τήν σήν, ασύγκριτον ευπρέπειαν, τού σαρκωθέντος φιλανθρώπως, ίνα σώσης τάς ψυχάς ημών.

Κύριε, ει καί δεσμευθέντι η Θέκλα, τώ Αποστόλω προσέδραμεν, αλλά προσπαθείας γηΐνων, τόν δεσμόν εναπεσείσατο, καί κραταιότητι τής σής, αλούσα αγαπήσεως, βεβαιωθείσα συνεδέθη, σοί τώ Σωτήρι τών ψυχών ημών.

Κύριε, ει καί διδασκάλου η Θέκλα, ουχί εκούσα μεμόνωται, αλλά συμπαρόντα σε είχεν, εν καιρώ τό τής αθλήσεως, καί γυμνωθείσα στολής, εσκέπετο τή δόξη σου, καί στεφθείσα τή χειρί σου, προασπίζει τών ψυχών ημών.

Κύριε, ει καί τώ πυρί παρεδόθη, η αγνή καί Πρωτομάρτυς σου, αλλ' ου κατεφλέχθη εν τούτω, δροσισμόν εγκεκτημένη σε, καί εν θηρίοις πολλοίς, ανάλωτος διέμεινε, τή χειρί σου φυλαχθείσα, τού Σωτήρος τών ψυχών ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. β

Ανατολίου

Οι δέ, Ανδρέου Ιεροσολυμίτου

Αθλητικοίς παλαίσμασι, τόν εχθρόν κατεπάτησας, Θέκλα παμμακάριστε, καί τάς τούτου μηχανάς, μαρτυρικώς συντρίψασα, θάμυριν έφυγες, καί Χριστώ ενυμφεύθης τώ αληθεί εραστή, τού Παύλου συνόμιλε, καί τού Στεφάνου

σύναθλε, Παρρησίαν έχουσα, Πρωτομάρτυς Χριστού εν γυναιξί, τών πιστώς εκτελούντων τήν πανέορτον μνήιμην σου, εκ κινδύνων λύτρωσαι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Τό μέγα σου προσφύγιον, ελπίς τε καί προστάτις μου, σύ υπάρχεις, Μητροπάρθενε αγνή, σπεύσον τοίνυν εν τάχει, καί ρύσαί με τών κύκλω, κακών συνεπιτιθεμένων μοι.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε σταυρούμενον Χριστέ η κυήσασα, θρηνωδούσα ανεβόα μητρικώς, Υιέ μου καί Θεέ μου, γλυκύτατόν μου τέκνον, πώς φέρεις πάθος επονείδιστον.

Απόστιχα Στιχηρά

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Ώ ευκλεής Πρωτομάρτυς, καί Ισαπόστολε, τών αθλουσών η δόξα, καλλιπάρθενε Θέκλα, ίασαι, βοώ σοι, πάθη δεινά, τής ψυχής μου καί μώλωπας, θεοπειθέσι λιταίς σου, καί εκ πυρός, τού ασβέστου με εξάρπασον.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Δι' ομβροτόκου νεφέλης, τήν φλόγα έσβεσε, δροσίζουσά σε Θέκλα, ως πιστήν καί ενδίκως, φλέγουσα απίστους η πανσθενής, τού Χριστού θεία δύναμις, καί εκ θηρίων καί ταύρων διασπασμών, ρυομένη σε εδόξασε.

Στίχ. Καί έστησεν επί πέτραν τούς πόδας μου καί κατεύθυνε τά διαβήματά μου.

Τόν πανωραίον εν κάλλει, νυμφίον άχραντον, επιποθούσα Θέκλα, τόν μνηστήρα ηρνήσω, Παύλου Εκκλησίας νυμφαγωγού, επομένη τοίς ρήμασι, μεθ' ού αρθείσα εις λήξιν τήν παντερπή, εμνηστεύσω όν επόθη σας.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Ανατολίου

Λεόντων ορμάς κατεπάτησας, καί θάμυριν, καταισχύνασα, Πρωτομάρτυς Απόστολε, ηκολούθησας τώ νυμφίω σου κράζουσα, Εις οσμήν μύρου σου έδραμον, Χριστέ, διο καί Παύλον διώκουσα, εξ ουρανού εδέξω τό χάρισμα, καί τό στέφος κεκλήρωσαι παρά τού αθλοθέτου Θεού, καί πρεσβεύεις απαύστως, δωρηθήναι πταισμάτων ιλασμόν, τοίς εν πίστει εκτελούσι τό Ιερόν σου μνημόσυνον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Οι Μάρτυρές σου Κύριε

Ελπίς μου καί προστάτις μου, θερμή αντίληψις καί προσφυγή μου, σύ τών

πιστών η σωτηρία, πέλεις πανάχραντε Αγνή, όθεν καί προσφεύγω πρός σέ Δέσποινα, κράζων καί βοών σοι τό, Ημάρτηκα Σώσόν με Κόρη σώσον, αμαρτανόντων μόνη, ως αληθώς εγγυήτρια.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ου φέρω τέκνον βλέπειν σε, τόν τήν εγρήγορσιν πάσι διδόντα, ξύλω υπνώσαντα, όπως τοίς πάλαι, εκ παραβάσεως καρπού, ύπνω Ολεθρίω αφυπνώσασι, θείαν καί σωτήριον εγρήγορσιν, παράσχης, η Παρθένος έλεγεν θρηνωδούσα, ήν μεγαλύνομεν.

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Η αμνάς σου Ιησού, κράζει μεγάλη τή φωνή Σέ νυμφίε μου ποθώ, καί σέ ζητούσα αθλώ, καί συσταυρούμαι, καί συνθάπτομαι τώ βαπτισμώ σου, καί πάσχω διά σέ, ως βασιλεύσω συν σοί, καί θνήσκω υπέρ σού, ίνα καί ζήσω εν σοί αλλ' ως θυσίαν άμωμον, προσδέχου τήν μετά πόθου τυθείσάν σοι, Αυτής πρεσβείαις, ως ελεήμων σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, καί οι Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τής Αγίας, ού η Ακροστιχίς.

Η Πρωτομάρτυς ενθέως δοξάζεται.

Άνευ τών Θεοτοκίων

Ποίημα Ιωάννου Μοναχού.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'

Άσωμεν τώ Κυρίω

Ήχος γλώττης ου σθένει, τούς πανευκλεείς τής Πρωτομάρτυρος, διηγήσασθαι άθλους, ατονεί γάρ πρός ύμνον επάξιον.

Πέπαυται τού τυράννου, η αλαζονεία η υπέροφρυς, κατά τούτου γυναίκες, ευσεβώς εν Χριστώ γάρ ηνδρίσαντο.

Ρήμασιν απορρήτοις, ευαγγελικώς ενηχηθείσά σου, παμμακάριστε Παύλε, τώ Χριστώ η παρθένος νενύμφευται.

Θεοτοκίον

Άχραντε Θεοτόκε, η σεσαρκωμένον τόν αϊδιον, καί υπέρθεον Λόγον, υπέρ φύσιν τεκούσα υμνούμέν σε.

Ωδή γ'

Σύ εί τό στερέωμα

Ώ τής αγαπήσεως, τής υπέρ έννοιαν Πάνσεπτε! ή εν Χριστώ, Παύλω συνεδέθης, ενωθείσα τώ Πνεύματι.

Τρώσαι η ενήδονος, τήν τετρωμένην σου έρωτι, πνευματικώ, φρένα ουκ ισχύει, τών γηϊνων απόλαυσις.

Όλη εκδημήσασα, τών τής σαρκός παθών ρήμασι, τοίς μητρικοίς, ουκ εμαλακίσθης, Αθληφόρε πανεύφημε.

Θεοτοκίον

Δός ημίν βοήθειαν, ταίς ικεσίαις σου Πάναγνε, τάς προσβολάς αποκρουομένη, τών δεινών περιστάσεων.

Ο Ειρμός

«Σύ εί τό στερέωμα, τών προστρεχόντων σοι Κύριε, σύ εί τό φώς, τών εσκοτισμένων, καί υμνεί σε τό πνεύμά μου».

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν σοφίαν καί Λόγον

Εις ανδρίαν τό θήλυ δι' αρετών, μεταθείσα τώ πόθω τώ τού Χριστού, Θεού οικητήριον, αμφοτέρωθεν γέγονας, τών παθών γάρ τόν γνόφον, ασκήσει μειώσασα, μαρτυρικώς εδείχθης, αθλήσεως καύχημα, όθεν καί τώ κόσμω, ως φωστήρ διαλάμπεις, δισσώς εξαστράπτουσα, τάς ακτίνας τού Πνεύματος, Πρωτομάρτυς πανεύφημε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, την αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως Παρθένον καί μόνην εν γυναιξί, σέ ασπόρως τεκούσαν Θεόν σαρκί, μακαρίζομεν, γενεαί τών ανθρώπων, τό γάρ πύρ εσκήνωσεν, εν σοί τής θεότητος, καί ως βρέφος θηλάζεις, τόν Κτίστην καί Κύριον, όθεν τών Αγγέλων, καί ανθρώπων τό γένος, αξίως δοξάζομεν, τόν πανάγιον τόκον σου, καί συμφώνως βοώμέν σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς ανυμνούσιν αξίως, τήν δόξαν σου Άχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυζε δακρύουσα, καί πικρώς εκβοώσα, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήνπερ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, ιλάσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσιν εν πίστει, τά άχραντα πάθη σου.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Μνηστευθείσαν θαμύριδι, ο νυμφαγωγός σε Παύλος ηρμόσατο, τώ επουτώ νυιμφίω ως αμώμητον, ρανίω Θέκλα πάνσοφε.

Απηρτήθης τού έρωτος, τής θεοσεβείας Παύλου τοίς έπεσι, καί θαμύριδος τά ρήματα, ώσπερ λήρον Μάρτυς εμυκτήρισας.

Ραντισμώ θείου αίματος, τό Αδαμιαίον γένος ηυλόγηται, Εύα χαίρει καθορώσα δέ, γυναιξί τόν όφιν υποπίπτοντα.

Τήν αγνείαν ποθήσασα, πάντα τά τερπνά τού βίου απώσατο, πλούτον γένος ωραιότητα, καί ηδύν μνηστήρα η πρωτόαθλος.

Θεοτοκίον

Ιλασμόν ημίν δώρησαι, τών αγνοημάτων ως αναμάρτητος, καί ειρήνευσον τόν κόσμον, ο Θεός πρεσβείαις τής τεκούσης σε.

Ωδή ε'

Ορθρίζοντες βοώμέν σοι

Υπέρογκον αθλήσεως στάδιον, ηγωνίσω, Θέκλα παμμακάριστε, καί τού βραβείου ηξίωσαι.

Σεσύληται ο δράκων ο δόλιος, η παρθένος, θείοις γάρ παθήμασιν, υπακοήν εδιδάσκετο.

Ενίκα τήν αίδώ σου η ένθεος, παρρησία, πύρ γάρ σε εγκάρδιον, τό τής Τριάδος εξέκαυσε.

Θεοτοκίον

Παρθένον μετά τόκον υμνούμέν σε, Θεοτόκε, σύ γάρ τόν Θεόν Λόγον, σαρκί τώ κόσμω εκύησας.

Ωδή ς'

Τήν δέησιν εκχεώ

Νεάνιδος τό τής φύσεως σαθρόν, τή δυνάμει τού Σωτήρος ερρώσθη, νεανικόν, κόσμον τώ θείω πόθω, περιελούσα γάρ νύκτωρ εθάρσησε, καί έδραμε τού εραστού, τά ευώδη ζητούσα διδάγματα.

Θαλάμων υπερφυώς τών νυμφικών, αυθαιρέτω αντηλλάξατο πόθω η ευκλεής, καί πρωτόαθλος Θέκλα, τό τών κακούργων οικείν δεσμωτήριον, ο πόθος γάρ τού Ποιητού, τών κτισμάτων ενίκα τούς έρωτας.

Εν πνεύματι κατεφίλει τά δεσμά, τού ενθέου Διδασκάλου η Μάρτυς, εν τή φρουρά, ως ενθέω λειμώνι, αρδευομένη τοίς λόγοις καί ηύξανε, καί έφερεν ως αληθώς, τώ Δεσπότη καρπόν ωραιότατον.

Θεοτοκίον

Μή παύση υπέρ ημών πρεσβεύουσα, Παναγία Θεοτόκε Παρθένε, ότι πιστών, στήριγμα σύ υπάρχεις, καί τή ελπίδι τή σή κραταιούμεθα, καί πόθω σέ καί τόν εκ σού, σαρκωθέντα αφράστως δοξάζομεν.

Ο Ειρμός

«Τήν δέησιν εκχεώ πρός Κύριον, καί αυτώ απαγγελώ μου τάς θλίψεις, ότι κακών ή ψυχή μου επλή σθη, καί η ζωή μου τώ Άδη προσήγγισε, καί δέομαι ως Ιωνάς, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'
Ως απαρχάς

Τής παρθενίας τώ κάλλει εξέλαμψας, μαρτυρίου στεφάνω κεκόσμησαι, αποστολήν πιστεύη Παρθένε ως ένδοξος, καί τού πυρός μέν τήν φλόγα, εις δρόσον μετέβαλες, τού ταύρου δέ τόν θυμόν, προσευχή σου ημέρωσας ως πρωτόαθλος.

Ο Οίκος

Εορτής σεβασμίας η έλλαμψις, υπερλάμπει φαιδρώς υπέρ ήλιον, μαρμαρυγάς γάρ φωτός απαστράπτουσα, τοίς πιστών Οφθαλμοίς ενοπτρίζεται, διό Αγγέλοις συγχορεύοντες, τώ Σωτήρι Θεώ αλαλάξωμεν πάντες, βοώντες αυτώ, Εμεγάλυνας Σώτερ τά ελέη σου, δωρησάμενος δώρημα τέλειον τώ λαώ, τήν Πρωτόαθλον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΔ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Αγίας Μεγαλομάρτυρος καί Ισαποστόλου Θέκλης.

Στίχοι

- Αυτός σε σώζει Θέκλα ρήξας τήν πέτραν,
- Ού τώ πάθει πρίν ερράγησαν αι πέτραι.
- Πέτρη αμφί τετάρτην εικάδα δέξατο Θέκλην.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Κόπριος.

Στίχοι

- Ουκ ήν ο Κόπρις κόπρις, αλλ' άλλος βότρυς,
- Καλόν κυπρισμόν προσφέρων τώ Κυρίω.

Μνήμη τού γεγονότος θαύματος παρά τής Θεομήτορος εν τή νήσω Κυθήρων, ένθα η εν τοίς μυρτιδίοις ευρεθείσα είκων τής Θεοτόκου ήγειρε τόν παράλυτον.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'
Οι εκ τής Ιουδαίας

Ως δεσμίω τώ Παύλω, συνεδέθης τώ πόθω, ώ Παμμακάριστε, εν άμμασιν αλύτοις, τή πίστει συμφωνούσα, ευσεβώς καί συμψάλλουσα, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Συμπαρέστης τώ Παύλω, πρό βημάτων αδίκων, ώ καλλιπάρθενε, καί πόθω τού Δεσπότου, εβόας εν εκστάσει, τήν αιδώ απορρίψασα, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Διά πόθον τόν θείον, τή καμίνω τό σώμα, Μάρτυς εκδέδωκας, καί τή τού

ποθουμένου, διέμεινας δυνάμει, ακατάφλεκτος ψάλλουσα, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ομβροτόκος νεφέλη, υετώ καί χαλάζη, τήν φλόγα σβέσασα, ενδίκως καταφλέγει, τούς άφρονας καί σώζει, μελωδούσαν τήν Μάρτυρα, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Παρθενικής εκ νηδύος, σαρκωθείς επεφάνης, εις σωτηρίαν ημών, διό σου τήν Μητέρα, ειδότες Θεοτόκον, ευχαρίστως κραυγάζομεν, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'
Τόν Βασιλέα τών ουρανών

Ξενοφανής σου ο λογισμός, τόν γάρ τάφον, ως Εδέμ κατώκησας Παρθένε, Μάρτυς ανυμνούσα, Χριστόν εις τούς αιώνας.

Αμαυρωθήναι τής ευπρεπούς παρθενίας, τό φαιδρόν μή φέρουσά σου κάλλος, θνήσκειν ηρετίσω, καί ζής εις τούς αιώνας.

Ζωοποιώ καί υπερφυεί συναφθείσα, τώ Χριστώ Πρωτόαθλε νυμφίω, θήρας ηρετίσω, φρουρούς τής Παρθενίας.

Εκδυσαμένη σου τής φθοράς τήν εδθήτα, ευσταλής Χριστού σταδιοδρόμος, ήλθε πρός αγήρω, ζωήν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τόν κατελθόντα εξ ουρανού καί εν μήτρα, παρθενική οικήσαντα υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Τόν Βασιλέα τών ουρανών όν υμνούσι, στρατιαί τών Αγγέλων υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'
Σέ τήν απειρόγαμον

Τίς σου τό αήττητον, ώ Πρωτομάρτυς μή θαυμάση; θήρας νοητούς τά πάθη γάρ, τής ψυχής τιθασεύσασα, τά ακρατή θηρών ορμήματα ουκ επτοήθης, αλλά μένεις, εν μέσω τούτων αδιάφθορος.

Άβατος ακρότομος, Θεού προστάξει σοι ερράγη, πέτρα θεοφόρω Μάρτυρι, λουτρώ αναγεννήσεως, εσφραγισμένη θεία νύμφη, ως θάλαμος τή φυγάδι, καί εν αγκάλαις υπεδέξατο.

Ίασαι Πρωτόαθλε, τούς μώλωπας τούς τής ψυχής μου, κόσμω τήν ειρήνην βράβευσον, τώ πιστώ Βασιλεί ημών, κατά βαρβάρων δυσμενών νέμουσα τρόπαια, καί ειρήνην ταίς Εκκλησίαις σαίς δεήσεσι.

Θεοτοκίον

Νέκρωσόν μου Δέσποινα, τήν έτι ζώσαν αμαρτίαν, ζώωσον ψυχής τήν νέκρωσιν, ενεργεία τής όντως ζωής, τής γεγεννημένης εκ γαστρός σου, δι' άφατον ευσπλαγχνίαν, τοίς ευσεβώς σε μεγαλύνουσιν.

Ο Ειρμός

«Σέ τήν απειρόγαμον, Θεού Μητέρα τού Υψίστου, σέ τήν υπέρ νούν κυήσασαν, διά λόγου τόν όντως Θεόν, τήν υψηλοτέραν τών αχράντων Δυνάμεων, ασιγήτοις δοξολογίαις μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Ρωσθείσα καλλιπάρθενε, ταίς θείαις εισηγήσεσι, τού θεοκήρυκος Παύλου, φθαρτόν μνηστήρα παρείδες, καί τούτω ηκολούθησας, Πρωτομάρτυς πολύαθλε, ώ Θέκλα ισαπόστολε, διό καί νίκης τό στέφος παρά Χριστού εκομίσω.

Θεοτοκίον ὁμοιον

Κυρίως Θεοτόκον σε, ομολογούμεν Δέσποινα, οι διά σού σεσωσμένοι, τόν γάρ Θεόν απορρήτως, εκύησας τόν λύσαντα, διά Σταυρού τόν θάνατον, πρός εαυτόν δ' ελκύσαντα, Μαρτύρων δήμους, μεθ' ών σε, ανευφημούμεν Παρθένε.

Εις τούς Αίνους, Στιχηρά Ιδιόμελα.

Ήχος α' Ανατολίου

Αθλητικόν στάδιον σήμερον πρόκειται, λαοί χορεύσωμεν, καί τά εν αυτώ τελούμενα, παράδοξα πράγματα κατοπτεύσωμεν, άσπιλος γάρ αμνάς, πρόκειται σφαγή, υπέρ τού σφαγιασθέντος Χριστού τού Θεού ημών, η καλλιπάρθενος Θέκλα καί Θεόνυμφος, διό Τριάδος τή πίστει, τήν τών τυράννων κατήργησεν αθεότητα, καί σύν, Αγγέλοις χορεύουσα, τώ Σωτήρι πρεσβεύει, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ανατολίου

Νυμφίον έχουσα έν ουρανοίς, Χριστόν τόν Θεόν ημών, νυμφώνος κατεφρόνησας τού επιγείου καί μνηστήρος, Θέκλα πρώταθλε, ταίς γάρ μητρώαις θωπείαις εμφρόνως μή πεισθείσα, Παύλω ηκολούθησας, επ' ώμων αραμένη τό σημείον τού Σταυρού, καί τό μέν πύρ ουκ ενάρκησας, τών δέ θηρών τήν ωμότητα, εις ημερότητα μετέβαλες, φώκας δέ απενέκρωσας, τή εν Χριστώ καταδύσει τού αγίου Βαπτίσματος. Αλλ' εν άθλοις γενναίοις διαπρέψασα, μή διαλίπης πρεσβεύουσα απαύστως τώ Κυρίω, υπέρ τών πίστει τελούντων, τήν αεισέβαστον μνήμην σου.

Ήχος δ' Ανατολίου

Αναθείσα σεαυτήν παντοδυνάμω νεύματι, κρατυνομένη ως πρώταθλος τού Χριστού, καί τήν γεώδη καταλείψασα στοργήν, ανεδέξω τήν λαμπάδα τής αιωνίου ζωής, όλβιος υπάρξασα θάλαμος, εις όν αι τών θηλειών αγέλαι προσαναπαύονται, είσοδον ευράμεναι τής αιωνίου ζωής, μεθ' ών ικέτευε Απόστολε Θέκλα, υπέρ τών ψυχών ημών.

Ήχος δ' Ανατολίου

Χορείας εγείρατε φιλομάρτυρες, τών αγώνων γάρ εφέστηκεν ο καιρός, καί τής Πρωτομάρτυρος η ετήσιος μνήμη, πάντας εις δοξολογίαν προτρέπουσα Θεού, Θέκλα γάρ η πρώτη Μαρτύρων εν γυναιξί, τό αθλητικόν στάδιον ανύσασα, πρώτη καί στεφηφόρος αναδέδεικται, καί παρρησία πρεσβεύει, υπέρ τών ψυχών ημων.

Δόξα... Ήχος δ'

Τήν σήν υπέρ άνθρωπον άθλησιν, Πρωτομάρτυς Χριστού, ουκ ανθρώπων μόνον έθαύμασαν τά γένη, αλλά καί θήρες τεθήπασιν άγριοι, αι φλόγες, ου φλόγες ελογίσθησάν σοι καλλιπάρθενε Θέκλα, διά τόν σόν νυμφίον Χριστόν, γέγηθας γάρ δι' αυτόν πάσχουσα, καί κόσμου χωριζομένη, ίνα τής επουρανίου τύχης μακαριότητος, εν παρρησία πρεσβεύουσα, υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Επομβρίαις τού Πνεύματος, τού Αγίου Πανάχραντε, τήν εμήν διάνοιαν καταδρόσισον, η τήν σταγόνα κυήσασα, Χριστόν τόν τήν άμετρον ανομίαν τών βροτών, οικτιρμοίς αποσμήχοντα, αποξήρανον, τήν πηγήν τών παθών μου, καί χειμάρρου, καταξίωσον τρυφής με, τής αειζώου Πανάχραντε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ ως εώρακε, καθηλούμενον Κύριε, η αμνάς καί Μήτηρ σου εξεπλήττετο, καί, Τί τό όραμα έκραζεν, Υιέ ποθεινότατε; ταύτά σοι ο απειθής, δήμος ανταποδίδωσιν, ο παράνομος, ο πολλών σου θαυμάτων απολαύσας; Αλλά δόξα τή αρρήτω, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Απόστιχα Στιχηρά τής Οκτωήχου

Δόξα...

Ήχος β' Ανατολίου

Δεύτε φίλαθλοι, τών θηλειών τό καύχημα, τήν Πρωτομάρτυρα Θέκλαν, εν ύμνοις Τιμήσωμεν, αύτη γάρ τόν αντίπαλον εχθρόν, τή δυνάμει τού Σταυρού κατεπάτησε, καί τήν νίκην άρασα, αξίως εστεφανώθη, διό δυσωπεί η πολύαθλος, τού ρυσθήναι κινδύνων, καί τής μελλούσης κρίσεως, τούς εν πίστει καί πόθω τελούντας τήν μνήμην αυτής.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Άλλην, κραταιάν καταφυγήν, καί ισχύος πύργον καί τείχος, ακαταμάχητον, όντως ου κεκτήμεθα, ει μή σέ Πάναγνε, καί πρός σέ καταφεύγομεν, καί σύ εκβοώμεν, Δέσποινα βοήθησον, μή απολώμεθα, δείξον, τήν σήν χάριν εις πάντας, καί τής δυναστείας τήν δόξαν, καί τής ευσπλαγχνίας σου τό μέγεθος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Βότρυν η τεκούσα τής ζωής, όν αγεωργήτως εν μήτρα, εκυοφόρησας, ξύλω ως εώρακας, τούτον κρεμάμενον, θρηνωδούσα ωλόλυζες, καί έκραζες, Τέκνον, γλεύκος εναπόσταξον, δι' ού η μέθη αρθή, πάσα τών παθών ευεργέτα, δι' εμού τής σέ τετοκυίας, σού την ευσπλαγχνίαν ενδεικνύμενος.

Καί η λοιπή Ακολουθία, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΕ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Ευφροσύνης.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά.

Ήχος πλ. α'
Όσιε Πάτερ

Μήτερ Οσία, Ευφροσύνη αξιάγαστε, τήν όντως ευφροσύνην επιποθήσασα, τήν ταύτην προξενούσαν ώδευσας τρίβον, πλούτου ηλλάξω γάρ, πτωχείαν πολλήν, σαρκικού μνηστήρος, τόν ζώντα εις αιώνας, τρυφής ρεούσης, τό εγκρατές, τής αναπαύσεως, πόνους τούς εν ασκήσει, τήν υπερκόσμιον ζωήν τήν εν τώ κόσμω, ής καί επέτυχες φρονίμοις σύν Παρθένοις, διατηρήσασα τήν σήν λαμπάδα άσβεστον, καί νυμφώνος αξιωθείσα, ως παρθένος, ως νύμφη Χριστού πανεύφημε.

Ρείθροις δακρύων, αρδευθείσα τήν διάνοιαν, ευθήνησας ασκήσει, τούς εναρέτους καρπούς, άμπελος καθάπερ ωραιοτάτη, ήνεγκας βότρυας ωραίους σεμνή, ών τού θείου γλεύκους, σαφώς εμφορηθέντες, τά αισθητήρια τής ψυχής, καταγλυκαίνομεν όντως σού τή μιμήσει, καί ευφραινόμεθα τήν θείαν ευφροσύνην, μέθην ωθούμενοι τήν εκ τής αμαρτίας, βοώντες, Πάνσεμνε, Χριστόν δυσώπει πάντοτε, δωρηθήναι τή οικουμένη, ομόνοιαν ειρήνην καί μέγα έλεος.

Θέαμα ξένον, καί τή φύσει δυσπαράδεκτον! πώς έλαθες τής Εύας τού παλαιού πτερνιστού, δεινάς μηχανουργίας, μέσον ανδρών, κατασκηνώσασα τελείω νοϊ, πώς πυρός εν μέσω, διήλθες μή φλεχθείσα, πώς συνεκαλυψας γυναικών τό ασθενές, νευρουμένη θεία δυνάμει, τού τήν ασθένειαν ημών αναλαβόντος, καί ανατείλαντος εκ Κόρης απειράνδρου, όν καθικέτευε, Αγγέλοις συγχορεύουσα, δωρηθήναι τή οικουμένη, ομόνοιαν ειρήνην καί μέγα έλεος.

Δόξα... Ήχος β'
Τού Στουδίτου

Τό καθαρόν τής αγνείας σου χρήμα, άμωμον εξ ανδρών φυλάξασα, νύμφη Χριστού εχρημάτισας, Ευφροσύνη παμμακάριστε, σώματος μέν κάλλος, ασκητικοίς πόνοις μαράνασα, ψυχήν δέ ωραϊσασα, τή ευμορφία τής χάριτος, εν γάρ τώ άρρενι τό θήλυ σαφώς υποκρύψασα, έλαθες Βελίαρ τά ένεδρα, αγγελικώς εν γή βιώσασα, Αλλ' αίτησαι ειρήνην, τοίς πόθω ευφημούσί σε, ως χαράς επώνυμος κοσμοχαρμόσυνε.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ότε, εκ τού ξύλου σε

Χαίρε, ηλιόμορφε αστήρ, χαίρε η αιτία απάντων, καλών Πανάμωμε, χαίρε η χωρήσασα, Θεόν αχώρητον, η τον στάχυν βλαστήσασα, τής αθανασίας, χαίρε θείον όχημα, πύλη η πάμφωτος, χαίρε η αράς αναιρέτις, τής προγονικής ημών Κόρη, αγαθών η πρόξενος υπάρχουσα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ότε, η αμίαντος αμνάς, έβλεψε τόν ίδιον άρνα, επί σφαγήν ως βροτόν, θέλοντα ελκομενον, θρηνούσα έλεγεν, Ατεκνώσαι νύν σπεύδεις με, Χριστέ τήν τεκούσαν, τί τούτο πεποίηκας, ο λυτρωτής τού παντός; Όμως, ανυμνώ καί δοξάζω, σού τήν υπέρ νούν τε καί λόγον, άκραν αγαθότητα φιλάνθρωπε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Εν σοί Μήτερ ακριβώς διεσώθη τό κατ' εικόνα, λαβούσα γάρ τόν Σταυρόν, ηκολούθησας τώ Χριστώ καί πράττουσα εδίδασκες, υπεροράν μέν σαρκός, παρέρχεται γάρ, επιμελείσθαι δέ ψυχής, πράγματος αθανάτου, διό καί μετά Αγγέλων συναγάλλεται, Όσία Ευφροσύνη, τό πνεύμά σου.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, Κανόνες τής Οκτωήχου είς, καί τής Αγίας δύο (ο παρών ουχ ευρίσκε ται εν τώ χειρογράφω).

Ωδήα' Ήχος πλ. δ'

Αρματηλάτην

Ο τρισαγίαις εν φωναίς υμνούμενος, υπό φρικτών στρατιών, καί συνωδά δείξας, τούς βροτούς δοξάζειν σε, καί νύν αυτός τήν βλάσφημον, ανατρέπων προσθήκην, τού Τρισαγίου εξαίσιον, έθου τού παιδός αρπαγήν καί φωνήν.

Σύ τόν Θεόν από ψυχής επόθησας, καί εμνηστεύθης αυτώ, κοσμικόν μνηστήρα, καί σαρκός ευπάθειαν, καί πλούτον τόν επίκηρον, καί τρυφήν καί τήν δόξαν, καταλιπούσα Πανεύφημε, καί ασκητικόν βίον ζήσασα.

Ευφορωτάτη γή καθάπερ πέφηνας, εκατοστεύοντα, καρπόν αποδούσα, Ευφροσύνη πάνσεμνε, καί γάρ εν τή καρδία σου, δεξαμένη προθύμως, τήν συμβουλήν τήν σωτήριον, ενεγκείν εις έργον εσπούδασας.

Θεοτοκίον

Ρήσεσι θείων Προφητών επόμενοι, καθωμολόγησαν, τόν τού Θεού Λόγον, σάρκα προσλαβόμενον, οι θεοφόροι Μάρτυρες, εξ αχράντου Παρθένου, ήν Θεοτόκον δοξάζομεν, άσμασιν αεί μακαρίζοντες.

Έτερος Κανών, τής Οσίας, ού η Ακροστιχίς.

Ύμνον σοι μέλπω προφρόνως Ευφροσύνη. Ο Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. α'
Ίππον καί αναβάτην

Ύμνοις Θεοτερπέσιν, υμνούντα σήμερον, τήν αγίαν σου μνήμην, καί όντως αξιέπαινον, φωτί με καταύγασον, τών εύχών σου Πάνσεμνε, ευφροσύνης θείας επώνυμε.

Μόνον τό θείον κάλλος, Χριστού ποθήσασα, καί ταίς τουτου θελχθείσα, αϋλοις ωραιότησι, τό κάλλος τού σώματος, εβδελύξω ένδοξε, θεωρίαις θείαις σχολάζουσα.

Νύμφη ωραϊσμένη, τών αρετών καλλοναίς, εμνηστεύσω τόν όντως, ωραίον κάλλει Χριστόν, λιπούσα τόν πρόσκαιρον, Ευφροσύνη μνήστορα, καί τού βίου πάσαν τερπνότητα.

Θεοτοκίον

Όλος επιθυμία, καί γλυκασμός καί ζωή, ο εκ σού ανατείλας, υπερβολή χρηστότητος, Παρθένε πανάμωμε, όν δυσώπει σώσαί με, τόν απαύστως σε μακαρίζοντα.

Ωδή γ'
Ο στερεώσας

Από σοφών καί συνετών, ο αποκρύψας τά βάθη, μυστηρίων σου καί αποκαλύψας, νηπίοις ταύτα θαυμαστώς, νηπίω εκκαλύπτεις νύν, αρθέντι εν νεφέλαις, μέλος σαφώς τό Τρισαγιον.

Τής εμπαθείας δυσειδή, χιτώνα εκδυσαμένη, εν σοφία τήν στολήν ενεδύσω, απαθείας εν Χριστώ, μέσον ανδρών απήστραψας, ασκητικώς βιούσα, καί σκεπομένη τή χάριτι.

Τής εγκρατείας χαλινώ, τάς ακαθέκτους ορέξεις, τής σαρκός αναχαιτίζουσα, Μήτερ, πρός τόν δρόμον τόν καλόν, τής Ιεράς ασκήσεως, τήν σήν καρδίαν είχες, ευθυπορούσαν απρόσκοπα.

Θεοτοκίον

Απειρογάμως τού Θεού, τόν Λόγον ώ Θεοτόκε, απεγέννησας εκ σού σαρκωθέντα, όν οι Μάρτυρες Θεόν, ανδρείως ωμολόγησαν, ως στρατιώται τούτου, στεφανίται γενόμενοι.

Άλλος
Ο πήξας επ' ουδενός

Μεγάλως εγκαρτερήσασα αγωνίσμασι, τού εχθρού καθείλες τά μηχανήματα, έτρεψας δαιμόνων προσβολάς, Αγγέλοις ωμοιώθης, αθανασίαν μελετήσασα, Μήτερ, εν θνητώ σου τώ σώματι.

Ευφραίνει τών Μοναστών καρδίας ο βίος σου, στηριγμός υπάρχων καί παιδαγώγησις, πρός σωτηριώδεις εντολάς, πρός τρίβους αφθαρσίας, πρός τής αγάπης τόν ακρότατον, όρον Ευφροσύνη τού Κτίσαντος.

Λαμπρύνει τά τών πιστών ενθέως συστήματα, η λαμπρά σου μνήμη καί αξιέπαινος, θέλγει τών Οσίων τούς χορούς, Αγγέλους επευφραίνει, μεθ' ών αυλίζη ώσπερ Άγγελος, ών περ καί τόν βίον εζήλωσας.

Θεοτοκίον

Παθών με τό χαλεπόν χειμάζει κλυδώνιον, πονηρών πνευμάτων βυθός συνέχει με, η τής αμαρτίας καταιγίς, δονεί μου τήν καρδίαν, Θεοκυήτορ σύ με στήριξον, ειλικρινώς σε δοξάζοντα.

Ο Ειρμός

«Ο πήξας επ' ουδενός τήν γήν τή προστάξει σου, καί μετεωρίσας ασχέτως βρίθουσαν, επί τήν ασάλευτον Χριστέ, πέτραν τών εντολών σου, τήν Εκκλησίαν σου στερέωσον, μόνε αγαθέ καί φιλάνθρωπε».

Κάθισμα Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον

Τό τού θήλεος χαύνον επινευρώσασα, ουρανίαις ελπίσι μέσον Κατώκησας, αδιστάκτω λογισμώ ανδρών θεόπνευστε, τόν τής Εύας πτερνιστήν, υποτάττουσα ταίς σαίς, Παρθένε πτέρναις τοίς πόνοις, καί ταίς αγρύπνοις μελέταις, διό εν πίστει σέ μακαρίζομεν.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ λιμένα καί τείχος καί καταφύγιον, Καί ελπίδα καί σκέπην καί προστασίαν θερμήν, ευρηκότες οι πιστοί, πρός σέ προστρέχομεν, καί εκβοώντες εκτενώς, ανακράζομεν πιστώς, Ελέησον Θεοτόκε, τούς επί σοί πεποιθότας, καί τών πταισμάτων απάλλαξον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ σε ορώσα Χριστέ η Μήτηρ σου, εκουσίως εν μέσω ληστών κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικώς τά σπλάγχνα έλεγεν, Αναμάρτητε Υιέ, πώς αδίκως εν Σταυρώ, ώσπερ κακούργος επάγης, τό γένος τό τών ανθρώπων, ζωώσαι θέλων ως υπεράγαθος.

Ωδή δ'

«Σύ μου ισχύς Κύριε, συ μου καί δύναμις, σύ Θεός μου, σύ μου αγαλλίαμα, ο Πατρικούς κόλπους μή λιπών, καί τήν ημετέραν, πτωχείαν επισκεψάμενος, διό σύν τώ Προφήτη, Αββακούμ σοι κραυγάζω, Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε».

Οικονομών, πρός τό συμφέρον τά πάντα Σωτήρ, καί παιδεύων, πάντας πρός διόρθωσιν, καί τών κακών πάντων αποχήν, καί τά νύν συνήθως, σεισμώ τήν γήν συνετάραξας, βλασφήμους ανατρέπων, δόξας αιρετιζόντων, καί διδάσκων ως θέμις δοξάζειν σε.

Ασκητικήν, παλαίστραν ήνυσας χαίρουσα, Ευφροσύνη, ανδρών μέσον μένουσα, καί θανατούσα τάς εμπαθείς, τής σαρκός ορέξεις, τώ πόθω τώ τού Δεσπότου σου, διό τής αθανάτου, κατοικίας καί δόξης, ηξιώθης λαβούσα τόν στέφανον.

Τούς στεναγμους, τών σών δακρύων προσφέρουσα, ώσπερ μύρα, Μήτερ τώ Δεσπότη σου, τήν ευωδίαν τήν παρ' αυτού, τήν τών χαρισμάτων, τών θεϊκών ανταπείληφας, δι' ών ευωδιάσθης, καί διέπνευσας πάσι, τήν οσμήν τών θαυμάτων θεόπνευστε.

Θεοτοκίον

Όπλον Χριστέ, τήν σέ τεκούσαν Πανάμωμον, κεκτημένοι, πλάνης ετροπώσαντο, τάς μηχανάς, Μάρτυρες σοφοί, καί τάς τών τυράννων, θωπείας σοφώς διέλυσαν, καί νύν στεφανηφόροι, δεδειγμένοι βοώσι, Τή δυνάμει σου δόξα φιλάνθρωπε.

Άλλος

Τήν θείαν εννοήσας αου

Πατρί σε ουρανίω προσέχουσαν, τώ τών ψυχών νυμφαγωγώ, πατρός στοργή ουκ εκώλυσε, ούτε προσκαίρου νυμφίου, οδεύσαι τήν οδόν τήν σωτήριον.

Ως φοίνιξ θεοφρόνως εξήνθησας, δικαιοσύνης γλυκασμόν, καί ωσεί κέδρος παρ' ύδατα, τής εγκρατείας θεόφρον, καρπούς τούς εναρέτους επλήθυνας.

Πυρί τής εγκρατείας ετέφρωσας, τάς φρυγανώδεις ηδονάς, καί πυρωθείσα τώ άνθρακι, τής τού Κυρίου αγάπης, θαυμάτων λαμπηδόνας εξήστραψας.

Θεοτοκίον

Οικτείρησον οικτίρμων υπάρχουσα, τήν παναθλίαν μου ψυχήν, Θεοκυήτορ πανάμωμε, τήν εκ παθών αμαρτίας, δεινώς αμαυρωθείσαν καί στένουσαν.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Προτυπών τών δικαίων τήν εν τή δευτέρα Χριστέ παρουσία σου, υπαντήν φρικώδη, εν νεφέλαις καί νύν τήν εξαίσιον, αρπαγήν ειργάσω τήν τού παιδός, δι' ού διδάσκεις, τό Τρισάγιον μέλος ορθότομον.

Τοίς ενθέοις σου έργοις, έδειξας τήν κλήσίν σου επαληθεύουσαν, ως γάρ λίθος ώφθης, πολυτίμητος σμάραγδος ένδοξε, διαλάμπων μέσον τών ιερών ανδρών Παρθένε, τή λαμπρότητι τής καθαρότητος.

Ευφροσύνην τήν θείαν, έσχες εν καρδία σου, ευφραινομένη αεί, εν τοίς τού Κυρίου διατάγμασιν, οίς εντρυφήσασα, πολιτείαν ήσκεις, τήν ακραιφνή καί πανολβίαν, Ευφροσύνη παρθένε Θεόνυμφε.

Θεοτοκίον

Αληθή Θεοτόκον, πάντες επιγνόντες σε Μάρτυρες ένδοξοι, τόν εκ σού τεχθέντα, Θεόν Λόγον ειδότες εκήρυξαν, πρός τήν αμαρτίαν, νεανικώς μέχρι τού θανάτου, ανθιστάμενοι Κόρη πανύμνητε.

Άλλος

Ο αναβαλλόμενος

Φέγγει θείων πράξεων, ως λίθος σμάραγδος, σεμνή ωράθης, ανδρών εν μέσω, ανδρικά παλαίσματα, επιδεικνυμένη, καί τέρπουσα τόν Κύριον.

Ραίνουσα τά δάκρυα, ώσπερ αρώματα ευωδιάσθης, εμεγαλύνθης ως μύρον πολύτιμον, Θεώ προσηνέχθης, παρθένος αδιάφθορος.

Όλην σου τήν έφεσιν, Θεώ προσένειμας, αυτόν ποθούσα, αυτόν ζητούσα, αυτού ανιχνεύουσα, τήν νομοθεσίαν, Παρθένε τήν σωτήριον.

Θεοτοκίον

Νέον απεκύησας, ως βρέφος άχραντε, τόν πρό αιώνων, Πατρός ανάρχου, αχρόνως εκλάμψαντα, όν υπέρ τού κόσμου, δυσώπει Θεονύμφευτε.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Συνέσεισας μέν τήν γήν, καί βλέμματι, συνετάραξας, καρδίας δέ τών βροτών, κλονήσας εσάλευσας δεινώς βλασφημούντων σε, αλλ' ανεκαλέσω, συμπαθώς αύθις τό σύντριμμα.

Ωραία νύμφη Χριστού, εδείχθης καί περιδέξιος, τώ κάλλει τών αρετών, σεαυτήν κοσμήσασα, Ευφροσύνη πάνσεμνε, διό καί παστάδος ουρανίου κατηξίωσαι.

Μαράνασα τής σαρκός, τά θηριώδη ορμήματα, τόν έρωτα τής Χριστού, αγάπης λαμπρότερον, έσχες διανάπτοντα, καί φωτίζοντά σου, τής ψυχής τά αισθητήρια.

Θεοτοκίον

Νευρούμενοι ταίς εκ σού, εκπεμπομέναις δυνάμεσιν, οι Αθλοφόροι Χριστέ, νομίμως ενήθλησαν, τήν αγνήν Μητέρα σου, ανυμνολογούντες, απορρήτως σε κυήσασαν.

Άλλος

Μαινομένην κλύδωνι

Ως αγνή καί άμωμος, ως ωραία ως περικαλής, τώ νυμφίω Λόγω σύ μεμνήστευσαι, εις αιώνας, διατηρούντί σε άφθορον.

Στεναγμοίς καί δάκρυσιν, εκζητούσα τόν Δημιουργόν, τής εκείνου θέας κατηξίωσαι, ως εκλεκτή, σύν εκλεκτοίς αξιάγαστε.

Εγκρατείας άγαλμα, σωφροσύνης έμψυχος εικών, τοίς πιστοίς ωράθης ευφημούσί σου, τό Ιερόν, ώ Ευφροσύνη μνημόσυνον.

Θεοτοκίον

Υπέρ νούν τόν άχρονον, υπέρ λόγον τόν Δημιουργον, Παναγία τέτοκας λυτρούμενον, πάσης φθοράς, τούς Θεοτόκον υμνούντάς σε.

Ο Ειρμός

«Μαινομένην κλύδωνι, ψυχοφθόρω Δέσποτα Χριστέ, τών παθών τήν

θάλασσαν κατεύνασον, καί εκ φθοράς, ανάγαγέ με ως εύσπλαγχνος».

Κοντάκιον Ήχος β'
Τά άνω ζητών

Τής άνω ζωής, τυχείν επιποθήσασα, τήν κάτω τρυφήν, σπουδαίως καταλέλοιπας, καί σαυτήν ανέμιξας, αναμέσον ανδρών παναοίδιμε, διά Χριστόν γάρ τόν νυμφίον σου, μνηστήρος προσκαίρου κατεφρόνησας.

Ο Οίκος

Εν ευφροσύνη καί θυμηδία, τάς ψυχάς ευφρανθέντες, αναστώμεν σπουδή ακούσαι λόγον παράδοξον, υπερβαίνει γάρ έννοιαν πάσαν τό διήγημα τούτο καί καταπλήττει, ότι γυνή εν μέσω ανδρών καταμένουσα, ενίκησε τόν Βελίαρ, καί τό πύρ κατεπάτησε τών ηδονών, καί ουκ εφλέχθη τό σύνολον, τόν Χριστόν γάρ ποθούσα η άσπιλος, μνηστήρος προσκαίρου κατεφρόνησε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΕ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τής Οσίας Μητρός ημών Ευφροσύνης, θυγατρός Παφνουτίου τού Αιγυπτίου.

Στίχοι

- Τό θήλυ κρύπτεις ανδρικώς Ευφροσύνη,
- Καί κρυπτά τόν βλέποντα Δεσπότην βλέπεις.
- Εικάδα Ευφροσύνη κατά πέμπτην πότμον υπέστη.

Εις τόν Όσιον Παφνούτιον, τόν πατέρα αυτής.

Στίχοι

- Μύσας ο Παφνούτιος εν τώ σαρκίω,
- Τώ πνεύματι ζή, καί θεωρεί φώς μέγα.

Τή αυτή ημέρα, Μνημη τού Αγίου Μάρτυρος Παφνουτίου.

Στίχοι

- Σταυρούσι Παφνούτιον οι κόσμου φίλοι.
- Τόν παντί κόσμω καί πρίν εσταυρωμένον.

Τή αυτή ημέρα, η ανάμνησις τού μεγάλου σεισμού, εν ή τελείται η εν αέρι αρπαγή τού παιδός.

Στίχοι

- Αρθείς άνω παίς τό τρισύμνητον μέλος,
- καθώς νόες ψάλλουσιν, αγγέλλει κάτω.

Τή αυτή ημέρα, μνήμη τών Αγίων μαρτύρων Παύλου, Τάττης, καί τέκνων αυτών Σαβινιανού, Μαξίμου, Ρούφου καί Ευγενίου.

Στίχοι

- Πατήρ ο Παύλος μαρτυρεί σύν τοίς τέκνοις,
- Μεθ' ών σεαυτήν Τάττα τάττεις εμφρόνως.

Ταίς αυτών αγίαις, πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'
Θεού συγκατάβασιν

Εχθρούς ματαιόφρονας, νηπιοφρόνως σε παροργίζοντας, καί δεινώς βλασφημούντας, προσθήκη νόθω τής τρισαγίας φωνής, διά νηπίου φωνής νύν διήλεγξας, επιστηρίξας πιστούς εν ξένοις τέρασι.

Θεώ προσανέθηκας τήν τής καρδίας πάσαν έφεσιν, αυτόν στέργουσα πίστει, αυτόν ζητούσα καί ανιχνεύουσα, τών προσταγμάτων αυτού τήν σωτήριον, νομοθεσίαν σεμνή, δι' ής εφεύρες ζωήν.

Νηστείαις δεήσεσι, σκληραγωγίαις καί χαμευνίαις σεμνή, εκλεπτύνασα σάρκα, τόν νούν ανύψωσας πρός τόν Κτίστην σου, ώ ενυμφεύθης, όν καί επόθησας, ού κατετρύφησας νύν τής ωραιότητος.

Θεοτοκίον

Υπάρχουσα Δέσποινα, καθαρωτέρα πάσης τής Κτίσεως, υπεδέξω τόν Λόγον, εκ σού αρρήτως αποτικτόμενον, όν οι γενναίοι ποθήσαντες Μάρτυρες, τή τών βασάνων πυρά ενεκαρτέρησαν.

Άλλος
Ο υπερυψούμενος

Φώς σοι ανατέταλκε, καί η τούτου σύζυγος, ευφροσύνη Ένδοξε, ευθείαν γάρ έσχηκας, τήν γνώμην μελωδούσα, ο Θεός ευλογητός εί.

Ράβδον δυναμούσάν σε, τόν Σταυρόν κατέχουσα, δαιμόνων τά χάσματα, διέβης απήμαντος, Οσία μελωδούσα, ο Θεός ευλογητός εί.

Οίκον τήν καρδίαν σου, τού Αγίου Πνεύματος, Οσία ετέλεσας, τού ενισχύσαντος, καί δείξαντος πνευμάτων, πονηρών δυνατωτέραν.

Θεοτοκίον

Σώμα περικείμενον, Θεόν τόν ασώματον, Πανάμωμε τέτοκας, ημάς εκλυτρούμενον, τούς φόβω μελωδούντας, ο Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'
Επταπλασίως κάμινον

Επί τώ πύργω πάλαι μέν, τής Χαλάνης συνέχεας, γλώσσας τών κακώς, ομονοούντων Κύριε, καί νύν εστηλίτευσας, τάς γλωσσαλγίας τών δυσσεβών, επί βλασφημία, συμφωνούντων αθέσμω, εν γλώσση ψελλιζούση, αιθερίου αρθέντος, νηπίου παραδόξως, εις θάμβος τών ορώντων.

Ασκητικοίς παλαίσμασι, τόν εχθρόν κατεπάτησας, καί ηγαλλιάσθης, αληθώς τώ πνεύματι, εντεύθεν αϊδιος, σέ ευφροσύνη πάνσεμνε, Κόρη υπεδέχθη, τά βραβεία τής νίκης, κατέχουσαν καί πίστει, τόν Σωτήρα βοώσαν, λαός υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Μέσον ανδρών κατώκησας, τήν αγνείαν φυλάττουσα, καί συντηρουμένη, μηχαναίς τού όφεως, απήμων ακράδαντος, τού Θεού σε σκεπάζοντος, καί διατηρούντος, τή οικεία δυνάμει, καί πάσι προδεικνύντος, τής ψυχής σου τήν αίγλην, καί γνώμην καί ανδρίαν, θεόφρον Ευφροσύνη.

Θεοτοκίον

Νέον ως βρέφος τέτοκας, τόν Πατρί καί τώ Πνεύματι, άχραντε Παρθένε, συμφυώς νοούμενον, Χριστόν τόν Θεόν ημών, όν οι γενναίοι Μάρτυρες, καθομολογούντες, Ιερώς εναθλούσι, μεθ' ών σε Παναγία, μακαρίζουσι πίστει, λαοί φυλαί καί γλώσσαι, εις πάντας τούς αιώνας.

Άλλος

Σοί τώ παντουργώ

Ύλην τών παθών, απετινάξω κόρη, Αγγέλων τόν άϋλον, βίον ζηλώσασα, οις περ συμμέλπεις, τόν κυριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Νέμει σοι ζωήν, ο τής ζωής ταμίας, αυτού γάρ τοίς ίχνεσιν, εξηκολούθησας, τούτου τό κάλλος, ποθήσασα τό θείον, ώ καί συνεφραίνη, εις πάντας τους αιώνας.

Ήρθης πρός μονάς, τάς αειζώους όντως, εφέσεως έτυχες, ής επεπόθησας, ξύλου Παρθένε, ζωής κατατρυφώσα, καί υπερυψούσα, εις πάντας τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Όλη εκλεκτή, ωραϊσμένη όλη, Θεός ήν ηγίασεν, ήν εξελέξατο, ώφθης Παρθένε, αεί δεδοξασμένη, όθεν σε υμνούμεν, εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Σοί τώ παντουργώ, εν τή καμίνω Παίδες, παγκόσμιον πλέξαντες, χορείαν έμελπον, Πάντα τά έργα, τόν Κύριον υμνείτε, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Εξέστη επί τούτω

Εξέστη επί ξένω καί φοβερώ, τεραστίω τώ νύν τελεσθέντι γή, καί ουρανός, ότι πρός αιθέριον αρπαγήν, από λαού θεόφρονος, τό νήπιον ήρθη τό τήν ωδήν, μεμυσταγωγημένον, τού Τρισαγίου μέλους, δι' ού αθάνατος υμνείται Θεος.

Εκσπάσας σε ιλύος βιωτικής, ο νυμφίος ο σός Ευφροσύνη σεμνή, εις τήν στερράν, πέτραν προσταγμάτων τών εαυτού, έστησε καί κατεύθυνε, σού τά διαβήματα προφανώς, εις πράξιν εναρέτου, καί σεμνής πολιτείας, καί κατεσκήνωσεν εις θείας αυλάς.

Ασκήσεως τόν δρόμον τόν ευκλεή, διανύσασα σθένει τού Πνεύματος, καί σεαυτήν, τέμενος τελέσασα θεϊκόν, τήν ευφροσύνην είληφας, τήν διηνεκή τε καί καθαράν, τού κάλλους τού νυμφίου, αεί κατατρυφώσα, ώ Ευφροσύνη παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Ως ήλιος η μνήμη τών αθλητών, τούς πιστούς Περιλάμπει τοίς θαύμασιν, ο γάρ εκ σού, άχραντε Παρθένε τεχθείς Θεός, όν ευσεβώς εκήρυξαν, τούτοις κατελάμπρυνεν εμφανώς, δοξάζων τούς εν πίστει, αυτού τήν παρουσίαν, τετιμηκότας ως υπέσχετο.

Άλλος

Ησαϊα χόρευε

Ιεράν πανήγυριν, μοναζόντων δήμος συγκροτεί, τήν μνήμην σου εκτελών τήν θεολαμπή, χορός επαγάλλεται, μοναζουσών, ώφθης γάρ σεμνή, πάντων αγλάϊσμα, Ευφροσύνη αξιάγαστε.

Ως σεπτόν ανάθημα, ουρανίου γέγονας ναού, ως κρίνον εν ταίς αυλαίς, ήνθησας Θεού, ως ρόδον ηδύπνοον, προσηνέχθης τώ Παμβασιλεί, μύρον ως τίμιον, Ευφροσύνη παμμακάριστε.

Σεαυτήν εφαίδρυνας, αρετών σου κόσμω φωτεινώ, καί ήχθης πρός νοητόν θάλαμον αγνή, καί νύν τό αμήχανον, κατανοείς, κάλλος τού Χριστού, καί τής Θεώσεως, απολαύεις τελεώτερον.

Η αγία μνήμη σου, αγιάζει σήμερον πιστούς, πηγάζουσα φωτισμόν αγιαστικόν, εν ή δυσωπούμέν σε, ως εκλεκτήν νύμφην τού Χριστού, σώζε πρεσβείαις σου, Ευφροσύνη τούς τιμώντάς σε.

Θεοτοκίον

Φωτί τού προσώπου σου, τόν εν σκότει κείμενον παθών, καταύγασον τού φωτός, πύλη νοητή, μή νύξ καταλάβη με, τού θανάτου άχραντε Αγνή, τής σωτηρίας μου, τάς ελπίδας ανακόπτουσα.

Ο Ειρμός

«Ησαϊα χόρευε, η Παρθένος έσχεν εν γαστρί, καί έτεκεν υιόν τόν Εμμανουήλ, Θεόν τε καί άνθρωπον, ανατολή όνομα αυτώ, όν μεγαλύνοντες, τήν Παρθένον μακαρίζομεν».

Εξαποστειλάριον

Εν πνεύματι τώ Ιερώ

Τόν άρχοντα διέλαθες, τής αισχύνης καί τούτον, εν φιλοσόφω σχήματι, εναπέδειξας άνουν, παρθένος ούσα τήν ψυχήν, καί το σώμα γέγονας, ανήρ φρονήσει καί πίστει, Ευφροσύνη Οσία, τών παρθένων καλλονή, μοναζουσών ωραιότης.

Θεοτοκίον

Θρόνοι καί Κυριότητες, Εξουσίαι Δυνάμεις,, Αρχάγγελοι καί Άγγελοι, Μητροπάρθενε Κόρη, τώ σώ Υιώ λατρεύουσιν, ως Θεώ καί Δεσπότη, καί σέ απαύστως υμνούσι, τούτον αεί ικέτευε, λυτρωθήναί με αγνή, τής φοβεράς καταδίκης.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΣΤ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Η Μετάστασις τού Αγίου, ενδόξου καί πανευφήμου Αποστόλου καί θεολόγου, Ιωάννου τού Ευαγγελιστού.

Ει βουλει, ποίησον Αγρυπνίαν, εν ή

ΕΝ ΤΩ ΜΙΚΡΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους γ' καί ψάλλομεν τά παρόντα Προσόμοια.

Ήχος β'
Ότε, εκ τού ξύλου σε νεκρόν

Δεύτε, τής σοφίας τόν βυθόν, καί τών ορθοδόξων δογμάτων, τόν συγγραφέα πιστοί, ύμνοις στεφανώσωμεν, ενθέοις σήμερον, Ιωάννην τόν ένδοξον, καί ηγαπημένον, ούτος γάρ εβρόντησεν, Ο Λόγος ήν εν αρχή, όθεν βροντοφώνος εδείχθη, ως τό Ευαγγέλιον κόσμω, γράψας πολυσόφως ο αοίδιμος. Δίς

Όντως, σύ εφάνης αληθώς, επιστήθιος μέγας, τώ Διδασκάλω Χριστώ, στήθει γάρ ενέπεσας, όθεν εξήντλησας, τής σοφίας τά δόγματα, εν οίς καί πλουτίζεις, πάσαν τήν περίγειον, ως θεηγόρος Θεού, όθεν καί κατέχουσα ταύτα, η τερπνή τού Χριστού Εκκλησία, νύν ευφραινομένη επαγάλλεται.

Χαίροις, θεολόγε αληθώς, χαίροις τής Μητρός τού Κυρίου, υιέ παμπόθητε, σύ γάρ παριστάμενος, εν Σταυρώ τού Χριστού, τής ενθέου ακήκοας, φωνής τού Δεσπότου, Ίδε νύν η μήτηρ σου, πρός σέ βοήσαντος, όθεν, επαξίως σε πάντες, ως Χριστού Απόστολον μέγαν, καί ηγαπημένον μακαρίζομεν.

Δόξα... Ήχος β'

Θεολόγε Παρθένε, Μαθητά ηγαπημένε τού Σωτήρος, ταίς ικεσίαις σου ημάς περίσωζε δεόμεθα, από βλάβης παντοίας, ότι σού εσμεν ποίμνιον.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ώ σεί ελαία κατάκαρπος, η Παρθένος εβλάστησε, σέ τόν καρπόν τής ζωής, καρποφορούντα κόσμω, τό μέγα καί πλούσιον έλεος.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β'
Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Τήν μνήμην τού σεπτού Μαθητού, Χριστού τού Βασιλέως ημών, επαξίως, ανυμνήσωμεν πιστοί, αυτός γάρ τής Τριάδος, τήν γνώσιν αριδήλως, πάσι τοίς έθνεσιν εκήρυξεν.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Τήν ζάλην μετεποίησε, τής πλάνης τών ειδώλων πρίν, εις γαλήνην, ο Απόστολος Χριστού, τόν κόσμον οδηγήσας, εν πίστει ορθοδόξω, καί νύν πρεσβεύει υπέρ πάντων ημών.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Μέγιστον αντιλήπτορα, Χριστέ τόν σόν Απόστολον, εδωρήσω, Εφεσίοις τόν σόφον, καί θείον θεολόγον, όν καί νύν ευφημούμεν, ως οικιστήν καί πολιούχον αυτής.

Δοξα... Καί νύν... όμοιον

Τριάς απειροδύναμε, Μονάς η τρισυπόστατος, ταίς πρεσβείαις, θεολόγου τού σεπτού, καί τής αειπαρθένου, καί μόνης Θεοτόκου, σώσον ημάς τούς ανυμνούντάς σε.

Απολυτίκιον Ήχος β'

Απόστολε, Χριστώ τώ Θεώ ηγαπημένε, επιτάχυνον, ρύσαι λαόν αναπολόγητον, δέχεταί σε προσπίπτοντα, ο επιπεσόντα τώ στήθει καταδεξάμενος, όν ικέτευε θεολόγε, καί επίμονον νέφος εθνών διασκεδάσαι, αιτούμενος ημίν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα, τά σά Θεοτόκε μυστήρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη, μήτηρ εγνώσθης αψευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΓΑΛΩ ΕΣΠΕΡΙΝΩ

Μετά τόν Προοιμιακόν, τήν α' στάσιν τού Μακάριος ανήρ, Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν τά παρόντα Προσόμοια γ', ά καί δευτερούμεν.

Ήχος α'

Τών ουρανίων ταγμάτων

Ο θεατής τών αρρήτων αποκαλύψεων, καί ερμηνεύς τών άνω, τού Θεού μυστηρίων, ο παίς τού Ζεβεδαίου, γράψας ημίν, τό Χριστού Ευαγγέλιον, θεολογείν τόν Πατέρα καί τόν Υιόν, καί τό Πνεύμα εξεπαίδευσεν. (Δίς)

Η θεοκίνητος λύρα, τών ουρανίων ωδών, ο μυστογράφος ούτος, τό θεόπνευστον στόμα, τό άσμα τών ασμάτων, άδει τερπνώς, τά μέν χείλη κινών ως νευράς, ως περ δέ πλήκτρον τήν γλώτταν ανακινών, καί πρεσβεύει τού σωθήναι ημάς. (Δίς)

Τή βροντοφώνω σου γλώττη αναφθεγγόμενος, τής τού Θεού σοφίας, τόν απόκρυφον λόγον, Θεώ ηγαπημένε, κράζεις αεί, αναπτύσσων τά χείλη πυκνώς, τό, Εν αρχή ήν ο Λόγος, καί δαδουχείς, πάντα άνθρωπον πρός γνώσιν Θεού. (Δίς)

Δόξα... Ήχος β'
Γερμανού
Οι δέ Βυζαντίου

Τόν υιόν τής βροντής, τόν θεμέλιον τών θείων λόγων, τόν αρχηγόν τής θεολογίας, καί κήρυκα πρώτιστον, τής αληθούς δογμάτων Θεού σοφίας, τόν ηγαπημένον Ιωάννην καί Παρθένον, μερόπων γένος κατά χρέος ευφημήσωμεν, ούτος γάρ, άληκτον έχων τό θείον εν εαυτώ, τό, Εν αρχή μέν έφησεν ο Λόγος, αύθίς τε τό πρός τόν Πατέρα αχώριστον, καί τό ίσον μετά ταύτα, τής τού Πατρός ουσίας, δεικνύων ημίν δι' αυτού, τήν ορθοδοξίαν τής Αγίας Τριάδος, δημιουργόν τε όντα σύν τώ Πατρί, καί ζωήν φέροντα, καί φώς αληθινόν, τόν αυτόν έδειξεν ημίν, Ώ θαύματος εκστατικού καί πράγματος εκπληκτικού! ότι πλήρης ών τής αγάπης, πλήρης γέγονε καί τής θεολογίας, δόξη καί τιμή καί πίστει, θέμεθλος υπάρχων, τής ακραιφνούς ημών πίστεως, δι' ής τύχοιμεν τών αιωνίων αγαθών, εν τή ημέρα τής κρίσεως.

Καί νύν... Θεοτοκίον ο αυτός

Παρήλθεν η σκιά τού νόμου, τής χάριτος ελθούσης, ως γάρ η βάτος ουκ εκαίετο καταφλεγομένη, ούτω παρθένος έτεκες, καί παρθένος έμεινας, αντί στύλου πυρός, δικαιοσύνης ανέτειλεν ήλιος, αντί Μωϋσέως Χριστός, η σωτηρία τών ψυχών ημών.

Είσοδος, τό Φώς ιλαρόν, τό Προκείμενον τής ημέρας, καί τά αναγνώσματα.

Καθολικής Α' Επιστολής, Ιωάννου
(Κεφ. 3, 21-24 & 4, 1-6)

Αγαπητοί, εάν η καρδία ημών μή καταγινώσκη ημών, παρρησίαν έχομεν πρός τόν Θεόν, καί ο εάν αιτώμεν, λαμβάνομεν παρ' αυτού, ότι τάς εντολάς αυτού τηρούμεν, καί τά αρεστά ενώπιον αυτού ποιούμεν. Καί αύτη εστίν η εντολή αυτού, ίνα πιστεύωμεν τώ ονόματι τού Υιού αυτού Ιησού Χριστού, καί αγαπώμεν αλλήλους, καθώς έδωκεν ημίν εντολήν, καί ο τηρών τάς εντολάς αυτού, εν αυτώ μένει, καί αυτός εν αυτώ καί εν τούτω γινώσκομεν, ότι μένει εν ημίν, εκ τού Πνεύματος ού έδωκεν ημίν. Αγαπητοί, μή παντί πνεύματι πιστεύετε, αλλά δοκιμάζετε τά πνεύματα, εί εκ τού Θεού εστιν, ότι πολλοί ψευδοπροφήται εξεληλύθασιν εις τόν κόσμον. Εν τούτω γινώσκετε τό Πνεύμα τού Θεού. Πάν πνεύμα, ο ομολογεί Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ τού Θεού εστικαί πάν πνεύμα, ο μή ομολογεί Ιησούν Χριστόν εν σαρκί εληλυθότα, εκ τού Θεού ουκ έστι, καί τούτό εστι τό τού Αντιχρίστου, ο ακηκόατε, ότι έρχεται, καί νύν εν τώ κόσμω εστίν ήδη. Υμείς εκ τού Θεού εστε, τεκνία, καί νενικήκατε αυτούς, ότι μείζων εστίν ο εν υμίν, ή ο εν τώ κόσμω. Αυτοί εκ τού κόσμου εισί, διά τούτο εκ τού κόσμου λαλούσι, καί ο κόσμος αυτών ακούει. Ημείς εκ τού Θεού εσμεν, ο γινώσκων τόν Θεόν, ακούει ημών,

ός ουκ έστιν εκ τού Θεού, ουκ ακούει ημών.

Καθολικής Α' Επιστολής Ιωάννου
(Κεφ. 4, 1-16)

Αγαπητοί, ει ούτως ο Θεός ηγάπησεν ημάς, καί ημείς οφείλομεν αλλήλους αγαπάν, Θεόν ουδείς πώποτε τεθέαται, εάν αγαπώμεν αλλήλους, ο Θεός εν ημίν μένει, καί η αγάπη αυτού τετελειωμένη εστίν εν ημίν. Εν τούτω γινώσκομεν, ότι εν αυτώ μένομεν, καί αυτός εν ημίν, ότι εκ τού Πνεύματος αυτού δέδωκεν ημίν. Καί ημείς τεθεάμεθα καί μαρτυρούμεν, ότι ο Πατήρ απέσταλκε τόν Υιόν σωτήρα τού κόσμου. Ός άν ομολογήση, ότι Ιησούς εστιν ο Υιός τού Θεού, ο Θεός εν αυτώ μένει, καί αυτός εν τώ Θεώ. Καί ημείς εγνώκαμεν καί πεπιστεύκαμεν τήν αγάπην, ήν έχει ο Θεός εν ημίν. Ο Θεός αγάπη εστί, καί ο μένων εν τή αγάπη, εν τώ Θεώ μένει καί ο Θεός εν αυτώ.

Καθολικής Α' Επιστολής Ιωάννου
(Κεφ. 4, 20-21 & 5, 1-5)

Αγαπητοί, εάν τις είπη. Ότι αγαπώ τόν Θεόν καί τόν αδελφόν αυτού μισή, ψεύστης εστί, ο γάρ μή αγαπών τόν αδελφόν αυτού, όν εώρακε, τόν Θεόν, ουχ εώρακε, πώς δύναται αγαπάν. Καί ταύτην τήν εντολήν έχομεν απ' αυτού, ίνα ο αγαπών τόν Θεόν, αγαπά καί τόν αδελφόν αυτού. Πάς ο πιστεύων, ότι Ιησούς εστιν ο Χριστός, εκ τού Θεού γεγέννηται, καί πάς ο αγαπών τόν γεννήσαντα αγαπά καί τόν γεγεννημένον εξ αυτού. Εν τούτω γινώσκομεν, ότι αγαπώμεν τά τέκνα τού Θεού, όταν τόν Θεόν αγαπώμεν, καί τάς εντολάς αυτού τηρώμεν. Αύτη γάρ εστιν η αγάπη τού Θεού, ίνα τάς εντολάς αυτού τηρώμεν, καί αι εντολαί αυτού βαρείαι ουκ εισίν, ότι πάν τό γεγεννημένον εκ τού Θεού νικά τόν κόσμον. Καί αύτη εστίν η νίκη, η νικήσασα τόν κόσμον, η πίστις ημών. Τίς εστιν ο νικών τόν κόσμον, ειμή ο πιστεύων, ότι Ιησούς εστίν ο Υιός τού Θεού.

Εις τήν Λιτήν Στιχηρά Ιδιομελα.

Ήχος α' Γερμανού

Ποταμοί θεολογίας εκ τού τιμίου σου στόματος ανέβλυσαν Απόστολε, εξ ών η Εκκλησία τού Θεού αρδευομένη, προσκυνεί ορθοδόξως Τριάδα ομοούσιον, ήν καί νύν αίτησαι, Ιωάννη θεολόγε, στηριχθήναι, καί σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός
Ανδρέου Πυρού

Τό φυτόν τής αγνείας, τό μύρον τής ευωδίας, πάλιν ανέτειλεν ημίν, εις τήν παρούσαν Εορτήν, βοήσαι πρός αυτόν, ο αναπεσών επί τό στήθος τό δεσποτικόν, καί επομβρήσας τώ κόσμω τόν λόγον, Ιωάννη Απόστολε, ο τήν Παρθένον φυλάξας ως κόρην οφθαλμού, αίτησαι ημίν παρά Χριστού τό μέγα έλεος.

Ο αυτός

Μαθητά τού Σωτήρος, Παρθένε καί θεολόγε, σοί ως Παρθλενω τήν Παρθένον καί Θεοτόκον παρέθετο, Χριστός ο Θεός σταυρούμενος, καί ταύτην εφύλαξας ως κόρην οφθαλμού, διό πρέσβευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Ο αυτός

Ως τών απορρήτων μυστηρίων αυτόπτης εκέκραγες βοών, τόν προαιώνιον Λόγον εν αρχή υπάρχειν πρός Θεόν, καί αυτόν είναι Θεον, Ιωάννη Απόστολε, επιστήθιε Χριστού, καί φίλε γνήσιε, τής Τριάδος τό ήδυσμα, Εφέσου καί τής πάτμου, τό στήριγμα τό άσειστον, ημών δέ βοήθεια, Πρέσβευε θεολόγε παμμακάριστε, εκ δυσσεβών εχθρών, αισθητών καί νοητών, λυτρωθήναι λαόν τόν τήν μνήμην σου, αεί εκτελούντα πιστώς.

Ήχος β' Θεοφάνους

Τήν τών Αποστόλων ακρότητα, τής θεολογίας τήν σάλπιγγα, τόν πνευματικόν στρατηγόν, τόν τήν οικουμένην Θεώ καθυποτάξαντα, δεύτε οι πιστοί μακαρίσωμεν, Ιωάννην τόν αοίδιμον, εκ γής μεθιστάμενον, καί γής ουκ αφιστάμενον, αλλά ζώντα καί μένοντα, τήν φοβεράν τού Δεσπότου δευτέραν έλευσιν, ήν ακατακρίτως υπαντήσαι ημάς αίτησαι, φίλε μυστικέ, Χριστού επιστήθιε, τούς εκ πόθου εκτελούντας τήν μνήμην σου.

Δόξα... Ήχος δ'
Βυζαντίου

Αναπεσών εν τώ στήθει τού Διδασκάλου Χριστού, εν τώ δείπνω Κυρίου, ηγαπημένε Μαθητά, εκείθεν έγνως τά άρρητα, καί τήν ουράνιον πάσιν εβρόντησας φωνήν, Εν αρχή ήν ο Λόγος, καί ο Λόγος ήν πρός τόν Θεόν, καί Θεός ήν ο Λόγος, τό φώς τό αληθινόν, τό φωτίζον πάντα άνθρωπον, εις τόν κόσμον ερχόμενον, Χριστός ο Θεός, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο σύν Πατρί καί Πνεύματι δοξολογούμενος Υιός, εν υψίστοις υπό τών Χερουβίμ, τόν πρωτόπλαστον αναπλάσαι βουλόμενος, όλον εαυτόν εκένωσεν αφράστως εν μήτρα, σου, Θεοτόκε πανύμνητε, καί εκ σού ανατείλας, εφώτισε πάντα τόν κόσμον θεότητι, ρυσάμενος ειδωλομανίας, καί εν εαυτώ Θεώσας εις ουρανούς συνανήγαγε τό ανθρώπινον, Χριστός ο Θεός, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά Προσομοια.

Ήχος δ'
Ο εξ υψίστου κληθείς

Τόν τού Υψίστου Υιόν θεολογήσας, Πατρί συναϊδιον καί ομοούσιον, φώς εκ φωτός απαράλλακτον, καί χαρακτήρα, τής υποστάσεως τού γεννήτορος, αχρόνως εκλάμψαντα, καί απαθώς εξ αυτού, Δημιουργόν τε καί Κύριον, πάντων αιώνων, Ηγαπημένε σύ ανεκήρυξας, τούτον τώ κόσμω, τόν εξάγοντα, φώς εκ σκότους Χριστόν τόν Θεόν ημών, όν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Στίχ. Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.

Τού Παρακλήτου τό φώς εισδεδεγμένος, ώ καί φωτιζόμενος εθεολόγησας, εκ τού Πατρός προερχόμενον, διά Υιού δέ, τή ανθρωπότητι φανερούμενον,

ομότιμον σύνθρονον καί ομοούσιον, όν τώ Πατρί τώ ανάρχω τε, καί θείω Λόγω, Ηγαπημένε πάσιν εκήρυξας, όθεν εν ύμνοις, σέ γεραίρομεν, ως τής πίστεως θείον θεμέλιον, ήν ασάλευτον τήρει, ταίς πρός Κύριον πρεσβείαις σου.

Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Τής υψηλής επιβάς θεολογίας, εμυήθης άρρητα Θεού μυστήρια, μίαν ουσίαν θεότητος, καί μίαν δόξαν, καί βασιλείαν καί κυριότητα, τρισίν υποστάσεσι, διαιρουμένην αυτήν, ουσιωδώς αδιαίρετον, καί ενουμένην, εν ασυγχύτω θεία ενότητι, ούτω δοξάζων ανεκήρυξας, θεολόγε Τριάδα αχώριστον, ήν ικέτευε σώσαι, καί φωτίσαι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Ιωάννου Μοναχού

Απόστολε Χριστού, Ευαγγελιστά θεολόγε, τών απορρήτων μύστης γενόμενος, τής σοφίας τά απόρρητα, ημίν εβρόντησας δόγματα, τό, Εν αρχή ήν τρανώσας τοίς πιοτοίς, καί τό, Ουκ ήν αποβαλών, τών αιρετιζόντων απεκρούσω τούς λόγους, επιστήθιος φανείς καί φίλος ηγαπημένος, ως Ησαΐας ο μεγαλοφωνότατος, καί Μωσής ο θεόπτης, Παρρησίαν έχων πρός Θεόν, εκτενώς ικέτευε υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ο ποιητής καί λυτρωτής μου Πάναγνε, Χριστός ο Κύριος, εκ τής σής νηδύος προελθών, εμέ ενδυσάμενος, τής πρώην κατάρας τον Αδάμ ηλευθέρωσε, διό σοι άπαντες, ως τού Θεού Μητρί τε, καί Παρθένω αληθώς, βοώμεν ασιγήτως, τό Χαίρε τού Αγγέλου, Χαίρε Δέσποινα, προστασία καί σκέπη, καί σωτηρία τών ψυχών ημών.

Απολυτίκιον Ήχος β'

Απόστολε, Χριστώ τώ Θεώ ηγαπημένε, επιτάχυνον, ρύσαι λαόν αναπολόγητον, δέχεταί σε προσπίπτοντα, ο επιπεσόντα τώ στήθει καταδεξάμενος, όν ικέτευε θεολόγε, καί επίμονον νέφος εθνών διασκεδάσαι, αιτούμενος ημίν ειρήνην, καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Πάντα υπέρ έννοιαν, πάντα υπερένδοξα, τά σά Θεοτόκε μυστήρια, τή αγνεία εσφραγισμένη, καί παρθενία φυλαττομένη, μήτηρ εγνώσθης αψευδής, Θεόν τεκούσα αληθινόν, αυτόν ικέτευε, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Μετά τήν α' Στιχολογίαν

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Σύ υιός επεκλήθης θείας βροντής, ως τά ώτα κωφεύσας τών δυσσεβών, καί σάλπιγγος ηδύτερον, διηχήσας ώ πάνσοφε, εις ευθείας καρδίας τού Λόγου τήν σάρκωσιν, καί ως γνήσιος φίλος, τώ στήθει ανέπεσας, όθεν εξαντλήσας, τό τής γνώσεως βάθος, τοίς πάσιν εκήρυξας, τού Πατρός τόν συνάναρχον, Ιωάννη Απόστολε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Τήν Σοφίαν καί Λόγον εν σή γαστρί, συλλαβούσα αφράστως Μήτερ Θεού, τώ κόσμω εκύησας, τόν κόσμον κατέχοντα, καί εν αγκάλαις έσχες, τόν πάντα συνέχοντα, τόν τροφοδότην πάντων, καί πλάστην τής φύσεως, όθεν δυσωπώ σε, Παναγία Παρθένε, ρυσθήναι πταισμάτων μου, όταν μέλλω παρίστασθαι, πρό προσώπου τού Κτίστου μου, Δέσποινα Παρθένε αγνή, τήν σήν βοήθειαν τότε μοι δώρησαι, καί γάρ δύνασαι, δσα θέλεις πανύμνητε.

Μετά τήν β' Στιχολογίαν

Κάθισμα ὁμοιον

Τόν βυθόν τής αλείας καταλιπών, τού Σταυρού τώ καλάμω πάντα σαφώς, τά έθνη εζώγρησας, ως ιχθύας Πανεύφημε, καί γάρ καθώς σοι έφη, Χριστός αναδέδειξαι, αλιεύς ανθρώπων, ζωγρών πρός ευσέβειαν, όθεν κατασπείρας, Θεού Λόγου τήν γνώσιν, τήν Πάτμον καί τήν Έφεσον, εκαρπώσω τοίς λόγοις σου, θεολόγε Απόστολε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ενθυμούμαι τήν κρίσιν καί δειλιώ, έργα πράξας αισχύνης ο ταπεινός, άξια καί δέομαι, Θεοτόκε πανύμνητε, Πρίν ή νύξ με φθάση, θανάτου επίστρεψον, πρός τήν τής μετανοίας, οδόν οδηγούσά με, ίνα ευχαρίστως, προσκυνών ανυμνώ σου, τήν άμετρον δύναμιν, καί τήν θείαν αντίληψιν, Παναγία Θεόνυμφε, πρεσβεύουσα Χριστώ τώ Θεώ, υπέρ ού αιτούμαί σε, δοθήναί μοι, ιλασμόν αμαρτιών, καί τό μέγα έλεος.

Μετά τόν Πολυέλεον

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Αναπεσών εν τώ στήθει τού Ιησού, παρρησίας τυγχάνων ως μαθητής, ηρώτησας, Τίς εστιν, ο προδότης σου Κύριε; καί ως ηγαπημένω, υπάρχοντι ένδοξε, διά τού άρτου ούτος, σαφώς υπεδείχθη σοι, Όθεν καί ως μύστης, γεγονώς τών αρρήτων, τού Λόγου τήν σάρκωσιν, εκδιδάσκεις τά πέρατα, θεολόγε Απόστολε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Παναγία Παρθένε Μήτηρ Θεού, τής ψυχής μου τά πάθη τά χαλεπά, θεράπευσον δέομαι, καί συγγνώμην παράσχου μοι, τών εμών πταισμάτων,

αφρόνως ών έπραξα, τήν ψυχήν καί τό σώμα, μολύνας ο άθλιος, Οίμοι! τί ποιήσω, εν εκείνη τή ώρα, ηνίκα οι Άγγελοι, τήν ψυχήν μου χωρίζουσιν, εκ τού αθλίου μου σώματος; τότε Δέσποινα, βοήθειά μοι γενού, καί προστάτις θερμότατος, σέ γάρ έχω ελπίδα ο δούλός σου.

Οι Αναβαθμοί, τό α' Αντίφωνον τού δ' Ήχου.

Οι Αναβαθμοί Αντίφωνον Α'

- Εκ νεότητός μου πολλά πολεμεί με πάθη, αλλ' αυτός αντιλαβού, καί σώσον Σωτήρ μου.
- Οι μισούντες Σιών, αισχύνθητε από τού Κυρίου, ως χόρτος γάρ, πυρί έσεσθε απεξηραμμένοι.

Δόξα... Καί νύν...

Αγίω Πνεύματι πάσα ψυχή ζωούται, καί καθάρσει υψούται λαμπρύνεται, τή τριαδική Μονάδι ιεροκρυφίως.

Προκείμενον Ήχος δ'

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών.
Στίχ. Οι ουρανοί διηγούνται δόξαν Θεού ποίησιν δέ χειρών αυτού αναγγέλλει τό στερέωμα.

Πάσα πνοή. Ευαγγέλιον Εωθινόν ΙΑ'

Ο Ν'

Δόξα... Ταίς τού Αποστόλου...
Καί νύν... Ταίς τής Θεοτόκου...

Ιδιόμελον Ήχος β'

Θεολόγε Παρθένε, Μαθητά ηγαπημένε τού Σωτήρος, ταίς ικεσίαις σου ημάς, περίσωζε δεόμεθα, από βλάβης παντοίας, ότι σού εσμεν ποίμνιον.

Οι Κανόνες τής Θεοτόκου, καί τού Αποστόλου οι δύο.

Κανών τής Θεοτόκου, ού η Ακροστιχίς.

Αλφάβητος αντιστρόφως. Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος β'
Ο Ειρμός

«Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ, τήν Φαραωνίτιδα, πανστρατιάν η υπέροπλος δύναμις, σαρκωθείς ο Λόγος δέ, τήν παμμόχθηρον αμαρτίαν εξήλειψεν, ο δεδοξασμένος Κύριος, ενδόξως γάρ δεδόξασται».

Ως ωραίαν ως περικαλή, όλην ως αμώμητον, εν γυναιξί Θεός σε εκλεξάμενος, σού τήν μήτραν ώκησε, τήν αμώμητον, όν δυσώπει Πανάμωμε, μώμου εγκλημάτων, άπαντας ρυσθήναι τούς υμνούντάς σε.

Ψαλμικώς Αγνή εκ δεξιών, οίά περ Βασίλισσα, τού εκ τής σής νηδύος αναλάμψαντος, Βασιλέως έστηκας, όν ικέτευε, δεξιόν παραστάτην με, δείξαι εν ημέρα, τής ανταποδόσεως Θεόνυμφε.

Χερσωθείσαν φύσιν τών βροτών, πάσιν ατοπήμασι, τόν υετόν τεκούσα τόν ουράνιον, όλην ανεκαίνισας, αλλά δέομαι, τής ψυχής μου τήν αύλακα, αποχερσωθείσαν, δείξον καρποφόρον Θεονύμφευτε.

Κανών τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Βροντής τόν υιόν χριστοτερπώς
Θεοφάνους.

Ωδή α' Ήχος β'
Εν βυθώ κατέστρωσε ποτέ

Βασιλείαν τήν τών ουρανών, Μάκαρ ήν εκήρυξας, απολαβων καί τώ Λόγω συνόμιλος, γεγονώς ουράνιος, τούς πιστεύοντας τώ σεπτώ σου κηρύγματι, καί θεολογία, ταίς σαίς ικεσίαις διαφύλαξον.

Ρωμαλέον φρόνημα δεικνύς, πάντων κατεφρόνησας, τών επί γής καί δεσμών τών τής φύσεως, καί τώ Λόγω Πάνσοφε, λογικώς τε καί νουνεχώς συγγινόμενος, εκ τής αλογίας, τούς αλογωθέντας ηλευθέρωσας.

Ουρανίων γνώσιν ειληφώς, θεολογικώτατα, τόν τού Θεού Θεόν Λόγον εκήρυξας, Εν αρχή ο Λόγος ήν, καί ο Λόγος ήν πρός τόν αυτού Γεννήτορα, καί Θεός ο Λόγος, ευαγγελιζόμενος θεόσοφε.

Θεοτοκίον

Νεανίδων θείων ο χορός, ενθεαστικώτατα, εν γυναιξί σε καλήν ασματίζουσι, Θεοτόκε Δέσποινα, καλλοναίς ωραϊζομένην θεότητος, τόν καλλοποιόν γάρ, Λόγον υπέρ λόγον απεκύησας.

Έτερος Κανών, τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Έκτην δέησιν τώ Θεού Μύστη φέρω. ο Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. β'
Ως εν ηπείρω πεζεύσας

Εις τά τού Πνεύματος βάθη τόν λογισμόν, ελλαμφθείς ενέκυψας, καί τήν γέννησιν ημίν, τήν φρικτήν ετράνωσας βοών, θεολόγε, Εν αρχή, ο Λόγος ήν τού Θεού.

Κατακαμπτόμενοι πλήθει τών πειρασμών, καί παθών καί θλίψεων, καί δεινών επαγωγαίς, πίστει καταφεύγομεν πρός σέ, θεολόγε, βοηθός, γενού τοίς δούλοις σου.

Τά τών ψυχών ημών πάθη τά χαλεπά, ιατρός ως άριστος, ιασάμενος σοφέ, αιωνίου λύτρωσαι ημάς, καταδίκης καί πυρός, τή μεσιτεία σου.

Θεοτοκίον

Η τόν Θεόν συλλαβούσα τόν δι' ημάς, γεγονότα άνθρωπον, τούτον αίτησαι Αγνή, εν ημέρα κρίσεως ημάς, οικτειρήσαι τούς πολλά, ημαρτηκότας αυτώ.

Καταβασία

Ανοίξω τό στομα μου, καί πληρωθήσεται Πνεύματος, καί λόγον ερεύξομαι, τή Βασιλίδι Μητρί, καί οφθήσομαι, φαιδρώς πανηγυρίζων, καί άσω γηθόμενος, ταύτης τά θαύματα.

Τής Θεοτόκου

Ωδή γ' Ο Ειρμός

«Εξήνθησεν η έρημος, ωσεί κρίνον Κύριε, η τών εθνών στειρεύουσα, Εκκλησία τή παρουσία σου, εν ή εστερεώθη η καρδία μου».

Φορέσας με τόν άνθρωπον, εκ γαστρός σου πρόεισιν, ο Ποιητής Πανάμωμε, αφθαρσίας στολήν δωρούμενος, τοίς πολλοίς γυμνωθείσιν ατοπήμασιν.

Υπέρτιμον εκύησας, Θεόν Λόγον Δέσποινα, όν εκτενώς ικέτευε, οικτειρήσαι τήν ταπεινήν μου ψυχήν, ηδονών ατιμίαις, σκυθρωπάζουσαν.

Τά τραύματα θεράπευσον, τής ψυχής μου Άχραντε, τήν ταπεινήν καρδίαν μου, φαρμαχθείσαν ιώ τού όφεως, δραστικώ σου φαρμάκω περιποίησαι.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Τριάδος εφανέρωσας, θεολόγω γλώττη σου, τό υπέρ νούν μυστήριον, Ιωάννη θεομακάριστε, εν ή εστερεώθη η καρδία μου.

Η γλώσσά σου γεγένηται, γραμματέως κάλαμος, τού Παναγίου Πνεύματος, θεογράφως υποσημαίνουσα, τό σεπτόν τε καί θείον Ευαγγέλιον.

Σοφίας σύ τήν άβυσσον, ανυμνήσω πάνσοφε, αναπεσών θεόφρονι, παρρησία τή τής σοφίας πηγή, καί ταύτης θεοκήρυξ εχρημάτισας.

Θεοτοκίον

Τήν μόνην παρθενεύουσαν, καί Μητέρα σέβομεν, ως σωτηρίας πρόξενον, γενομένην ημίν Πανάμωμε, καί κόσμον ρυομένην ταίς πρεσβείαις σου.

Άλλος

Ουκ έστιν άγιος ως σύ

Νοϊ λαμπρώ καί καθαρώ, ομιλήσας τώ Λόγω, θεολόγε τρισμάκαρ, εμυήθης παρ' αυτού, τά υπέρ λόγον σαφώς, καί τήν κτίσιν, πάσαν κατεφώτισας.

Δεσμών με ρύσαι χαλεπών, αμαρτίας Τρισμάκαρ, τή στοργή συνδεσμών με, τού Δεσπότου καί Θεού, όν αγαπήσας θερμώς, θεολόγος, τούτου εχρημάτισας.

Εδόθης πρόμαχος ημίν, καί μεσίτης καί ρύστης, καί πρός Κύριον πρέσβυς, καί θαυμάτων αυτουργος, καί ιαμάτων πηγή, θεολόγε, όθεν σε γεραίρομεν.

Θεοτοκίον

Η νίκα Λόγος ο εκ σού, σαρκωθείς απορρήτως, Θεοτόκε εν ξύλω, ανυψούτο τού Σταυρού, παρθενω τώ Μαθητή, ως παρθένον, Κόρην σε παρέθετο.

Καταβασία

Τούς σούς υμνολόγους Θεοτόκε, ως ζώσα καί άφθονος πηγή, θίασον συγκροτήσαντας, πνευματικόν στερέωσον, καί εν τή θεία δόξη σου, στεφάνων δόξης αξίωσον.

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'

Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τής σοφίας τώ στήθει αναπεσών, καί τήν γνώσιν τού Λόγου καταμαθών, ενθέως εβρόντησας, Εν αρχή ήν ο Λόγος, καλλιγραφήσας πρώτος, τήν άναρχον γέννησιν, καί καταγγείλας πάσι, τού Λόγου τήν σάρκωσιν, όθεν καί τή γλώττη, σαγηνεύσας τά έθνη, τήν χάριν τού Πνεύματος, εκδιδάσκεις τοίς πέρασι, θεολόγε Απόστολε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Ελεήμονα Λόγον καί συμπαθή, ως κυήσασα Δέσποινα τού παντός, ελέησον άπαντας, τούς εις σέ καταφεύγοντας, πειρασμών καί νόσων, καί πάσης κακώσεως, καί τής αιωνιζούσης φλογός ελευθέρωσον, όπως ευχαρίστως, τών πολλών οικτιρμών σου, τόν πλούτον δοξάζωμεν, καί τό άμετρον έλεος, καί βοώμέν σοι πάντοτε, Πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς ανυμνούσιν αξίως, τόν τόκον σου Άχραντε.

Τής Θεοτόκου

Ωδή δ' Ο Ειρμός

«Ελήλυθας, εκ Παρθένου ου πρέσβυς ουκ Άγγελος, αλλ' αυτός ο Κύριος, σεσαρκωμένος, καί έσωσας, όλον με τόν άνθρωπον, διό κραυγάζω σοι, Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε».

Σταγόνα μοι, κατανύξεως όμβρησον Δέσποινα, εξαίρουσαν άπαντα, τον τής καρδίας μου καύσωνα, καί τής αθυμίας μου, τάς βλαβεράς επικλύσεις αναστέλλουσαν.

Ρομφαία με, ηδονής πληγωθέντα καί κείμενον, τραυματίαν Άχραντε, μή υπερίδης, αλλ' ίασαι, λόγχη καί τώ αίματι, τού σταυρωθέντος Υιού σου καί Θεού ημών.

Πλουτήσασα, δεσποτείαν απάσης τής κτίσεως, δεινώς με πτωχεύσαντα, χάριτος θείας αξίωσον, όπως μεγαλύνω σε, ως αγαθήν με προστάτιν Παναμώμητε.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Ο Λόγος σε, θεολόγον αξίως ανέδειξε, τήν αυτού θεότητα, μυσταγωγήσας Πανάριστε, καί τήν κατά άνθρωπον, οικονομίαν διδάξας τήν απόρρητον.

Νούν ένθεον καί παρθένον τό σώμα κτησάμενος, ναός εχρημάτισας, ζών τε καί έμψυχος ένδοξε, καί κατοικητήριον, τής πανυμνήτου Τριάδος Ιερώτατε.

Υιότητι, τής αχράντου Παρθένου τετίμησαι, Παρθένε μακάριε, καί αδελφάς αναδέδειξαι, τού εκλεξαμένου σε, καί μαθητήν θεολόγον εκτελέσαντος.

Θεοτοκίον

Ιώμενος, τήν τής Εύας αρχαίαν παράβασιν, σέ τήν παναμώμητον, καί Παναγίαν κατώκησεν, όλον με τόν άνθρωπον, αναμορφώσας πεσόντα ο Υπέρθεος.

Άλλος

Χριστός μου δύναμις

Σταγόσιν ήρδευσας, τού Λόγου Ένδοξε, τήν υφήλιον πάσαν, τά θολερά, ασεβείας ύδατα, αποξηράνας ευσεβώς, διά τούτό σε γεραίρομεν.

Ισχύν περίζωσον, καί κράτος δέομαι, παρειμένην παντοίαις επιφοραίς, τήν ψυχήν μου Πάνσοφε, τών ακαθάρτων δυσμενών, προσφυγούσαν εν τή σκέπη σου.

Ναός γενόμενος, τού θείου Πνεύματος, τούς τώ θείω ναώ σου διηνεκώς, πίστει προσεδρεύοντας, ναούς ανάδειξον Θεού, θεολόγε μεσιτεία σου.

Θεοτοκίον

Τό θείον τέμενος, Θεού υμνήσωμεν, τήν Αγίαν Παρθένον περιφανώς, πάντες μακαρίσωμεν, οι θεωθέντες δι' αυτής, καί δεινών απολυτρούμενοι.

Καταβασία

Τήν ανεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τής εκ τής Παρθένου σαρκώσεως, σού τού Υψίστου, ο Προφήτης, Αββακούμ, κατανοών εκραύγαζε. Δόξα τή δυνάμει σου Κύριε.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ε' Ο Ειρμός

«Μεσίτης Θεού, καί ανθρώπων γέγονας, Χριστέ ο Θεός, διά σού γάρ Δέσποτα, τήν πρός τόν αρχίφωτον Πατέρα σου, εκ νυκτός αγνωσίας, προσαγωγήν εσχήκαμεν».

Οδόν τής ζωής, η τεκούσα Άχραντε, οδήγησον, οδόν εις ευθείάν με, νύν εις ανοδίας τε καί βάραθρα, χαλεπών συμπτωμάτων, αλόγως κρημνιζόμενον.

Ξενώσας φρενί, εμαυτόν αγνώμονι Παρθένε Θεού, ασώτως εβίωσα, χώραν εις μακράν παθών πλανώμενος, αλλ' επίστρεψον σώσον, ταίς σαίς με παρακλήσεσι.

Ναμάτων τών σών, ζωηρύτων πότισον τόν δούλόν σου, φλογμώ συγκαιόμενον, τών αμαρτιών καί φλογιζόμενον, προσβολαίς τών δαιμόνων, Παρθενομήτορ άχραντε.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Ουράνιος νούς, θεολόγε πέφηνας τή χάριτι, όλος φώς γενόμενος, τή πρός τόν αρχίφωτον εγγύτητι, καί συντόνω σου νεύσει, τή πρός αυτόν Θεούμενος.

Νοϊ καθαρώ, καί αγίοις χείλεσι θεόπνευστε, καί πανάγνω στόματι, τό σόν Ευαγγέλιον εκήρυξας, καί κοινήν σωτηρίαν, πάσι πιστοίς προτέθεικας.

Χριστώ συνοικών, από βρέφους όργανον τής χάριτος, υπ' αυτού προβέβλησαι, τήν θεολογίαν εξασκούμενος, καί Τριάδος τήν δόξαν, υπερφυώς μυούμενος.

Θεοτοκίον

Ρημάτων τών σών, μεμνημένοι σέ νύν μακαρίζομεν, διά σού Πανάμωμε, τήν μακαριότητα τήν άφραστον, καί ζωήν τήν αγήρω, παναληθώς πλουτήσαντες.

Άλλος

Τώ θείω φέγγει σου αγαθέ

Ως όρθρος έλαμψας τοίς εν γή, τήν ανατολήν τήν νοητήν, ανακηρύττων Απόστολε, κόσμω μετά σώματος ενδημήσασαν, καί τής πολυθεϊας τό σκότος λύσασαν.

Θεολογίαις σου Ιεραίς, άπασαν κατήρδευσας ψυχήν, Ιεροκήρυξ, Απόστολε, όθεν σοι κραυγάζω, τήν χερσωθείσάν μου, καρδίαν αμαρτίαις, όλην κατάρδευσον.

Επλήγην βέλεσι τού εχθρού, όλον με υγίωσον Σοφέ, επιστασία σου δέομαι, καί πρός τάς οδούς με Θεού κατεύθυνον, αεί ταίς ανοδίαις αποπλανώμενον.

Θεοτοκίον

Ότε παρέστης σύν Μαθητή, τώ ηγαπημένω εν Σταυρώ, τού σού Υιού Παναμώμητε, έστενες δακρύουσα καί εθαύμαζες, αυτού τήν πρός ανθρώπους πολλήν συμπάθειαν.

Καταβασία

Εξέστη τά σύμπαντα, επί τή θεία δόξη σου, σύ γάρ απειρόγαμε Παρθένε, έσχες εν μήτρα, τόν επί πάντων Θεόν, καί τέτοκας άχρονον Υιόν, πάσι τοίς υμνούσί σε, σωτηρίαν βραβεύοντα.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ς' Ο Ειρμός

«Εν αβύσσω πταισμάτων κυκλούμενος, τήν ανεξιχνίαστον τής ευσπλαγχνίας σου, επικαλούμαι άβυσσον, Εκ φθοράς ο Θεός με ανάγαγε».

Μή με δείξης δαιμόνων επίχαρμα, εν τώ κριτηρίω τώ μέλλοντι Δέποινα, αλλ' ευμενώς προσβλέψαι μοι, τόν Κριτήν καί Υιόν σου δυσώπησον.

Λογισμοίς παροργίζων σε Κύριε, καί ταίς πονηραίς καί αθέσμοις μου πράξεσιν, εις ιλασμόν προσάγω σοι, τήν Μητέρα σου, Οίκτειρον σώσόν με.

Κατακρίσεως ρύσαί με Δέσποινα, τόν αυτοκατάκριτον όντα τοίς πταίσμασιν, ως τόν Κριτήν κυήσασα, καί Θεόν τών απάντων πανύμνητε.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Ιησούς ο Θεός μου καί Κύριος, σέ τής καθαρότητος αποδεξάμενος, καί παντελούς αγνότητος, αδελφόν θεολόγε προσήκατο.

Στεφανώσας αγίως τόν βίον σου, ούτω πεποιθώς τής σοφίας ανέπεσες, επί τό στήθος Ένδοξε, καί τήν χάριν εκείθεν ανείλκυσας.

Τά μεγάλα καί θεία πυρσεύματα, τής θεολογίας σου πάσαν εφώτισαν, τήν οικουμένην Ένδοξε, καί φωτί Τρισηλίω κατηύγασαν.

Θεοτοκίον

Ουρανόν ο τανύσας βουλήματι, ουρανόν επίγειον άλλον επλάτυνε, σέ Θεομήτορ άχραντε, καί εκ σού ανατείλας επέφανεν.

Άλλος

Τού βίου τήν θάλασσαν

Υπήρξεν ως κάλαμος, οξυγράφου αληθώς, η θεολόγος γλώττά σου,

καλλιγραφούσα γνώσιν αληθινήν, καί νόμον καινότατον, εν πλαξί θεολόγε καρδιών ημών.

Μαράνας προθέλυμνα, ασεβείας τά φυτά, ως γεωργός πανάριστος, εν τή ψυχή μου φόβον τόν τού Θεού, εμφύτευσον Ένδοξε, αρετών ευκαρπίαν αναθαλλοντα.

Υιόν τής Παρθένου σε, ο εκ ταύτης προελθών, περιφανώς ώνόμασε, μεθ' ής δυσώπει, θέσει πάντας υιούς, Θεού Παναοίδιμε, χρηματίσαι ποιούντας τά ευάρεστα.

Θεοτοκίον

Σαρκός ομοιώματι, εγνωρίσθη τοίς βροτοίς, Θεός εκ σού Πανάμωμε, όν εκδυσώπει πάντοτε τής σαρκός, ημών τά φρονήματα, Παναγία νεκρώσαι τά ολέθρια.

Καταβασία

Τήν θείαν ταύτην καί πάντιμον, τελούντες εορτήν οι θεόφρονες, τής Θεομήτορος, δεύτε τάς χείρας κροτήσωμεν, τόν εξ αυτής τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Κοντάκιον Ήχος β'

Τά μεγαλείά σου Παρθένε, τίς διηγήσεται; βρύεις γάρ θαύματα, καί πηγάζεις ιάματα, καί πρεσβεύεις υπέρ τών ψυχών ημών, ως θεολόγος καί φίλος Χριστού.

Ο Οίκος

Ύψη ουράνια εκμανθάνειν, καί θαλάσσης τά βάθη ερευνάν, τολμηρόν υπάρχει καί ακατάληπτον, ώσπερ ούν άστρα εξαριθμήσαι, καί παράλιον ψάμμον ουκ έστιν όλως, ούτως ούτε τά τού θεολόγου ειπείν ικανόν, τοσούτοις αυτόν στεφάνοις ο Χριστός, όν ηγάπησεν έστεψεν! ού τώ στήθει ανέπεσε, καί εν τώ μυστικώ δείπνω συνειστιάθη, ως θεολόγος καί φίλος Χριστού.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΣΤ' τού αυτού μηνός, η Μετάστασις τού Αγίου ενδόξου, καί Αποστόλου, καί Ευαγγελιστού, Φίλου, Επιστηθίου, Παρθένου, Ηγαπημένου, Ιωάννου τού θεολόγου.

Στίχοι

- Πατρός παρέστης ηγαπημένω Λόγω,
- Πάντων μαθητών Ηγαπημένε πλέον.
- Πρός γε Θεον μετέβη βροντής παίς εικάδι έκτη.

Ταίς αυτού αγίαις πρεσβείαις ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Τής Θεοτόκου

Ωδή ζ' Ο Ειρμός

«Αντίθεον πρόσταγμα, παρανομούντος τυράννου, μετάρσιον τήν φλόγα

ανερρίπισε, Χριστός δέ εφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τήν τού Πνεύματος, ο ών ευλογημένος, καί υπερένδοξος».

Ισχύς μου καί ύμνησις καί σωτηρία, βεβαία αντίληψις, καί τείχος απροσμάχητον, υπάρχουσα Δέσποινα, τούς πολεμούντάς με, δαίμονας πολέμησον αεί, επιζητούντας τού θανατώσαί με.

Θεόν σωματώσασα παρθενικών σου, αιμάτων εθέωσας, Παρθένε τό ανθρώπινον, διό με τοίς πάθεσι καταρρυπούμενον, καί καταφθειρόμενον εχθρού, ταίς μεθοδείαις ρύσαι πρεσβείαις σου.

Η κάμινος γέννησιν προδιετύπου, τήν σήν Παναμώμητε, τούς Παίδας γάρ ουκ έφλεξεν, ως ουδέ τήν μήτραν σου τό πύρ τό άστεκτον, όθεν ικετεύω σε, πυρός τού αιωνίου ρύσαι τόν δούλον σου.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Τή θεία λαμπόμενος φωτοχυσία, τό Πνεύμα τό Άγιον, τρανώς εθεολόγησας, τό εκπορευόμενον εκ τού ανάρχου Πατρός, καί αναπαυόμενον Υιώ, ανεκφοιτήτως ως ομοούσιον.

Εν σοί Μάκαρ έθετο δικαιοσύνης, ο ήλιος σκήνωμα, ουρανόν αεικίνητον, ο σέ εργασάμενος, καί θεολόγω σου, γλώττη κηρυττόμενος Χριστός, ηγαπημένε ο υπερένδοξος.

Ρημάτων η δύναμις, ο θείος φθόγγος, τών σών εξελήλυθε, Παμμάκαρ αξιάγαστε, καί τό υπερκόσμιον σού Ευαγγέλιον, πάσαν περιέλαβε τήν γήν, τή τών δογμάτων μεγαλειότητι.

Θεοτοκίον

Πανάχραντον σύλληψιν, άφθορον τόκον, σύ μόνη υπέδειξας, παρθένος διαμείνασα, Θεόν γάρ συνέλαβες, τόν επί πάντων Αγνή, άνθρωπον γενόμενον πιστών, πρός σωτηρίαν καί απολύτρωσιν.

Άλλος

Δροσοβόλον μέν τήν κάμινον

Τήν βροντήν τήν διηχήσασαν εις άπαντα, τά πέρατα υμνήσωμεν, τόν θεολόγον, δι' ού πάσα όντως ακοή, εμβρόντητος ήρθη από γής, καί μεγαλύνεται Χριστός, ο τού παντός Ποιητής.

Η περίβλεπτος τού οίκου σου ευπρέπεια, πάσαν φαιδρύνει έννοιαν, εν ώ πάντοτε αθροιζόμενοι θεοπρεπώς, υμνούμεν τόν πάντων Ποιητήν, καί ευφημούμέν σε πιστώς, όντα προστάτην ημών.

Φωτοβόλον ως αστέρα σε γινώσκοντες, ταίς σελασφόροις λάμψεσι, σού φωτίζεσθαι, μαθητά δεόμεθα Χριστού, ρυόμενοι σκότους τών παθών, καί πειρασμών παντοδαπών τή μεσιτεία σου.

Θεοτοκίον

Ευλογούμέν σε πανάμωμε κυήσασαν, ευλογημένον Κύριον, τόν ευλογίαις καταστέψαντα ταίς θεϊκαίς, επάρατον φύσιν τών βροτών, καί καινουργήσαντα ημάς, παλαιωθέντας φθορά.

Καταβασία

Ουκ ελάτρευσαν τή κτίσει οι θεόφρονες, παρά τόν Κτίσαντα, αλλά πυρός απειλήν; ανδρείως πατήσαντες, χαίροντες έψαλλον. Υπερύμνητε, ο τών Πατέρων Κύριος, καί Θεός ευλογητός εί.

Τής Θεοτόκου

Ωδή η' Ο Ειρμός

«Κάμινος ποτέ, πυρός εν Βαβυλώνι, τάς ενεργείας διεμέριζε, τύ θείω προστάγματι, τούς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τούς δέ πιστούς δροσίζουσα ψάλλοντας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ζήλου τά καλά, κακών μακρυνομένη, δι' εμμελείας θείων πράξεων, ψυχή μου πρεσβεύουσαν, υπέρ σού τήν Θεομήτορα, καί πάντων ακαταίσχυντον, έχουσα προστασίαν, ως συμπαθή καί φιλάνθρωπον.

Έλυσας δεσμού, τής πάλαι καταδίκης, Θεοκυήτορ τό ανθρώπινον, όθεν ικετεύω σε, διαλύσαι πάντα σύνδεσμον, κακίας τής καρδίας μου, Άχραντε συνδεσμούσα, θεία στοργή με τού κτίσαντος.

Δόξης τού Πατρός, απαύγασμα, τεκούσα, τήν αδοξία σκυθρωπάζουσαν πταισμάτων καρδίαν μου, Θεοτόκε καταφαίδρυνον, καί δόξης με ανάδειξον, μέτοχον αϊδίου, όπως εν πίστει δοξάζω σε.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Ώσπερ αστραπή, φωτός διερχομένη, τή οικουμένη Μάκαρ έφανας, αγνείας λαμπρότητι, παρθενίας τε φανότητι, καί ευσεβείας δόγμασι, κόσμον καταλαμπρύνων, ηγαπημένε Χριστώ τώ Θεώ.

Σώμα καί ψυχήν, καί νούν κεκαθαρμένος ευηγγελίσω τό ουράνιον, Χριστού Ευαγγέλιον, καί Αγγέλοις ομοδίαιτος, εν ουρανοίς γενόμενος, κράζεις νύν, Ευλογείτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Άγαλμα φαιδρόν, ανάθημά τε θείον, επουρανίου ναού γέγονας, καί θρόνου αισθήσεως, καί σοφίας ενδιαίτημα, θεολογίας όργανον, μέλπων, Υπερυψούτε, πάντα τά έργα τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ίνα τήν αράν, τήν πρώην αφανίσης, καί τού θανάτου τό κατάκριμα, τής πάλαι Προμήτορος, εκ Παρθένου Θεομήτορος, Λόγε Θεού γεγέννησαι, πάσι δεδωρημένος, αθανασίαν ανώλεθρον.

Άλλος

Εκ φλογός τοίς Οσίοις

Ρητορεύουσαν γλώσσαν, Μάκαρ ευπόρησας, καί θανόντας κακία, πάντας εζώωσας, τούς τό ιερόν, δεξαμένους σου κήρυγμα, όθεν σε τιμώμεν, ως μύστην τών αρρήτων.

Ως Παράδεισος άλλος, ο θείος οίκός σου, αναδέδεικται θαύμασιν, ώσπερ άνθεσι, πάντων τάς ψυχάς, ενηδύνων Απόστολε, καί τών παθημάτων, διώκων το δυσώδες.

Ο Θεός ο Θεός μου, πρόσχες καί ρύσαί με, εξ εχθρών καθ' εκάστην, επεμβαινόντων μοι, καί τήν ταπεινήν, συντριβόντων καρδίαν μου, έχων δυσωπούντα, τόν θείον Μαθητήν σου.

Θεοτοκίον

Ιησούν τόν Σωτήρα, όν εσωμάτωσας, εξ αγνών σου αιμάτων, θεοχαρίτωτε, αίτησαι ημάς, οικτειρήσαι τούς δούλους σου, καί τής αιωνίου κολάσεως εξάραι.

Καταβασία

Παίδας ευαγείς εν τή καμίνω, ο τόκος τής Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μέν τυπούμενος, νύν δέ ενεργούμενος, τήν οικουμένην άπασαν, αγείρει ψάλλουσαν. Τόν Κύριον υμνείτε τά έργα, καί υπερυψούτε, εις πάντας τούς αιώνας.

Τής Θεοτόκου

Ωδή θ' Ο Ειρμός

«Ανάρχου Γεννήτορος, Υιός Θεός καί Κύριος, σαρκωθείς εκ Παρθένου ημίν επέφανε, τά εσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγείν τά εσκορπισμένα, διό τήν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Γευσάμενος βρώσεως, μή προσηκούσης θάνατον, ο Αδάμ εκ τού ξύλου πικρώς ετρύγησε, ξύλω δέ παγείς ο Υιός σου, τόν γλυκασμόν τής αθανασίας, επήγασεν Άχραντε, διά τούτό σε γεραίρομεν.

Βασίλισσα πέφυκας, τόν Βασιλέα Κύριον, υπέρ λόγον τεκούσα τόν διαλύσαντα, Άδου τά βασίλεια Κόρη, όν εκτενώς, δυσώπει τής άνω, βασιλείας άπαντας, αξιώσαι τούς τιμώντάς σε.

Αγάθυνον Δέσποινα, τήν Ταπεινήν καρδίαν μου, ηδονών κακωθείσαν ταίς

επικλύσεσιν, ως τόν αγαθόν τετοκυία, καί αγαθή υπάρχουσα όλη, καί πρός μετανοίας με, αγαθάς πύλας εισάγαγε.

Τού Αγίου

Ο αυτός

Νύν ουκ εν αινίγματι, πρός πρόσωπον δέ πρόσωπον, τής τρυφής τόν χειμάρρουν οράν ηξίωσαι, καί τόν ποταμόν τής ειρήνης, καί τήν πηγήν τής αθανασίας, εξ ής αρδευόμενος, απολαύεις τής Θεώσεως.

Επίγειον ήτησας, παρά Χριστού καθέδραν λαβείν, αλλ' αυτός σοι τό στήθος αυτού χαρίζεται, ώ επικλιθείς θεολόγε, τήν ασφαλή καί μόνιμον έδραν, τού καλού πεπλούτηκας, Αποστόλων εγκαλλώπισμα.

Σοφίας κατέσβεσας, Ελληνικής τό άθεον, εν αρχή ήν ο Λόγος σοφέ φθεγξάμενος, καί πρός τόν Θεόν ήν ο Λογος, καί αληθώς Θεός ήν ο Λόγος, δι' ού πάντα γέγονεν, ορατά καί τά αόρατα.

Θεοτοκίον

Ως όρθρος ευρέθης πρωϊνός, εν τή τού βίου νυκτί, παρθενίας ακτίσι περιαστράπτουσα, τήν ανατολήν τού Ηλίου, τού νοητού τής δικαιοσύνης, ημίν φανερώσασα, Θεομήτορ πανσεβάσμιε.

Άλλος

Θεόν ανθρώποις ιδείν αδύνατον

Ωρών καί χρόνων υπάρχων κύριος, ο Λυτρωτής μεσούσης τής ημέρας εκρέματο, επί ξύλου καί σοί παρετίθετο, οία παρθένω Μάκαρ, τήν Αειπάρθενον, κλέος αναφαίρετον διδούς, τού μεγαλύνειν σε.

Συνών ταίς άνω θείαις Δυνάμεσι, καί σύν αυταίς τό θείον ανακράζων μελώδημα, τούς εν οίκω αγίω σου ψάλλοντας, καί ανυμνολογούντας, τόν υπεράγαθον, σώζε μεσιτείαις σου σεπταίς, Χριστού Απόστολε.

Ημάς τούς πίστει παρακαλούντάς σε, σώζε παντός κινδύνου, θεολόγε μακάριε, τάς πορείας ημών τάς πρός Κύριον, πνεύματι κατευθύνων, καί οδηγών ημάς, εις οδόν ειρήνης, εντολών τού Παντοκράτορος.

Θεοτοκίον

Φωνήν προσάξωμεν χαριστήριον, τή τού Θεού μητρί περιφανώς καί βοήσωμεν, Χαίρε θρόνε Θεού υψηλότατε, χαίρε φωτός νεφέλη, χαίρε παράδεισε, δι' ής Παραδείσου τής τρυφής κατηξιώθημεν.

Καταβασία

Άπας γηγενής, σκιρτάτω τώ πνεύματι λαμπαδουχούμενος, πανηγυριζέτω δέ, αύλων Νόων φύσις γεραίρουσα, τήν ιερά θαυμάσια τής Θεομήτορος, καί βοάτω. Χαίροις παμμακάριστε, Θεοτόκε Αγνή αειπάρθενε.

Εξαποστειλάριον
Γυναίκες ακουτίσθητε
Βροντής υιός γενόμενος, βροτοίς εθεολόγησας, τό, εν αρχή ήν ο Λόγος, Απόστολε Ιωάννη, επιπεσών τώ στήθει γάρ, Πιστώς τώ τού Δεσπότου σου, κακείθεν αρυσάμενος, θεολογίας τά ρείθρα, τήν κτίσιν πάσαν αρδεύεις.
Η Σταυροθεοτοκίον
Σταυρώ τώ τού Κυρίου σου, παρισταμένη Πάναγνε, σύν Μαθητή τώ Παρθένω, Γύναι ιδού ο υιός σου, ακήκοας τού πλάσαντος, τώ Μαθητή ωσαύτως δέ, ιδού φησίν η μήτηρ σου, μεθ' ού σε πάντες υμνούμεν, Θεογεννήτορ Παρθένε.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'
Ώ τού παραδόξου θαύματος
Μάκαρ, Ιωάννη πάνσοφε, περιουσία θερμή, τής Χριστού αγαπήσεως, πλέον πάντων πέφηνας, Μαθητών αγαπώμενος, τώ παντεπόπτη Λόγω καί κρίνοντι, δικαίοις πάσαν τήν οικουμένην ζυγοίς, τής καθαρότητος, καί αγνείας κάλλεσι καταυγασθείς, σώμα καί διάνοιαν θεομακάριστε.

Θεολογίας τά νάματα, επί τού στήθους πεσών, τής σοφίας εξήντλησας, καί τόν κόσμον ήρδευσας, Ιωάννη πανάριστε, τή τής Τριάδος γνώσει τήν θάλασσαν, καταξηράνας τής αθεότητος, στύλος γενόμενος, καί νεφέλη έμψυχος καθοδηγών, πρός τήν επουράνιον, κληροδοσίαν ημάς.

Τό παρθενίας απάνθισμα, τό τών σεπτών αρετών, δεκτικόν ενδιαίτημα, τής σοφίας όργανον, τό τού Πνεύματος τέμενος, τό φωτοφόρον στόμα τής χάριτος, τής Εκκλησίας τό φαεινότατον, όμμα τόν πάνσεπτον, Ιωάννην άσμασι πνευματικοίς, νύν ανευφημήσωμεν, ως υπηρέτην Χριστού.

Ευαγγελιστά θεσπέσιε, τών αγαθών τήν πηγήν, βασιλείαν ασάλευτον, καί ζωήν αιώνιον, καί χαράν ανεκλάλητον, καί θεωρίας θείας απολαυσιν, καί πλουτοδότως Χριστού χαρίσματα, νούν υπερβαίνοντα, καί βροτών διάνοιαν, γόνε βροντής, ευαγγελιζόμενος, τώ κόσμω έλαμψας.
Δόξα... Ήχος.πλ. δ'
Ευαγγελιστά Ιωάννη, Ισάγγελε Παρθένε, θεολόγε θεοδίδακτε, ορθοδόξως τώ κόσμω, τήν άχραντον πλευράν, τό αίμα καί τό ύδωρ βλύζουσαν εκήρυξας, εν ώ τήν αιώνιον ζωήν, ποριζόμεθα ταίς Ψυχαίς ημών.
Καί νύν... Θεοτοκίον
Δέσποινα πρόσδεξαι, τάς δεήσεις τών δούλων σου, καί λύτρωσαι ημάς, από πάσης ανάγκης καί θλίψεως.

Δοξολογία μεγάλη, καί Απόλυσις

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί εκ τών Κανόνων, Ωδή γ' καί ς' κλπ.

Κοινωνικόν

Εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος αυτών, καί εις τά πέρατα τής οικουμένης τά ρήματα αυτών. Αλληλούϊα.

Αρχή

ΤΗ ΚΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Καλλιστράτου, καί τών σύν αυτώ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'

Ώ τού παραδόξου θαύματος

Μάρτυς αθλητά Καλλίστρατε τής ευσεβείας φωτί, φωτισθείς τήν διάνοιαν, τήν οδόν εβάδισας, ακλινώς τήν εισάγουσαν, πρός τήν εκείθεν μακαριότητα, νικήσας πάντα τά μηχανήματα, τού πολεμήτορος, όθεν ευφημούμέν σε, τήν ιεράν, μνήμην σου γεραίροντες, μακαριώτατε.

Μάρτυς θεόφρον Καλλίστρατε, λόγον πλουτήσας ζωής, πρός ζωήν καθωδήγησας, τούς αγνοία πρότερον, εν νεκρώσει υπάρχοντας, οι καί θανόντες, προθύμως ένδοξε, διά τήν πάντων, ημών ανάστασιν, ζήν αληθέστατα, εν Χριστώ πιστεύονται, μεθ' ών ημών, μέμνησο πρός Κύριον, τόν υπεράγαθον.

Μάρτυς Ιερέ Γυμνάσιε, ξίφει τήν κάραν τμηθείς, τή πλημμύρα τού αίματος, Φαραώ τόν δόλιον, αληθώς κατεπόντισας, καί νύν πηγάζεις, πάσιν ιάματα, τοίς τώ ναώ σου, πίστει προστρέχουσι, καί τούς αγώνάς σου, εν αυτώ γεραίρουσι, καί τήν σεπτήν, μνήμην σου μακάριε, πανηγυρίζουσιν.

Δόξα... Ήχος δ'

Βυζαντίου

Πρό τού τιμίου Σταυρού σου, φοβερός ο θάνατος τοίς ανθρώποις, μετά τό ένδοξον πάθος, φοβερός ο άνθρωπος τώ θανάτω, ούτως ενίσχυσεν ο Αθλοφόρος, ούτω κατήργησεν πάσαν τού εχθρού τήν δύναμιν, αυτού ταίς πρεσβείαις Χριστέ, σώσον τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ως γενναίον εν Μάρτυσι

Χαίροις ηλιόμορφε, ηλίου άδυτον όχημα, η τόν ήλιον λάμψασα, τόν απερινόητον χαίρε, νούς αστράπτων, θείαις φρυκτωρίαις, η λαμπηδών τής αστραπής, η διαυγάζουσα, γής τά πέρατα, η όντως χρυσαυγίζουσα, η παγκαλής καί πανάμωμος, η τό φώς τό ανέσπερον, τοίς πιστοίς εξαστράψασα.

Η Σταυροθεοτοκίον

Νεκρούμενον βλέπουσα, Χριστόν η πάναγνος Δέσποινα, καί νεκρούντα τόν δόλιον, ως Δεσπότην κλαίουσα, ύμνει τόν εκ σπλάγχνων, αυτής προελθοντα, καί τό μακρόθυμον αυτού, αποθαυμάζουσα ανεκραύγαζε, Τέκνον μου ποθεινότατον, μή επιλάθη τής δούλης σου, μή βραδύνης φιλάνθρωπε, τό εμόν καταθύμιον.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Απολυτίκιον
Ήχος δ' Ταχύ προκατάλαβε

Οι Μάρτυρές σου, Κύριε, εν τή αθλήσει αυτών, στεφάνους εκομίσαντο τής αφθαρσίας, εκ σού τού Θεού ημών, σχόντες γάρ τήν ισχύν σου, τούς τυράννους καθείλον, έθραυσαν καί δαιμόνων, τά ανίσχυρα θράση. Αυτών ταίς ικεσίαις, Χριστέ ο Θεός, σώσον τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, Κανόνες τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τώ παμμεγίστω προσλαλώ Καλλιστράτω. Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος πλ. δ'
Άσμα αναπέμψωμεν

Τρίβον διοδεύσας ακλινώς, τού μαρτυρίου γέγονας, πεπλανημένοις οδός, πρός θείας καταπαύσεις, παμμάκαρ εισάγουσα, όθεν σε συνελθόντες, ευφημούμεν Καλλίστρατε πίστει.

Ώσπερ φαεινότατος αστήρ, εξανατείλας ηύγασας, θεογνωσίας φωτί, Χριστού τήν Εκκλησίαν, τό σκότος δέ ήλασας, Μάρτυς τής αγνωσίας, καί τεμένη τής πλάνης καθείλες.

Πάντα πειρασμόν καρτερικώς, υπενεγκων Καλλίστρατε, διά τήν πάντων ζωήν, θανείν ου παρητήσω, διό πρός αθάνατον, χαίρων λήξιν μετέβης, καί Αγγέλων χοροίς συναγάλλη.

Άνθραξ θείου Πνεύματος πυρί, ο Ιερός Γυμνάσιος, προσαναπτόμενος, εδείχθη καί τής πλάνης, τήν ύλην κατέφλεξε, θαύμασι δέ δροσίζει, φλεγομένους καύσει παθημάτων.

Θεοτοκίον

Μόνη γυναικών κυοφορείς, υπερφυώς Πανάμωμε, πείραν μή γνούσα ανδρός, τόν ένα τής Τριάδος, διό σε δοξάζομεν, καί τόν εκ σού τεχθέντα, υπέρ πάσαν αιτίαν καί λόγον.

Ωδή γ'

Ο στερεώσας λόγω

Μή επιθύσας όλως γλυπτοίς θεοίς, καθαρά θυσία προσηνέχθης Θεώ, υπέρ ημών τώ τυθέντι, Μάρτυς αθλοφόρε Καλλίστρατε.

Εστολισμένος χλαίναν εξ ιερών, βεβαμμένην Μάρτυς όντως αιμάτων σου, τώ βασιλεί τών αιώνων, μάκαρ στεφηφόρος παρίστασαι.

Γεγυμνωμένος ώφθη ο δυσμενής, σού τήν θείαν δόξαν, καί τών σύν σοί αθλητών, ενδυσαμένων εξ ύψους, βλέπων αθλοφόρε Γυμνάσιε.

Θεοτοκίον

Ικετηρίαν ποίησον εκτενή, πρός τόν σόν Υιόν Παρθένε, τού σώσαι ημάς, προσδοκωμένων κινδύνων, καί αιωνιζούσης κολάσεως.

Ο Ειρμός

«Οστερεώσας λόγω τους ουρανούς, καί τήν γήν εδράσας επί υδάτων πολλών, στερέωσόν με πρός ύμνον, καί δοξολογίαν σου Κύριε».

Κάθισμα Ήχος πλ. α'

Τόν συνάναρχον Λόγον

Καλλιστράτου τούς άθλους ανευφημήσωμεν, Γυμνασίου τούς πόνους υμνολογήσωμεν, καί σύν αυτοίς τούς καρτερώς ποθω αθλήσαντας, μακαρίσωμεν πιστοί, καί εκβοήσωμεν αυτοίς, Οπλίται τής ευσεβείας, αιτήσασθε δωρηθήναι, ημίν ειρήνην καί τό μέγα έλεος.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Σέ λιμένα καί τείχος καί καταφύγιον, καί ελπίδα καί σκέπην καί προστασίαν θερμήν, ευρηκότες οι πιστοί, πρός σέ προστρέχομεν, καί εκβοώντες εκτενώς, ανακράζομεν πιστώς, Ελέησον Θεοτόκε, τούς επί σοί πεποιθότας, καί τών πταισμάτων απάλλαξον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ σε ορώσα, Χριστέ η Μήτηρ σου, εκουσίως εν μέσω ληστών κρεμάμενον, κοπτομένη μητρικώς τά σπλάγχνα έλεγεν, αναμάρτητε Υιέ, πώς αδίκως εν Σταυρώ, ώσπερ κακούργος επάγης; τό γένος τό τών ανθρώπων, ζωώσαι θέλων ως υπεράγαθος.

Ωδή δ'

Εισακήκοα Κύριε

Στρατηγός ώσπερ άριστος, Μάρτυς τώ διώκτη παραταξάμενος, εσαγήνευσας πρός θείαν ζωήν, αιχμαλώτους πάλαι ούς εκέκτητο.

Τή πλημμύρα τών λόγων σου, ήρδευσας καρδίας καί καθωδήγησας, πρός τό ύδωρ τό αείζωον, αθλητά Κυρίου αξιάγαστε.

Ως κριός σφαγιάζεται, έχων ώσπερ άρνας προθυομένους αυτού, ο αοίδιμος Καλλίστρατος, τούς στερρούς οπλίτας προθυμότατα.

Πιανθείς ο Γυμνάσιος, άμπελος καθάπερ Μάρτυς τώ λόγω σου, μαρτυρίου

βότρυν ήνθησε, ευσεβείας οίνον αποστάζοντα.

Θεοτοκίον

Ρυπωθείσαν τοίς πάθεσι, Κόρη τήν καρδίαν μου αποκάθαρον, καί δοχείον αποτέλεσον, καθαρόν ενθέων επιλάμψεων.

Ωδή ε'

Ο εκ νυκτός αγνοίας

Ολοκαρδίως Μάρτυς, επιποθήσας Χριστόν τόν Θεόν ημών, ήθλησας καί τό κράτος, ώλεσας εχθρού τό ανίσχυρον.

Στρατολογίας θείας, αναφανείς κορυφαίος Καλλίστρατε, στρατιαίς τών Αγγέλων, Μάρτυς ηριθμήθης γηθόμενος.

Λελαμπρυσμένος δόξη, μαρτυρικής αγλαίας Γυμνάσιε, χαίρων νύν μετετέθης, πρός τάς τών Αγγέλων λαμπρότητας.

Θεοτοκίον

Ανατολή εδείχθης, δικαιοσύνης Ηλίου Πανάμωμε, όν ικέτευε σώσαι, τούς ειλικρινώς σε δοξάζοντας.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Λεόντων μύλας σοφέ, τών αοράτων συνέθλασας, καί βρώμα τού δυσμενούς, τούς πάλαι υπάρχοντας, Θεού τέκνα έδειξας, καί τρυφής αϋλου, κοινωνούς Μάρτυς Καλλίστρατε.

Ωραίως περί Θεού, τόν θείον λόγον ποιούμενος, θεοίς αψύχοις τούς πρίν, αθλίως προσέχοντας, ενθέους απέδειξας, σύν αυτοίς αθλήσας, περιβόητε Καλλίστρατε.

Κυρίω τούς εαυτών, αυχένας κλίναντες Μάρτυρες, εδέξασθε τήν σφαγήν, καί θύματα τέλεια, Θεώ προσηνέχθητε, καί τήν πρωτοτόκων, Εκκλησίαν εφαιδρύνατε.

Θεοτοκίον

Αγίασόν μου τόν νούν, καί φώτισον τήν καρδίαν μου, αγία Μήτηρ Θεού, καί τών συνεχόντων με, δυσχερών απάλλαξον, ίνα σε δοξάζω, Θεοτόκε αειπάρθενε.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ήχος δ'

Επεφάνης σήμερον

Ώσπερ άστρον μέγιστον, έλαμψας κόσμω, τάς ακτίνας άπασι, τών σών αγώνων εφαπλών, καί τών θαυμάτων τοίς κράζουσι, Χαίροις Μαρτύρων, τό

κλέος Καλλίστρατε.

Ο Οίκος

Τόν τού Κυρίου αθλητήν, καί μέγαν στρατιώτην, καί φίλον τής Τριάδος, καί μύστην τών αρρήτων, καί μιμητήν τού Ιησού, άσμασιν εν πίστει συνελθόντες οι πιστοί χαρμονικώς υμνήσωμεν, γεραίροντες αυτού τά παλαίσματα καί τάς αριστείας, τούς πόνους, ούς υπέστη διά Χριστόν τόν παμβασιλέα, αιτούμενοι τυχείν αυτού ταίς πρεσβείαις, τής αμείνονος ζωής τού Παραδείσου, ένθα οι χοροί ευφραίνονται τών κραζόντων, Χαίροις Μαρτύρων τό κλέος Καλλίστρατε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΖ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού αγίου Μάρτυρος Καλλιστράτου, καί τών σύν αυτώ αγίων μθ' Μαρτύρων.

Στίχοι

- Τμηθείς ο Καλλίστρατος αυχένα ξίφει,
- Στρατώ συνήφθη καλλινίκων Μαρτύρων.

Εις τούς αγίους μθ' Μάρτυρας

- Δεκάς τετραπλή Μαρτύρων σύν εννάδι,
- Διά ξίφους άθλησιν αθλεί τιμίαν.
- Εικάδι εβδομάτη Καλλίστρατος άνθεν αέρθη.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής αγίας Μάρτυρος Επιχάρεως.

Στίχοι

- Εύτολμος Επίχαρις ήν πρός τό ξίφος,
- Συλλήπτορα πλουτούσα τήν θείαν χάριν.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Ιγνατίου, Ηγουμένου γενομένου τής Μονής τού Σωτήρος Χριστού, τού επιλεγομένου Βαθέος Ρύακος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Αποστόλων Μάρκου, Αριστάρχου, καί Ζήνωνος.

Τή αυτή ημέρα Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Φιλήμονος επισκόπου, καί Φουρτουνιανού καί τής Αγίας Μάρτυρος Γαϊανής.

Στίχοι

- Γαϊανή φλεχθήναι τά νώτα δίδου,
- Ως άν φλογίνης ρομφαίας νώτα φύγης.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων δεκαπέντε Μαρτύρων, οίτινες εν πλοίω εμβληθέντες τού πλοίου πυρποληθέντος, εν τή θαλάσση απεπνίγησαν.

Στίχοι

- Ο τριπλοπεντάριθμος αθλητών στόλος,
- Καί πυθμένος κατήρε μέχρι ποντίου.

Η αγία Μάρτυς Ακυλίνα, ράβδοις συνθλασθείσα τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'
Οι εκ τής Ιουδαίας

Λαμπρυνθείς ως χρυσίον, τώ πυρί τών βασάνων, τών παθημάτων Χριστού, εκσφράγισμα εδείχθης, καί νύν εναπετέθης, θησαυροίς θείοις Ένδοξε, ο τών Πατέρων βοών, Θεός ευλογητός εί.

Λιπανθείς τοίς βασάνοις, ξίφος ώφθης παμμάκαρ, ουρανοχάλκευτον, συγκόπτων αοράτων, τάς φάλαγγας δαιμόνων, καί κραυγάζων Καλλίστρατε, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητος εί.

Ισχυρός απεφάνθης, κατά τής ασεβείας, Μάρτυς Καλλίστρατε, ισχύϊ τής Τριάδος, ής νύν ταίς λαμπηδόσιν, εκβοάς φωτιζόμενος, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Σταθηρά διανοία, τόν Χριστόν αγαπήσας, Μάρτυς Γυμνάσιε, σύν πάσιν ομοζήλοις, ετύθης αναμέλπων, ευχαρίστως θεόπνευστε, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Τόν εκ σού σαρκωθέντα, υπέρ νούν τε καί λόγον Θεοχαρίτωτε, ικέτευε σωθήναι, τούς πόθω σε τιμώντας, καί συμφώνως κραυγάζοντας, ο τών Πατέρων ημών, Θεός ευλογητός εί.

Ωδή η'
Οι θεορρήμονες Παίδες

Ριζοτομήσας τής πλάνης τάς ακάνθας, τού Παραδείσου εδείχθης, Μάρτυς φυτόν ωραιότατον, ευσεβείας προσφέρον, καρπούς θεία χάριτι.

Αποσκοπών τάς ελπίδας τάς μελλούσας, εν πεποιθήσει τελεία, πρός τούς αγώνας εχώρησας, καί νικήσας νομίμως, εστέφθης Καλλίστρατε.

Τόν σόν ναόν ιατρείον κεκτημένοι, οι ευσεβώς προσιοντες, τών δυσχερών απολύονται, ευφημούντές σε πίστει, Γυμνάσιε ένδοξε.

Θεοτοκίον

Ως ανωτέρα απάντων τών ποιημάτων, Θεοχαρίτωτε Κόρη, τόν λογισμόν μου ανώτερον, τών τού πλάνου σκανδάλων, Πανάμωμε ποίησον.

Ο Ειρμός

Οι θεορρήμονες Παίδες εν τή καμίνω, σύν τώ πυρί καί τήν πλάνην, καταπατούντες υπέψαλλον, Ευλογείτε τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Έφριξε πάσα

Ίασιν πάσιν η σορός, τών λειψάνων σου πηγάζει τοίς χρήζουσι, Μάρτυς Καλλίστρατε, καί πάθη παύει όντως δυσίατα, καί απελαύνει πονηρών, πνευμάτων σκοτόμαιναν, τού θείου Πνεύματος, ενεργεία καί δυνάμει καί χάριτι.

Ώφθητε Μάρτυρες Χριστού, ως θεόπλοκος σειρά εξαρτώμενοι, αλλήλων χάριτι, καί πρός τό ύψος επανατρέχοντες, καί αγιάζοντες τήν γήν, τώ λύθρω τού αίματος, διό τήν μνήμην υμών, εορτάζομεν πιστώς ευφραινόμενοι.

Στέφανον είληφας σαφώς, αμαράντινον καί δόξαν ουράνιον, καί αγαλλίασιν, καί ευφροσύνην πέρας ουκ έχουσαν, καί βασιλείαν ουρανών θεόφρον Καλλίστρατε, συν τοίς συνάθλοις σου, μεθ' ών μέμνησο ημών πρός τόν Κύριον.

Η θεία μνήμη τού σοφού, Καλλιστράτου Γυμνασίου τε σήμερον, καί τών συνάθλων αυτών, ηλίου πλέον εξανατείλασα, φωτιστικαίς μαρμαρυγαίς, φωτίζει τά πέρατα, ών ταίς πρεσβείαις Χριστέ, κατακρίσεως ημάς ελευθέρωσον.

Θεοτοκίον

Φωνήν σοι τήν τού Γαβριήλ, γεγηθότι λογισμώ ανακράζομεν, Χαίρε χαρά τών πιστών, χαίρε λυχνία χρυσή καί τράπεζα, όρος καί πύλη νοητή, χαίρε θείον όχημα τού Βασιλέως Χριστού, χαίρε λύσις τής αράς παντευλόγητε.

Ο Ειρμός

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος, εκών κατήλθεν μέχρι καί σώματος, Παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτοκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Τοίς Μαθηταίς

Κραταιωθέντες Πνεύματι, τώ Αγίω καθείλον, οι αθλοφόροι Μάρτυρες, τών τυράννων τά θράση, διά Χριστόν υποστάντες, πάσαν πείραν βασάνων, ο πάνσοφος Καλλίστρατος, καί Γυμνάσιος όντως, ο θαυμαστός, μετά τών συνάθλων, ών τήν φωσφόρον, μνήμην τελούντες εύροιμεν, ψυχικήν σωτηρίαν.

Θεοτοκίον

Θεοπαρόχων μέγεθος, δωρεών καί χαρίτων, ών περ ημάς ηξίωσας, Δέσποτα πανοικτίρμον, τίς λόγος δύναται φράσαι; ρεύσαντας γάρ αθλίως, ζωής Χριστέ τής κρείττονος, επανήγαγες αύθις, ουσιωθείς, όλον με τόν άνθρωπον εκ Παρθένου, καί σώσας ως φιλάνθρωπος, καί Θεός ελεήμων.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ ΚΗ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Χαρίτωνος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε, εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'
Έδωκας σημείωσιν

Πάθη τά τού σώματος, δι' εγκρατείας εμάρανας, καί συντόνου δεήσεως, καί όφιν τόν δόλιον, τών δακρύων όμβροις, απέπνιξας Πάτερ, καί ευηρέστησας Θεώ, υπερβαλλόντως Χαρίτων Όσιε, διό σε κατεκόσμησεν, επουρανίοις χαρίσμασιν, Ιησούς ο φιλάνθρωπος, καί Σωτήρ τών ψυχών ημών.

Ιδρώσιν ασκήσεως, εναποσβέσας τούς άνθρακας, τών παθών αξιάγαστε, πυρί προσωμίλησας, αικισμών καί πόνων, καθομολογήσας, πρό τών ανόμων δικαστών, τού σαρκωθέντος Λόγου τήν κένωσιν, καί Μάρτυς εχρημάτισας, πεποικιλμένος, τοίς στίγμασι, πολυτρόπων κολάσεων, θεοφόρε πανόλβιε.

Ερήμοις καί όρεσι, σύ φυγαδεύων εμάκρυνας, τήν ψυχήν ακηλίδωτον, τηρών ιερώτατε, καί Τριάδος οίκος, Χαρίτων εδείχθης, ής τή δυνάμει ιερούς, ανεδομήσω οίκους μακάριε, καί μάνδρας εις σωτήριον, τών μοναστών περιποίησιν, τών τιμώντων τήν μνήμην σου, τήν αγίαν αοίδιμε.

Δόξα... Ήχος δ'
Ιωάννου Μοναχού

Θεοφόρε Χαρίτων, σύ καί μετά θάνατον εν ουρανοίς ζής εν τώ Χριστώ, δι' όν τώ κόσμω σεαυτόν ανεσταύρωσας, έξω γάρ σαρκός καί κόσμου γενόμενος, υπέρ τά ορώμενα έζης αληθώς, ου γάρ έζης σεαυτώ, έζη δέ μάλλον εν σοί Χριστός ο Θεός ημών, Αυτόν ικέτευε σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Ως γενναίον εν Μάρτυσιν

Εν θαλάσση με πλέοντα, εν οδώ με βαδίζοντα, εν νυκτί καθεύδοντα περιφρούρησον, επαγρυπνούντα χαρίτωσον, τόν νούν μου Πανάμωμε, καί αξίωσον ποιείν, τού Κυρίου τό θέλημα, όπως εύροιμι, εν ημέρα τής δίκης τών εν βίω, πεπραγμένων μοι τήν λύσιν, ο προσφυγών εν τή σκέπη σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Εν Σταυρώ ως εώρακε, καθηλούμενον Κύριε, η αμνάς καί Μήτηρ σου εξεπλήττετο, καί τί τό όραμα έκραζεν, Υιέ ποθεινότατε; ταύτά σοι ο απειθής, δήμος ανταποδίδωσιν, ο παράνομος, ο πολλών σου θαυμάτων απολαύσας; Αλλά δόξα τή αρρήτω, συγκαταβάσει σου Δέσποτα.

Εις τόν Στίχον Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τών Μοναστών τά πλήθη, τόν καθηγητήν σε τιμώμεν Χαρίτων Όσιε, διά σού

γάρ τήν τρίβον, τήν όντως ευθείαν πορεύεσθαι έγνωμεν, Μακάριος εί τώ Χριστώ δουλεύσας, καί εχθρού θριαμβεύσας τήν δύναμιν, Αγγέλων συνόμιλε, Οσίων συμμέτοχε καί Δικαίων, μεθ' ών πρέσβευε τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ώ τού παραδόξου θαυματος Χαίρε πιστών περιποίησις, αμαρτανόντων λιμήν, αμελούντων διόρθωσις, χαίρε ψυχαγώγημα, θλιβομένων βοήθεια, παραμυθία, χαίρε ψυχών αγαθή, τών ασθενούντων, ψυχών η ίασις, χαίρε σννάλλαγμα, πρός Θεόν μεσίτρια, τών Σεραφίμ πάντων υπερέχουσα, αγιωτέρα σεμνή.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τί τό ορώμενον θέαμα, ο τοίς εμοίς οφθαλμοίς, καθοράται ώ Δέσποτα; ο συνέχων άπασαν, κτίσιν ξύλω ανήρτησαι, καί θανατούσαι ο πάσι νέμων ζωήν; η Θεοτόκος κλαίουσα έλεγεν, ότε εώρακεν, εν Σταυρώ κρεμάμενον, τόν εξ αυτής, αρρήτως εκλάμψαντα, Θεόν καί άνθρωπον.

Απολυτίκιον Ήχος πλ. δ'

Ταίς τών δακρύων σου ροαίς, τής ερήμου τό άγονον εγεώργησας, καί τοίς εκ βάθους στεναγμοίς, εις εκατόν τούς πόνους εκαρποφόρησας, καί γέγονας φωστήρ, τή οικουμένη λάμπων τοίς θαύμασι, Χαρίτων Πατήρ ημών Όσιε πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία

Κάθισμα Ήχος πλ. δ'
Τήν Σοφίαν καί Λόγον

Τής αθλήσεως πόνοις δοκιμασθείς, τής ασκήσεως άθλοις βεβαιωθείς, χρυσίου λαμπρότερον, ευσεβεία απήστραψας, καί καθαρόν δοχείον υπάρξας τού Πνεύματος, πονηρών πνευμάτων τό σκότος εμείωσας, όθεν συναθροίσας, μοναζόντων αγέλας, ποιμήν τούτων γέγονας, καί φωστήρ διαυγέστατος, Ώ Χαρίτων μακάριε, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δωρήσασθαι, τοίς εορτάζουσι πόθω, τήν αγίαν μνήμην σου.

Δόξα... Καί νύν...
Θεοτοκίον, όμοιον

Λογισμοίς ολισθαίνων τοίς πονηροίς, εις βυθόν κατηνέχθην αμαρτιών, καί στένων κραυγάζω σοι, εκ καρδίας Πανάχραντε, Εν εμοί θαυμάστωσον, τό πλούσιον έλεος, καί τής σής ευσπλαγχνίας, τό άπειρον πέλαγος, καί τών οικτιρμών σου, τόν αμέτρητον πλούτον, καί δός μοι μετάνοιαν, καί

πταισμάτων συγχώρησιν, ίνα πόθω κραυγάζω σοι, Πρέσβευε τώ σώ Υιώ καί Θεώ, τών πταισμάτων άφεσιν δοθήναί μοι, σέ γάρ έχω ελπίδα ο δούλός σου.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τόν αμνόν καί ποιμένα καί λυτρωτήν, η αμνάς θεωρούσα εν τώ Σταυρώ, ωλόλυζε κλαίουσα, καί πικρώς απεφθέγγετο, ο μέν κόσμος αγάλλεται, δεχόμενος τήν λύτρωσιν, τά δέ σπλάγχνα μου φλέγονται, ορώσης σου τήν σταύρωσιν, ήν περ υπομένεις, διά σπλάγχνα ελέους, Μακρόθυμε Κύριε, τού ελέους η άβυσσος, καί πηγή αγαθότητος, ιλάσθητι καί δώρησαι ούν, τών πταισμάτων, άφεσιν τοίς δούλοις σου, τοίς ανυμνούσιν εν πίστει, τά άχραντα πάθη σου.

Οι Κανόνες, τής Οκτωήχου, καί τού Αγίου εις ς'. Ποίημα Θεοφάνους. οι δέ, Ιωάννου Μοναχού.

Ωδή α' Ήχος δ'

Θαλάσσης τό ερυθραίον

Θαλάσσης, αθλητικής τό πέλαγος, διανηξάμενος, τώ ζωηφόρω όπλω τού Σταυρού, Φαραώ τόν αλάστορα, τόν νοητόν Μακάριε, θεία δυνάμει κατεπόντισας.

Κυρίω, ανατεθείς Μακάριε, σπαργάνων εκ μητρικών, τυραννικού πρό βήματος Χριστόν, θεοφρόνως εκήρυξας, μωσαϊκώς καθείλες δέ, τών αντιθέων τά φρυάγματα.

Τής πλάνης, καταλιπών τήν Αίγυπτον, Χαρίτων Όσιε, καί ερημοπολίτης γεγονώς, καθαρώς προσωμίλησας, τώ καθαρώ καί είληφας, τήν κληρουχίαν τήν ουράνιον.

Θεοτοκίον

Ασπόρως, τώ τού Πατρός βουλήματι, εκ θείου Πνεύματος, τόν τού Θεού συνείληφας Υιόν, καί σαρκί απεκύησας, τόν εκ Πατρός αμήτορα, καί δι' ημάς εκ σού απάτορα.

Ωδή γ'

Ευφραίνεται επί σοί

Ευφραίνεται επί σοί, τών φοιτητών η λογική ποίμνη σου, πνευματικής Όσιε, τής σής κοινωνούσα φαιδρότητος.

Τό φρόνημα τής σαρκός, ως δυσμενείας εις Θεόν αίτιον, τώ τής ζωής πνεύματι, Όσιε Χαρίτων υπέταξας.

Καθείλες δαυϊτικώς, τού αλλοφύλου Γολιάθ Όσιε, τήν νοητήν δύναμιν, εν τή παντευχία τού Πνεύματος.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη τοίς επί γής, τών υπέρ φύσιν αγαθών πρόξενος, Μήτηρ Θεού γέγονας, όθεν σοι τό Χαίρε κραυγάζομεν.

Ο Ειρμός

«Ευφραίνεται επί σοί, η Εκκλησία σου Χριστέ κράζουσα, Σύ μου ισχύς Κύριε, καί καταφυγή καί στερέωμα».

Κάθισμα Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Τοίς λόγοις εκόσμησας, τήν Εκκλησίαν Χριστού, τοίς έργοις ετίμησας, τό κατ' εικόνα Θεού, Χαρίτων μακάριε, έλαμψε γάρ εν κόσμω, η εν σοί σωφροσύνη, χάριτας ιαμάτων, απαστράπτουσα πίστει, διό καί εορτάζομεν, πόθω τήν μνήμην σου.

Θεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, τόν υπερούσιον, Θεόν η κυήσασα, σύν τοίς Οσίοις αυτόν, απαύστως ικέτευε, άφεσιν τών πταισμάτων, καί διόρθωσιν βίου, δούναι ημίν πρό τέλους, τοίς εν πίστει καί πόθω, υμνούσί σε κατα χρέος, μόνη πανύμνητε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Σταυρώ σε ηλούμενον, ως εθεάσατο, η άχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεού μητρικώς, θρηνούσα εφθέγγετο, Τί τό καινόν καί ξένον, τούτο Υιέ μου θαύμα; πώς η ζωή τών όλων, ομιλείς τώ θανάτω; ζωώσαι τούς τεθνεώτας, θέλων ως εύσπλαγχνος.

Ωδή δ'
Δι' αγάπησιν Οικτίρμον

Τάς τυραννούσας Χαρίτων πρό τελευτής σου, τής εγκρατείας πονοις, ηδονάς θανατώσας, ζωηφόρον νέκρωσιν, οσίως ενδέδυσαι.

Τάς συμπνιγούσας ψυχής τήν καρποφορίαν, βιωτικάς μερίμνας, τή εμπύρω μελέτη, ως ακάνθας έφλεξας, Χαρίτων μακάριε.

Εστεφάνωσαν αι χάριτες σέ Χαρίτων, αθλητικώ στεφάνω, τής Χριστού βασιλείας, τής γάρ πλάνης έσβεσας, τήν μέθην μακάριε.

Θεοτοκίον

Ανεκλάλητος ο τόκος σου ανεδείχθη, Θεογεννήτορ μόνη, αγνή ευλογημένη, όθεν σοι προσπίπτοντες, τό Χαίρε κραυγάζομεν.

Ωδή ε'
Σύ Κύριέ μου φώς

Σύ Όσιε φωτός, ακηλίδωτον έσοπτρον, τής άνωθεν φρυκτωρίας, τηλαυγώς ανεδείχθης, Χαρίτων παμμακάριστε.

Σύ Όσιε δισοαίς, απαστράπτεις ταίς χάρισιν, αθλήσεων αικισμοίς γάρ, ευσεβώς επυρσώθης, καί πόνοις τής ασκήσεως.

Σύ Όσιε ψυχών, ιατρός αναδέδειξαι, τήν ένθεον εξ ονύχων, απαλών εκζητήσας, σοφίαν παμμακάριστε.

Θεοτοκίον

Σέ όπλον αρραγές, κατ' εχθρών προβαλλόμεθα, σέ άγκυραν καί ελπίδα, τής ημών σωτηρίας, Θεόνυμφε κεκτήμεθα.

Ωδή ς'

Θύσω σοι, μετά φωνής

Ου ψάμμον, αλλά Χριστόν θεμέλιον θέμενος, επωκοδόμησας Πάτερ, αρετήν χρυσίου τιμιωτέραν, καί Τριάδος, τής Παναγίας γέγονας οίκημα.

Όργανον, τής κακίας ο όφις γνωρίζεται, αλλά ταίς σαίς θεοφόρε, αρεταίς Χαρίτων νενικημένος, τούς αδίκους, εκ δικαίας προνοίας αμύνεται.

Ουδέν σε, τής πρός Θεόν αγάπης εχώρισεν, ουκ αικιζόμενον σώμα, ου θανάτου ψήφος απειλουμένη, εν ενώσει, Θεού κατατρυφώντα Μακάριε.

Θεοτοκίον

Ώ θαύμα, τών απάντων θαυμάτων καινότερον! ότι Παρθένος εν μήτρα, τόν τά σύμπαντα περιέποντα, απειράνδρως, συλλαβούσα ουκ εστενοχώρησε.

Ο Ειρμός

«Θύσω σοι, μετά φωνής αινέσεως Κύριε, η Εκκλησία βοά σοι, εκ δαιμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τώ δι' οίκτον, εκ τής πλευράς σου ρεύσαντι αίματι».

Κοντάκιον Ήχος β'

Τούς ασφαλείς

Τόν ασκητήν τής εγκρατείας άπαντες, καί αθλητήν τής ευσεβείας σήμερον, οι πιστοί εν ύμνοις στέψωμεν, καί εγκωμίοις ευφημήσωμεν, Χαρίτωνα ποιμένα καί Διδάσκαλον, καί Μάρτυρα Χριστού τόν χαριτώνυμον, τού κόσμου φωστήρα τόν παγκόσμιον.

Ο Οίκος

Τούτον τόν μέγαν εν τοίς Οσίοις, τόν φωστήρα τόν θείον Ικονίου πιστοί, Χαρίτωνα τόν μακάριον, εν υμνωδίαις ανευφημήσωμεν, καί εν άσμασι θείοις, αυτού τήν κάραν στέψωμεν, τήν γάρ οφρύν τών ματαίων ειδώλων ηδάφισε, σύν τούτοις καί τών δαιμόνων τήν ενέργειαν πάσαν ενέκρωσε, διό τούς πόνους μέν ήνεγκε, τών βραβείων δέ έτυχεν αληθώς, Αυτόν ούν επαινούντες γεραίρομεν, τού κόσμου φωστήρα τόν παγκόσμιον.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΗ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών καί Ομολογητού Χαρίτωνος.

Στίχοι

- Τής γής πατήσας τάς τρυφάς ο Χαρίτων,
- Κατατρυφά νύν ουρανού τών χαρίτων.
- Εικάδι ογδοάτη Χαρίτων θάνε γήραϊ μακρώ.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Προφήτου Βαρούχ.

Τή αυτή ημέρα Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων, καί αυταδέλφων, Αλεξάνδρου, Αλφειού, καί Ζωσίμου, καί τού Αγίου Μάρτυρος Μάρκου τού ποιμένος, καί τών Αγίων Μαρτύρων Νίκωνος, Νέωνος, Ηλιοδώρου, καί τών λοιπών παρθένων καί παίδων.

Στίχοι

- Εισδύντες εις γήν Μάρτυρες τρείς Κυρίου,
- Εκείθεν εκδύνουσιν εις θείαν δρόσον.
- Ποιμήν ο Μάρκος, Μάρκος, όν κτείνει ξίφος,
- Ποιμήν προβάτων, ως ο τής Γράφης Άβελ.
- Ηλιόδωρος, Νίκων, αλλά καί Νέων,
- Χριστού κατ' εχθρών εκ ξίφους νίκη νέα.
- Τμηθέντα Παίδων καί Γυναικών μυρία,
- Ώ παί γυναικός, καί Θεέ, πλήθη δέχου.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Ευσταθίου τού Ρωμαίου.

Στίχοι

- Ρωμαίός εστιν, αλλά καί ρωμαλέος.
- Ο Μάρτυς Ευστάθιος, αθλών πρός ξίφος.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Αγίου Μάρτυρος Αλεξάνδρου, καί τών σύν αυτώ τριάκοντα Μαρτύρων.

Στίχοι

- Έξαρχον Αλέξανδρον είχον τού τέλους,
- Τμηθέντες άνδρες, ών αριθμός τρισδέκα.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ώδή ζ'

Εν τή καμίνω

Τοίς εν καμίνω, Αβραμιαίοις αμιλλώμενος, ζήλω ευσεβείας δόγμα τυραννικόν, θεοφόρε κατεπάτησας, Ευλογημένος εί ο Θεός μου, κραυγάζων καί Κύριος.

Ως εν καμίνω, τών πειρασμών τοίς υπεκκαύμασι, θεία δροσοβόλος χάρις εξ ουρανού, επεσκέψατο σε Όσιε, Ευλογημένος εί ο Θεός μου, βοώντα καί Κύριος.

Ως τετρωμένος, τώ τής Τριάδος θείω έρωτι, ταύτη ισαρίθμους μάνδρας πνευματικάς, μελωδούσας ανατέθεικας, Ευλογημένος εί εν τώ ναώ, τής δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον

Τό τού Υψίστου, ηγιασμένον θείον σκήνωμα, χαίρε, διά σού γάρ δέδοται, η χαρά, Θεοτόκε τοίς κραυγάζουσιν, Ευλογημένη σύ εν γυναιξίν, υπάρχεις Πανάμωμε.

Ωδή η'
Χείρας εκπετάσας

Τά στέρνα πυρούμενος φλογί, αδίκους Όσιε ταύτη κατέφλεξας, αυτός δέ άφλεκτος έμεινας, ενεργεία θείου Πνεύματος, καί πρός ευσέβειαν λαούς, ψάλλειν διήγειρας, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Χριστόν ενεδύσω αληθώς, τόν πάλαι άνθρωπον, απεκδυσάμενος, καί εθριάμβευσας Όσιε, τόν τού σκότους κοσμοκράτορα, εν αικισμοίς μαρτυρικοίς, μετ' ευφροσύνης βοών, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον.

Τού Παύλου Χαρίτων αψευδώς, γενόμενος φοιτητής, τοίς τούτου ίχνεσιν, επηκολούθησας Όσιε, καί αλείπτης εχρημάτισας, τών μοναζόντων γεγονώς, πάσι κανών αρετής, τοίς βοώσι, Πάντα τά έργα, υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Σύ μόνη εν πάσαις γενεαίς, Παρθένε άχραντε, Μήτηρ εδείχθης Θεού, σύ τής θεότητος γέγονας, ενδιαίτημα πανάμωμε, μή φλογισθείσα τώ πυρί, τού απροσίτου φωτός, όθεν πάντες, σέ ευλογούμεν Μαρία Θεόνυμφε.

Ο Ειρμός

«Χείρας εκπετάσας Δανιήλ, λεόντων χάσματα, εν λάκκω έφραξε, πυρός δέ δύναμιν έσβεσαν, αρετήν περιζωσάμενοι, οι ευσεβείας ερασταί, Παίδες κραυγάζοντες, Ευλογείτε, πάντα τά έργα Κυρίου τόν Κύριον».

Ωδή θ'

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Ου τάφος ο πρόξενος λήθης, εmκαλύψαι ίσχυσέ σου, Όσιε Χαρίτων αρετάς, η σή γάρ μνήμη διαιωνίζουσα, ηλιακώς εξέλαμψεν, ήν επαξίως μεγαλύνομεν.

Δεύτε τήν ετήσιον μνήμην, πνευματικώς επιτελούντες, τή τών αρετών εκμιμήσει, τόν θεοφόρον πάντες ζηλώσωμεν, καί σύν αυτώ βοήσωμεν, Σέ μεγαλύνομεν Τρισάγιε.

Τριαδικόν

Μονάδα μέν θείας ουσίας, αλλ' υποστάσεων Τριάδα, πάντες οι πιστοί προσκυνούμεν, εν ασυγχύτοις ταίς υποστάσεσιν, ισοσθενή ομότιμον, ήν ευσεβούντες μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον

Χαίρε καί ευφραίνου η Νύμφη, τού Βασιλέως τού μεγάλου, κατοπτριζομένη τηλαυγώς, τού σού Νυμφίου τήν ωραιότητα, υπέρ χρυσίον λάμπουσαν, καί υπέρ ήλιον αστράπτουσαν.

Ο Ειρμός

«Λίθος αχειρότμητος όρους, εξ αλαξεύτου σου Παρθένε, ακρογωνιαίος ετμήθη, Χριστός συνάψας τάς διεστώσας φύσεις, διό επαγαλλόμενοι, σέ

Θεοτόκε μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον
Γυναίκες ακουτίσθητε

Αθλήσει μέν τό πρότερον, καλώς εγγυμνασάμενος, τό δεύτερον δέ ασκήσει, δρόμον τόν θείον τελέσας, εις ουρανούς ανέδραμες, καί τώ Χριστώ παρίστασαι, Χαρίτων πάτερ Όσιε, υπέρ ημών εντυγχάνων, τών σέ θερμώς ανυμνούντων.

Θεοτοκίον

Βουλής μεγάλης Άγγελον, τής τού Πατρός γεγέννηκας, Χριστόν πανύμνητε Κόρη, τόν Βασιλέα τής δόξης, ού τόν σταυρόν αράμενοι, οι Ασκηταί καί Μάρτυρες, οπίσω τούτου έδραμον, μεθ' ών απαύστως δυσώπει, υπέρ ημών Θεοτόκε.

Εις τούς Αίνους, ιστώμεν Στίχους δ' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος δ'
Έδωκας σημείωσιν

Χάρις η τού Πνεύματος, Χαρίτων Πάτερ σοί λάμψασα, τηλαυγώς κατεφώτισεν, εντεύθεν εμείωσας, τών παθών τήν νύκτα, καί τής απαθείας, ημέραν φθάσας καθαρώς, καθαρωτάτω φωτί ωμίλησας, εν ώ ενδιαιτώμενος, μή επιλάθη Θεσπέσιε, τών εν πίστει υμνούντων σου, Ιερώς τά μνημόσυνα. (Δίς)

Χάριν επανθούσάν σοι, Χαρίτων φέρων ουράνιον, επιγείων ηλόγησας, εντεύθεν ως άσαρκος, κακουχίαις είλου, ζήν ως αϊδίου, τρυφής χειμάρρουν ευσεβώς, περιπολεύειν μέλλων θεόληπτε, καί δάκρυσιν εξήρανας τήν θολεράν πηγήν Όσιε, τών παθών καί κατήρδευσας, ψυχοτρόφους τούς στάχυας.

Χάριν τών ιάσεων, Χαρίτων θείας εκ χάριτος, επαξίως απείληφας, εντεύθεν πνευμάτων σοι, τών τής πονηρίας, τέτραπται η πλάνη, καί νοσημάτων δυσχερών, λύμη φυγούσα οίχεται Όσιε, πηγάζεις γάρ ως νάματα, τών χαρισμάτων τά ρείθρά σου, αφ' ών νύν αρδευόμενοι, ανυμνούμεν τήν μνήμην σου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, διό εν τοίς ουρανοίς, εύρες μισθόν τών καμάτων σου, τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εζήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός Χριστόν τόν Θεον, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Τριήμερος ανέστης

Εμέ τόν αδιόρθωτον, διόρθωσον πρεσβείαις σου, Θεοτόκε, η ελπίς Χριστιανών, καί ρύσαί με βασάνων, καί πάσης τιμωρίας, καί τού πυρός τού

αιωνίζοντος.

Ει βούλει, ποίησον Δοξολογίαν μεγάλην.

Εις τήν Λειτουργίαν, Τυπικά, καί εκ τού Κανόνος Ωδή γ' καί ς' κτλ.

Κοινωνικόν

Εις μνημόσυνον αιώνιον έσται Δίκαιος. Αλληλούια.

Αρχή

ΤΗ ΚΘ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Κυριακού τού Αναχωρητού.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε, εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. δ'

Τί υμάς καλέσωμεν

Παθών κυριεύσας τού σώματος, εγκρατείας χαλινώ, θαυματουργέ Κυριακέ, απαθείας τήν λαμπράν, Πάτερ ενδέδυσαι στολήν, καί πάσαν, τήν κακίαν απεγύμνωσας, τού πάλαι, τούς Προπάτορας γυμνώσαντος, καί νύν οικείς τόν Παράδεισον, διά παντός ευφραινόμενος, ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Φέρων τόν σταυρόν επί ώμων σου, ηκολούθησας Χριστώ, ανεπιστρόφω λογισμώ, τών εν βίω ηδονών, καταφρονών Κυριακέ, καί πάθη, θανατώσας τά τού σώματος, συντόνοις, αγρυπνίαις καί δεήσεσι, χάριν απείληφας Όσιε, τού θεραπεύειν νοσήματα, ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Έρημον κατώκησας όσιε, εδωδήν Κυριακέ, σκίλλαν ποιούμενος πικράν, καί τήν αίσθησιν πικραίνων, τής ψυχής τάς ηδονάς, προρρίζους, εναπέτεμες μακάριε, διό σε η ουράνιος απόλαυσις, μετά τό τέλος εδέξατο, αγγελικώς βιοτεύσαντα, ικέτευε, τού σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

Δόξα... Ήχος πλ. δ'

Τών Μοναστών τα πλήθη, τόν καθηγητήν σε τιμώμεν Κυριακέ Πατήρ ημών, διά σού γάρ τήν τρίβον, τήν όντως ευθείαν, πορεύεσθαι έγνωμεν, Μακάριος εί τώ Χριστώ δουλεύσας, καί εχθρού θριαμβεύσας τήν δύναμιν, Αγγέλων συμμέτοχε, Οσίων ομόσκηνε καί Δικαίων, μεθ' ών πρέσβευε τώ Κυρίω, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τί υμάς καλέσωμεν

Τίς ο προσφυγών εν τή σκέπη σου, Θεοτόκε αειπάρθενε, ανύμφευτε Αγνή, ου λαμβάνει τήν ταχείαν, τών δεινών απαλλαγήν, ευρίσκει, βοηθόν σε

ακαταίσχυντον, προστάτιν τε, καί πύργον αρραγέστατον, Θεογεννήτορ πανάμωμε, Χριστιανών η αντίληψις, μεσίτευσον, τού σωθήναι τούς τιμώντας σε.

Η Σταυροθεοτοκίον

Άρνα η αμνάς ως εώρακε, τόν Υιόν τόν εαυτής, καθηλωμένον εν Σταυρώ, ετιτρώσκετο τής λύπης, τή ρομφαία τήν ψυχήν, τά σπλάγχνα, εδονείτο γόους πλέκουσα, καί λύπης, τήν καρδίαν ενεπίμπλατο, Οίμοι Υιέ μου! κραυγάζουσα, πώς ταύτα πάσχεις μακρόθυμε; Δοξάζω σου, τό πρός άπαντας μακρόθυμον.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Όσιε Πάτερ, εις πάσαν τήν γήν εξήλθεν ο φθόγγος τών κατορθωμάτων σου, διό εν τοίς ουρανοίς εύρες μισθόν τών καμάτων σου, τών δαιμόνων ώλεσας τάς φάλαγγας, τών Αγγέλων έφθασας τά τάγματα, ών τόν βίον αμέμπτως εζήλωσας, Παρρησίαν έχων πρός τόν Κύριον, ειρήνην αίτησαι ταίς ψυχαίς ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης

Μεγίστων δωρημάτων ημίν, ο τόκος ο αλόχευτος, τής Παρθένου, πάσι γέγονε σαφώς Θεός γάρ τήν φθαρείσαν, καινίζει βροτών φύσιν, καί αναπλάττει τό ανθρώπινον.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ορώσά σε σταυρούμενον, Χριστέ η σέ κυήσασα, ανεβόα, Τί τό ξένον ο ορώ, μυστήριον Υιέ μου; πώς επί ξύλου θνήσκεις, σαρκί κρεμάμενος, ζωής χορηγέ.

Τροπάριον Ήχος α'

Τής ερήμου πολίτης, καί εν σώματι Άγγελος, καί θαυματουργός ανεδείχθης, θεοφόρε Πατήρ ημών Κυριακέ, νηστεία, αγρυπνία, προσευχή, ουράνια χαρίσματα λαβών, θεραπεύεις τούς νοσούντας, καί τάς ψυχάς τών πίστει προστρεχόντων σοι, Δόξα τώ δεδωκότι σοι ισχύν, δόξα τώ σέ στεφανώσαντι, δόξα τώ ενεργούντι διά σού πάσιν ιάματα.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Απόλυσις

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, οι Κανόνες τής Οκτωήχου καί τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Κυριακέ γένοιο πρός Θεόν μοι προστάτης.

Άνευ τών Θεοτοκίων

Ποίημα Στεφάνου τού Σαββαίτου.

Ωδήα' Ήχος πλ. δ'
Άσμα αναπέμψωμεν

Κλέος θείας γνώσεως Χριστέ, παράσχου μοι καί χάριτος, τόν όσιον αξίως, Κυριακόν υμνήσαι, ταίς τούτου εντεύξεσι, σύ γάρ τών υπέρ λόγον, ο ταμίας σοφών διδαγμάτων.

Ύμνον προσκομίζοντά σοι νύν, Κυριακέ μακάριε, ευμενώς δεδεγμένος, τής θείας μετασχείν με, Χριστόν καθικέτευε, αίγλης καί φωταυγίας, καί τής όντως τυχείν σωτηρίας.

Ρώμη τού Δεσπότου κραταιά, ρωννύμενος τούς άρχοντας, Κυριακέ παμμάκαρ, τού σκότους ετροπώσω, τοίς τούτου δέ ίχνεσι, Πάτερ ακολουθήσας, πρός τήν άνω κατήντησας λήξιν.

Ίσην εδείξω επί γής, πρός Ασωμάτους άμιλλαν, όλον καθυποτάξας, σαρκός τώ ζωηφόρω, τό φρόνημα Πνεύματι, όθεν εν ουρανοίς νύν, συγχορεύεις αυτοίς θεοφόρε.

Θεοτοκίον

Κλίμαξ ανεδείχθης νοητή, ήν Ιακώβ τεθέαται, ο εκλεκτός τού Θεού, δι' ής αρρήτω λόγω, κατήλθεν ο άσαρκος, σάρξ ατρέπτως, γενέσθαι, υπέρ λόγον εκ σού Θεοτόκε.

Ωδή γ'
Ουκ έστιν άγιος

Αόκνως διήνυσας, τήν τρίβον τής ζωής, εκ γάρ βρέφους επόθησας, τόν Κτίστην σου Όσιε, όν διψών εξεζήτεις, ελάφου μιμούμενος, τόν δρόμον εφ' υδάτων πηγάς.

Καρδίας τοίς πίναξιν, εγγραφείσας τής σής, δεδεγμένος Θεσπέσιε, δακτύλω τού Πνεύματος, ώσπερ έμψυχος βίβλος, εμπράκτως ετήρησας, Χριστού τάς ζωτικάς εντολάς.

Εκράτησας Όσιε, εν νηστείαις γαστρός, τής λιχνώδους ορέξεως, καί τήν υπόγαστρον ηδονήν συννεκρώσας, αγνεία συνέζησας, Πάτερ διά βίου παντός.

Γηθόμενος έμφρονα, τή Τριάδι ναόν, σαυτόν κατεσκεύασας, τόν νούν καθηράμενος, καί σώμα καί Πνεύμα, Τρισμάκαρ καί γέγονας, δοχείον τρισηλίου φωτός.

Θεοτοκίον

Παρθένος έτεκες απειρόγαμε, καί Παρθένος έμεινας Μήτηρ ανύμφευτε, Θεοτόκε Μαρία, Χριστόν τόν Θεόν ικέτευε, σωθήναι ημάς.

Ο Ειρμός

«Ουκ έστιν άγιος ως ο Κύριος, καί ουκ έστι δίκαιος, ως ο Θεός ημών, όν υμνεί πάσα κτίσις, ουκ έστιν άγιος πλήν σου Κύριε».

Κάθισμα Ήχος δ'
Ταχύ προκατάλαβε

Τής άνω εφιέμενος, υπερκοσμίου ζωής, τού κόσμου την τερπνότητα, ως διαπίπτουσαν, κατέλιπες Όσιε, όθεν εν ταίς ερήμοις, καί σπηλαίοις οικήσας, πόλεως ουρανίου, ανεδείχθης πολίτης, εν ή τών εκτελούντων την σήν, μνήμην μνημόνευε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Εκαίνισας άχραντε, τώ θείω τόκω σου, φθαρείσαν εν πάθεσι, τών γηγενών τήν θνητήν, ουσίαν καί ήγειρας, πάντας εκ τού θανάτου, πρός ζωήν αφθαρσίας, όθεν σε κατά χρέος, μακαρίζομεν πάντες, Παρθένε δεδοξασμένη, ως προεφήτευσας.

Η Σταυροθεοτοκίον

Παρθένε πανάμωμε, Μήτηρ Χριστού τού Θεού, ρομφαία διήλθέ σου, τήν παναγίαν ψυχήν, ηνίκα σταυρούμενον, έβλεψας εκουσίως, τόν Υιόν καί Θεόν σου, όν περ ευλογημένη, δυσωπούσα μή παύση, συγχώρησιν πταισμάτων, ημίν δωρήσασθαι.

Ωδή δ'
Σύ μου ισχύς Κύριε

Έφριξε σού ήλιος, τό εγκρατές καί στερρόν, δι' ετών σε, πλείστων οργιζόμενον, μή δυνηθείς, όλως κατιδείν, μήτε εν ημέρα, τροφής μετέχοντα Όσιε, ευτόνως μελωδούντα, αγρυπνίαις απαύστοις, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Νόμοις Καινής, καί Παλαιάς Διαθήκης σοφέ, εν συνέσει, Μακαρ τών Αγίων ανδρών, εμμελετών άπαν αρετής, είδος απεμάξω, σοφής μελίσσης τόν τρόπον ζηλών, καί σκεύος χρηματίσας, εκλογής ανεβόας, Τή δυνάμει σου δόξα Φιλάνθρωπε.

Όλβος τρυφής, καύχημα καί αγαλλίαμα, τών Οσίων, πέφυκας Χριστέ ο Θεός, όθεν ποθών, σέ Κυριακός, πάντα τά εν κόσμω, τερπνά λελόγισται σκύβαλα, διό καί εν ερήμοις, ερωτικώς αβάτοις, κατετρύφα τής σής ωραιότητος.

Ίσμεν ποτέ, Μερράς γλυκάναντα νάματα, τόν Προφήτην, σκίλλης δέ πικράν εδωδήν, μεταβαλών, σύ Κυριακέ, εις γλυκείαν γεύσιν, τήν παρρησίαν δεικνύεις σαφώς, πρός Κύριον τόν όντως, τούς αυτού υπηρέτας, θεϊκή δυναστεία δοξάζοντα.

Ο φοιτητής, καί μιμητής τού Δεσπότου Χριστού, τού ικέτου σεληνιαζόμενον, σύ τόν υιόν, διά προσευχής, οίκτω θεραπεύεις, πρός τούτου χάριν δεξάμενος, τάς νόσους φυγαδευειν, καί δαιμόνων τά στίφη, απελαύνειν τώ τύπω τού θείου Σταυρού.

Θεοτοκίον

Σύ τών πιστών, καύχημα πέλεις Ανύμφευτε, σύ προστάτις, σύ καί καταφύγιον, Χριστιανών, τείχος καί λιμήν, πρός γάρ τόν Υιόν σου, εντεύξεις φέρεις Πανάμωμε, καί σώζεις εκ κινδύνων, τούς εν πίστει καί πόθω, Θεοτόκον αγνήν σε γινώσκοντας.

Ωδή ε'

Ίνα τί με απώσω

Πρός Χριστού δεδεγμένος, τήν ακαταμάχητον χάριν τού Πνεύματος, καταβέβληκας μέν, κατά κράτος δεινούς κοσμοκράτορας, ψυχικών παθών δέ, Κυριακέ επικρατήσας, απαθείας στεφάνω κατέστεψαι.

Ρωμαλέος εδείχθης, πόνοις τής ασκήσεως, εγκαρτερήσας στερρώς, μέχρι γήρως μείνας, βαθυτάτου ανένδοτος Όσιε, εν ερήμοις ώσπερ, βασιλικών αυλών θαλάμοις, σύν πολλή χαρμονή διαιτώμενος.

Ολονύκτους ανύων, Μάκαρ αγρυπνίας, πρός τόν Θεόν εκδημών, αμετεωρίστως, δι' ευχής τώ αϋλω ωμίλεις Νοϊ, καί λαμπράς εδέχου, Κυριακέ φωτός ακτίνας, φεγγοβόλους τόν νούν ελλαμπόμενος.

Σελασφόρου πλησθείσα, καί προφητικής αναρρήσεως Όσιε, η σεπτή σου γλώσσα, προηγόρευσε τής τυραννούσης ποτέ, Ωριγένους λύμης, φρενοβλαβούς καί ψυχοφθόρου, παντελή καί τελείαν καθαίρεσιν.

Θεοτοκίον

Νοερώς εμυήθη, Προφητών ο σύλλογος τά σά μυστήρια, ουρανού γάρ πύλην, ο Δεσπότης σε έδειξεν άχραντε, καί εκ σού Παρθένε, σωματωθείς δικαιοσύνης, τοίς εν σκότει ανέτειλεν ήλιος.

Ωδή ς'

Ιλάσθητί μοι Σωτήρ

Θεός θετός γεγονώς, Χριστού θεώσει τού φύσει Θεού, τής φύσεως αλγεινάς, πηρώσεις ανώρθωσας, νοσούντας ιώμενος, δαιμονώντας αύθις, θεραπεύων θεία χάριτι.

Εξέφυγες τού πρός σέ, φοιτώντος πλήθους τήν όχλησιν, καί πάλιν τούς φοβερούς, χειμάρρους κατέλαβες, εκκλίνων, αοίδιμε, τών κενών επαίνων, ανθρώπων τό δοξάριον.

Ονείρου δίκην φθαρτού, τού κόσμου πάσαν τήν δόξαν ορών, τού νόμου ζώντος Θεού, τής δόξης τής κρείττονος, επόθησας μέτοχος, σοφέ χρηματίσαι, ής ενδίκως κατηξίωσαι.

Θεοτοκίον

Ως έμψυχος κιβωτός, εδέξω Λόγον τόν άναρχον, ως Άγιον Ιερόν, τόν Κτίστην εχώρησας, ως θρόνος πυρίμορφος, φέρεις τόν Δεσπότην, Θεομήτορ πάσης κτίσεως.

Ο Ειρμός

«Ιλάσθητί μοι Σωτήρ, πολλαί γάρ αι ανομίαι μου, καί εκ βυθού τών κακών, ανάγαγε δέομαι, πρός σέ γάρ εβόησα, καί επάκουσόν μου, ο Θεός τής σωτηρίας μου».

Κοντάκιον Ήχος πλ. δ'

Τή υπερμάχω

Ως υπερμάχω κραταιώ καί αντιλήπτορι, η σέ τιμώσα ιερά Λαύρα εκάστοτε, εορτάζει τά μνημόσυνα ετησίως, Αλλ' ως έχων παρρησίαν πρός τόν Κύριον, εξ εχθρών επεμβαινόντων ημάς φρούρησον, ίνα κράζωμεν, Χαίροις Πάτερ τρισόλβιε.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή ΚΘ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Οσίου Πατρός ημών Κυριακού τού Αναχωρητού.

Στίχοι

- Σκίλλης αμύνη Κυριακέ πικρία,
- Γεύσιν γλυκείαν, ή θανείν κατεκρίθης.
- Σκιλλοβορος δ' εννάτη μύσεν εικάδι Κυριακός.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων εκατόν πεντήκοντα Μαρτύρων τών εν Παλαιστίνη, καί τών Αγίων Μαρτύρων Τρύφωνος, Τροφίμου καί Δορυμέδοντος, καί τής Αγίας Μάρτυρος Πετρωνίας.

Στίχοι

- Ξίφει κλίνασα τήν κάραν, Πετρωνία,
- Ψυχής ερείδεις όμμα τή θεία πέτρα.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τής Αγίας Μάρτυρος Γουδελίας.

Στίχοι

- Σοί τήν κεφαλήν τή κεφαλή τών όλων,
- Χριστέ, προσήξεν εκ ξίφους Γουδελία.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Κασδόου καί Κασδόας.

Στίχοι

- Αθλούσιν άμφω Κασδόος καί Κασδόα,
- Ο μέν σπαθισθείς, η δε θλασθείσα ξύλω.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών Αγίων Μαρτύρων Δάδα, Γοβδελαά, υιού Σαβωρίου βασιλέως Περσών.

Στίχοι

- Ξίφει μεληδόν σώμα πάν τετμημένος,
- Τό πνεύμα σώζεις, Μάρτυς Υψίστου Δάδα.
- Ο Γοβδελαάς πείρεται τοίς καλάμοις,
- Τόν καλάμω τυφθέντα Χριστόν μου σέβων.

Η αγία Μάρτυς Πετρωνία ξίφει τελειούται.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'
Παίδες Εβραίων

Νόμων καί λόγων θεοπνεύστων, κατεγλύκανε τόν λάρυγγα μελέτη, υπέρ μέλι ο σός, πιστότατος θεράπων, Ευλογητός εί Κύριε, μελωδών εις τούς αιώνας.

Μάκαρ Θεσπέσιε προσάγοις, τούς υμνούντάς σε Θεώ κεκαθαρμένους, εξ ιλύος παθών, πρεσβείαις σου βοώντας, Ευλογητός εί Κύριε, ο Θεός εις τούς αιώνας.

Όλην τού Πνεύματος τήν χάριν, εισωκίσατο Χριστέ, σού εραστής γάρ, τού αφράστου φωτός, ολόψυχος υπήρχε, Κυριακός κραυγάζων σοι, ο Θεός ευλογητός εί.

Ίνα λεόντων διαδράση, τήν ωμότητα Δανιήλ εδοξάσθη, υπουργοίς δέ αυτοίς, εκέχρηστο προστάσσων, Κυριακός κραυγάζων σοι, ο Θεός ευλογητός εί.

Πράξει προσθείς τήν θεωρίαν, Τρισυπόστατον εκήρυξας ουσίαν, εν Πατρί καί Υιώ, καί Πνεύματι κραυγάζων, Κυριακέ θεόληπτε, ο Θεός ευλογητός εί.

Θεοτοκίον

Σβέσον τήν φλόγα τών παθών μου, καί κατεύνασον αιρέσεων τήν ζάλην, Θεομήτορ, καί γάρ, σέ έχομεν προστάτιν, Χριστιανοί καί πρόμαχον, καί σέ πίστει ανυμνούμεν.

Ωδή η'
Νικηταί τυράννου

Ροαίς τών δακρύων, ήρδευσας Μακάριε τήν ιεράν σου, κατανύξει θεία ψυχήν, καί πολύκαρπον έδειξας μέλπων, Ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Ο Θεσβίτης πάλαι, αυχμώ κατεξήρανεν όμβρων ψεκάδας, υετού δέ χύσιν, εν ακμή κατήγαγες θέρους σύ Μάκαρ, Ευλογείτε μέλπων τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Σύ τών κακοδόξων, τήν απάτην ήλεγξας τού Ωριγένους, γενναίοις αγώσι, μαθητών τού λήρου τε καί μυθολόγου, Ευλογείτε μέλπων, ευσεβώς τόν Κύριον πάσα η κτίσις, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Τής Τριάδος λίαν, ευσεβώς εδίδαξας Πάτερ ουσίαν, τρισίν εν ηλίοις, ώσπερ μίαν αίγλην τε καί λαμπηδόνα, Ευλογείτε λέγων, ευσεβώς τόν Κύριον πάσα η κτίσις, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας.

Θεοτοκίον

Τού Αδάμ Παρθένε, τού παραπεσόντος μέν ώφθης θυγάτηρ, τού Θεού δέ Μήτηρ, τού ανακαινίσαντος μου τήν ουσίαν, όν υμνούμεν πάντα τά έργα ως Κύριον, καί υπερυψούμεν εις πάντας τούς αιώνας.

Ο Ειρμός

«Νικηταί τυράννου, καί φλογός τή χάριτί σου γεγονότες, οι τών εντολών σου σφόδρα αντεχόμενοι Παίδες εβόων, ευλογείτε πάντα τά έργα τόν Κύριον, καί υπερυψούτε αυτόν εις τούς αιώνας».

Ωδή θ'

Έφριξε πάσα ακοή

Άντρον σε δέδεκται σοφέ, τόν δεξάμενον πηγήν τήν θεόσδοτον, τερατουργήσαντος, τού θείου πάλαι Πατρός Χαρίτωνος, μωσαϊκώς Κυριακέ, καί τείχος ακράδαντον, τή ποίμνη γέγονας, τή εκείνου φρουρός ασφαλέστατος.

Τής όντως έρωτι ζωής, τόν σταυρόν επί τών ώμων αράμενος, τόν βίον Κυριακέ, μελέτην έθου θανάτου, όθεν καί νύν, πρός τήν αγήρω μεταστάς, τρυφήν τήν ακήρατον, τοίς ουρανίοις χοροίς, εν φωτί περί Θεόν συγχορεύεις αεί.

Ήστραψας αίγλη πυρωθείς, τή τού Πνεύματος καί ώφθης ταίς ύπερθεν, χοροστασίαις φαιδρός, αλλ' αυγασόν μου τόν νούν Μακάριε, τώ νοερώ καί τριφεγγεί, φωτί τής θεότητος, ταίς ικεσίαις σου, καί παθών με καί πταισμάτων διάσωσον.

Στεφθέντες τώ νικητικώ, διαδήματι Χαρίτων Θεσπέσιε, Κυριακέ τε μάκαρ, καί παρεστώτες τώ εν υψίστοις Θεώ, ποίμνην ιδίαν πατρικώς, κινδύνων λυτρούμενοι, νύν εποπτεύετε, εορτάζουσαν υμών τά μνημόσυνα.

Θεοτοκίον

Έντεινε καί κατευοδού, καί βασίλευε Υιέ Θεομήτορος, Ισραηλίτην λαον, καθυποτάττων τόν πολεμούντα ημάς, τώ φιλοχρίστω Βασιλεί, πρεσβείαις δεομεθα, τής κυησάσης σε απειράνδρως, ως Θεός καί φιλάνθρωπος.

Ο Ειρμος

«Έφριξε πάσα ακοή, τήν απόρρητον Θεού συγκατάβασιν, όπως ο Ύψιστος, εκών κατήλθε μέχρι καί σώματος, παρθενικής από γαστρός, γενόμενος άνθρωπος, διό τήν άχραντον, Θεοτόκον οι πιστοί μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Εν δόξη παριστάμενος, Θεώ τώ Παντοκράτορι, Κυριακέ σύν τώ θείω, Χαρίτωνι θεοκήρυξ, αδιαλείπτως μέμνησο, τών εκτελούντων Άγιε, τήν φωτοφόρον μνήμην σου, καί σέ Χριστού υπηρέτην, τιμώντων Πάτερ εκ πόθου.

Θεοτοκίον

Κυρίως Θεοτόκον σε, ομολογούμεν Δέσποινα, οι διά σού σεσωσμένοι, καί γάρ Θεόν απορρήτως εκύησας τόν λύσαντα, διά Σταυρού τόν θάνατον, πρός δ' εαυτόν ελκύσαντα, Οσίων δήμους, μεθ' ών σε, ανευφημούμεν Παρθένε.

Καί η λοιπή Ακολουθία, ως σύνηθες, καί Απόλυσις.

Αρχή

ΤΗ Λ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Γρηγορίου τής μεγάλης Αρμενίας.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εις τό, Κύριε εκέκραξα, ιστώμεν Στίχους ς' καί ψάλλομεν Στιχηρά Προσόμοια.

Ήχος πλ. β'
Όλην αποθέμενοι

Μαρτύρων εν αίματι, τήν Ιεράν διπλοίδα, φοινίξας εισέδραμες, εις Αγίων Άγια, αξιάγαστε, ένθα φώς άρρητον, ένθα θεία δόξα, όπου ήχος εορτάζοντος, εν ώ τών πόνων σου, Μάρτυς αποδέχη τά έπαθλα, καί στέφος τό αμάραντον, καί τήν αιωνίζουσαν εύκλειαν, καί τού Παραδείσου, τήν οίκησιν Γρηγόριε σοφέ, εν παρρησία δεόμενος, υπέρ τών ψυχών ημών.

Βασάνων ουκ έσεισε, σού τήν ψυχήν τρικυμία, ου κάθειρξις χρόνιος, εν ζοφώδει λάκκω σε κατακρύπτουσα, Αθλητά ένδοξε, αλλ' ως φώς ήστραψας, τοίς εν σκότει κινδυνεύουσι, τής ματαιότητος, ούς υιούς ημέρας ανέδειξας, λουτρού διά Βαπτίσματος, καί αναγεννήσεως κρείττονος, καί σωτηριώδους, καί θείας αληθώς διαγωγής, ως ιεράρχης θεόληπτος, πάνσοφε Γρηγόριε.

Νυμφίον αθάνατον, σέ τόν απάντων Δεσπότην, Ριψιμία στέργουσα, τήν δοράν αφήρηται, τήν τού σώματος, τών παθών πρότερον, τόν ζοφώδη σακκον, εγκρατεία διαρρήξασα, μεθ' ής ηγώνισται, καί Γαϊανή η αοίδιμος, παρθένων επιφέρουσα, όμιλον στερρώς εναθλήσαντα, καί καταβαλόντα, τής Εύας τόν αρχαίον πτερνιστήν, άς επαξίως γεραίροντες, σέ Χριστέ δοξάζομεν.

Δόξα... Ήχος πλ. β'
Σεργίου

Τίς επαξίως τών αρετών σου διηγήσεται τά τρόπαια; ποίον στόμα τού μαρτυρίου τήν καρτερίαν αποφθέγξεται; εν αμφοτέροις γάρ ηρίστευσας Γρηγόριε, Αλλά μή παύση δυσωπών, ευαρεστήσας Χριστώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών, ως έχων Ιερομάρτυς παρρησίαν πολλήν.

Καί νύν... Θεοτοκίον
Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Τήν πάσάν μου ελπίδα εις σέ, Παρθένε ανατίθημι, μή παρίδης, αλλά σπεύσον αγαθή, ρυσθήναί με εν τάχει, παθών τών ενοχλούντων, καί καθ' εκάστην πολεμούντων με.

Η Σταυροθεοτοκίον

Ο ήλιος εσκότισεν, Υιέ μου προσηλούμενον, φωτοδότα, καθορών σε καί η γή, τώ φόβω εκλονείτο, λαός δέ Ιουδαίων, ουδόλως ώκτειρε παμφίλτατε.

Εις τόν Στίχον, Στιχηρά τής Οκτωήχου.

Δόξα... Ήχος πλ. β'

Εις τόν άδυτον γνόφον τού αφράστου φωτός, εισδύσας νοητώς ο Μάρτυς καί Ποιμήν, εμυήθη τά απόρρητα τών μυστηρίων Θεού, ως Μάρτυς μέν φωτιζόμενος, ως ποιμήν δέ μυσταγωγούμενος, διό διπλούς καί τούς στεφάνους, εκ τής άνω δόξης ανεδήσατο, πρεσβεύων πάντοτε Χριστώ υπέρ τών ψυχών ημών.

Καί νύν... Θεοτοκίον

Ήχος πλ. β'

Θεοτόκε, σύ εί η άμπελος η αληθινή, η βλαστήσασα τόν καρπόν τής ζωής. Σέ ικετεύομεν, πρέσβευε, Δέσποινα, μετά τών Αποστόλων, καί πάντων τών Αγίων, ελεηθήναι τάς ψυχάς ημών.

Η Σταυροθεοτοκίον

Τριήμερος ανέστης Χριστέ

Παρίστατο τώ ξύλω ποτέ, καιρώ τώ τής σταυρώσεως, η Παρθένος,
σύν παρθένω Μαθητή, καί κλαίουσα εβόα, Οίμοι! πώς πάσχεις πάντων,
Χριστέ υπάρχων η απαθεια!

Απολυτίκιον Ήχος δ'

Καί τρόπων μέτοχος, καί θπόνων διάδοχος, τών Αποστόλων γενόμενος, τήν πράξιν εύρες Θεόπνευστε, εις θεωρίας επίβασιν, διά τούτο τόν λόγον τής αληθείας ορθοτομών, καί τή πίστει ενήθλησας μέχρις αίματος, Ιερομάρτυς Κυπριανέ, πρέσβευε Χριστώ τώ Θεώ, σωθήναι τάς ψυχάς ημών.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ

Η συνήθης Στιχολογία, οι Κανόνες τής Οκτωήχου καί τού Αγίου, ού η Ακροστιχίς.

Τόν γρήγορον μέλπω σε, Μάρτυς, ποιμένα. Ο Ιωσήφ.

Ωδή α' Ήχος δ'

Τριστάτας κραταιούς

Τριάδι τή σεπτή παρεστώς στεφηφόρος, ως γρήγορος ποιμήν, ως Μάρτυς ιερός, Ιεραίς σου δεήσεσι, κοίμισον τά τών παθών μου, αχλυώδη ινδάλματα, ευφημούντός σε, Μάκαρ Γρηγόριε.

Ο άδυτος λαμπτήρ, Ιεράρχης ο μέγας, ο πολύαθλος ποιμήν, αγώνων η τριβή, Αρμενίας τό καύχημα, σήμερον πρός ευωχίαν, τούς πιστούς συνεκάλεσε,

συνελθόντες αυτόν μακαρίσωμεν.

Ναμάτων ζωηρών, τών τού Πνεύματος Μάκαρ, εμπλησθείς ως ποταμός, Εδέμ τής νοητής, εκπεπόρευσαι πρόσωπον, άρδων τό τής Εκκλησίας, καί ξηραίνων τό πέλαγος, τής ειδωλομανίας Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Γυναίκες τώ Σταυρώ, τού εκ σού σαρκωθέντος, κραταιούμεναι Αγνή, ενήθλησαν στερρώς, καί αυτώ προσηνέχθησαν, όπισθέν σου τής Παρθένου, παρθενίας λαμπρότησι, καί Μαρτύρων εν αίματι λάμπουσαι.

Ωδή γ'

Ότι στείρα έτεκεν

Ραπισμοίς σιαγόνων σου, μύλας συντρίβεις λεόντων, καί οχετοίς αιμάτων, δαιμόνων λύθρον εκμειοίς, ειδωλικάς προρρίζους τε, καταστρέφεις στήλας, Αξιάγαστε.

Ου δεινών επίτασις, ου χαλεπαί τιμωρίαι, ού ζοφωτάτη λάκκου, κάθειρξις χρόνιος τήν σήν, αδαμαντίνην έτρεψε διάνοιαν Μάρτυς αξιάγαστε.

Νυσταγμόν σοίς όμμασι, Μάρτυς ουκ έδωκας έως, τούς νυσταγμώ κακίας, κεκρατημένους δυσσεβώς, υιούς ημέρας έδειξας κραυγάζοντας, Άγιος εί Κύριε.

Θεοτοκίον

Μητροπάρθενον Κόρην, σέ Ριψιμία η Μάρτυς, επισταμένη μόνην, εθέλχθη σού ταίς καλλοναίς, καί τώ Χριστώ οπίσω σου προσήνεκται, άθλοις διαλάμπουσα.

Ο Ειρμός

«Ότι στείρα έτεκεν, η εξ εθνών Εκκλησία, καί η πολλή εν τέκνοις ησθένησε συναγωγή, τώ θαυμαστώ Θεώ ημών βοήσωμεν, Άγιος εί Κύριε».

Κάθισμα Ήχος γ'

Θείας πίστεως

Βλέμμα γρήγορον τής διανοίας, Μάρτυς ένδοξε προκεκτημένος, ομωνύμως καί καταλλήλως διέπρεψας, υπέρ Χριστού τή αθλήσει στρεβλούμενος, εν προσευχαίς ανενδότως ηγρύπνησες, όθεν είληφας, Ιεραρχικώς δι' αίματος, βραβείον κατ' άμφω παμμάκαρ Γρηγόριε.

Δόξα... Καί νύν... Θεοτοκίον

Θεία γέγονας σκηνή τού Λόγου, μόνη πάναγνε Παρθενομήτορ, τή καθαρότητι Αγγέλους υπεράρασα, τόν υπέρ πάντας εμέ γούν γενόμενον, ρερυπωμένον σαρκός πλημμελήμασιν, αποκάθαρον, πρεσβειών σου ενθέοις νάμασι, παρέχουσα σεμνή τό μέγα έλεος.

Η Σταυροθεοτοκίον

Η αμίαντος αμνάς τού Λογου, η ακήρατος Παρθενομήτωρ, εν τώ Σταυρώ θεασαμένη κρεμάμενον, τόν εξ αυτής ανωδίνως βλαστήσαντα, μητροπρεπώς θρηνωδούσα εκραύγαζεν, Οίμοι τέκνον μου! πώς πάσχεις; θέλων ρύσασθαι,

παθών τής ατιμίας τόν άνθρωπον.

Ωδή δ'
Ο καθήμενος εν δόξη

Εις περίβλεπτόν σε ύψος, μαρτυρίου ανήνεγκεν, υψηλός εν δόξη, Κύριος Ύψιστος ένδοξε, ού τά παθήματα χαίρων εξεικόνισας, Ιερομάρτυς, δόξα βοών τή δυνάμει σου.

Λυμαινόμενον αθέως, τόν εχθρόν χώραν άπασαν, τήν τών Αρμενίων, θεία δυναστεία κατέβαλες, καί ως πυρσός αναλάμψας κατεφώτισας, τούς εν σκότει, κειμένους σοφέ ματαιότητος.

Πολυπλάσιον τώ Κτίστη, σού τό τάλαντον ήνεγκας, τών ανασωθέντων, θείαις διδαχαίς σου Γρηγόριε, καί πρός αυτού τόν αγήρω κλήρον είληφας, βασιλείαν, τήν τών ουρανών καί λαμπρότητα.

Θεοτοκίον

Ως καλήν ως εκλεκτήν σε, ως ωραίαν ηγάπησαν, νεάνιδες Κόραι, μετά Ριψιμίας αθλήσασαι, παρθενομήτορ Μαρία, καί οπίσω σου, προσηνέχθησαν, τώ σώ Υιώ ευφραινόμεναι.

Ωδή ε'
Τόν φωτισμόν σου Κύριε

Σταυροφανές εώρακας, σημείον εμφανώς, φωτί εκλαμπον, καί λύον τήν νύκτα τήν ειδωλικήν, φωτός τε τέκνα, τούς πιστούς εργαζόμενον.

Εν κατωτάτω λάκκω σε, διέσωσε Θεός, θηρσί συνόντα ετών περιόδους, μέλλοντα φωτί τού θείου Λόγου, καταυγάζειν τούς άφρονας.

Μαρτυρικώς ηγώνισαι, καί στεφθείς ως νικητής, χρισθείς δέ μύρω Ιερωσύνης, έχρισας λαούς, δυσώδους πλάνης, απαλλάξας Γρηγοριε.

Θεοτοκίον

Οι τής οσμής αισθόμεναι, τού μύρου τού εκ σού αγνή, Παρθένε εκλάμψαντος Λόγου, δι' αθλητικών, αυτώ αγόνων, ευηρέστησαν χαίρουσαι.

Ωδή ς'
Εβόησε, προτυπών

Ρημάτων σου, δυναστεία ναοί κατερράγησαν, καί δαιμόνων κατεβλήθη, ανίδρυτα ξόανα, καί Πιστών καρδίαι, θεϊκώ ενιδρύθησαν έρωτι.

Τηριδάτην, ώσπερ συνδεδεμένον προσήγαγες, τώ Κυρίω, ώσπερ άρνα τόν πρίν λύκον άγριον, διά μέγαν πλούτον, ευσπλαγχνίας Θεού νύν σωζόμενον.

Υπέδειξας, πλανηθείσι τήν τρίβον τήν ένθεον, απλανέσι διδαχαίς, Ιεράρχα χρησάμενος, ως ποιμήν Ποιμένος, αληθούς μιμητής ώ Γρηγόριε.

Θεοτοκίον

Σταυρωθέντα, τόν εκ σού ως επέγνω σαρκούμενον, Θεοτόκε, Ριψιμία αυτώ συνεσταύρωται, ως αμνάς ποιμένι, Ιερείον Θεού ως αμώμητον.

Ο Ειρμός

«Εβόησε, προτυπών τήν ταφήν τήν τριήμερον, ο Προφήτης Ιωνάς, εν τώ κήτει δεόμενος, Εκ φθοράς με ρύσαι, Ιησού Βασιλεύ τών δυνάμεων».

Κοντάκιον Ήχος β'

Τούς ασφαλείς

Τόν ευκλεή καί Ιεράρχην άπαντες, ως αθλητήν τής αληθείας σήμερον, οι πιστοί θείοις εν άσμασι, καί υμνωδίαις ευφημήσωμεν, τόν γρήγορον ποιμένα καί διδάσκαλον, Γρηγόριον, φωστήρα τόν παγκόσμιον, Χριστώ γάρ πρεσβεύει τού σωθήναι ημάς.

Ο Οίκος

Τούτον τόν μέγαν έν αθλοφόροις, τόν φωστήρα τόν θείον, Αρμενίας πιστοί ποιμένα τε καί πρόμαχον, εν υμνωδίαις ευφημούμεν, καί άσμασιν ενθέοις αυτού τήν μνήμην, τήν γάρ αχλύν τών ματαίων ειδώλων ηφάνισε, σύν αυτοίς καί τών δαιμόνων τήν ενέργειαν ενέκρωσε, διό τούς πόνους υπήνεγκε, σταθερά διανοία καί χάριτι, καί πρεσβεύει Χριστώ τού σωθήναι ημάς.

Σ υ ν α ξ ά ρ ι ο ν

Τή Λ' τού αυτού μηνός, Μνήμη τού Αγίου Ιερομάρτυρος Γρηγορίου τής μεγάλης Αρμενίας.

Στίχοι

- Ειδώς τό, Γρηγορείτε, τού Θεού Λόγου,
- Θεού καλούντος, γρηγορών ώφθης Πάτερ,
- Αρμενίης μεγάλης θάνε Γρηγόριος τριακοστή.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών αγίων Μαρτύρων γυναικών Ριψιμίας, Γαϊανής, καί ετέρων λβ' Οσιομαρτύρων γυναικών καί παρθένων.

Στίχοι

- Ήλγει σπαθισμοίς ουδαμώς Ριψιμία,
- Άπειρα τούτοις ανταριθμούσα στέφη.
- Γϊανήν έστεψεν άσκησις πάλαι.
- Καί νύν άθλησις η διά ξίφους στέφει.
- Τιμά Τριάς, δεκάς σε τριπλή Μαρτύρων,
- Σύν ταίς δυσί θνήσκουσα σού χάριν ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τών αγίων εβδομήκοντα Μαρτύρων, τών συναναιρεθέντων τή αγία Ριψιμία, καί μνήμη τών Οσίων δύο γυναικών.

Στίχοι

- Τέθνηκεν, ανδρών εβδομηκοντάς ξίφει,
- Θνήσκειν ετοίμων, ει δέοι, καί πολλάκις.
- Δυάς γυναικών, αρεταίς τεθραμμένων,
- Αθλητικώ τμηθείσα κοσμείται ξίφει.

Τή αυτή ημέρα, Μνήμη τού Μάρτυρος Στρατονίκου.

Στίχοι

- Ο Στρατόνικος τώ διά ξίφους τέλει,
- Άπαν στράτευμα δαιμόνων νικά μόνος.

Τή αυτή ημέρα, ο άγιος Μάρτυς Μαρδόνιος, άνθρακας επί τού ομφαλού δεξάμενος τελειούται.

Στίχοι

- Γνώρισμα Μαρδόνιε τού πάθους φέρεις,
- Επ' ομφαλού σφράγισμα καύσεως φέρων.

Τή αυτή ημέρα, οι άγιοι χίλιοι Μάρτυρες, ξίφει τελειούνται.

Στίχοι

- Χιλιάριθμος αυχενοτμήτων φάλαγξ,
- Έπαθλον εύρεν ουκ αριθμητά στέφη.

Ταίς αυτών αγίαις πρεσβείαις, Χριστέ ο Θεός, ελέησον ημάς. Αμήν.

Ωδή ζ'
Αβραμιαίοι ποτέ

Πολυειδείς βασάνους, καθυπομείνας Μάρτυς, πολλούς βασάνων ηλευθέρωσας, μελλούσης ετάσεως, ο τών Πατέρων βοών, Θεός ευλογητός εί.

Οίκον Τριάδος σαυτόν, αποτελέσας Μάρτυς, ναούς ειδώλων κατηδάφισας, ναούς δέ ανήγειρας, τώ παντεπόπτη Λόγω, λαού εις σωτηρίαν.

Ιερουργός εδείχθης, σαυτόν θυσίαν πρώην, θερμώς προσάγων τώ Δεσπότη σου, όν θύων μετέπειτα, τοίς ευσεβέσι νέμεις, ψυχών εις σωτηρίαν.

Θεοτοκίον

Μαρτυρικοίς στεφάνοις, κεκοσμημέναι Κόραι, τώ εκ Παρθένου ανατείλαντι, Θεώ προσηνέχθησαν, μελωδικώς βοώσαι, Χριστέ, ευλογητός εί.

Ωδή η'
Λυτρωτά τού παντός

Εναθλήσας νομίμως κατήσχυνας, τούς ανόμους εχθρούς κραταιότατα, Ιερουργέ Γρηγόριε, καί Θεώ προσηγάγω μέλποντα δήμον, Ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Νεουργήσας τήν άκαρπον άρουραν, κατεβάλου τού λόγου τά σπέρματα, εις εκατόν δρεψάμενος, λογικών ασταχύων τήν ευκαρπίαν, γεωργώ τών ψυχών ευφορήσασαν.

Αστραπαίς σου τών λόγων εφώτισας, καί πολλάς μυριάδας προσήγαγες, τώ

δι' ημάς εκούσια, υπομείναντι πάθη, ώ μελωδούμεν, Ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Θεοτοκίον

Ού βασάνων πληθύν δειλιάσασα, ού σαρκός ηδοναίς υποκύψασα, τόν έκ Παρθένου Κύριον, ωμολόγει βοώσα η Ριψιμία, Ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον.

Ο Ειρμός

«Λυτρωτά τού παντός παντοδύναμε, τούς εν μέσω φλογός ευσεβήσαντας, συγκαταβάς εδρόσισας, καί εδίδαξας μέλπειν, Πάντα τά έργα, ευλογείτε υμνείτε τόν Κύριον».

Ωδή θ'

Εύα μέν τώ τής παρακοής

Ισχύϊ νευρούμενος Χριστού υπήνεγκας, τών βασάνων τό επίπονον, στήλας κατέαξας δαιμόνων, ναούς ειδωλικούς κατηδάφισας, λαούς τε τούς εν αγνοία εφώτισας, Ιερομάρτυς πανσεβάσμιε.

Ως όρθρος ανέτειλεν ημίν η μνήμη σου, χαρισμάτων αίγλην φέρουσα, σύ γάρ φωτός ώφθης δοχείον, τού θείου καί πρός φώς εξεδήμησας, ανέσπερον πλουσίως λαμπόμενος, φωτοχυσίαις θείαις Όσιε.

Συνόμιλος ώφθης Προφητών, Μαρτύρων τε, Αποστόλων ομοδίαιτος, Αρχιερέων καί Όσίων, Αγγέλων Αρχαγγέλων Ισόρροπος, μεθ' ών υπέρ ημών τών υμνούντων σε, Πάτερ δυσώπει τόν φιλάνθρωπον.

Ηρίστευσαν γύναια σεμνά τήν έκπτωσιν, τήν τής Εύας ανορθούμενα, ήνεγκαν πόνων τρικυμίαν, μεγάλα τόν εις ύψος καυχώμενον, ποσίν ωραιοτάτοις συνέτριψαν, άς επαξίως μακαρίζομεν.

Θεοτοκίον

Φωτί τού προσώπου τού εκ σού εκλάμψαντος, ελλαμφθείσα Αειπάρθενε, πόθω ασχέτω Ριψιμία, παθήματα αυτού καί τόν θάνατον, οικεία τή σαρκί εξεικόνισεν, όθεν σύν σοί νύν επαγάλλεται.

Ο Ειρμός

«Εύα μέν τώ τής παρακοής νοσήματι, τήν κατάραν εισωκίσατο, σύ δέ Παρθένε Θεοτόκε, τώ τής κυοφορίας βλαστήματι, τώ κόσμω τήν ευλογίαν εξήνθησας, όθεν σε πάντες μεγαλύνομεν».

Εξαποστειλάριον

Γυναίκες ακουτίσθητε

Φρικτόν ιδόντες θέαμα, εξέστησαν οι άπιστοι, όν γάρ ενόμιζον είναι, νεκρόν εν λάκκω θηρίων, ζώντα αναβιβάσαντες, προσπίπτουσι κραυγάζοντες, Μέγας Θεός Γρηγορίου, ο τούτον δείξας φωστήρα.

Θεοτοκίον

Ο νώτοις εποχούμενος, χερουβικοίς Πανάχραντε, εν ταίς αγκάλαις σου θέλων, σάρκα λαβων ανεκλήθη, όπως ημάς εργάσηται, υιούς Θεού τή χάριτι, τούς εις αυτόν πιστεύοντας, καί σέ αεί ευφημούντας, τήν πρόξενον σωτηρίας.

Καί η λοιπή Ακολουθία τού Όρθρου, καί Απόλυσις.